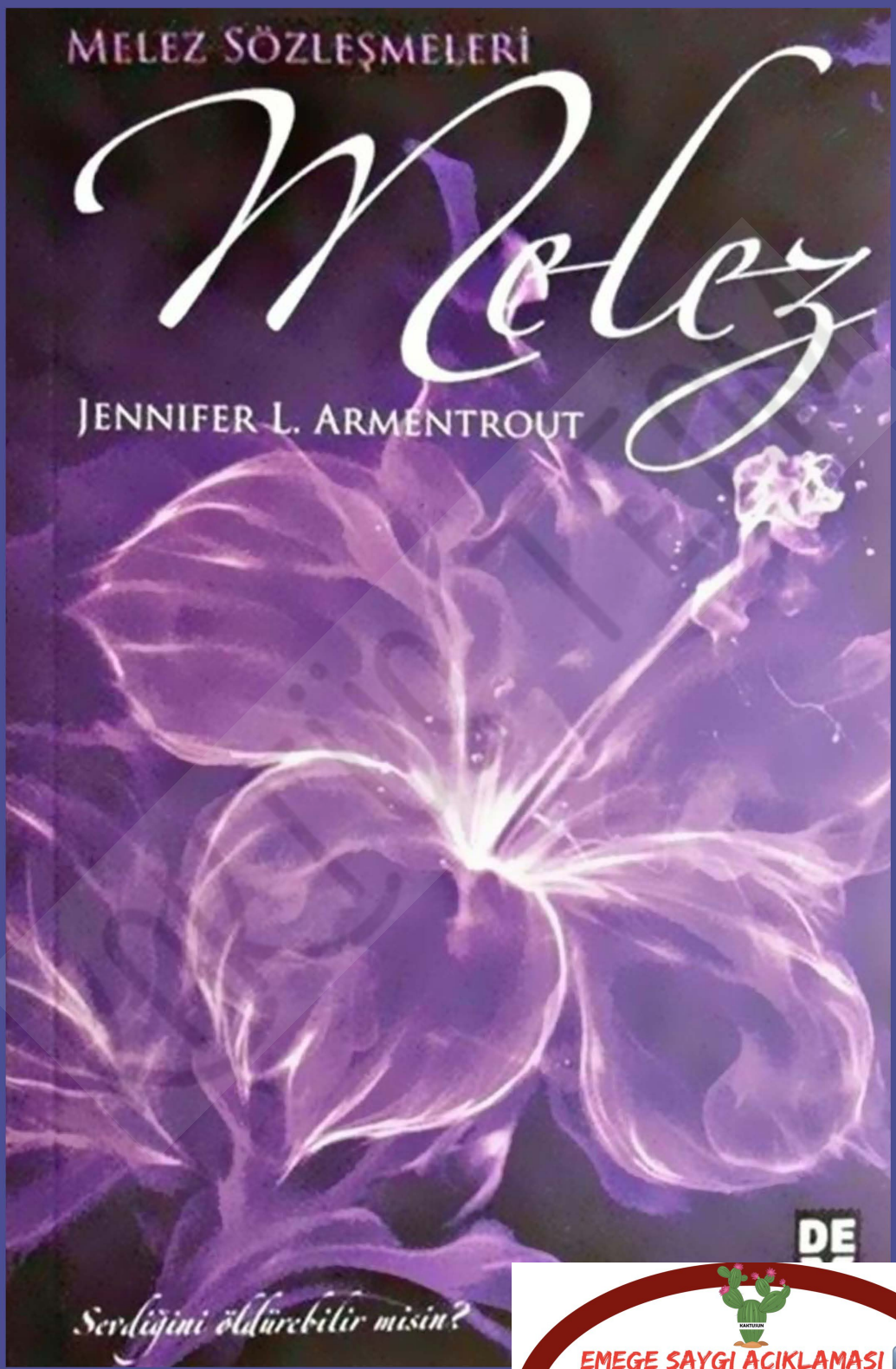

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Hematoi ırkı, tanrılarla yaratıkların soyu. İki Hematoi çocuğu Safkan sayılıyor ve tanrısal güçlere sahip oluyor. Hematoilerle ölümlülerin çocukları olan Melezlerde ise bu güçler yok. Bu melezlerin sadece iki seçeneği var: eğitimli birer Avcı olup iblis avlayabilir ya da Safkanların evlerinde kölelik yapabilirler.

Bir Melez olan Alexandria, yaşamını tuvalet temizleyerek geçirmek yerine tehlikeye atmaya razı ama bunu da yüzüne gözüne bulaştırabilir. Avcılık öğrencilerinin uyması gereken belli kurallar var. Alex'in bu kuralların hepsiyle başı dertte ama en fazla birinci kural onun için büyük sorun:

Safkanlarla Melezler arasında ilişki yasak.

Ne yazık ki Alex, Safkan Aiden'a çok fena âşık. Ancak bu aşk onun tek büyük sorunu değil; daha büyük bir sorun, okuldan mezun olana kadar hayatta kalmak ve bir Avcı olmak. Görevinde başarısızlığa uğrarsa ölümden ya da kölelikten de kötü bir son onu bekliyor: bir iblise dönüşmek ve Aiden'ın avı olmak.

Daha korkunç bir şey düşünülebilir mi?

Melez, Yunan Mitolojisine bambaşka bir bakış açısı kazandırıp dünyada büyük yankı uyandıran ***Melez Sözleşmeleri*** serisinin ilk kitabıdır.

MELEZ SÖZLEŞMELERİ

Melez

KAKTÜS TEAM

MELEZ SÖZLEŞMELERİ

Melez

JENNIFER L. ARMENTROUT

KAKTÜS TEAM

Birinci Bölüm

KAKTÜS TEAM

O acayip altıncı hissim kaçma ya da dövüşme tepkimi tam gaz harekete geçirince, gözlerim birdenbire açıldı. Zemini kaplayan toz ve Georgia rutubeti nefes almayı güçleştiriyordu. Miami'ye geldiğimden beri hiçbir yer güvenli değildi. Bu terk edilmiş fabrikanın da bir farkı olmadığı ortaya çıkmıştı.

Iblisler buradaydılar.

Aşağı kattan gelen seslerini duyabiliyordum; her odayı sistemli bir şekilde arıyor, kapıları sertçe açıyor ve çarparak kapatıyorlardı. Sesler beni birkaç gün öncesine, annemin yatak odasının kapısını itip açtığım güne geri götürdü. Kırık bir amberçiçeği saksısının yanında, büzüşmüş bir yığın halinde yatıyordu. Çiçeğin kana bulanmış mor taçyaprakları yere dökülmüştü. Bu anı mideme kramplar girmesine neden oluyordu ama şu anda bunu düşünemezdim.

Ayağa fırladım, dar koridorda durup burada kaç iblis olduğunu duymaya çabaladım. Üç tane miydi? Daha mı çoktu yoksa? Parmaklarımı bahçe küreğinin ince, uzun sapında

dolaştırdım. Titanyum kaplı keskin kenarlarda parmaklarımı gezdirerek küreği tuttum. Bu hareket yapılması gerekeni iyice hatırlattı bana. İblisler titanyumdan nefret ederlerdi. Başlarını kesmenin dışında –ki bu *fazlasıyla* çirkindi– titanyum onları öldüren tek şeydi. Adını Titanlardan alan bu değerli metal, eter bağımlıları için zehirliydi.

Binanın bir yerlerinde bir döşeme tahtası gıcırdayıp kırıldı. Alçak sesli bir inleme olarak başlayan, ardından ipince bir çığlığa dönüşen derin uğultu sessizliği bozdu. Çığlık kulağa gaddar, mide bulandırıcı ve dehşet verici geliyordu. Bu dünya üzerindeki hiçbir şeyin sesi bir iblisinkine, hele de aç bir iblisinkine benzemezdi.

Ve bu iblis yakınlardaydı.

Koridorda hızla koşuyordum, paramparça olmuş spor ayakkabılarım aşınmış tahtalara çarpıyordu. Kanım damarlarımda hızla akıyor; upuzun, kirli saç tutamlarıysa arkamdan dalgalanıyordu. Köşeyi döndüm, saniyelerimin bile sayılı olduğunu biliyordum.

İblis gömleğimi avuçlayıp beni duvara fırlatınca, birden hücum eden ağır hava etrafımda döndü. Sıva parçaları ve toz havada uçuştu. Güçlükle ayağa kalkarken gözümün önünde siyah benekler gördüm. İblisin gözlerinin olması gereken yerdeki o ruhsuz, kapkara delikler sanki onun sıradaki yemeğiymişim gibi bakıyordu bana.

İblis omzumu kavradı ve ben içgüdünün kontrolü ele almasına izin verdim. Eğilip bükülüdüm, yüzünde titreşen şaşkınlığı fark ettim ve ardından tekmeyi vuruverdim. Ayağım başının yanına çarptı. Bunun etkisiyle sendeleyerek karşı duvara gitti. Kendi eksenim etrafında dönüp küreği savurdum. İblis başını eğip de midesinin derinlerine gömülü olan bahçe küreğini görünce şaşkınlığının yerini korku aldı. Nereye nişan aldığınızın

bir önemi yoktur. Titanyum bir iblisi daima öldürür.

Açık duran ağzından boğuk bir ses çıktı, sonra iblis pırıl pırıl mavi bir toza dönüştü.

Elimden küreği bırakmadan etrafımda döndüm basamakları ikişer ikişer çıktım. Hızla koşarken kalçamdaki acıyı duymazdan geliyordum. Bunu başaracaktım, başarmaya mecburdum. Bu boktan yerde bir bakire olarak ölürsem ölümden sonraki hayatta sinirimden kudururdum.

"Küçük melez, nereye koşuyorsun böyle?"

Tökezleyip yana devrildim, büyük bir saç presinin üzerine düştüm. Yüreğim ağzımda, dönüp baktım. İblis birkaç metre arkamdan ortaya çıkmıştı. Üst kattaki gibi bir ucubeye benziyordu. Açık olan ağzında keskin, tırtıklı dişleri görünüyordu ve o kapkara delikler tüylerimi ürpertiyordu. Bu deliklerden hiç ışık ya da hayat yansımıyordu; sadece ölümü simgeliyorlardı. Yanakları çökmüştü, teniyse tüyler ürpertici bir şekilde soluktu. Damarları fırlamış, yüzünü siyah yılanlar gibi sarmalamıştı. Gerçekten de en berbat kâbuslarımdan çıkmış gibiydi, şeytani bir şeydi. İblislerin kılığının ardındaki gerçek yüzlerini sadece bir melez kısa bir süre için görebilirdi. Derken element büyüsü devreye girdi ve iblisin eski halinin neye benzediğini ortaya çıkardı. Akla Adonis'i getiriyordu, sarışın ve muhteşem bir adamdı.

"Burada bir başına ne yapıyorsun?" diye sordu, derin ve cazibeli sesiyle.

Bir adım gerileyip bir çıkış yolu bulmak için odayı gözlerimle araştırdım. Adonis müsveddesi yolumu kapatmıştı ve uzun süre hareketsiz duramayacağımı biliyordum. İblisler hâlâ elementleri denetleyebiliyorlardı. Bana havayla ya da ateşle vurursa hapı yutardım.

Güldü ama sesi mizah duygusundan ve hayattan yoksun-

du. "Belki yalvarırsan, yani gerçekten yalvarırsan, ölümünün çabuk olmasını sağlarım. Ciddiyim, melezler hiç bana hitap etmiyorlar. Halbuki safkanlar," zevk dolu bir ses çıkardı, "enfes bir ziyafet sofrası gibiler. Melezlerse daha çok abur cubura benziyorlar."

"Bir adım daha yaklaşırsan sonun yukarıdaki arkadaşına benzer." Sesimin kulağa yeterince tehditkâr geldiğini ümit ediyordum. Galiba değildi. "Bak o zaman tadıma."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Şimdi beni kızdırmaya başlıyorsun. İçimizden iki kişiyi öldürdün."

"Çetele mi tutuyorsun?" Arkamdaki yerin gıcırdadığını duyunca kalbim durdu. Arkama döndüm ve bir dişi iblis gördüm. Yavaşça bana yaklaşıyor, diğer iblise doğru gitmem için beni zorluyordu.

Beni sıkıştırıyor, kaçmam için hiç fırsat bırakmıyorlardı. Başka bir iblis çöp yığının içinden bir yerden haykırdı. Panik ve korkudan nefesim kesiliyordu. Bahçe küreğini tutan parmaklarım titrerken midem şiddetli bir şekilde bulanıyordu. Tanrım, kusmak istiyordum.

Çete lideri bana yaklaştı. "Sana ne yapacağımı biliyor musun?"

Yutkundum ve pişmiş kelle gibi sırıttım. "Beni öldüreceksin. Falan filan. Biliyorum."

Dişi iblisin yırtıcı çığlığı, çete liderinin cevabını kesti. Çok aç olduğu ortadaydı. Etrafımda akbaba gibi dönüyordu, pençelerini bana saplamaya hazırdı. Gözlerimi kısarak ona baktım. Aç olanlar daima en aptal olanlarıydı, grubun en zayıfları da onlar olurdu. Efsaneye göre, bir safkanı ele geçiren şey eteri, yani kanımızda dolaşan hayat gücünün ta kendisini tatmaktı. Bir kez olsun eter tadı almak kişiyi iblise dönüştürüyor, ömür boyu süren bir bağımlılığa neden oluyordu. Dişi iblisi atlatma

şansım büyüktü. Diğerine gelince... eh, o farklı bir hikâyeydi.

Dişi iblise vuracak gibi yaptım. Uyuşturucusunun peşinden giden bir bağımlı gibi doğruca bana saldırdı. Erkek iblis durması için ona bağırdı, ama artık çok geçti. Olimpiyat koşucuları gibi aksi yöne hareket ettim, gece daha önce içeri girmek için tekmeleyip açtığım kapıya doğru hızla koşuyordum. Kapağı dışarı atarsam avantaj bende olacaktı. Küçük bir umut penceresi parıldadı ve beni ileriye doğru sürdü.

Olabilecek en kötü şey oluverdi. Önümde alevden bir duvar yükseldi. Sıraların bir ucundan diğerine kadar yanıyor, en az iki metre yüksekliğe ulaşıyordu. Gerçekti bu, yanılsama değildi. Isı yüzüme vuruyor, ateş çıtırdayarak duvarları yiyordu.

O, önümde tam alevlerin arasından yürüyor, aynen bir iblis avcısının görünmesi gerektiği gibi görünüyordu. Ateş pantolonunu alazlamamış ya da gömleğini kirletmemişti. Siyah saçlarının tek bir teli bile alevlerden etkilenmemişti. O soğuk, fırtına bulutu rengi gözlerini bana dikti.

Bu, oydu... Aiden St. Delphi.

Ne ismini unutabilirdim ne yüzünü. Onu antrenman sahasının önünde dikilirken ilk defa gördüğümde anlamsız bir şekilde vuruluvermiştim. O sıralar ben on dördümdeydim, o ise on yedisinde. Onu kampusta ne zaman görsem bir safkan olmasını umursamamıştım.

Aiden'ın varlığı tek bir anlama gelebilirdi: Avcılar gelmişlerdi.

Göz göze geldik, sonra da o, omzumun üzerinden baktı. "Yere yat."

İkiletmedim. Bir profesyonel gibi yere yattım. Isı dalgası üstümden geçti, hedefine çarptı. Yer, dişi iblisin çırpınışıyla sarsıldı ve yaralı çığlıkları havayı doldurdu. Bir iblisi sadece titanyum öldürebilirdi, ama diri diri yanmanın da pek hoş bir

duygu olmadığından emindim.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, Aiden elini indirirken kirli saçlarımın arasından baktım. Hareketi, bir patlama sesi takip etti ve alevler nasıl birden ortaya çıktılarsa öyle yok oldular. Saniyeler içinde geriye sadece yanık tahta, et ve duman kalmıştı.

İki Avcı daha hızla odaya daldı. Bir tanesini tanıdım. Kain Poros: benden bir yaş falan büyük bir melezdi. Bir zamanlar birlikte eğitim görmüştük. Kain daha önce hiç sahip olmadığı bir zarafetle hareket ediyordu. Dişi iblisin üzerine atıldı ve hızlı bir şekilde çullanarak ince ve uzun bir hançeri onun kavrulmuş etine sapladı. İblis sırf toz haline geldi.

Diğer Avcı'da saflkan havası vardı ama onu daha önce hiç görmemiştim. İriydi, hem de steroid kullanan vücutçular kadar iriyarıydı ve bu fabrikada bir yerde olduğunu bildiğim ama henüz görmediğim iblisin peşine düşmüştü. Bu kadar büyük bir cüsseyi nasıl bu kadar zarif bir şekilde hareket ettiğini izlemek bana kendimi feci şekilde yetersiz hissettirdi, özellikle de yerde hâlâ sere serpe uzandığımı düşününce. Sürünerek ayağa kalktım, dehşetin ateşlediği adrenalin patlamasının geçtiğini hissediyordum.

Ansızın yüzümün yan tarafı *sert* bir şekilde yere çarpınca başım acıdan çatlayacak gibi oldu. Afalladığım için Adonis müsveddesinin bacaklarımı kavradığını fark etmem biraz zaman almıştı. Eğilip bükülдüm, ama alçak herif ellerini saçıma doladığı gibi başımı hızla geri çekti. Parmaklarımı tenine gömdüm ama boynumun üzerine binen baskıyı hafifletmekten başka bir işe yaramadı bu. Bir an için dehşetle, kafamı koparmaya niyetli olduğunu sandım ama dokularımı ve etimi parçalayarak jilet keskinliğindeki dişlerini omzuma geçirdi. Haykırdım – *cidden* haykırdım.

Melez

Alevler içindeydim, yanıyordum herhalde. Kanım tenimi yakarak akıyor, vücudumdaki her bir hücreden adeta keskin igneler yayılıyordu. Sadece melez olduğum, safkanlar gibi eterle dolup taşmadığım halde iblis, sanki öyleymişim gibi özümü içmeye devam ediyordu. Peşinde olduğu şey kanım değildi; sırf etere ulaşmak için litrelerce kanımı yutacaktı. Özümü emdikçe sanki ruhum yerinden çekiliyordu. Her şey acıdan ibaretti.

İblis aniden ağzını çekti. "Nesin sen?" Fısıltılı sesiyle sözcükleri ağzında yuvarlıyordu.

Soruyu düşünmeye bile zaman yoktu. Benden ayrılmıştı ve vücudum birden öne doğru düştü. Kan revan içinde, perişan bir topa dönüşmüştüm. Sesim bir insanınkinden çok yaralı bir hayvanınkini andırıyordu. İlk kez damgalanmıştım ve bir iblis tarafından kanım içilmişti.

Çıkardığım küçük seslerin arasında mide bulandırıcı bir çıtırtı, sonra da vahşi feryatlar duydum ama acı, algılarımı ele geçirmişti. Parmaklarımdan geri çekilmeye, gerileyip hâlâ cayır cayır yanan özüme dönmeye başlamıştı. Acıya rağmen nefes almaya çalıştım ama *kahretsin*...

Nazik eller beni sırtüstü döndürüp parmaklarımı omzumdan çekti. Başımı kaldırıp Aiden'a baktım.

"İyi misin? Alexandria? Lütfen bir şey söyle."

"Alex," dedim boğuk sesle. "Herkes bana Alex der."

Aiden rahatlayarak kısa bir kahkaha attı. "Tamam. İyi. Alex, ayağa kalkabilir misin?"

Galiba başımı salladım. Birkaç saniyede bir keçi bir sıcaklık bıçak gibi saplanıyordu, ama sancı yerini donuk bir zonklamaya bırakmıştı. "Bu gerçekten... çok berbat."

Aiden tek kolunu belime dolamayı başardı ve beni ayağa kaldırdı. O, saçlarımı geriye atıp ne kadar hasar gördüğüme bakarken ben sallanıyordum. "Birkaç dakika dayan. Acın geçecek."

Başımı kaldırıp etrafıma baktım. Kain ve diğer Avcı neredeyse birbirinin aynısı olan mavi toz yığınlarına kaşlarını çatarak bakıyorlardı. Safkan bize baktı. "Hepsi bu kadardı herhalde."

Aiden başını salladı. "Alex, gitmemiz gerek. Hemen. Akit'e geri dönmeliyiz."

Akit mi? Duygularımı kontrol edemeyerek Aiden'a döndüm. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Avcılar böyle giyinirlerdi. Heyecan dolu bir an için, üç yıl öncesinin aşkı tekrar su yüzüne çıktı. Aiden olağanüstü görünüyordu, ama öfkem o aptal aşka ağır basıyordu.

Akit bu işin içinde miydi? Yardımıma mı gelmişti? İblisin biri evimize gizlice girerken hangi cehennemdeydiler peki?

Öne bir adım attı ama onu görmüyordum. Gözlerimin önünde yine annemin cansız bedeni beliriyordu. Bu dünyada en son gördüğü şey iğrenç bir iblisin yüzüydü; en son hissettiği şeyse... iblisin, vücudu paralayan bir acı veren damgasını hatırlayarak titredim.

Aiden bana doğru bir adım daha attı. Tepki verdim, öfke ve acıdan kaynaklanan bir tepkiydi bu. Yıllardır hiç çalışmadığım hamleleri kullanarak üzerine atladım. Tekme ve yumruk gibi basit şeyler tamam da saldırı hamlelerine dair çok az şey öğrenmiştim.

Aiden elimi yakaladı ve beni döndürdü, kendimi diğer tarafa bakarken buldum. Saniyeler içinde kollarımı mıhlamıştı ama içimde yükselen bütün o acı ve keder, sağduyuyu ezip geçiyordu. Öne eğildim, niyetim arkama sıkı bir tekme sallamaktı.

"Yapma," diye uyardı Aiden, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Seni incitmek istemiyorum."

Nefesim sert ve kesik kesik çıkıyordu. Ilık kanın terle karışarak boynumdan aşağıya süzüldüğünü hissedebiliyordum. Her ne kadar başım dönse de mücadele etmeye devam ettim.

Aiden'ın beni kendinden bu kadar kolay uzaklaştırabilmesi öfkeden gözümün kararmasına neden olmuştu.

"Hey!" diye bağırdı Kain yan taraftan. "Alex, bizi tanıyorsun! Beni anımsamıyor musun? Bizden sana zarar gelmez."

"Kes sesini!" Aiden'ın elinden kurtuldum, eğilip Kain ve Bay Steroid'den kaçtım. Hiçbirisi onlardan kaçmamı beklemiyordu ama yaptığım şey buydu işte.

Fabrikanın dışına giden kapıya ulaştım, eğilerek kırık tahtadan geçtim ve hızla dışarı çıktım. Ayaklarım beni caddenin karşısındaki tarlaya götürüyordu. Kafam karmakarışıktı. Neden kaçıyordum? Miami'deki iblis saldırısından beri Akit'e geri dönmeye çalışmıyor muydum?

Vücudum bunu yapmak istemiyordu ama uzun otların ve dikenli çalıların arasından koşmaya devam ettim. Arkamdan gittikçe yaklaşan sert ayak sesleri geliyordu. Görüşüm biraz bulanmıştı, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Kafam öylesine karışıktı, öylesine...

Sert bir beden bana çarptı, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıverdi. Kolumu bacağımı sallayarak düştüm. Aiden bir şekilde dönüverdi ve düşüşümün en ağır kısmını göğüsledi. Aiden'ın üstüne indim ve o beni döndürüp tarlanın kaşındıran otlarına mıhlamadan önce bir an için orada kaldım.

İçimden panik ve öfke fışkırıyordu. "Şimdi mi? Bir hafta önce neredeydiniz? Annem öldürülürken Akit neredeydi? Neredeydiniz?"

Aiden aniden geri çekildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Üzgünüm. Biz..."

Özrü beni sadece daha çok sinirlendirmişti. Onun canını yakmak istiyordum. Beni bırakmasını sağlamak istiyordum. İstediğim... İstediğim... Ne halt istediğimi bilmiyordum ama bağırmaktan, onu tırmalayıp tekmelemekten kendimi alıko-

yamıyordum. Ancak Aiden uzun, zayıf vücudunu benimkine bastırınca durdum. Ağırlığı ve aramızdaki yakın mesafe beni hareketsizleştirmişti.

Burun burunaydık. Karın kaslarının sert kıvrımlarının mideme yaslandığı, dudaklarının benimkilerden yalnızca birkaç santim uzakta olduğunu hissedebiliyordum. Aklıma aniden çılgın bir fikir geldi. Dudaklarının göründüğü kadar iyi olup olmadığını merak ettim... çünkü muhteşem görünüyorlardı.

Bunu düşünmem yanlıştı. Aklımı kaçırmış olmalıydım, yaptıklarım ve düşündüklerim için tek akla yatkın mazeret buydu. Dudaklarına bakma şeklim ve umutsuzca öpülmeyi arzulamam... bunların hepsi de bir sürü sebepten ötürü yanlıştı. Daha demin Aiden'ın kafasını uçurmaya kalkışmış olmamın yanı sıra, berbat görünüyordum. Kir pas içindeki yüzüm tanınmayacak kadar pisti; bir haftadır duş almamıştım ve koktuğumdan bir hayli emindim. *O kadar* iğrençtim yani.

Ama başını eğmesi bana gerçekten beni öpeceğini düşündürdü. Bütün vücudum bu beklentiyle gerildi, sanki ilk kez öpülmeyi bekliyor gibiydim ve bu kesinlikle ilk kez değildi. Bir sürü oğlanı öpmüştüm ama onu değil.

Bir *şafkanı* değil.

Aiden kıpırdadı, bana daha da yaslandı. İrkilerek nefes aldım ve aklımda bir sürü düşünce birbirini kovalamaya başladı, yine de faydalı hiçbir şey düşünemiyordum. Sağ elini alnıma götürdü. Uyarı zilleri sustu.

Hızlı bir şekilde ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı, kelimeleri seçemeyeceğim kadar çabuktu.

Aşağılık he...

Düşünce ve anlamdan yoksun ani bir karanlık üstüme çöktü. O kadar güçlü bir şeyle savaşılamazdı ve karşı bile çıkamadan o karanlığın çamurlu derinliklerine gömülüverdim.

İkinci Bölüm

Başımın yaslı olduğu şey her neyse sertti ama tuhaf bir şekilde rahattı da. Daha yakına sokuldum, kendimi güvende ve ısınmış hissediyordum. Annem üç yıl önce beni Akıt'ten çekip çıkardığından beri hissetmediğim bir şeydi bu. Durmadan bir yerden diğerine geçmek böyle bir rahatlığa pek elvermiyordu. Bir şeyler yolunda değildi.

Gözlerim anıden açılıverdi.

Adı heriş.

Aiden'ın omzundan o kadar hızlı geri çekildim ki başımı pencereye çarptım. "Kahretsin!"

Kara kaşlarını kaldırarak bana doğru döndü. "İyi misin?"

Sesindeki endişeyi görmezden geldim ve ona dik dik baktım. Ne kadar zamandır baygın olduğumu hiç bilmiyordum. Koyu renkli camların dışındaki masmavi gökyüzüne bakınca aradan saatler geçtiğini tahmin ettim. Safkanların ikna büyülerini köle olmayan melezler üzerinde kullanmamaları gerekirdi; ikna, insanların elinden özgür iradeyi, seçme hakkını ve her şeyi aldığı için son derece ahlak dışı olarak kabul edilirdi.

Jennifer L. Armentrout

Hematoilerin canı cehenneme. Ahlak mahlak umurlarında değildi onların.

Orijinal yarı tanrılar, Herkül ve Perseus'la birlikte ölmeden önce, ancak ve ancak Yunanların yapabileceği şekilde birbirlerine karışmışlardı. Bu birliktelikler den Hematoi adındaki safkanlar ortaya çıkmıştı; bunlar son derece güçlü bir ırktı. Dört elementi (hava, su, ateş ve toprak) iradeleriyle kontrol edebiliyor, saf gücü manipüle ederek sihirlere ve ikna büyülerine dönüştürebiliyorlardı. Safkanlar becerilerini asla başka bir safkana karşı kullanmazlardı. Böyle yapmak hapsi boylamak, hatta bazı durumlarda ölüm demekti.

Bir safkanla bildiğiniz sıradan bir insandan meydana gelen bir melez, yani safkanların ölçütlerine göre bir kırma olduğum için, elementler üzerinde hiç kontrolüm yoktu. Benim türüm, safkanlarla aynı güce ve sürate sahipti ama bizi onlardan ayıran ekstra bir meziyetimiz vardı. İblislerin kullandığı element büyülerinin ardındakileri görebiliyorduk. Safkanlar ise bunu yapamıyorlardı.

Etrafta biz melezlerden bir sürü vardı, muhtemelen sayıca safkanlardan daha çoktuk. Safkanların aşk için değil de toplumumuzda daha iyi bir yere yükselmek için evlendikleri göz önüne alınırsa, dalgalarına bakmaya meyilliydiler – *hem de epey*. Ölümlülere bulaşan hastalıklardan etkilenmedikleri için de korunmamalarında bir sorun olmadığını düşünüyorlardı herhalde. Melez çocukların safkan toplumunda çok değerli bir işleve sahip olduğu ortaya çıkmıştı.

"Alex." Aiden, beni izlerken kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Etrafıma bakarken somurtuyordum. Büyük bir şeyin içindeydik, muhtemelen Akit'ın koca bir köyü alabilecek kadar ıri, süper Hummer'larından birinde. Safkanların ne para ne de yakıt sarfiyatı sıkıntısı vardı. "Ne kadar büyük, o

kadar iyi" onların gayriresmi sloganlarıydı.

Diğer saftan –hani şu devasa olanı– direksiyondaydı ve Kain sessizce camdan dışarı bakarak yolcu koltuğunda oturuyordu. "Neredeyiz biz?"

"Kel Kafa Adası'nın hemen dışındaki sahildeyiz. Neredeyse İlah Adası'na geldik," diye cevap verdi Aiden.

Kalbim birden hopladı. "Ne?"

"Akıt'e geri dönüyoruz, Alex."

Akıt; üç yıl öncesine kadar eğitim aldığım ve ev olarak gördüğüm yerdi burası. İç çekerek başımın arkasını ovuşturdum. "Sizi Akıt mi yolladı? Yoksa... üvey babam mı?"

"Akıt"

Daha kolay nefes alabiliyordum. Saftan üvey babam beni gördüğüne sevinmeyecekti. "Artık Akıt için mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Ben sadece Avcı'yım. Şimdilik geçici görevde sayılırım. Dayın bizi, seni bulmamız için gönderdi." Pencereden dışarı bakan Aiden durakladı. "Gittin gideli köprünün altından çok sular aktı."

Bir Avcı'ya zaten iyi korunan İlah Adası'nda olmasının ne işe yaradığını sormak istiyordum, ama bunun beni ilgilendirmediğini düşündüm. "Ne değişti?"

"Şey, dayın artık Akıt'ın dekanı."

"Marcus mu? Bekle. Ne? Dekan Nasso'ya ne oldu peki?"

"Öleli ıkı yıl kadar oluyor."

"Ya." Pek şaşırmamıştım buna. Çok yaşlıydı zaten. Dayımın şu anda Dekan Andros olması üzerinde düşündüğüm için başka bir şey söylemedim. İğrenç. Yüzümü buruşturdum. Adamı çok az tanıyordum ama son hatırladığım şey saftan politika hayatında adım adım yükselmekte olduğuydu. Bu kadar gıptayla bakılan bir mevkie yükselmeyi başarmasına şaşmamam gerekirdi.

"Alex, orada zor kullandığım için özür dilerim." Aiden aramızda uzayıp giden sessizliği bozdu. "Kendine zarar vermeni istemiyordum."

Cevap vermedim.

"Ayrıca... annen için de üzgünüm. İkinizi aramadığımız yer kalmadı ama aynı yerde uzun kalmıyordunuz. Hep çok geç kalıyorduk."

Kalbim birden sıkıştı. "Evet, çok geç kaldınız."

Hummer'da birkaç dakika daha süren bir sessizlik oldu. "Annen üç sene önce neden ayrıldı?"

Saç perdemin arasından baktım. Aiden, şaşırtıcı sorusuna cevap beklerken beni izliyordu. "Bilmiyorum."

Yedi yaşından beri eğitim gören bir melezdim ben, sözüm ona "ayrıcalıklı" melezlerden biriydim. Bizim hayatta iki seçeneğimiz vardı: ya Akit'e gitmek ya da işçi sınıfına girmek. Onlar adına konuşacak ve eğitim masraflarını ödeyecek bir safkan tanıdığı olan melezler, Avcı ya da Muhafız olarak yetiştirilmek üzere Akit'e kaydolurlardı. Diğer melezler ise o denli şanslı değillerdi.

Onlar, ikna büyüsü sanatında ustalaşmış bir grup safkan olan Efendiler tarafından bir araya toplanırlardı. Haşhaş çiçekleriyle çayın özel bir karışımından bir iksir elde edilirdi. Bu karışım bir melezin kanında farklı etki yapardı. İşlenmiş haşhaş, onları uyuşuk ve uykulu değil de itaatkâr ve bön yapardı. Onları öyle bir uçururdu ki ayakları bir daha asla yere basmazdı. Efendiler köle olan melezleri iksire yedi yaşında, kafalarının çalışmaya başladığı çağda alıştırır ve günlük dozlarla devam ederlerdi. Eğitim yoktu. Özgürlük yoktu.

Kölelik yapan melezlere iksiri paylaştırmak ve davranışlarını gözlemlemek tamamen Efendilerin sorumluluğundaydı. Aynı zamanda, bu melezlerin alınlarını damgalayanlar da

onlardı. Ortasından çizgi geçen daire, köleliğin acı bir şekilde göze çarpan işaretiydi.

Bütün melezler böylesi bir gelecekten korkarlardı. Bizler kapağı Akit'e atmış ve eğitim görüyor olsak bile, sürekli verilen bu iksirin bize de verilmesi için tek bir yanlış hareket yeterliydi. Annemin açıklama yapmaksızın beni Akit'ten çekip alması aleyhimde büyük bir darbe olmuştu.

Kocasının, yani üvey babamın servetinin yarısını almasının da bana pek bir faydası olmayacağından emindim.

Sonra, Akit'le bağlantı kurup annemi ihbar etmem, benden beklenen yapmam gerekirdi. Bir telefon, tek bir aptal telefon görüşmesi bile annemin hayatını kurtarabilirdi.

Akit bunu da aleyhime kullanacaktı.

Uyanıp da en kötü kâbusumla karşılaşma anım yeniden yüzeye çıktı. Bir gün önce, balkon bahçesini temizlememi istemişti ama ben uyumuştum. Kalkıp bahçe aletlerinin olduğu küçük çantayı aldığımda öğlen olmuştu.

Annemin bahçede çalıştığını düşünerek balkona çıkmıştım ama bahçe boştu. Bir süre orada durup bahçe küreğiyle oynayarak aşağıdaki patikaya bakmıştım. Derken, gölgelerden bir adam çıkmıştı, bir iblisti bu.

Orada, gün ışığında durmuş bana bakıyordu. O kadar yakındaydı ki küreği savurup ona vurabilirdim. Yüreğim ağzımda korkuluktan geri çekildim. Anneme bağırarak hızla eve girdim. Hiç cevap yoktu. Dar koridordan yatak odasına doğru süratle koşarken odalar bulanıklaşıyordu; kapıyı hızla açtım. Gördüğüm manzara asla aklımdan çıkmayacak: kan, öylesine çok kan vardı ki... ve annemin açık, boş bakan, boşluğa dikili gözleri.

"Geldik." Kain memnun bir şekilde öne eğildi.

Midem ağzımdan çıkacak gibi olunca bütün düşüncelerim buhar olup uçtu. Dönüp pencereden dışarı baktım. İlah Adası

aslında iki adadan oluşuyordu. Safkanlar ilk adadaki güzel evlerinde yaşıyorlardı. Burası dış dünyadan herhangi bir sıradan ada topluluğu gibi görünürdü. Caddelerde küçük dükkânlar ve restoranlar diziliydi. Hatta ölümlüler tarafından işletilen, onlara hitap eden dükkânlar bile vardı. Bakir sahiller uğrunda ölünecek kadar güzeldi.

İblisler deniz yolculuklarını sevmezlerdi. Safkanlar karanlık tarafa geçtiklerinde element büyüleri bozuluyordu ve bu büyüleri ancak toprağa dokunuyorlarsa kullanabiliyorlardı. Topraktan uzak olmak onları zayıflatıyordu. Bu da adayı bizim türümüz için mükemmel bir saklanma yeri yapıyordu.

İnsanların sokağa çıkması için çok erkendi ve göz açıp kapayana kadar ikinci köprüyü geçtik. İlah Adası'nın bu kısmında, bataklıkların, sahillerin ve neredeyse insan eli değmemiş ormanların arasında konumlanmış Akit bulunuyordu. Önünden geçtiğimiz, uçsuz bucaksız bir deniz ve göz alabildiğine uzanan beyaz kumsallar arasında yükselen, iki yana yayılmış kumtaşı bina safkanların ve melezlerin gittiği okuldu. Kalın mermer sütunlarıyla ve tanrıların stratejik bir şekilde koyulmuş heykelleriyle burası korkutucu ve bu dünyaya ait olmayan bir yerdi. Ölümlüler, Akit'in, kendi çocuklarından hiçbirinin asla gitme ayrıcalığına sahip olamayacağı elit bir özel okul olduğunu düşünürlerdi. Haklılardı da. İnsanların buraya gelebilmeleri için kanlarında süper özel bir şey olmalıydı.

Ana binanın ötesinde yurtlar vardı ve orası da sütunlarla, heykellerle doluydu. Daha küçük binalar ve bungalovlar manzaraya dağılmışlardı. Kocaman spor salonlarıyla eğitim tesisleri avluya bitişikti. Bana hep tarihi stadyumları hatırlatırlardı ama bizimkinin farkı etrafının kapalı olmasıydı; buralarda kaşırgalar ortalığı kasıp kavurabiliyordu.

Burası bir hapishaydı, hem seviyor hem nefret ediyordum

buradan. Şimdi görünce burayı... annemi ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Ben okula gittiğimde o ana adada kalmış, ama kampusun demirbaşı olmuştu. Dersler bitince birden ortaya çıkar ve beni öğle yemeğine götürürdü; yaşlı dekanı, hafta sonu onunla kalmama izin vermeye ikna ederdi. Tanrım, sadece bir fırsatım, bir saniyem daha olsa ona derdim ki...

Kendimi kontrol ettim.

Kontrol... Şu anda kendimi kontrol etmeliydim çünkü geçmek bilmeyen kedere teslim olmanın bana bir faydası olmayacaktı. Metanetli bir şekilde Hummer'dan indim ve Aiden'ın peşinden kız yurduna gittim. Sessiz koridorlarda bizden başka kimse yoktu. Yaz başı olduğundan etrafta hepi topu bir avuç öğrenci vardı.

"Kendine çekidüzen ver. Birazdan seni almaya gelirim." Gitmek üzereydi ki durdu. "Giymen için bir şeyler bulup masanın üzerine bırakayım."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Her ne kadar duygularımı bastırmaya çalışsam da bazıları dışarı sızıyordu. Üç yıl önce bütün geleceğim kusursuz bir şekilde planlanmıştı. Akıt'teki bütün eğitmenler eğitimdeki yeteneklerimi övüyorlardı. Avcı olabileceğimi söyleyecek kadar bile ileri gitmişlerdi. Avcılar en iyilerdi ve ben en iyilerden *biriydim*.

Üç yıl hiç eğitim görmediğim için bütün melezlerin arkasından nal topluyordum. Büyük ihtimalle, ömür boyu sürecek bir esaret beni bekliyordu. Katlanamayacağım bir gelecekti bu. Safkanların buyruğu altında olmak, hiçbir şey üzerinde kontrol ya da söz sahibi olmamak olasılığı ödümü patlatıyordu.

Beni yakıp kavuran o iblis avlama arzumla daha da kötüleşen bir olasılıktı bu.

Onlarla savaşmak kanıma işlemişti ama anneme olanları gördükten sonra bu arzu tavan yapmıştı. Yalnızca Akıt emel-

lerime ulaşmam için gereken imkânları sağlayabilirdi ve geleceğim, ortalıklarda görünmeyen safkan dayımın ellerindeydi.

Aşina odalarda gezinirken ayak seslerim aşırı gürültülü geliyordu. Dört dörtlük döşenmiş olan odalar anımsadığımdan daha büyük görünüyordu. Her öğrencinin ayrı bir salonu ve makul büyüklükte bir yatak odası, bir de kendi banyosu vardı. Akit, öğrencilerine en iyisini sağlardı.

Tekrar temiz olmanın keyfine vararak banyo faslını uzattım. İnsanlar duş alma gibi şeyleri kanıksarlar. Ben de öyle yapmış olduğumu biliyordum. İblis saldırısından sonra çok az parayla yola düştüm. Hayatta kalmanın duş almaktan daha önemli olduğunu anladım.

Temiz pak olduğuma kanaat getirince divanın önündeki küçük masanın üzerine düzgünce bırakılan giysi yığınını buldum. Giysileri alınca hemen bunların Akit eşofmanı olduğunu fark ettim. Pantolon bana en az iki beden büyüktü ama bundan şikâyet etmeyecektim. Giysileri yüzüme yaklaştırıp kokularını içime çektim. Öylesine temiz kokuyorlardı ki.

Tekrar banyoya dönüp boynuma baktım. İblis beni, boynumun hemen köprücükkemiğime doğru inen kısmından damgalamıştı. Damga birkaç gün kıpkırmızı olacak, sonra da rengi solacak ve parlak bir yara izine dönecekti. İblislerin ısırıkları deride daima iz bırakırdı. Neredeyse birbirinin aynısı sıra sıra izler midemi bulandırıyor ve bana eski eğitmenlerimden birini hatırlatıyordu. İblisin biriyle girdiği şiddetli bir çatışmadan sonra inzivaya çekilip temel savunma taktiklerini öğreten güzel, orta yaşlı bir kadındı. Kolları, cildinden bir-iki ton açık renkte, soluk, yarım daire şeklindeki izlerle kaplıydı.

Tek bir damga yeterince kötüydü zaten. Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olacağını hayal edemiyordum. İblisler tüm eterini emerek onu dönüştürmeye çalışmışlardı. Bir safkanı

dönüştürmek içinse kan alışverişine gerek yoktu.

Bu, korkutucu bir şekilde basit bir işlemdi.

İblisler, dudaklarını emilen safkanınkilere yapıştırıp eterlerinin birazını paylaşırlardı ve işte! Alın size sıfır kilometre iblis. Enfekte olan kan gibi, verdikleri o zehirli eter safkanları dönüştürürdü ve değişimi geriye çevirmek için hiçbir şey yapılamazdı. Safkan ebediyen kaybolurdu. Bildiğimiz kadarıyla bir iblis yaratmanın tek yolu buydu ama yine de birlikte takılıp onlarla çene çalmazdık. Görüldükleri an öldürülürlerdi.

Bu hareket tarzının hep aptalca olduğunu düşünürdüm. Hiç kimse, hatta Konsey bile öldürülen iblislerin neyi amaçladıklarını bilmiyordu. Bir tanesini yakalayıp da sorguya çeksek onlar hakkında o kadar çok şey öğrenebilirdik ki. Planları, amaçları neydi? Böyle bir şeyleri var mıydı? Ya da durmamalarının nedeni sadece etere duydukları ihtiyaç mıydı? Bilmiyorduk. Hematoiler'in tek düşündükleri şey onları durdurmak ve hiçbir safkanın dönüşmemesini sağlamaktı.

Her neyse, söylentilere göre eğitmenimiz vuruşunu yapmak için son ana kadar beklemiş, böylece iblisin planlarını yerle bir etmişti. O izlere bakıp normalde kusursuz olan bedeninin mahvedilmesinin ne kadar korkunç olduğunu düşündüğümü hatırladım.

Buğulu aynadaki yansımam da bana bakıyordu. Bu damgayı gizlemek zor olacaktı ama daha kötüsü de olabilirdi. Yüzümden kocaman damgalayabilirdi de iblisler zalim olabiliyorlardı.

Melezler dönüştürülemiyorlardı; bu da bizi iblislere karşı böylesine mükemmel savaşçılar haline getiriyordu. Başımıza gelebilecek en kötü şey ölmekti. Bir melezin savaşta eksilmesi kimin umurundaydı ki? Safkanlar ellerini sallasalar meleze çarpıyordu zaten.

İç çekerek saçımı omzuma attım ve tam aynadan geri çekil-

miştim ki kapıya hafifçe vuruldu. Ardından Aiden odamın kapısını açtı. Bir doksan beşlik boyuyla, beni gördüğü anda durdu. Temiz halimi görünce yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi.

Ne diyebilirim ki? Bir güzel temizlenmiştim.

Bütün kirim ve genel iticiliğim gidince tıpkı anneme benzemiştim. Uzun saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyordu; benim de çoğu melezinki gibi çıkık elmacıkkemiklerim ve dolgun dudaklarım vardı. Annem fidan boyluyken ben daha yuvarlak hatlıydım ve ondaki muhteşem gözler bende yoktu. Benimkiler kahverengiydi, bildiğiniz kahverengi işte.

Başımı geriye attım ve ilk kez tam gözlerinin içine baktım. "Ne var?"

Kendini çabucak toparladı. "Hiçbir şey. Hazır mısın?"

"Galiba." Aiden, odamdan çıkarken ona çabucak bir kez daha göz attım.

Aiden'ın koyu kahverengi dalgaları hep alnının üzerine dökülür, onlar kadar koyu olan kaşlarına sürünürdü. Yüz hatları neredeyse kusursuzdu, çene kıvrımı belirgindi ve şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici dudaklara sahipti. Ama esas o fırtına bulutu gözlerine bitiyordum. Kimsenin böyle gözleri yoktu.

Tarlada beni tuttuğu kısacık andan geri kalanın da o kadar muhteşem olduğu konusundan emin oldum. Safkan olması ne kötüydü. Safkanlar ben ve diğer tüm melezler için tabuydu. Söylendiğine göre, tanrılar, melezlerle safkanlar arasındaki eğlenceli türden ilişkileri çok uzun zaman önce yasaklamışlardı. Safkanların saflıklarının bozulmamasıyla alakalı bir şeydi bu... Böyle bir birliktelikten doğan çocuğun şey olma korkusu... Aiden'ın sırtına baktım.

Ne olmasından korkuyorlardı? Tepegöz mü?

Ne olabileceğini bilmesem de bunun çok ama çok kötü bir şey olarak görüldüğünü biliyordum. Tanrılar gücenirlerdi ki bu

da hiç iyi bir şey değildi. O nedenle, bebeklerin nasıl yapıldığını anlayacak kadar büyümemizden itibaren biz melezlere, safkanlara asla saygı ve hayranlık dışında bir şey beslemememiz gerektiği öğretilmişti. Safkanlara da soylarını asla bir melezle karışarak bozmamaları gerektiği öğretilirdi ama melezlerle safkanların ilişki kurdukları da oluyordu. Bu, hoş sonuçlar doğurmuyordu ve genelde kabak melezin başına patlıyordu.

Adil değildi ama bu dünyanın düzeni böyleydi işte. Safkanlar besin zincirinin tepesindeydiler. Kuralları koyan, Konsey'i kontrol eden, hatta Akit'i yöneten de onlardı.

Aiden dönüp bana baktı. "Kaç İblis öldürdün sen?"

"Sadece iki tane." Uzun bacaklarının attığı adımlara yetişmek için adımlarımı hızlandırdım

"Sadece iki mi?" Sesinde büyük bir hayranlık vardı. "İblis öldürmek için adamakıllı eğitilmemiş bir melezin bırak ikiyi, bir iblis bile öldürmesinin ne kadar hayret verici olduğunun farkında mısın?"

"Galiba." Durdum, öfkemin köpürmeye başladığını hissediyordum. İblis, annemin kapısında dikilirken kendini bana... ve tam elimde tuttuğum küreğe doğru atmıştı. *Ahmak*. Diğer iblis bu kadar budala değildi. "Miami'dekini de öldürürdüm de... sadece – bilmiyorum. Kafam çalışmıyordu. Peşinden gitmem gerektiğini biliyordum ama panikledim işte."

Aiden durdu ve bana döndü. "Alex, eğitim almadan bir iblisi devirmen harika. Bu cesurca ama aynı zamanda aptalcaydı."

"Şey, teşekkürler."

"Sen eğitim görmedin. İblis seni kolaylıkla öldürebilirdi. Fabrikada yıktığın iblise ne demeli? Korkusuzca, ama aptalca bir hareket daha."

Kaşlarımı çattım. "Bunun hayret verici ve harika olduğunu söyledin sanıyordum."

"Öyleydi, ama ölebilirdin." Yürüyüp gitti.

Ona ayak uydurmaya uğraşıyordum. "Öldürülsem bu niye umurunda olsun ki? Marcus niye umursasın? Adamı tanımıyorum bile ve eğer eğitimime devam etmeme izin vermezse zaten yandığımın resmidir."

Yüzüne bakıp gözlerimi kıstım. Onu itip yanından geçme dürtüsü neredeyse reddedilemeyecek kadar güçlüydü. Ondan sonra konuşmadık. Dışarı çıkınca rüzgâr saçlarımla oynadı ve güneş, soğuk tenimi ısıtırken deniz tuzunu içime çektim.

Aiden beni geri, ana okul binasına götürdü ve dekanın ofisine giden akıl almaz sayıda basamağı tırmandık. Tüyler ürpertici çift kapı ileride belirdi ve güçlükle yutkundum. Dekan Nasso, Akıt'ı yönetirken bu ofiste bir hayli zaman geçirmiştim.

Muhafızlar kapıyı bize açınca en son bir ders için bu ofiste bulunuşumu anımsadım. On dördümdeydim ve can sıkıntısından, safkanlardan birini su elementini kullanarak binanın bilim kanadında su baskını yapması için ikna etmiştim. Tabii ki safkan beni tamamıyla ele vermişti.

Nasso bundan hiç memnun olmamıştı.

Oda hakkındaki ilk izlenimim tam olarak hatırladığım gibiydi: mükemmel ve iyi tasarlanmış. Birkaç deri sandalye, kiraz ağacından yapılmış geniş bir masanın önünde duruyordu. Canlı renklerdeki balıklar, masanın arkasındaki duvarı kaplayan akvaryumda hızla bir ileri bir geri gidiyordu.

Dayım görüş hattıma girince sendeledim. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Aslında yıllar var ki görmemiştim onu. Anneme ne kadar benzediğini unutmuştum. Aynı gözleri paylaşıyorlardı, o anki ruh haline göre değişen zümrüt yeşili gözler. Bu gözlerden yalnızca annemle dayımda vardı.

Ancak son defa gördüğümde annemin gözleri canlı değildi. İçim, göğsümü sıkıştıran iğrenç bir hisle doldu. Bu hissi müm-

kün olduğunca bastırarak yürüdüm.

"Alexandria." Marcus'un kalın ve safkan (görgülü) sesi beni kendime getirdi. "Seni onca yıl sonra tekrar görmek, ha? Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Dayımın sesi –dayı sözcüğünü öylesine kullandım– kulağa hiç de yakın bir akrabanınkı gibi gelmiyordu. Ses tonu soğuk ve yapmacıktı. Onunla göz göze gelince hapı yuttuğumu hemen anladım. Bakışında beni ona bağlayan hiçbir şey yoktu. Tek yeğenini hayatta ve tek parça gördüğü için sevinmemiş ya da rahatlamamıştı. Hatta bir hayli sıkılmış görünüyordu.

Birisi boğazını temizleyince dikkatim odanın köşesine yöneldi. Yalnız değildik. Bay Steroid safkan bir kadınla birlikte köşede duruyordu. Kat kat, kuzguni siyah saçları olan kadın uzun boylu ve inceydi. Onun eğitmen olduğunu düşündüm.

Yalnızca, safkan dünyasının politik oyunlarında emelleri olmayan safkanlar Akit'te eğitmenlik yapar ya da Avcı olurlardı. Ya da böyle yapmak için çok kişisel sebepleri olan Aiden gibi safkanlar böyle yapıyordu. Mesela, çocukken anne babasının tam gözlerinin önünde iblisler tarafından öldürülmesi gibi. Onun başına gelen de buydu işte. Söylendiğine göre Aiden bu yüzden Avcı olmayı seçmişti. Muhtemelen bir tür intikam istiyordu.

Bu, ikimizin ortak noktasıydı.

"Otursana." Marcus bir sandalyeyi işaret etti. "Tartışacak çok şeyimiz var."

Bakışlarımı safkanlardan kaçırıp ileri doğru yürüdüm. Onların orada olması içimde bir umut yeşertmişti. Eğitim noksanlığımı ve bunu gidermenin yollarını konuşmak için değilse niye burada olsunlardı ki?

Marcus masanın arkasına geçip oturdu. Orada otururken ellerini kavuşturdu ve bakışlarını bana dikti. Huzursuzluğum yü-

zünden daha dik oturuyordum ve ayaklarım yere değmiyordu.

"Rachelle'ın yarattığı bu karışıklık konusuna nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olmadığım için yanıt vermedim.

"Her şeyden önce, Lucian'ı neredeyse mahvediyordu. İki kez." Sanki bununla bir ilgim varmış gibi konuşuyordu. "Babanla tanıştığında yarattığı skandal yeterince kötüydü zaten. Peki ya Lucian'ın banka hesabını boşaltıp seninle kaçmasına ne buyrulur? Eh, sen bile böylesine mantıksız bir kararın devam eden etkilerini anlayabilirsin."

Ah, Lucian. Annemin kusursuz, safkan kocası, benimse üvey babam. Tepkisini tahmin edebiliyordum. Muhtemelen bir sürü şey fırlatıp insanları hiç tanımadığından yakınmıştı. Annemin onu ya da bir ilişki yaşadığı ölümlü babamı sevip sevmediğini bile bilmiyorum, ama Lucian'ın tam bir hergele olduğunu biliyordum.

Marcus, annemin kararının Lucian'a nasıl zarar verdiğini sıralamaya devam etti. Son hatırladığım şey, Lucian'ın, Safkan Konseyi'nde kendine bir yer sağlamak için çalışıyor olduğuydu. Eski Yunan Olimpos sarayını andıran Konsey'in yönetiminde on iki kişi vardı, o on iki kişiden ikisi bakandı.

Bakanlar en güçlü olanlardı. Hera ve Zeus'un Olimpos'u yönettiği gibi hem safkanların hem de melezlerin hayatını yönetiyorlardı. Bakanların kocaman, lanet olası egolarının olduğunu söylemeye gerek yok.

Her Akıt mekânında bir Konsey vardı: Kuzey Carolina, Tennessee, New York ve Güney Dakota'daki safkan üniversitesi. Konsey'i sekiz bakan kontrol ediyordu.

"Sen beni dinliyor musun, Alexandria?" Marcus kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Başımı kaldırdım. "Evet... her şeyin Lucian için ne kadar kötü olduğunu anlatıyorsun. Onun için üzülüyorum. Gerçekten. Eminim hayatının senden sökülüp alınması, bunun yanında solda sıfır kalıyordur."

Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Annenin kaderini mi kast ediyorsun?"

"Kız kardeşinin kaderini mi kast ediyorsun?" Onunla göz göze gelince gözlerimi kıstım.

Marcus afallamış bir ifadeyle bana baktı. "Rachelle güvenli toplumumuzu terk ettiğinde kendi kaderini mühürledi. Başına gelenler kesinlikle trajik, ama çok fazla da üzülemiyorum. Seni Akit'ten çekip aldığında Lucian'ın itibarını ya da senin güvenliğini hiç düşünmediğini ispatladı. O bencil, sorumsuz..."

"O benim her şeyimdi!" Ayağa fırladım. "O benden başka hiçbir şey düşünmezdi! Başına gelenler *korkunçtu*... 'Trajik' sözcüğü araba kazalarında ölenler için kullanılır!"

Dayımın ifadesi değişmedi. "Senden başka hiçbir şey düşünmez miydi? Bu bana garip geliyor. Akit'in güvenli ortamından ayrılmakla ikinizi de tehlikeye attı."

Yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Kesinlikle." Bakışları buz gibi oldu. "Otur, Alexandria."

Öfkeli bir şekilde kendimi oturmaya ve çenemi kapatmaya zorladım.

"Akit'ten neden ayrılmak zorunda olduğunu sana anlattı mı? Bu kadar düşüncesiz bir şeyi neden yaptığına dair bir sebep gösterdi mi?"

Safkanlara göz attım. Aiden arkaya çekilmiş, diğer ikisinin yanında duruyordu. Üçü de bu pembe dizıyı ifadesiz yüzlerle izliyorlardı. Sağ olsunlar, çok yardımları dokunuyordu.

"Alexandria, sana bir soru sordum."

Sandalyenin kollarını sıkıca tutarken sert tahta avuçlarıma

gömüldü. "Seni duydum. Hayır. Bana söylemedi."

Marcus bana sessizce bakarken çenesinde bir kas seyirdi. "Ne yazık."

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden masasının üzerindeki bir dosyayı açıp çizgili kağıtları önüne sermesini izledim. Öne eğilerek bunların ne olduğunu görmeye çalıştım.

Boğazını temizleyen dayım kâğıtlardan birini aldı. "Bu durumda Rachelle'in yaptıklarından seni sorumlu tutamam. Tanrılar biliyor ki yaptıklarının sonuçlarına katlanıyor."

"Bence annesinin ne kadar acı çektiğinin farkında," diye dayımın sözünü kesti kadın safkan. "Daha ileri gitmenin gereği yok."

Marcus'un bakışları buz kesti. "Evet. Galiba haklısın, Laadan." Zarif parmaklarının arasında tuttuğu kâğıda geri döndü. "Nihayet bulunduğun haber verilince karnelerinin bana gönderilmesini istedim."

Yüzümü buruşturup arkama yaslandım. Bunun sonu hiç iyi olmayacaktı.

"Bütün eğitmenlerin, konu eğitimine gelince sırf parlak övgüler yağdırıyorlar."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Acayip iyiydim."

"Fakat," başını kaldırıp baktı, kısa bir an için göz göze geldik, "davranış karnelerine gelince... nutkum tutuldu."

Gülümsemem donup kaldı ve yüzümden silindi.

"Eğitmenlerine ve diğer öğrencilere karşı yaptığın saygısızlıklarla ilgili bir sürü rapor," diye devam etti. "Burada, Eğitmen Banks tarafından düşülmüş özel bir not var; diyor ki üstlerine karşı ciddi derecede saygı eksikliğin varmış ve bu süregelen bir sorunmuş."

"Eğitmen Banks'ın hiç mizah anlayışı yoktu."

Marcus kaşını kaldırdı. "O halde, sanırım Eğitmen Richards ile Eğitmen Octavian'ın da yok, ha? Onlar da ara sıra, kontrol

edilemez ve disiplinsiz olduğunu söylüyorlar."

Karşı çıkacaktım ki sustum. Söyleyecek lafım yoktu.

"Tek sorunun saygıyla ilgili olanlar değil." Bir kâğıt daha aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Şunlardan dolayı birçok kez disipline gönderilmişsin: Akıt'ten gizlice kaçmak, kavga etmek, sınıfın huzurunu bozmak, bir sürü kuralı çiğnemek ve... Ah, evet, favorim ne mi?" Başını kaldırıp gergin bir şekilde gülümsedi. "Sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin ve erkekler yurdunda arkadaşlık ettiğin için üst üste ihtar almışsın."

Huzursuz bir şekilde kıpırdadım.

"Hepsi de on dört yaşından önce olmuş." Dudakları inceldi. "Kendinle gurur duyuyorsundur herhalde."

Masasına bakarken gözlerimi kocaman açtım. "Öyle denemez."

"Bir önemi var mı?"

Başımı kaldırıp baktım. "Yok galiba?"

Tekrar gergin bir gülümseme belirdi yüzünde. "Üzülerek söylüyorum ki önceki davranışlarını düşününce eğitimine devam etmene izin vermem imkânsız..."

"Ne?" Sesim tizleşti. "Öyleyse neden buradayım?"

Marcus kâğıtları tekrar dosyaya koyup kapattı. "Toplumumuzun her zaman hizmetkârlara gereksinimi var. Bu sabah Lucian'la konuştum. Sana evinde bir yer önerdi. Şeref duymalısın."

"Hayır!" Tekrar ayağa fırladım. Panik ve öfke beni ele geçirmişti. "Bana ilaç veremezsiniz! Onun ya da bir başka safkanın evinde hizmetkâr olmam ben!"

"O halde ne olacak?" Marcus tekrar kollarını kavuşturdu ve sakin bir şekilde bana baktı. "Yine sokaklardaki yaşamına geri mi döneceksin? Buna izin vermem. Karar verildi bile. Akıt'e tekrar girmeyeceksin."

Üçüncü Bölüm

Bu sözcükler karşısında şoke olmuştum; nutkum tutulmuştu. Bütün intikam hayallerim suya düşmüştü. Dayıma baktım, ondan da neredeyse iblislerden ettiğim kadar nefret ediyordum.

Bay Steroid boğazını temizledi. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Marcus ve ben ona doğru döndük. Konuşabilmesine bile şaşırmıştım ama Marcus, devam etmesi için elini salladı.

"Kız, iki iblisi öldürdü."

"Bunun farkındayım, Leon." Bütün dünyamı yerle bir etmek üzere olan adam bunu çok da umursamıyor gibiydi.

"Onu, Georgia'da bulduğumuzda iki iblisle daha mücadele ediyordu," diye devam etti Leon. "Adamakıllı eğitilirse muazzam bir potansiyeli var."

Bu safkanın benim lehime konuşmasına şaşırarak yavaşça yerime oturdum. Marcus hâlâ etkilenmemişe benziyordu ve o parlak yeşil gözleri buz kadar sertti.

"Anlıyorum ama annesiyle ilgili olaydan önceki davranışları göz ardı edilemez. Burası bir okul, çocuk bakımevi değil. Ona

göz kulak olmak için zamanım da enerjim de yok benim. Onun bu koridorlarda taşkınlık yapıp diğer öğrencileri etkilemesine göz yumamam."

Gözlerimi devirdim. Benden sanki bütün Akit'i yıkmak üzere olan hın bir suçlu gibi bahsediyordu.

"O halde ona birini tahsis edin," dedi Leon. "Burada yaz boyunca ona göz kulak olabilecek Eğitmenler var."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok benim. Bina kundaklayacak falan değilim."

Kimse beni dikkate almadı.

Marcus iç çekti. "Ona birini tahsis etsek bile eğitiminde geri kaldı. Sınıfındakilerle eşit düzeyde olması imkânsız. Sonbahar geldiğinde epey geride olacaktır."

Bu kez Aiden konuştu. "Onu hazırlamak için önümüzde bütün bir yaz var. Derslerine devam edecek kadar hazır olabilmesi mümkün."

"Böyle bir iş için kimin vakti var ki?" Marcus kaşlarını çattı. "Aiden, sen Avcı'sın, Eğitmen değil. Leon da öyle. Laadan'a gelince, kısa bir süre sonra New York'a dönüyor. Diğer eğitmenlerin de hayatları var; sadece bir melez için onlardan, hayatlarından vazgeçmelerini bekleyemem."

Aiden'ın yüz ifadesi anlaşılmazdı ve ağzından çıkan şu sözcükleri söylemeye onu neyin ittiğini kesinlikle bilmiyordum. "Ben onunla çalışabilirim. Görevlerime engel olmaz."

Sen en iyi Avcılarımızdan birisin," diye başını iki yana salladı Marcus. "Bu, yeteneklerinin boşa harcanması..."

Bana ne yapacakları konusunu hararetle tartıştılar. Bir kere lafa karışmayı denedim ama Leon ve Aiden'ın bana yönelttikleri uyarıcı bakıştan sonra çenemi kapadım. Marcus, benim umutsuz vaka olduğumu söylüyor, Aiden'la Leon ise benim düzeltilebileceğimi savunuyorlardı. Dayımın beni Lucian'a tes-

lim etme konusunda gösterdiği heves kalbimi kırmıştı. Esaret hoş bir gelecek değildi. Herkes bunu bilirdi. Safkanların, melezlere, özellikle kadın melezlere nasıl davrandıklarına ilişkin korkunç söylentiler çalınmıştı kulağıma.

Aiden'la Marcus, benimle ne yapacakları konusunda durma noktasına gelince Laadan öne çıktı. Uzun saçlarını yavaşça tek omzuna attı. "Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz, Dekan Andros? Aiden, kızı eğitebileceğini, aynı zamanda da sorumluluklarını yerine getirebileceğini söylüyorsa kaybedecek bir şeyiniz yok demektir. Kız yaz sonuna kadar hazır olmazsa burada kalmaz."

Tekrar, umut dolu bir şekilde Marcus'a döndüm. Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca bana baktı. "Peki." Arkasına yaslandı. "Ama bu iş senin sorumluluğunda, Aiden. Anlıyor musun? Yaptığı her şeyden –ve her şeyi kast ediyorum– sen sorumlusun ve güven bana, bir şeyler yapmadan duramaz. Aynı annesi gibidir o."

Aiden tekrar bana bakarken temkinli görünüyordu. "Evet. Anlıyorum."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı ve Aiden'in yüzündeki temkinli ifade derinleşti ama tekrar Marcus'a dönünce gülümsemem, onun o buz gibi bakışları altında kayboldu.

"Eski dekanından daha az hoşgörülü olacağım, Alexandria. Beni bu kararıma pişman etme."

Başımı salladım, ağzımı açma riskini göze alamıyordum. Konuşursam her şeyi berbat etme ihtimali yüksekti. Sonra, Marcus elini sallayarak beni dışarı gönderdi. Ayağa kalkıp ofisinden ayrıldım. Laadan'la Leon kaldılar ama Aiden peşimden geldi.

Aiden'a döndüm. "Teşekkür ederim."

Aiden bana baktı. "Bana daha teşekkür etme."

Esnememi bastırdım ve omuz silktim. "Şey, ettim bile. Ger-

çekten, eğer siz üçünüz olmasaydınız Marcus'un beni Lucian'a postalayacağını düşünüyorum."

"Yapardı. Üvey baban senin yasal velin."

Titredim. "Nasıl rahatladım bilemezsin."

Tepkimi yakaladı. "Annenle senin gitmenizin nedeni Lucian'ın yaptığı bir şey miydi?"

"Hayır, ama Lucian... benden pek hoşlanmazdı. Ben annemin aşk çocuğuyum, biliyor musun? O sadece Lucian. O hergele ne işler çeviriyor?"

Aiden kaşlarını kaldırdı. "O hergele Konsey Bakanı."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Hadi canım! Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Böyle bir şey hakkında neden şaka yapayım ki? Yani, ona toplum içinde hergele demekten kaçınsan iyi olur. Bunun amacına bir faydası olacağından şüpheliyim."

Lucian'ın şu anda bir bakan olduğu haberi yüzünden mideme kramp girmişti, özellikle de evinde benim için bir "yeri" olduğunu düşününce. Başımı iki yana salladım ve bunu düşüncelerimden uzaklaştırdım. Şu anda Lucian'la uğraşmaktan başka yeterince derdim vardı.

"Biraz dinlenmelisin. Yarın gel, eğitime başlayacağız... tabii eğer kendini hazır hissediyorsan."

"Hissediyorum."

Aiden'ın bakışları yaralı yüzümde gezindi, sonra da sanki Miami'ye kaçtığımdan beri topladığım bir sürü kesik ve yara bere görebilecekmiş gibi bakışlarını aşağıya kaydırdı. "Emin misin?"

Bakışlarım, alnından geriye itip durduğu saç buklesine takılarak başımı salladım. "Neyle başlıyoruz? Hücum taktiklerinden hiçbirine ya da Silat eğitimine hiç başlamadım ben."

Başını iki yana salladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama Silat eğitimiyle başlamayacaksın."

Bu *moral bozucuydu* işte. Hançerleri ve bütün saplanan şeyleri seviyordum ve onları etkili biçimde kullanmayı gerçekten istiyordum. Yurduma doğru yürümeye başladım ama Aiden'ın sesi beni durdurdu.

"Alex. Beni... hayal kırıklığına uğratma. Yaptığın her şey dönüp dolaşıp beni bulacak. Anlıyor musun?"

Evet. Merak etme. Marcus'un gösterdiği kadar fena biri değilim."

Kuşkulu görünüyordu. "Erkek yurtlarında takılmak?"

Kızardım. "*Arkadaşlarımı* ziyaret ediyordum. Onlardan biriyle takılıyor falan değildim. Sadece on dört yaşındaydım. Ben sürtük değilim."

"Eh, bunu bilmek güzel." Yürüyüp gitti.

İç çekerek odama geri gittim. Yorgundum, ama ikinci bir şansa sahip olmanın verdiği tüm o heyecan beni gerginleştirmişti. Epey bir zaman gözlerimi yatağa dikip baktıktan sonra odamdan ayrıldım ve kızlar yurdunun boş koridorlarında yürüdüm. Safkanlarla melezler yaşam alanlarını sadece Akit'te paylaşıyorlardı. Başka her yerde birbirimizden ayrılmıştık.

Burada olmanın neye benzediğini hatırlamaya çalıştım. Çok sıkı eğitim programları, çalışırken içimi bayan saçma sınıf çalışmaları ve safkanlarla melezlerin oynadıkları bütün o sosyal oyunlar. Sizi bir tekmede eyaletin diğer ucuna yollayabilecek ya da tek bir düşünceyle tutuşturabilecek bir grup sinsi ergen gibisi yoktu. Tek başına bu, insanların kiminle kavga edeceğini ya da arkadaş olacağını belirlerdi. Günün sonunda da arka cebinde bir kundakçı olması her zaman güzeldi.

Herkesin oynayacak bir rolü vardı. Ben melez standartlarına göre serinkanlı sayılıyordum ama sonbahar gelince durumumun ne olacağını hiç bilmiyordum.

Boş ortak alanları dolaştıktan sonra kız yurdundan çıkıp

bataklık bölgesinin yanındaki daha küçük binalardan birine doğru yürüdüm. Tek katlı, kare şeklindeki binada kafeterya ve dinlenme odaları vardı ve renkli bir avluyu çevreliyordu.

Daha büyük odalardan birine yaklaşırken yavaşladım. Odadan yayılan kahkaha ve gürültü patırtı, yaz tatilinde kimi çocukların hâlâ burada olduğunu belli ediyordu. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Beni tekrar kabul edecekler miydi? Hatta beni tanıyacaklar mıydı? Kahretsin, umurlarında olacak mıydım?

Derin bir nefes alarak kapıları itip açtım. Kimse beni fark etmemiş gibiydi. Herkes, birkaç mobilyayı havada yüzdüren bir safkana tezahürat yapmakla meşguldü. Genç kız hava elementini kontrol etmekte acemiydi ki bu da tüm o hengâmeyi açıklıyordu. Annem de havayı kullanırdı. Ne de olsa, bu en yaygın elementti. Safkanlar sadece bir tek elementi kontrol edebilirlerdi; eğer gerçekten güçlülerse bazen iki oluyordu.

Kızı inceledim. Parlak kızıl lüleleri ve kocaman mavi gözleriyle yaklaşık on iki yaşında gibiydi, özellikle de şirin kazağıyla, çok uzun melezlerin yanında dururken. Benim de boyum hepi topu bir altmış beşti, yani melezlerin çoğuyla karşılaştırınca çok ufak yapılı kalıyordum.

Bunun için ölümlü babamı suçluyordum.

Bu arada, bir sandalye daha yere devrildiğinde safkan kız dudaklarını büzdü ve izleyicilerden daha fazla kahkaha patladı. Sadece bir kişi gülmüyordu. Caleb Nicolo. Uzun boylu, sarışın ve çok etkileyici bir gülümsemesi olan Caleb, ben Akit'teyken uyumsuzluk konusunda partnerimdi. Onu yazın burada gördüğüme çok şaşırmamam gerekiyordu. Ölümlü annesi "acayip" çocuğuyla asla hiçbir ilgisi olmasını istememişti, safkan babasıysa onu görmeye hiç gelmezdi.

Caleb kocaman gözleriyle, afallamış bir şekilde bana baktı. "Vay... canına."

Herkes, hatta safkan kız bile o noktaya döndü. Kızın konsantrasyonu bozulunca bütün eşyalar yere düştü. Divan, sonra da bilardo masası yere inerken birkaç melez sağa sola kaçıştı.

Parmaklarımı oynattım. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?"

Caleb kendine geldi ve iki saniye içinde odayı kat edip beni sımsıkı kucakladı. Sonra da kaldırıp döndürdü.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Beni yere indirdi. "Üç yıl mı oldu, Alex? Nerelerdeydin? Öğrencilerin yarısının sana ve annene olanlar konusunda ne dediklerinden haberin var mı? Öldüğünüzü düşündük! Yüzüne sıkı bir yumruk atabilirim, mesela şu anda."

Gülümsememi güçlükle tutuyordum. "Ben de seni özledim."

Bir tür hayalmişim gibi bana bakmaya devam ediyordu. "Gerçekten burada durduğuna inanamıyorum. Bana anlatacak çılgın bir hikâyen olsa iyi olur."

Güldüm. "Ne gibi?"

"Bir bebeğin olmuş, birini öldürmüş ya da bir safkanla yatmış olman gerek. Bunlar üç seçeneğin. Bunlardan aşağısı kesinlikle kurtarmaz."

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın çünkü heyecanlı bir şey yok."

Caleb kolunu omuzlarıma koydu ve beni divanlardan birine götürdü. "O zaman bana neler yaptığını ve buraya nasıl geri döndüğünü anlatacaksın. Niye hiçbirimizi aramadın ki? Bu dünyada cep telefonunun çekmediği tek bir yer yok."

"Bence muhtemelen birini öldürmüştür."

Başımı arkaya çevirdim ve tanımadığım bir melez grubunun içinde Jackson Manos'u gördüm. Tam anımsadığım gibiydi. Ortadan ayrılmış koyu renk saçları, tam kızların ağzını sulandıracak cinsten bir vücut ve aynı derecede koyu renkli, seksi gözler. En iyi gülümsememle gülümsedim. "Her neyse,

seni dangalak. Kimseyi öldürmedim."

Jackson bize yaklaşırken başını iki yana salladı. "Yere devirme çalışması sırasında Nick'i boynunun üzerine düşürmeni hatırlıyor musun? Onu neredeyse öldürüyordun. Neyse ki çabuk iyileşiyoruz, yoksa aylarca eğitim alamamasına neden olurdun."

Hepimiz bunu anımsayınca güldük. Zavallı Nick olaydan sonra bir hafta revirde kalmıştı. İyi vakit geçiriyor olmamız ve genel bir meraktan dolayı diğer melezler de divana geldiler. Önünde sonunda yokluğumla ilgili soruların bazılarına cevap vermem gerektiğini bildiğim için annemin, ölümlüler arasında yaşamak istediğine dair yavan bir hikâye buldum. Caleb bana kuşkuyla baktı ama üstüme gitmedi.

"Bu arada, sen ne giyiyorsun böyle? Erkek eşofmanına benziyor." Caleb giysimin kolunu çekiştirdi.

"Elimdeki tek şey bu." Dramatik, acıklı bir şekilde iç çektim. "Yakınlarda dışarı çıkacağımdan kuşkuluyum, hem zaten meteliksizim."

Sırıttı. "Burada bütün eşofmanların yerini biliyorum. Yarın sana kasabadan birkaç ekstra şey alabilirim."

"Buna gerek yok. Zaten benim için alışveriş etmesen belki daha iyi olur. Sonra striptizciden farkım kalmaz."

Caleb gülünce mavi gözlerinin etrafı kırıştı. "Sen orasını kafana takma. Bir hafta önce babam bana neredeyse bir servet gönderdi. Galiba berbat bir baba olduğu için kendini kötü hissediyor. Her neyse, kızlardan birini falan yanıma alırım."

Safkan kız –ismi Thea'ydı– sonunda oturduğumuz yere geldi. Hoş birine benziyordu ve benimle içtenlikle ilgileniyor gibiydi ama korktuğum o soruyu sordu.

"Ee, annen, Lucian'la barıştı mı?" diye sordu küçük, çocuksu bir sesle.

Kendimi hiç tepki vermemek için zorladım. "Hayır."

Kız şaşırmışa benziyordu. Melezler de öyle.

"Ama... boşanamazlar ki," dedi Caleb. "Evleri ve posta kutularını mı ayıracaklar?"

Safkanlar asla boşanmazlardı. Eşlerinin tanrılar tarafından kaderlerine yazıldıklarına inanırlardı. Her zaman bunun deli saçması olduğunu düşündüm ama "boşanma yasağı" meselesi çoğunun neden evlilik dışı ilişkilere girdiğini açıklıyordu.

"Şey... hayır," dedim. "Annem... *oradan* sağ çıkamadı."

Caleb'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ya. Üzgünüm, dostum."

Kendimi gülmeye zorladım. "Sorun değil."

"Ne oldu ona?" diye sordu Jackson, her zamanki densizliğiyle.

Derin bir nefes alarak onlara gerçeği söylemeye karar verdim. "Onu bir iblis öldürdü."

Bu, başka soruları tetikledi, hepsine de doğru cevaplar verdim. Savaşıp iblislerden ikisini öldürdüğüm kısma geldiğimde her birinin yüzünden şok ve saygı okunuyordu. Jackson bile etkilenmişe benziyordu. Hiçbirisi gerçek hayatta bir iblis bile görmemişlerdi.

Marcus'la görüşmemin detaylarına girmedim ama onlara yazımın pek de eğlenceli geçmeyeceğini söyledim. Aiden'la birlikte çalışacağımdan bahsedince hep bir ağızdan inlediler.

"Ne?" Gruptakilere baktım.

Caleb bacağını kucağımdan çekti ve ayağa kalktı. "Aiden en zorlulardan biridir..."

"En serti," diye ekledi Jackson ciddi bir ifadeyle.

"En zalimi," diye ilave etti kahverengi saçları çok kısa kesilmiş olan bir melez kız. Galiba ismi Elena'ydı.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Ben onunla birlikte nasıl bir işe girmiştim böyle? Tanımlamaları da daha bitmemişti.

"En güçlüsü," diye ekledi başka bir çocuk.

Elena dudaklarını kıvırarak odaya göz attı. "En seksisi."

Kızlar iç çektiler ama Caleb kaşlarını çattı. "Sorun bu değil. O bir canavar, dostum. Eğitmen bile değil. Sapına kadar Avcı o."

"Son birkaç mezuniyet sınıfı onun bölgesine verildi." Jackson başını iki yana salladı. "O, Rehber bile değil ama öğrencilerin yarısını döktü ve geriye Muhafız olarak yolladı."

"Ya." Omuz silktim. Bu, kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Tam bunu dile getirecektim ki yeni bir ses sözümü kesti.

"Vay, bakın kim geri dönmüş? Bu bizim tek okul bırakan arkadaşımız değilse ne olayım," dedi Lea Samos ağır ağır.

Gözlerimi kapatıp ona kadar saydım. Beşte durdum. "Hâlâ yok olmadın mı, Lea? Burada bedava hamilelik testi dağıtılmıyor."

"Vay canına." Caleb yoldan çekilip divanın arkasına geçti. Onu suçlamıyordum. Lea ile benim efsanevi bir geçmişimiz vardı. Marcus'un baktığı kavgayla ilgili raporlarda genelde Lea da vardı.

O çok iyi bildiğim kısık, boğazdan gelen kahkahasını attı. O zaman başımı kaldırıp baktım. Zerre kadar değişmemişti.

Tamam. Bu bir yalandı.

Bilakis, Lea son üç yılda daha da güzelleşmişti. Bakır rengi uzun saçları, ametist rengi gözleri ve imkânsız bir şekilde bronz teniyle cazibeli bir modele benziyordu. Elimde olmadan kendi sıkıcı kahverengi gözlerimi düşündüm.

Ben buralardayken şöhretim sayesinde ismim fısıldanadursun, Lea resmen Akit'in her köşesini ele geçirmişti. Hayır, buraları onun çöplüğüydü.

Dinlenme odasının diğer ucundan bu tarafa yürürken beni tepeden tırnağa süzdü, aşırı büyük tişörtüme, kırış kırış eşofman altıma baktı. Mükemmel bakımlı kaşını kaldırdı. "Ne ka-

dar da hoş görünüyorsun böyle."

Onun üstünde tabii ki insanoğlunun bildiği en dar ve kısa etek vardı. "Bu üçüncü sınıfta giydiğin etek değil mi? Biraz daralmış. Birkaç beden büyüğü sana iyi olabilir."

Lea pişmiş kelle gibi sırıttı ve saçlarını omzuna attı. Karşımızdaki fosforlu, daire şekilli koltuklardan birine oturdu. "Yüzüne ne oldu senin?"

"Seninkine ne oldu?" diye cevabı yapıştırdım. "Kahrolası umpa lumpalara benzemişsin. Sprey bronzlaştırıcıları bırakmalısın, Lea."

Oradaki seyircilerden birkaçı kıs kıs güldü ama Lea onları önemsemedi. Onun dikkati benim –baş düşmanının– üzerindeydi. Yedi yaşından beri bu durumdaydık. Kum havuzu düşmanlarıydık herhalde. "Bu sabah ne duyduğumu biliyor musun?"

İç çektim. "Ne?"

Jackson, koyu renkli gözleriyle Lea'nın bacaklarını yiyip bitirerek onun tarafına yürüdü. Lea arkasına geçip kızın bir tutam saçını çekiştirdi. "Lea, kes şunu. Daha yeni geldi."

Kız, serçeparmağını sallayarak Jackson'a eğilmesi için işaret edince kaşlarımı kaldırdım. Jackson eğilip dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Yavaşça Caleb'e döndüm. Gösteriden sıkılmışa benzeyen Caleb omuz silkti. Eğitmenler, öğrencilerin birlikte takılmasını engelleyemiyorlardı. Yani, hadi ama. Bir sürü ergeni bir araya koyarsan olacağı buydu, ama Akit buna karşı çıkıyordu. Öğrenciler genellikle bunu gözler önüne sermezlerdi.

Dil güreşi yapmayı bitirdiklerinde Lea tekrar bana bakmaya başladı. "Dekan Andros'un seni geri istemediğini duydum. Öz dayın senin köle olmanı istiyor. Ne üzücü, değil mi?"

Ona hareket çektim.

"Onu burada tutmaya değeceğine dair dayısını ikna etmek

için üç safkanın uğraşması gerekmiş."

Caleb homurdandı. "Alex en iyilerdendir. Çok fazla ikna gerektiğinden şüpheliyim."

Lea ağzını açtı ama ben sözünü kestim. "En *iyilerdendim*. Ve gerekti. Görünüşe göre, kötü bir ünüm varmış ve dayım çok fazla zaman kaybettiğimi düşünüyordu."

"Ne?" Caleb bana baktı.

Omuz silktim. "Marcus'a, öğrencilerin geri kalanına katılıp arayı kapatabileceğimi kanıtlamak için yaz sonuna kadar vaktim var. Bu abartılacak bir şey değil, öyle değil mi, Lea?" Sırıtarak ona döndüm. "Son boks maçımızı hatırlıyorsundur herhalde? Uzun zaman önceydi ama eminim oldukça net hatırlayabiliyorsundur."

Bronzlaşmış yanakları al al oldu ve eli bilinçsiz bir hareketle burnuna doğru gitti. Bu da benim daha çok sırıtmama neden oldu. O kadar küçük yaşta boks maçımızın kesinlikle temassız bir eğitim egzersizi olması gerekiyordu. Ama hakaretler birbirini izlemişti, ben de onun burnunu kırmıştım.

İki yerinden.

Ayrıca bu bana üç hafta uzaklaştırma cezasına mal olmuştu

Lea'nın dolgun dudakları inceldi. "Başka ne bildiğimi biliyor musun, Alex?"

Ellerimi göğsümde kavuşturdum. "Ne?"

"Buradaki herkes annenin buradan gitmesine dair gösterdiğin sudan bahaneye inanabilir ama ben gerçek nedeni biliyorum." Gözleri kötülükle parlıyordu.

Birden buz gibi oldum. "Nereden biliyorsun?"

Bakışlarıma karşılık verirken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Jason'ın ondan uzaklaştığını belli belirsiz fark ettim. "Annen, Piperi Nine'yle görüştü."

Piperi Nine mi? Gözlerimi devirdim. Piperi, güya kâhin

olan kaçık bir ihtiyar kadındı. Safkanlar onun tanrılarla konuştuğuna inanırlardı. Ben ise onun bir sürü alkolle konuştuğuna inanıyordum.

"Yani?" dedim.

"Piperi Nine'nin annene, onu deli edecek ne söylediğini biliyorum. Annen deliydi, değil mi?"

Farkına varmadan ayaklanmıştım. "Lea, kapa çeneni."

Bana baktı, kocaman açılmış gözlerinde korkudan eser yoktu. "Şimdi Alex, sakinleşmek isteyebilirsin. Küçük bir kavga hayatının geri kalanında tuvaletleri temizlemene neden olur."

Yumruklarımı sıktım. Odada, Marcus'un masasının altında falan mıydı bu kız? Başka türlü nasıl bu kadar çok şey bilebilirdi ki? Ama Lea haklıydı ve bu berbat bir şeydi. Büyüklük ondan uzaklaşmayı gerektiriyordu. Bu hayal ettiğimden daha zordu, tıpkı bataklıkta yürümek gibiydi. Ne kadar hareket edersem, etrafımdaki hava orada kalıp onun burnunu tekrar kırmaya zorluyordu beni. Ama bunu başardım ve ona vurmadan sandalyesinin yanından geçtim.

Tamamen farklı bir insandım, daha iyi bir insan.

"Piperi'nin annene, onu delirtecek ne söylediğini bilmek istemiyor musun? Onun gitmesine neden olan neydi? Her şeyin seninle ilgisi olduğunu bilmek seni mutlu edecektir."

Durdum. Tıpkı Lea'nın duracağımı bildiği gibi.

Caleb yanımda belirdi ve kolumu tuttu. "Hadi, Alex. Eğer dedikleri doğruysa bu yeme atlaman için hiç sebep yok. Onun hiçbir şey bilmediğini sen de biliyorsun."

Lea döndü, narin kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Ama biliyorum. Annenle Piperi bahçede yalnız değillerdi. Konuşmayı başka biri duydu."

Silkelenip Caleb'in elinden kurtuldum ve arkama döndüm. "Onları kim duydu?"

Melez

Ojeli tırnaklarını inceleyerek omuz silkti. O anda sonunda ona vuracağımı biliyordum. "Kâhin, annene senin onu öldüreceğini söyledi. Bir iblisin onu emmesine bile engel olamadığın düşünülünce herhalde Piperi bunu mecazi anlamda söylemiş. Kendi annesini bile koruyamayan bir melezden ne hayır gelir ki? Marcus'un seni geri istememesine hiç şaşmamalı."

Bir an odadaki hiç kimse, ben bile kıpırdamadım. Önce ona gülümsedim, sonra bir tutam bakır rengi saçına yapışıp onu sandalyeden hızla çektim.

Daha iyi biri olmaya lanet olsun.

irk.com

KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Arkaya düşerken ağzının hayretten bir karış açık kalması acımasız sözlerini neredeyse telafi ediyordu. Okuldan atılma tehdidinin çok büyük olduğunu düşününce bir şey yapmamı beklemediği ortadaydı. Lea kendi sözlerinin gücünün farkında değildi.

Kolumu arkaya çektim, doktorların onun o küçük hoppa burnunu düzeltmek için yaptıklarını bozmaya kesinlikle niyetliydim ama ilk yumruğum asla hedefine varmadı. Aslında, ben Lea'ya doğru bir adım daha atmadan önce Caleb beni tutmuştu. Kelimenin tam anlamıyla beni dinlenme odasından dışarı taşıdı, sonra da beni yere bırakıp Lea'ya gitmemem için yolumu tıkadı. Ben fırlayıp yanından geçmeye çalışırken yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Bırak gideyim, Caleb. Tanrılara yeminim olsun onun yüzünü paralayacağım!"

"Geri dönmen bir gün bile sürmedi, Alex. Vay canına."

"Kapa çeneni." Ona dik dik baktım.

"Alex, kes şunu. Kavga ediyorsun ve bunun için okuldan atılacaksın. Sonra ne olacak? Hayatının geri kalanında kölelik mi edeceksin? Zaten onun yalan söylediğini biliyorsun. Bu yüzden boş ver gitsin."

Caleb, gözlerimdeki hain parıltıyı gördü ve bu odanın yakınında kalmanın iyi sonuçlanmayacağını fark etti. Kolumu tutarak beni koridorda sürüklemeye başladı. "O sadece aptal bir kız. Onun sadece saçmaladığını biliyorsun, değil mi?"

"Kim bilir?" homurdandım. "O haklı, biliyor musun? Annemin neden gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Piperi Nine'yle konuşmuş olabilir. Bilmiyorum."

"Kâhinin, anneni öldüreceğini söylediğine hiç inanmıyorum."

İkna olmamıştım; yumruk atıp ön kapıyı açtım.

Caleb hemen arkamdan geliyordu. "Sadece unut bunu, tamam mı? Eğitimine odaklanmalısın, Lea'ya ya da kâhinin ne demiş olabileceğine değil."

"Söylemesi kolay tabii."

"Tamam. Öyleyse kâhine, annene ne söylediğini sorabilirsin."

Ona baktım.

"Eğer bu, o kadar canını sıkıyorsa kâhine sorabilirsin."

"O kadının hâlâ hayatta olması imkânsız." Kör edici güneş karşısında yüzümü buruşturdum. "Annem onunla üç yıl önce konuşmuştur."

Şimdi Caleb bana aynı şekilde bakıyordu.

"Ne? Olamaz. O zaman şimdi yüz elli yaşında falan olmalı."

Safkanların epey güçleri vardı; bir kâhinin gücüyse daha fazlaydı ama hiçbirisi ölümsüz değildi.

"Alex, kadın kâhin. Bir sonraki kâhın başa geçinceye kadar hayatta kalacaktır."

Gözlerimi devirerek Caleb'e baktım. "O sadece çatlak ihti-

yarın teki. Tanrılarla konuşuyormuş, öyle mi? Onun tek konuştuğu, ağaçlarla briç kulübüdür."

Bezgin bir ses çıkardı. "Olduğun şeye, olduğumuz şeye rağmen hâlâ tanrılara inanmaman beni hep şaşırtmıştır."

"Hayır. Onlara inanıyorum. Sadece ortada olmayan mülk sahipleri olduğunu düşünüyorum. Şu anda muhtemelen Las Vegas'ta bir yerlerde takılıyorlar, dansçı kızları becerip pokerde hile yapıyorlardır."

Caleb sıçrayarak benden uzaklaştı, ayaklarını beyaz ve turuncu çakıllara bastı. "İçlerinden biri seni çarptığında yanında olmayayım bari."

Güldüm. "Evet, gerçekten izleyip işlerle ilgileniyorlardır. Bu yüzden etrafta koşuşturup safkanları emen ve sırf eğlencesine ölümlüleri öldüren iblisler var."

"Tanrılar bizi bu yüzden yarattı." Caleb sanki her şeyi açıklamış gibi gülümsedi.

"Her neyse." Taşlı yolun sonunda durduk. Buradan ya kızlar yurduna ya da erkekler yurduna giderdik.

İkimiz de taşmış bataklığa baktık. Ağaçsı bitkiler ve yavaş büyüyen çalılar acı suya yer yer serpiştirilmişti ve burayı geçilmesi imkânsız hale getiriyordu. Bataklığın ötesinde orman vardı – tam anlamıyla kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdi. Yaşım daha küçükken canavarların karanlık ormanda yaşadığını sanırdım. Büyüyünce bataklığı takip edince ana adaya çıkıldığını öğrenmiştim, bu da bana, gizlice kaçmak istediğimde mükemmel bir kaçış yolu sunuyordu.

"Yaşlı cadı hâlâ orada mı yaşıyor?" diye sordum nihayet. Piperi'yle konuşsam ne olurdu?

Caleb başıyla onayladı. "Galiba, ama kim bilir? Arada bir kampusa geliyor."

"Ya." Şiddetli ışık karşısında gözlerimi kıstım. "Ne düşünü-

yorum, biliyor musun?"

Bana baktı. "Ne?"

"Annem bana asla neden gitmemiz gerektiğini söylemedi, Caleb. O üç yılda bir kez bile söylemedi. Her şeyden önce annemin neden gittiğini bilsem kendimi... daha iyi hissedeceğime inanıyorum. Bunun olanları değiştirmeyeceğini biliyorum ama en azından buradan gitmemizi gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenirim."

"Bunu yalnızca kâhin bilir ve kim bilir buraya ne zaman geri gelir? Sen ona gidemezsin. Çok uzakta yaşıyor. Ben bile bataklıkta o kadar ilerlemeyi göze alamam. O yüzden bunu aklından bile geçirme."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Bu kadar yıl sonra beni hâlâ çok iyi tanıyorsun."

Kıs kıs güldü. "Belki onun için parti verip onu buraya çekebiliriz. Galiba bahar ekinoksu için buradaydı."

"Gerçekten mi?" Belki kâhinle konuşursam bana bazı cevaplar verirdi – ya da geleceğimi söylerdi.

Caleb omuz silkti. "Hatırlayamıyorum ama parti meselesine gelince ana adada bu hafta sonu bir tane olacak. Partiyi Zarak veriyor. Var mısın?"

Esnememi tuttum. "Zarak mı? Vay canına. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu ama partilere yakın zamanda katılabileceğimden şüpheliyim. Daimi olarak dışarı çıkma yasağım var."

"Ne?" Caleb'in ağzı hayretten bir karış açık kaldı. "Gizlice sıvışabilirsin. Sen sıvışma konusunun erbabıydın."

"Evet, ama bu, dayım dekan olmadan ve okuldan atılmama ramak kalmadan önceydi."

Caleb homurdandı. "Alex, üç kez falan neredeyse okuldan atılıyordun. Ne zamandan beri bu sana engel oluyor? Her neyse, eminim bir şeyler bulabiliriz. Hem, bu senin için bir hoş

geldin partisi gibi bir şey olacak."

Bu kötü bir fikirdi ama her zamanki gibi heyecandan karnımda kelebekler uçuştuğunu hissetmedim. "Şey... gece çalışmayacağım."

"Evet, çalışmayacaksın," diye onayladı Caleb.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Hem kaçmak asla kimseyi öldürmedi."

"Ya da okuldan atılmalarına neden olmadı."

Birbirimize gülümsedik ve işte her şey, yerle bir olmadan önceki gibiydi.

†

Caleb'le ben akşam yemeğinden sonra ana okul binasındaki malzeme odasında küçük bir maceraya giriştik. Bana uyacak her giysiyi aşırdık ve Caleb bir kez daha ertesi gün diğer melez kızlardan birini koluna takıp benim için alışverişe gideceğine söz verdi. Neler getireceğini hayal bile edemiyordum.

Elimiz kolumuz dolu bir şekilde yurduma doğru yöneldik. Aiden'ın geniş sundurmanın üzerindeki kalın mermer sütunların yanında dikilen heybetli bedenini görünce sadece biraz şaşırdı. Caleb'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Homurdandım. "Basıldık."

Yanına yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım. Sabırlı ifadesinden ya da saygılı bir tavırla başını Caleb'e doğru eğmesinden hiçbir anlam çıkaramamıştım. Aiden öne çıkıp Caleb'ten kucak dolusu giysileri alınca Caleb'ın hayatı boyunca ilk kez dili tutulmuştu.

"Erkeklerin, kızlar yurduna girmesinin yasak olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı, Nicolo?"

Caleb sessizce başını iki yana salladı.

Meliz

Aiden bana dönünce kaşlarını kaldırdı. "Konuşmamız gerek."

Çaresizce Caleb'e baktım ama özür dileyen yarım bir gülümsemeyle geri çekildi. Bir an için peşinden gitmeyi düşündüm. Gitmedim. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Aiden sert bir baş hareketiyle ilerlememi işaret etti. "Bütün gün dinlenmedin, değil mi?"

Elimdekileri diğer koluma geçirdim. "Hayır. Arkadaşlarımla arayı kapatıyordum."

Koridorda yürürken bunu düşünüyor gibiydi. Neyse ki bana zemin katta bir oda verilmişti. Merdivenlerden nefret ederdim ve Akit'in akıl sır ermeyecek kadar büyük serveti olmasına karşın bütün kampusta bir tek asansör bulamazdınız.

"Dinlenmen lazımdı. Yarın senin için kolay olmayacak."

"Bunu benim için her zaman kolaylaştırabilirsin."

Aiden güldü. Gür ve pesti gülüşü, başka şartlar altında olsa beni gülümsetebilirdi. Örneğin, bana gülmüyor olduğu bir durumda.

Odamın kapısını itip açarken kaşlarımı çattım. "Caleb'e izin yok da sana niye var?"

Kaşını kaldırdı. "Ben öğrenci değilim."

"Yine de erkeksin." Giysileri yatak odama götürüp yere bıraktım. "Eğitmen ya da Rehber bile değilsin. Bu yüzden, sen girebiliyorsan bence Caleb de girmeli."

Aiden kollarını göğsünde kavuşturarak bir an beni inceledi. "Bana, bir zamanlar Muhafız değil de Avcı olmakla ilgilendiğini söylediler."

Yatağa pat diye oturup ona gülümsedim. "Beni soruşturdun demek."

"İyi hazırlanmam gerektiğine karar verdim."

"Eminim sana hakkımda harika şeyler söylenmiştir."

Gözlerini devirdi. "Dekan Andros'un söylediği şeylerin

çoğu doğruymuş. Eğitmenler arasında ünlüsün. Yeteneğini ve hırsını övdüler. Diğer meseleye gelince... şey, bu beklenen bir şey. O zaman daha çocuktun, hâlâ da öylesin."

"Ben çocuk değilim."

Aiden'ın dudakları, sanki gülümsemek istiyormuş gibi seğirdi. "Sen hâlâ çocuksun."

Yanaklarım kızardı. Yaşlı birinin çocuk olduğumu söylemesi başka bir şeydi. Bunu kim umursardı ki? Ama bunu bana söyleyen süper seksi bir erkekse, hiç de içimi ısıtmıyordu."Ben çocuk değilim," diye tekrarladım.

"Gerçekten mi? O halde yetişkin olmalısın?"

"Tabii ki." Ona, beni genellikle beladan kurtaran en iyi gülücüğümü verdim.

Aiden etkilenmemişti. "İlginç. Bir yetişkin ne zaman kavgadan uzak durması gerektiğini bilir, Alex. Özellikle de herhangi bir kuşkulu hareketin Akit'ten ihraç edilmesiyle sonuçlanabileceği konusunda uyarılmışken."

Gülümsemem kayboldu. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum ama kabul etmek zorundayım."

Aiden başını yana yatırdı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu, bir uyarı görevi görmeliydi ama dikkatimi *ona* vermek yerine kendimi o dudaklara bakarken buldum. Aniden önüme çömelip, benimle aynı göz hizasına geldi.

"O zaman daha bir saat önce bana söylenen şeyin yanlış olduğunu bilmek beni rahatlatmalı. Ortak salonda bir kızı saçından tutup sandalyesinden düşüren de sen değildin."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama karşı çıkmaktan vazgeçtim. Kahretsin. *Her zaman* insanları ispiyonlamaya hevesli birisi olurdu.

Melez

"İçinde bulunduğun tehlikeli durumun farkında mısın?" Sert bakışlarını bana dikti. "Ya basit sözcüklerin seni şiddete sevk edebilmesinin ne kadar aptalca olduğunun?"

Lea'yı sandalyeden çekmek aptalcaydı ama beni kızdırmıştı. "Annem hakkında konuşuyordu."

"Fark eder mi? Bir düşün. Bunlar sadece sözcükler ve sözcüklerin bir anlamı yok. Sadece eylem önemli. Senin ve annen hakkında bir şeyler söyleyen herkesle tek tek kavga mı edeceksin? Eğer öyleyse, gidip bavullarını toplaman gerek."

"Ama..."

"Annenin buradan gitmesiyle ilgili söylentiler saçma sapan söylentiler olacaktır. Neden geri dönmediğinizle ilgili. Seni kızdıran herkesle tek tek kavga edemezsin."

Başımı yana yatırdım. "Deneyebilirim."

"Alex, Akit'e geri girmeye odaklanmalısın. Şu an burada olman bir lütuf. İblislerden intikam almak istiyorsun, değil mi?"

"Evet!" Yumruklarımı sıkarken sesim öfkeyle doldu.

"Gidip onlarla savaşabilmek istiyor musun? O halde dikkatini insanların senin hakkında söylediklerine değil, eğitimine vermelisin."

"Ama annemin benim yüzümden öldüğünü söyledi!" Sesimin çatallaştığını duyunca gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Zayıflık göstermiştim. Utanç vericiydi. Zayıflık ve utanç vericilik bir Avcı'nın kitabında yazmazdı.

"Alex, bana bak."

Bakmadan önce tereddüt ettim. Bir an için ifadesindeki sertlik yumuşadı. Bana böyle baktığında kesinlikle tepkimi anladığına inanıyordum. Belki tepkimi onaylamıyordu ama en azından neden yaptığımı anlıyordu.

"Annene olanlarla ilgili yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorsun." Gözleri yüzümü inceliyordu. "Bunu biliyorsun.

değil mi?"

"Bir şeyler yapmalıydım. Bir sürü vaktim varken birini çağırmam gerekirdi. Belki o zaman..." Elimi saçlarımda gezdirdim ve derin bir nefes aldım. "Belki o zaman bunların hiçbiri olmazdı."

"Alex, bunun bu şekilde sonuçlanacağını bilemezdin."

"Ama biliyordum." Gözlerimi kapattım, midemde bir kramp hissettim. "Hepimiz biliriz bunu. Toplumun güvenliğini terk edince olan budur ama ayrıldıktan sonra onu bir daha içeri almamalarından korkuyordum. Onu... bir başına bırakamazdım."

Aiden çok uzun zamandır bir şey söylemiyordu. Odadan ayrıldığını düşünüyordum ama sonra elini omzumda hissettim. Gözlerimi açtım, başımı çevirip eline baktım. Parmakları uzun ve zarif görünüşlüydü. Ölümcül, diye düşündüm. Ama şimdi naziklerdi. Sanki kendi irademi yokmuş gibi gümüş gözlerinin içine baktım. Elimde olmadan ambarda aramızda geçenler geldi aklıma.

Aiden aniden omzumu bıraktı. Elini saçlarında gezdirdi, ne yaptığından emin değil gibi görünüyordu. "Bak. Biraz dinlen. Bir bakmışsın sabahın sekizi olmuş." Gitmek için dönmüştü ki durdu. "Bir de bu odadan bu gece tekrar ayrılma. Sabah olduğunda, ben uyurken bir köyü yakıp kül ettiğini öğrenmek istemiyorum."

Kafamdan birkaç sert cevap sıralamıştım, hepsi de zekice ve ığneleyıcıydı ama bunları kendime sakladım ve yataktan kalktım. Aiden kapımda durup boş koridora göz attı.

"Alex, annene olanlar senin suçun değildi. Kendine böyle bir suçluluk yüklemen sana sadece kostek olur. Sana bir şey kazandırmaz. Anlıyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Meleğ

Her ne kadar Aiden'ın söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istesem de doğru olmadığını biliyordum. Akıl'le bağlantı kurmuş olsaydım annem hâlâ hayatta olurdu. Yani, Lea bir bakıma haklıydı.

Annemin ölümünden ben sorumluydum.

KAKTÜS TEAM

Beşinci Bölüm

Ertesi gün benim için zaman tünelinde yolculuk yapmak gibiydi – sağlıklı düşünemeyecek kadar erken kalkıp dayak yemek üzere giyindim. Gerçi bu kez birkaç şey farklıydı.

Örneğin, Aiden'a bakınca onun daha önceki Eğitmenlerime benzemeyeceği ortadaydı. Daha öncekiler görevdeyken yaralanan Avcılar, Muhafızlar, ya da yerleşik düzene geçmek isteyenlerdi. Eskiden karşıma çıkan Eğitmenler ya yaşlıydılar ya da sıkıcı.

Aiden bunların ikisi de değildi.

Giydiği eşofman altı, malzeme dolabından çaldığımla aynı tarzdaydı ama ben gösterişsiz beyaz bir tişört giyiyorken onun üstünde vücuduna yapışan bir atlet vardı. Tanrılar aşkına, o kolları nasıl bir şeydi öyle. Cildi gergindi, kendisi ise sıkıcı olmaktan çok uzaktı ve gerçekten de iblisleri avlamak için oradaydı.

Ama diğer eski Eğitmenlerimle bir ortak noktası vardı. Spor

salonuna girdiğim andan itibaren gözü işten başka bir şeyi görmüyordu. Bana bir sürü ısınma egzersizi yaptırması ve bütün minderleri açmamı emretmesinden günün sonunda her yerimin ağrıyacağını anlamıştım.

"Eski eğitiminden ne kadarını hatırlıyorsun?"

Etrafıma bakınca üç yıldır hiç görmediğim şeyler gördüm – yumuşak inişler yapmak için antrenman minderleri, teni gerçek gibi olan cansız mankenler ve her köşede bir ilkyardım seti. Genelde antrenmanın bir noktasında insanların bir yerleri kanardı. Ama en çok, en uzaktaki duvar ilgimi çekmişti. Duvar, hiç çalışma imkânı bulamadığım şeytanı görünüşlü bıçaklarla kaplıydı.

"Standart şeyler: ders kitaplarındaki konular, hücum eğitimi ve vuruş teknikleri." Doğruca silah duvarına gittim; sanki bu bir dürtüydü.

"Fazla bir şey yok o zaman."

Genellikle Avcıların taşıdığı ince uzun titanyum hançerlerden birini alarak başımı salladım. "İşin eğlenceli kısmı daha yeni..."

Aiden yanıma gelip hançeri parmaklarımdan çekti ve tekrar duvara yerleştirdi. Parmakları saygıyla bıçağın üstünde gezindi. "Bu silahlara el sürme hakkını kazanmadın, özellikle de *ona*."

Önce bana takılıyor sanmıştım ama yüzündeki ifade bana böyle olmadığını belli ediyordu. "Neden?"

Yanıt vermedi.

Hançere tekrar dokunmak istiyordum, ama elimi geri çekip duvardan uzaklaştım. "Öğrendiğim her şeyde iyiydim. Vuruşlarım ve tekmelerim sertti. Sınıfımdaki herkesten daha hızlı koşabiliyordum."

Odanın ortasına geri döndü ve ellerini dar kalçalarına koydu. "Fazla bir şey yok o zaman," diye tekrarladı.

Gözlerimle onu takip ettim. "Öyle de denebilir."

"Bu odaya alışman gerek. Günde sekiz saat burada olacağız."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Şaka yapıyor gibi görünmüyordu. "Koridorun sonunda bir spor salonu var. Oraya... *sık sık* gitmelisin."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Aiden bana ağırbaşlı bir bakış fırlattı. "Çok sıskasın. Biraz kilo alıp kas yapmalısın." Uzandı ve cılız koluma hafifçe vurdu. "Doğuştan hızlısın, kuvvetlisin. Ama şu anda on yaşındaki biri bile sana rakip olabilir."

Ağzımı kapattım. Hakkı vardı. Bu sabah büzgülü pantolonuma belimden düşmesin diye iki kez düğüm atmak zorunda kalmıştım. "Şey, günde doğru düzgün üç öğün yemiyordum. Aklıma gelmişken, acıktım ben. Kahvaltı etmeyecek miyim?"

Gözlerindeki sert bakış biraz yumuşadı ve bir an için bir gece önce odamdaki gibi göründü. "Sana protein içeceği getirdim."

"Iyy," diye inledim ama plastik kutuyu uzatınca aldım.

"İç hadi. Önce birkaç temel kuralı çalışacağız." Aiden geri çekildi. "Git ve otur. Beni dinlemeni istiyorum."

Ve o yumuşak ve nazik bakış böylece kaybolup gitti. Gözlerimi devirerek oturdum ve dikkatlice şişeyi dudaklarıma götürdüm. Bayat çikolata gibi kokuyordu, tadı da sulandırılmış *milkshake* gibiydi. İğrençti.

İnanılmaz derecede kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde önümde durdu. "Her şeyden önce: alkol ya da sigara yok."

"Vay canına. O halde uyuşturucu alışkanlığımı bırakmak zorundayım."

Bana baktı, hiç hoşlanmamıştı. "Akit'ten izinsiz ayrılmayacaksın ya da...bana öyle bakmasana."

Melez

"Vay be, kaç yaşındasın sen?" Kaç yaşında olduğunu kesinlikle biliyordum ama söylemesini istedim.

Boynunu kıtırdattı. "Ekimde yirmi birime basıyorum."

"Ya." Şişeyi çalkaladım. "Ee, hep bu kadar... olgun muydun?"

Kaşlarını çattı. "Olgun mu?"

"Evet, baba gibi konuşuyorsun." Sesimi kalınlaştırıp ciddi görünmeye çalıştım. "'Bana öyle bakma' yoksa."

Aiden yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Ben öyle konuşmuyorum, hem 'yoksa' falan da demedim."

"Farz edelim ki dedin, 'yoksa' ne olurdu?" Gülümsememi şişeyle gizledim.

Yana doğru bir bakış atıp kaşlarını çattı. "Bunu artık konuşarak çözmeye çalışmasan?"

"Her neyse." İçecekten bir yudum aldım. "Ee, neden adadan ayrılamıyormuşum?"

"Senin güvenliğin, benim de huzurum için." Aiden orijinal duruş pozisyonuna geri döndü: Kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını iyice araladı. "Yanında biri olmadan bu adadan ayrılmayacaksın."

"Arkadaşlarım sayılır mı?" diye sordum, cevabı bile bile.

"Hayır."

"O zaman yanımda kimin olmasına izin var?"

Aiden gözlerini kapattı ve iç çekti. "Ben ya da diğer Eğitmenlerden biri."

İçeceği şişede döndürdüm. "Kuralları biliyorum, Aiden. Bunları tekrar anlatmana gerek yok."

Bir şeyler içmemin iyi olacağını söylemek istiyormuş gibiydi, ama bana acıdı. Ben içmeyi bitirince içeceği aldı ve birkaç kum torbasının duvara yaslı durduğu yere geri gitti.

Ayağa kalkıp gerindim. "Bugün ne öğreneceğim? Bence senin, kıçımı tekmelemeyeceğin bir şeyle başlamalıyız."

Sanki gülmemek için çabalıyormuş gibi dudakları seğirdi. "Temel kurallar."

"Temel kurallar." Dudak büktüm. "Benimle kafa buluyorsun herhalde. Temel kuralları biliyorum ben."

"Kendini hemen öldürtmeyecek kadarını biliyorsun." Ben bir o yana bir bu yana zıplarken kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun öyle?"

Durup omuz silktim. "Sıkıldım."

Aiden gözlerini devirdi. "Başlayalım o zaman. Sıkıntın hemen geçecek."

"Evet, sahip."

Bana sert sert baktı. "Bana öyle deme. Ben senin sahibin değilim. Sadece tanrılara bizim sahibimiz denilebilir."

"Evet..." Gözlerinin parladığını, dişlerini sıktığını fark edince duraksadım, "*efendim*."

Aiden bir an bana baktı, sonra da başını salladı. "Tamam. Bakalım nasıl düşüyorsun."

"Fabrikada az kaldı sana sıkı bir tane patlatıyordum." Bunu belirtme ihtiyacını hissetmiştim.

Bana dönerek minderlerden birini işaret etti. "Neredeyse bir şey ifade etmez, Alex. Asla."

O etrafımda dönerken gönülsüzce yanına gidip önünde durdum. "Iblisler saldırdıklarında sadece güçlerini değil element büyüsünü de kullanırlar."

"Evet. Evet."

Iblisler, kaç safkan ya da melez emdiklerine bağlı olarak akıllara durgunluk verecek kadar güçlü olabiliyorlardı. Hava elementini kullanan bir iblisin size vurması, yük treninin çarpmasından farksızdı. Iblisler sadece eter emerlerken tehlikeli olmazlardı.

"Işin sırrı seni yere devirmelerine asla izin vermemektir, ama bu en iyilerimize bile olur. Olduğunda da tekrar ayağa

kalkmalısın." Gri gözleri bana odaklanmıştı.

Bu sıkıcıydı. "Aiden, öğrendiklerimi hatırlıyorum. Nasıl düşüleceğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Düşmek en kolay..."

Sırtım hızla mindere çarptı. Canım feci yandı. Sersemlemiş bir halde yerde kaldım.

Aiden tepemde belirdi. "Bu sadece hafif bir vuruştu ve sen hiç de doğru bir şekilde yere inmedin."

"Ah." Kıpırdayabileceğimi sanmıyordum.

"Sırtının üst kısmıyla düşmeliydin. Bu daha az canını acıtır ve manevra yapıp kurtulması daha kolaydır. Elini uzattı. "Nasıl düşüleceğini bildiğini sanıyordum?"

"Tanrılar adına," diye çıkıştım. "Önceden söylesen olmaz mıydı?" Elini görmezden geldim ve hareket edebildiğimi fark ettim. Ona dik dik bakarak ayağa kalktım.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Uyarılmadan bile düşmeden önce bir saniyen var. Vücudunu doğru konumlandırmak için yeter de artar bile."

"Kalçalarını iki yana salla ve çeneni aşağıda tut." Kaşlarımı çatıp sırtımı sıvazladım. "Evet, hatırlıyorum."

"O halde göster bana." Durdu, sanki karşısında garip bir yaratık varmış gibi süzdü beni. "Kollarını yukarıda tut – burada. Böyle." Kollarımı, göğsümü örtecek şekilde tuttu. "Kolların gevşek durmasın. Sıkı tut."

"Tamam."

Çöp gibi kollarıma yüzünü ekşiterek baktı. "Eh, ne kadar sıkı tutabilirsen o kadar sıkı tut."

"Hah hah, çok komiksin."

Tekrar gülümsedi. "Pekâlâ."

Sonra kolunun geniş tarafıyla benim kollarıma vurdu. Işın

gerçeği, bana sert vurmamıştı, ama yine de düştüm. Hem de yanlış şekilde. Yüzümü buruşturarak yuvarlandım.

"Alex, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Yuvarlandım ve inledim. "Şey... görünüşe göre bunu unutmuşum."

"Kalk hadi." Elini uzattı ama yine elini tutmadım. Ayağa kalktım. "Kollarını yukarıya kaldır."

Öyle yaptım ve kaçınılmaz darbe için kendimi hazırladım. Defalarca, üst üste yere düştüm. Sonraki birkaç saati sırtüstü düşerek geçirdim, hem de hiç doğru düşemeden. Sonunda iş öyle bir noktaya geldi ki Aiden bana, sanki on yaşındaymışım gibi düşmenin tekniklerini anlatmaya başladı.

Ama nihayet, beynimde dolaşıp duran bir sürü gereksiz saçmalığın arasından yıllar önce öğretilen tekniği anımsadım ve başardım.

"Tam zamanında," diye mırıldandı Aiden.

Öğle yemeği için ara verdik. Öğle yemeği dediğimiz de ben tek başıma bir şeyler atıştırırken Aiden'ın kendi işine bakmasıydı. Yaklaşık on beş dakika geçmişti ki beyaz laboratuvar önlüğü giyen bir saftkan önümde belirdi. Ağzımdaki lokmayı yuttum. "Selam?"

"Lütfen beni takip et," dedi kız.

Başımı eğip yarısı yenmiş sandviçime bakıp iç çektim. Tabağımı çöpe attım ve saftkanın peşinden eğitim tesislerinin arkasındaki revir binasına gittim. "Muayene falan mı olacağım?"

Kız cevap vermedi.

Konuşma çabalarım karşılıksız kaldı ve masanın üzerine sıçradığımda vazgeçtim. Dolaba gidip birkaç saniye oranın altını üstüne getirişini izledim. Şırınganın dibine fiske vurarak arkasına döndü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şeyy... o da ne?"

Melez

"Lütfen gömleğinin kolunu yukarı çek."

Bana söyleneni, ihtiyatla yerine getirdim. "Ama, bana ne yapıyorsun – *kahretsin!*" Kolumun üst katında şırıngayı sapladığı yer yanıyordu. "Canımı çok acıttın."

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldıysa da sözlerinden tiksinti akıyordu. "Altı ay sonra bir doz daha alman gerektiği hatırlatılacak. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde lütfen korunmadan cinsel birliktelikte bulunmaktan kaçın."

Bulunmaktan kaçın mı? Sanki söz geçiremediğim hayvansı dürtülerim varmış da önüme çıkan her melezin üstüne saldırıyormuşum gibi. "Kafayı seksle bozmuş bir fahişe değilim ben, hanımefendi."

Saflkan arkasını döndü, beni serbest bıraktığı ortadaydı. Masadan aşağı atlayıp elbisemin kolunu indirdim. Akit'in dişi melezlere uyguladığı zorunlu doğum kontrolünü unuttuğuma inanamıyordum. Sonuçta iki melezin çocuğu ölümlüler gibiydi ve saflkanların işine yaramıyordu. Buna hiç kafayı takmamıştım, ne de olsa ansızın çocuk sahibi olma isteğine kapılacağımı hiç sanmıyordum. Fakat saflkan, iğneyi saplamadan önce hiç değilse uyarabilirdi.

Antrenman salonuna geri döndüğümde Aiden kolumu ovuşturduğumu gördüyse de açıklama yapmadım. Bir diğer favori çalışmama geçtik: Yere serilip ayağa fırlamak.

Bu konuda da benden beteri yoktu.

Antrenman sona erdiğinde sırtımdaki her bir adale sancıyor, uyluklarım yumruklanmış gibi ağrıyordu. Minderleri katlamakta yavaş kalıyordum. O kadar ki sonunda Aiden yardıma geldi

"Gittikçe kolaylaşacak." Ben minderleri üst üste yığdığı yere doğru topallayarak gidince başını kaldırıp baktı. "Vücudun tekrar alışacak."

"Umarım."

"Bir-iki gün spor salonuna inmesen iyi olur."

Onu bağrıma basabilirdim.

"Fakat geceleri ısınma ve gerinme hareketlerini mutlaka yapmalısın. Kaslarının gevşemesine yardımcı olur. O zaman canın bu kadar yanmaz."

Onu kapıya kadar izledim. Verdiği tavsiye kulağa iyi geliyordu. Salonun dışına çıkıp Aiden'in çift kanatlı kapıyı kapatmasını bekledim.

"Yarın sıçramalar konusunda biraz daha çalışacağız. Sonra gard alma tekniklerine geçeceğiz."

Birkaç gard tekniği öğrendiğimi söyleyecektim ki Georgia'daki iblisin beni ne kadar çabuk damgaladığını anımsayıp sustum. Elim omzuma ve hafiften biçimsiz yara izine gitti.

"İyi misin?"

Elimi indirip başımla onayladım. "Evet."

Sanki zihin okuyabiliyormuş gibi yaklaştı, atkuyruğu saçlarımı omzumun üstünden geriye attı. Hafif dokunuşla ürpermiştim. "Çok fena değil. Yakında geçer."

"İz kalacak. Hatta kaldı bile."

"Kimileri böyle yara izlerinin, şeref madalyaları olduğunu söyler."

"Gerçekten mi?"

Aiden başını salladı. "Evet. Ne kadar güçlü, ne kadar cesur olduğunun göstergesidir. Utanılacak bir şey değil."

"Tabii." Kendimi zorlayıp hemen gülümsedim.

Bakışından bana inanmadığını anlayabiliyordum fakat üzerime gelmedi. Aksayarak odamın yolunu tuttum. Caleb elinde alışveriş torbaları, yüzünde tedirgin bir ifadeyle odamın kapısında bekliyordu.

"Caleb, ne zahmet ettin. Buraya geldiğin için başın belaya girecek."

Melez

"O zaman ben yakalanmadan kapıyı aç da içeri gireyim. Alışverişe kafanı takma. Elbiseleri deneyip modellik edecek seksi fıstıklar vardı. İnan bana, benim için de aynı derecede yararlı oldu."

Sekerek divana yürüyüp otururken burnumdan soludum. "Teşekkürler. Sana borçlandım."

Caleb *yokluğum* sırasında –o süreye artık böyle diyordum– olan biteni anlatmaya girişti, ben de kot pantolonları, elbiseleri ve Akit'in elbise yönetmeliğine uyduğundan pek de emin olmadığım şortları çıkartmaya başladım. Başımı iki yana salladım. Nerede giyecektim bunları? Köşe başında falan mı?

Anlaşılan o ki bir şey değişmemişti. Hâlâ herkes usulca sıvışıp birbiriyle takılıyordu. Lea bacaklarını aralama vaadiyle iki üç oğlanı birbirine düşürmeyi başarmıştı. Eğer dün gördüklerimden bir anlam çıkarmak gerekirse, kazanan Jackson olmalıydı. Bizden bir yaş büyük iki melez, Rosalie ile Nathaniel mezun olmuşlardı ve artık Avcı'ydılar. Kıskançlıktan çatlayacaktım. Bugünkü antrenmanın ardından Aiden'in bende hâlâ cevher gördüğünden şüpheliydim doğrusu.

Bir zamanlar birlikte takıldığım bir melez olan Luke geçen sene eşcinsel olduğunu açıklamıştı. Burada eşcinsel ya da biseksüel olmanın hiç önemi yoktu. Cinsel partner seçiminde hiç de seçici davranmayan bir avuç azgın tanrının çocuğu olunca, cinsellikle ilgili hiçbir şey insanı şaşırtmıyordu.

Anlaşılan buraların tek bakiresi bendim. İçimi çektim.

"Antrenmanın kötü mü geçti?"

"Galiba belimi kırdım," dedim duygusuzca.

Gülecekmiş gibi duruyordu. "Belinin kırıldığı falan yok. Sadece... biraz hamlamışsın. Birkaç güne kalmaz Aiden'in tozunu atarsın."

"Hiç emin değilim."

"Dün ne istiyordu? Dürüst olmam gerekirse, her an solugu burada alıp odandayım diye beni dövmesinden korkuyorum."

"Korkuyorsan burada olmamalısın."

Caleb bunu duymazdan geldi. "Aiden dün ne istiyordu?"

"Galiba Lea beni gammazlamış. Dinlenme odasında olanlardan Aiden'in haberi vardı çünkü. Çok üstüme gelmedi ama fırça yemesem daha iyi olurdu."

"Kahretsin. Lea bazen çok adi oluyor." Koltuğa sırtını verdi, elini saçlarının arasında gezdirdi. "Belki kaşlarını falan yakabiliriz. Zarak'ın buna ses çıkarmayacağından eminim."

Güldüm. "Benim meseleme pek faydası olmayacağından da eminim."

"Biliyor musun, ben onunlaydım..."

"Ne?" diye haykırdım, az daha divandan aşağı yuvarlanıyordum. Yanlış hareket. Canım yanmıştı. "Lütfen bana Lea'yla çıktığını söyleme."

Omuz silkti. "Canım sıkılıyordu. O da boştu. O kadar da fena değildi..."

Tiksintiyle ona bir yastık fırlatıp lafı ağzına tıkadım. "Ayrıntıları bilmek istemiyorum. Bana bunu hiç söylemediğini farz edeceğim."

Gülümsedi. "Seni ispiyonladığına göre, Lea başına çorap örmeye kararlı demektir."

Uzanıp odada bulunan diğerlerini düşündüm. "Ne bileyim. Odadaki safkan kimdi?"

"Kim? Thea mı?" Başını iki yana salladı. "O kimseye söylemiş olamaz."

"Thea'nın ne işi var ki burada?"

Yazları Akit'te safkan görmek pek alışıldık şey değildi. Okul boyunca orada kalsalar da yaz geldi mi aileleriyle birlikte giderlerdi. Muhtemelen dünyayı gezer ya da bu gibi aşırı pahalı şey-

ler yaparlardı. Eğlenceli, harika şeyler. Elbette serüvenlerinde onlara eşlik eden Muhafızlar olurdu; iblisler niyeti bozarlarsa diye.

"Ebeveynleri Konsey'de ve ona ayıracak zamanları yok. Çok iyi biridir, ama ağzından cımbızla laf alırsın. Bana sorarsan Deacon'a abayı yakmış."

"Aiden'ın kardeşi Deacon mu?"

"Öyle."

Thea'nın ondan hoşlanmasının ardında başka bir şeyler olduğunu sezebiliyordum. "Bunun nesi ilginç? İkisi de saflkan."

Caleb kaşlarını bana doğru çattı, sonra üç yıldır burada olmadığımı hatırladı. "Deacon çok şöhretlidir."

"Peki." Birden sırtıma giren krampı atlatmaya çalıştım.

"Thea da öyle. Ama saflık ödülünü o kazanır."

Tek bakire olmadığımı öğrenmek iyiydi. "Yani?"

"Deacon'un ünü ise...daha çok...kibarca nasıl demeli?" Duraksadı, düşünceli görünüyordu. "Deacon, Zeus'a çekmiş. Onunki öyle bir ün."

"Eh... zıt kutuplar birbirini çekiyor anlaşılan."

"*O kadar da* zıt değil."

Omuz silktim, sonra yüzümü buruşturdum.

"Az daha unutuyordum. Bugün şehirde ne duydum, inanamazsın. Ben elbise denerken dükkân sahiplerinden biri, kimin kulağına gidebileceğini umursamadan çene çalıyordu. Bu arada, o dükkân sahibi kadın muhtemelen benim travesti olduğumu düşünüyor artık."

Kıkırdadım.

Hevessizliğim karşısında gözlerini kıstı. "Neyse, Kelia Lothos'u hatırlıyor musun?"

Dudaklarımı büzdüm. Kelia Lothos – isim bir yerden tanıdık geliyordu. "Buralarda Muhafız değil miydi o?"

"Evet, bizden on yaş kadar büyüktü. Kendine bir erkek arkadaş bulmuş."

"Hayrını görsün."

"Dur bir saniye, Alex. Azıcık sabret. Adamın adı Hector, soyadından emin değilim. Neyse. O diğer toplulukların birinden bir safkan." Dramatik etki için duraksadı.

"Basbayağı safkan yahu." Ellerini kaldırdı. "Unuttun mu? Yasak bu."

Birden gözlerim fal taşı gibi büyüdü. "Eyvah, bunun sonu hiç hoş değil."

Başını iki yana salladı, sarı saçları gözlerinin önüne düştü. "Böyle bir şeye kalkışacak kadar aptal olduklarına inanamıyorum."

Safkanlarla hiçbir türden romantik ilişkiye girmemize izin olmadığı, doğumdan bu yana beynimize kazınmış bir kuraldı. Çoğu melez bunu sorgulamazdı bile, ama zaten melezler pek sorgulayan tipler değillerdi. Başından beri itaat etmek üzere eğitilmiştik.

Rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. "Sence Kelia'ya ne olacak?"

Caleb burnundan soludu. "Muhtemelen Muhafız görevlerinden azledilecek ve evlerden birine çalışmaya yollanacak."

Bunu duyunca içime öfke ve serzenış doldu. "Hector'un ise sadece kulağı çekilecek. Neresi adil?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Adil değil, ama bu işler böyle yürür."

"Çok aptalca." Çenemin kasıldığını hissettim. "Bir melezle safkan birlikte olmuş, kime ne? Kelia'nın her şeyini kaybetmesini gerektirecek kadar önemli bir şey mi bu?"

Caleb'ın gözleri büyüdü. "Bu işler böyle, Alex. Sen de biliyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bu konunun neden

bana bu kadar dokunduğunu merak ettim. İşler çağlar boyunca böyle yürümüştü ama hiç de adil gelmiyordu bana. "Bu çok yanlış, Caleb. Kelia sırf bir safkanla ilişkiye girdi diye köle hayatı sürecek."

Bir anlığına sessiz kaldı, sonra gözlerini bana çevirdi. "Tepkinin, yeni kişisel eğitmeninin tüm kızların ağzını sulandıran safkan olmasıyla bir ilgisi var mı acaba?"

Yüzümü buruşturdum. "Elbette yok. Aklını mı kaçırdın sen? O beni öldürecek." Durdum, yastığa gömüldüm. "Galiba planı beni öldürmek."

"Neyse."

Bacaklarımı uzattım, bakışımla onu yerine mıhladım. "Safkanların ve melezlerin olmadığı normal dünyada üç yıl geçirdiğimi unutuyorsun. Orada hiç kimse çıkmadan önce karşısındakinin tanrısal kökenlerini araştırmıyor."

Bir süre gözünü uzaklara dikti. "Nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

Caleb parmaklarıyla koltuğun kenarında ritim tutuyordu. "Orada olmak... tüm bunlardan uzakta."

"Şey." Dirseklerimin üstünde doğruldum. Çoğu melez bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Elbette dış dünyaya karışıyorlardı –kilit sözcük karışmaktı– ama o dünyanın bir parçası olamıyorlardı asla. Safkanlar da öyle. Bizim türümüzün gözünde ölümlü yaşam vahşi bir yerdi; kafa yorulması gereken tek kötü şeyin iblisler olmadığı bir yer.

Evet, bizim aramızda da kaçıklar vardı. Kitabında "hayır" kelimesine yer olmayanlar, insanı sırtından bıçaklayan kızlar ve istediklerini elde etmek için *hiçbir şey* yapmaktan çekinmeyenler. Ancak ölümlü dünyaya hiç mi hiç benzemiyordu ve bu iyi bir şey mi, kötü mü, orasından emin değildim.

"Şey, farklı. Farklı olan o kadar çok insan var ki. Bir noktaya

kadar aralarına karıştım gibi bir şey."

Ben orada olmanın nasıl bir şey olduğunu açıklamaya çalışırken Caleb haddinden fazla heveslı bir şekilde dinledi. Ne zaman taşınsak annem beni not dökümü olmadan yerel okul sistemine sokmak için zorlama gücünü kullanırdı. Caleb, ölümlülerin okul sistemine aşırı ilgi göstermişti, ama onların okul sistemi Akıt'ten farklıydı. Burada, günlerimizin çoğunu dövüş sanatını uygulayarak geçirirdik. Ölümlülerin dünyasındaysa, derslerimin çoğunu tahtaya bakarak geçirmiştim.

Dış dünyayı merak etmek illa ki iyi bir şey değildir. İnsanın genellikle kaçmasına neden olurdu. Annemle ben, dış dünyaya çıkma riskini göze alanların çoğundan daha başarılı olmuştuk. Akıt, dış dünyada yaşamaya çalışanları daima bulurdu.

Bizi bulmak için biraz geç kalmışlardı.

Caleb beni incelerken başını yana yatırdı. "Buraya tekrar alışmak nasıl gidiyor?"

Tekrar yatağa uzanıp gözlerimi tavana diktim. "İyi."

"Cidden mi?" Ayağa kalktı. "Çünkü başına bir sürü şey gelmiş."

"Evet, ben iyiyim."

Caleb yanıma gelip oturdu, beni resmen bir tarafa itekledi.

"Of."

"Alex, başına gelenler seni çok üzmüştür herhalde. Ben olsam kendime gelemezdim."

Gözlerimi kapattım. "Caleb, beni merak ettiğin için sağ ol ama resmen üstüme çıktın."

Kıpırdadı ama yanımda kaldı. "Benimle bu konuda konuşmak ister misin?"

"Bak. Benim bir şeyim yok. Olanlar beni üzmedi değil." Gözlerimi güçlükçe açtım ve onu, beni beklenti içinde izlerken buldum. "Tamam. Beni yerle bir etti. Mutlu musun?"

"Elbette değilim."

Kendimi nasıl hissettiğimle ilgili konuşmak konusunda hiç iyi değildim. Kahretsin, kendimi nasıl hissettiğim hakkında *düşünmekte* bile iyi değildim. Ama Caleb yakında gidecekmiş gibi görünmüyordu. "Ben... bunu düşünmemeye çalışıyorum. Böylesi daha iyi."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Üzerinde, temel psikolojiyi uygulayıp, 'bunu düşünmemen muhtemelen iyi bir şey değil' olayına mı girmem gerekiyor?"

İnledim. "Psikoloji zırvalığından nefret ederim, bu yüzden lütfen başlama."

"Alex?"

Sırtımın attığı çığlığı umursamadan doğruldum ve Caleb'i divandan aşağıya attım. Dengesini çabucak toparladı. "Ne söylememi istiyorsun? Annemi özlediğimi mi? Evet, onu özlüyorum. Bir iblis tarafından emildiğini görmenin kesinlikle berbat bir şey olduğunu mu? Evet, berbattı. İblislerle savaşmanın ve öleceğimi düşünmenin eğlenceli olduğunu mu? Hayır, eğlenceli değildi. Bu *da* son derece berbattı."

Başını salladı, esip gürleyişimi anlayışla karşılamıştı. "Onun için cenaze töreni falan düzenledin mi?"

"Bu aptalca bir soru, Caleb." Atkuyruğumdan çıkan saçı geriye attım. "Cenaze töreni düzenlemedim. İblisi öldürdükten sonra bir tane daha ortaya çıktı. Kaçtım."

Benzi attı. "Cesedini almak için kimse gitti mi?"

Huzursuz oldum. "Bilmiyorum. Sormadım."

Bunu kafasında evirip çeviriyor gibiydi. "Belki onun için bir tören düzenlersek faydası olur. Bilirsin, onu anmak için küçük bir toplantı."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Cenaze töreni yapmayacağız. Ciddiyim. Böyle bir şeyi düşünecek dahi olursan kıçına tekme-

yı basmak için okuldan atılma riskini göze alırım."

"Tamam. Tamam." Ellerini kaldırdı. "Sadece olayı biraz kabullenmeni sağlar diye düşünmüştüm."

"Kabullendim zaten. Hatırlıyor musun bilmem? Onun öldüğünü gördüm."

Bu kez huzursuz olan oydu. "Alex... çok üzgünüm. Tanrılar aşkına, nasıl hissettiğini bile bilmiyorum. Bunu hayal bile edemiyorum."

Sonra, beni kucaklamak ister gibi öne bir adım attı ama elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. Caleb bu konuda artık konuşmak istemediğimi anlamış gibiydi ve daha güvenli konulara geçti – daha çok dedikodu, Akit saçmalıklarına dair daha çok hikâye.

Caleb gizlice yurttan dışarı çıktıktan sonra ben divanda kaldım. Sosyalleşmeyi iple çekmem gerekiyordu, ama öyle değildi durum. Sohbetimizin annemle ilgili kısmı iltihaplı bir yara gibi bekliyordu. Öğrendiğim dedikodulara odaklanmayı denedim, Jackson'ın, –hatta Caleb'in de çünkü son üç yıl içinde gerçekten de büyümüştü– şu anda ne kadar hoş göründüğünü düşünmeyi bile denedim, ama hayallerinin yerini çabucak Aiden ve onun kolları aldı.

Ve bu *öylesine* yanlıştı ki.

Tekrar sırtüstü dönüp tavana bakmaya başladım. Ben iyiydim. Aslında hankaydım. Akıt'te olmak, normal dünyada olmaktan ya da bir safkanın evinin tuvaletlerini temizlemekten çok daha iyiydi. Kaşlarımı çatarak gözaltlarımı sildim. Ben iyiydim.

İyi olmak zorundaydım.

Altıncı Bölüm

Bir delikte kıvrılıp ölmek istiyordum.

"İşte böyle." Ben, vuruşlarından birini savuşturunca Aiden başını salladı. "Kolunun ön kısmını kullan. Bir amaçla hareket et."

Bir amaçla hareket etmek mi? Uzanabileceğim bir yere gitsem nasıl olurdu? İşte buna amaç derdim ben. Aiden üzerime atladı ve yumruğunu bloke ettim. Kahretsin, evet, bunda iyiydim. Sonra, etrafında döndü. Çok uzun boylu birine göre vücudunu kesinlikle bir Ninja gibi hareket ettirebiliyordu.

Topuğu kollarımdan kayıp böğrüme çarptı. Darbe canımı acıtmamıştı bile. Artık iğne gibi saplanan keskin acıya ve onu takip eden zonklamaya alışmıştım. Yavaş yavaş soludum ve acıya rağmen nefes almaya çalıştım. Melezler, düşman karşısında acı çektiklerini göstermezlerdi. En azından bunu hatırlıyordum.

Aiden doğruldu, yüzünde hafif bir endişe vardı. "Bir şeyin yok ya?"

Dişlerimi sıktım. "Yok."

Bana yaklaştı, kuşkulu görünüyordu. "Bu epey sertti, Alex. Canının acıması doğal. Birkaç dakika ara verelim."

"Hayır." O beni izlerken acım dinsin diye yürüyordum. "Bir şeyim yok. Tekrar deneyelim."

Denedik de. Birkaç yumrukla tekmeyi kaçırmak, dünkü gibi koşarak tur atmak ya da bütün bir öğleden sonrayı spor salonunda geçirmek zorunda kalmaktan daha iyiydi. Geçen sefer sırtımın ve böğürlerimin ağrıdığından şikâyet ettiğimde başıma gelen buydu. Aiden, on yaşındaki bir çocuğun anlayabileceği şekilde birkaç bloke etme tekniğinin daha üzerinden geçti, ben ise saplantılı bir şekilde onun hareketlerini izliyordum. Son iki günde gerçekten de ne kadar geride olduğumu fark etmiştim, hatta iki iblisin hakkından nasıl geldiğime kendim bile şaşıyordum.

Aiden'ın çoğu tekmesini bile bloke edemiyordum.

"Beni izle." Vücudu gergin bir şekilde etrafımda daireler çiziyordu. "Her zaman bir sonraki hamlemi ele verecek bir şey vardır. Hafifçe bir kas seğirmesi ya da kısa bir bakış, ama daima bir şey vardır. Bir iblis saldırdığında da durum farklı değildir."

Başımı salladım ve yine kavga vaziyeti aldık. Elini savurarak yaklaştı. Önce bir koluna, sonra da diğerine vurup uzaklaştırdım. Yumruklarıyla bir sorunum yoktu. Sorun tekmelerdi... Kendi etrafında o kadar hızlı dönüyordu ki. Ama bu kez gözlerinin belime yöneldiğini gördüm.

Dönerek tekme attı, ben de kolumu dümdüz aşağı indirdim ama bir saniye gecikmiştim. Tekmesi, yara bere içindeki sırtıma indi. Hemen iki büklüm oldum, dizlerimi tutuyor, yavaşça soluk alıp veriyordum.

Aiden hemen yanımda belirdi. "Alex?"

"Bu... biraz acıttı."

"Sana kendini daha iyi hissettirecekse, bu kez az daha oluyordu."

Başımı kaldırıp çarpık gülümsemesine karşılık olarak kısa bir kahkaha attım. "Bunu duymak güzel."

Bir şey söylemeye başladı ama alçak sesle beni uyarırken yüzündeki gülümseme silindi. "Alex. Ayağa kalk."

Sırtım böylesine ani bir dönüşe isyan etti ama Marcus'u kapıda gördüğüm an nedenini anladım. Onun önünde, az önce dayak yemiş gibi durmamalıydım."

Marcus kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapıya dayandı. "Eğitimin nasıl gittiğini merak ettim. Görüyorum ki beklendiği gibi gidiyor."

Of. Derin bir nefes aldım. "Bir denemek ister misin?"

Marcus kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi ama Aiden beni uyarmak için elini koluma koydu. "Yapma."

Aiden'ın elini ittim. Dayımın hakkından gelebileceğimden oldukça emindim. Bakımlı saçları ve ütülü bej pantolonuyla aynı yat kulübünün simgesi gibi görünüyordu.

"Sen varsan ben de varım," diye önerdim neşeli bir gülümsemeyle.

"Alex, sana bunu yapma diyorum. O eskiden..."

Marcus duvardan uzaklaştı. "Sorun yok, Aiden. Normalde böyle saçma bir teklifi kabul etmem ama bugün kendimi merhametli hissediyorum."

Kıs kıs güldüm. "Merhametli mi?"

"Marcus, bunun gereği yok." Aiden önüme geçti. "Doğru bloke etmeyi daha yeni öğreniyor."

Kaşlarımı çatarak Aiden'a baktım. Vay be. Arkamı kolladığın için sağ ol, dostum. Egom kükreyerek hayata döndü. Aiden'i itip öne çıktım. "Galiba nasırına bastım."

Marcus başını arkaya atarak güldü ama bütün bunlar

Aiden'ın hiç hoşuna gitmemişti. "Alex, sana bunu *yapma* diyorum. Bir sus da dinle beni."

Aiden'a masum bir şekilde baktım. "Ne yapmayayım?"

"Hayır. *Bunu hak etti*, Aiden. Neler öğrenmiş bakalım. Bana meydan okuduğuna göre hazır herhalde."

Ellerimi kalçama koydum. "Bilmiyorum. Yaşlı bir adamı dövmek bana kendimi kötü hissettirir."

Marcus parlak zümrüt gözlerini üzerime dikti. "Saldır bana."

"Ne?"

Şaşırmışa benziyordu ama parmaklarını şaklattı. "Anladım! Hiç gerçek hücum hamlesi öğrenmedin. O halde sana saldıracağım. Savunmaya yönelik bloke etme tekniklerini biliyor musun?"

Marcus savunmaya yönelik bloke tekniklerini biliyor muydu? Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıp Aiden'a baktım. Bunların hiçbiri hoşuna gitmiyordu. "Evet."

"O zaman kendini becerikli bir şekilde savunmak üzere eğitimin vardır." Marcus durakladı ve gülümsemesi kayboldu. "Beni düşmanın kabul et, Alexandria."

"Ah, bu pek de zor olmayacak, *Dekan Andros*." Ellerimi kaldırdım ve öne gelmesi için elimle işaret ettim. Tam bir baş belasıydım.

Marcus harekete geçmeden hemen önce kolundaki hafif titreme dışında hiçbir ipucu vermedi. Tam Aiden'in öğrettiği gibi kolumu kaldırıp darbesini önledim. Kemik kırıcı yumruklardan birini daha savuştururken kendimi tutamayıp sırıttım. Gözlerimi kısmış, tekrar pozisyon alıp saldırıya hazırlanan dayıma bakıyordum.

"Geri git." Aiden'ın kısık ve boğuk sesi yandan geldi. "Aşırı yakınsın."

Üstüne gittim, Marcus'un vuruşlarından biri daha gardım-

da kaldı. Şımarmıştım. "Daha hızlı olmalısın..."

Ben ondan harika bir döner tekme beklerken Marcus kolumu yakalayıp kıvırdı. Beni etrafımda döndürürken diğer kolunu da gırtlağıma doladı, vahşice bir kilide aldı.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hangi hareketi denersem deneyeyim, elime tek geçen kolumun doğallıktan daha da uzak bir açıyla bükülmesiydi. Bir-iki saniye içinde beni etkisiz hale getirivermişti. Başka zaman olsa, *gırtlağımı sıkan* kışı *dayım* olmasa, bu kadar hızlı hareket ettiği için tebrik ederdim onu.

Başını eğdi, doğrudan kulağıma konuştu. "Diyelim ki ben bir iblisim," dedi Marcus. "Sence şimdi ne olurdu?"

Dişlerimi sıktım, yanıt vermeyi reddettim.

"Alexandria, sana bir soru sordum. Ben bir iblis olsam ne olurdu?" Giderek daha da sıkmaya başlamıştı.

Aiden'la göz göze geldik. Yüzünde çaresizce bir öfke kazınmış halde, her şeyi izlemişti. Biliyordum ki bir yarısı müdahale etmek istiyordu, fakat yine biliyordum ki karışamazdı.

"Bunu tekrar denememize gerek var mı?" diye sordu Marcus.

"Hayır! Ben... ölmüş olurdum."

"Evet. Ölmüş olurdun." Marcus beni bıraktı, sendeledim. Yanımdan sürtünerek geçti, Aiden'a hitap etti. "Eğer onu güzden önce hazır etmeyi umuyorsan, tavır ve tutumları konusunda çalışmalı ve bir dahaki sefere, anlattıklarını anladığından emin olmalısın. Böyle devam ederse başarısız olur."

Aiden gözlerini benden bir an bile ayırmadan Marcus'a başını salladı.

Marcus gözden kaybolana kadar sessizce bekledim. "Ona ne yaptım yahu?" Dalgınca boynumu ovuşturdum. "Az daha kolumu kıracaktı!"

"Maksadı kolunu kırmak olsa bunu yapardı. Sana susmanı söylemiştim, Alex. Marcus'tan ne bekliyordun? Onun korun-

maya ihtiyaç duyan tembel bir saflkan olduğunu mu sandın?" Sesinden alaycılık akıyordu.

"Ne bileyim, öyle görünüyordu! Kumaş pantolonlu bir Rambo olduğunu nereden bileyim? Aiden yanıma yürüdü, uzanıp çenemi tuttu. "Bilmen gerekirdi, çünkü sana onu kışkırtmamanı söylemiştim. Ama yine de kışkırttın. Bana kulak asmadın. O eskiden bir Avcı'ydı, Alex."

"Ne? Marcus Avcı mıydı? Haberim yoktu bundan."

"Sana onu demeye çalışmıştım." Aiden gözlerini yumdu, çenemi bıraktı. Kafasını başka yöne çevirdi, elini saçları arasında dolaştırdı. "Marcus haklı. Eğer sözüme kulak vermezsen sonbaharda hazır olamazsın." İç çekti. "O yüzden Eğitmen ya da Rehber olmam imkânsız. Bu saçmalığa katlanacak kadar sabırlı değilim."

Çenemi tutmam gerektiğini bildiğim ama tutamadığım o zamanlardan biriydi. Öfkeden kudurmuş gibi, minderlerin üstünde onun peşinden gittim. "Seni dinliyorum!" diye bağırdım.

Hızla döndü. "Söylediğimin neresini dinledin, Alex? Sana onu kışkırtma diye açık açık söyledim. Sen daha beni dinlemezken, Marcus dahil herhangi birisi senin sonbaharda Eğitmenlerini dinlemeni nasıl bekleyebilir?"

Haklıydı da ama bunu kabullenmeyecek kadar mahcup ve öfkeliydim. "Sırf beni sevmediği için yaptı."

Öfkeyle burnundan soludu. "Seni sevip sevmemesiyle hiç ilgisi yok, Alex. Tek sebebi senin kimseyi dinlememen! Dışarıda, kendini ölümlülere karşı zahmetsizce koruyabileceğin dünyada fazlasıyla zaman geçirmişsin, ama ölümlülerin dünyasında değilsin artık."

"Biliyorum bunu. Salak değilim!"

"Gerçekten mi?" Gözleri öfkeli bir gümüş renginde parlıyordu. "Buradaki herkesin gerisindesin. Sonbaharda okula gelecek

saflkanlar bile kendilerini savunmaya dair temel bilgilere sahipler. Hâlâ mı Avcı olmak istiyorsun? Bugün bana gösterdiklerinden sonra, öyle olduğundan şüphe ediyorum. Avcı olmak için ne gerekir, biliyor musun? İtaat, Alex."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bir anda hücum eden yaşlar yüzünden gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak ondan uzaklaştım.

Aiden kendi kendine söylendi. "Bak... seni utandırmaya çalışmıyorum, Alex. Ama doğruya doğru. Sadece bir haftadır seninle çalışıyoruz ve daha kırk fırın ekmek yemen lazım. Sözümden çıkmamalısın."

Ağlamayacağımdan emin bir şekilde, ona baktım. "Neden bana arka çıktın ki? Marcus beni Lucian'a vermek istediğinde."

Aiden kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. "Çünkü sende cevher var, bu cevherin harcanmasına göz yumamayız."

"Bu kadar... zaman geçmese daha iyi olurdum, biliyorum."

Tekrar bana döndü, gözleri daha yumuşak bir griye dönüşmüştü. "Biliyorum, ama çok zaman yitirdin. Seni şimdi, olman gereken yere getirmeliyiz. Dayınla dövüşmenin sana faydası olmaz."

Omuzlarım çöktü, gözlerimi kaçırdım. "Benden nefret ediyor. Gerçekten."

"Alex, o senden nefret etmiyor."

"Yo, hayır, bence ediyor. Buraya geldiğim ilk sabahtan bu yana onu ilk defa görüyorum ve benim budalanın teki olduğumu kanıtlamaya dünden hazırdı. Eğitim görmemi istemediği ortada."

"Durum öyle değil."

Ona baktım. "Gerçekten mi? Durum *nasıl* peki?"

Aiden ağzını açacak gibi oldu, ama sonra vazgeçti.

"Evet. Aynen öyle."

Bir süre sessiz kaldı. "Siz eskiden yakın mıydınız?"

Kısa bir kahkaha attım. "Daha önce mi? Hayır. Onu sadece annemi ziyarete geldiğinde görürdüm. Benimle hiç ilgilenmezdi bile. Onun hep... benim gibilerden hoşlanmayan bir saflkan olduğunu düşünmüşümdür."

Melezleri hor gören, onlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapan bir sürü saflkan vardı. Bize gereksinimleri olduğunu biliyorlardı fakat bu bizi saflkanlardan aşağı bir şey olarak gördüklerı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Marcus... melezler konusunda hiç böyle davranmamıştır."

Omuz sılktım, konuşmaktan yorulmuştum birdenbire. "Bana öyle gelmiş demek." Bakışlarını kaldırıp cılızca gülümsemeyi başardım. "Peki... nerede yanlış yaptığımı bana gösterecek mısın?"

"Hangi birini?" Dişlerini sıkmıştı.

"Hepsini?"

Nihayet gülümsedi, ama antrenmanlar sırasında yaptığımız karşılıklı şakalardan eser yoktu. Kısa, öz ve resmi talimatları, onu hüsrana uğrattığımı açıkça ortaya koyuyordu. Ama ne gelirdi elimden? Marcus'un aslında Chuck Norris olduğunu bilmiyordum. Sabır taşım çatlamıştı. Ne çıkardı bundan? Peki, kendimi neden berbat hissediyordum?

Antrenmanın ardından hâlâ tam bir felaket olduğum hissini üstümden atamamıştım. Caleb saatler sonra kapıma geldiğinde de durum aynıydı.

Kaşlarımı çatarak kenara çekildim, onu içeri aldım. "Bu yurda sızmakta üstüne yok, Caleb."

Gülümsedi, ama ter lekeli eşofmanlarımı görünce gülümsemesi kayboldu. "Zarak'ın partisi bu gece, unuttun mu?"

"Kahretsin. Hayır." Kapıyı bir tekmede kapattım.

"Hazırlansan iyi olur. Hemen. Geç kaldık bile."

Melez

Ona hiç partiye gidecek havamda olmadığımı anlatmaya çalıştım ama odamda volta atıp somurtma fikri de hiç eğlenceli görünmüyordu. Geçirdiğim günün ardından eğlenceli bir geceyi hak ettiğimi düşünüyordum. Hem Aiden ya da Marcus, Zarak'a gitmeye karar verdiğimi bilemezlerdi. "Hemen bir duş alayım. Sen rahatına bak."

"Tabii." Divana kurulup uzaktan kumandayı eline aldı. "Partide bir sürü de safkan olacak. Döndüğünden beri seni görmemiş olanlar. Elbette döndüğünden haberleri var. Herkesin dilindesin."

Gözlerimi devirip banyonun kapısını ittim, elbiselerimi çıkardım. Caleb'in içeri dalmasından korkmuyordum. Kız kardeşini çıplak yakalamaktan farksız olurdu bu; sahip olduklarımı görmek istediğinden de emin değildim. Aynanın önünde eğilip bükülürken sırtımı ve iki böğrümü kaplayan mosmor çürükleri gördüm. İğrençti. Başımı çevirdim.

Caleb içeriden konuşmaya devam ediyordu. "Lea ile Jackson bugün feci kavga ettiler. Hem de herkes görsün diye, kumsalın orta yerinde. Acayip eğlenceliydi."

Pek de emin değildim bundan. Çabucak duş aldıktan sonra saçımı kuruttum, söz geçirilebilir, dalgalı bir hal almasını sağladım. Şimdi, ne giymeliydim?

"İşin hâlâ bitmedi mi orada? Tanrılar aşkına, çok sıkıldım."

"Bitti neredeyse." Caleb'in benim için seçtiği fahişe kıyafetine benzeyen mini elbiseyi giymek istiyordum ama sırt dekoltesi tüm çürüklerimi ortaya sererdi. O yüzden kot pantolon ve bluz giydim.

Oturma odasına girdiğimde Caleb ayağa kalktı. "Çok çekici görünüyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Sence bu, çekici mi?"

Kapıya doğru dönerken gülümsedi. "Değil."

Kampusun çıkışına yakın başka melezlerle karşılaştığımızda, Caleb'ın başka kimlerin partiye geleceğine ilişkin kesintisiz monologu, içinde bulunduğum kötü ruh halini dağıtmayı başarmıştı bile. Ana adaya giden köprüyü geçtiğimiz sırada Caleb'ın gözü sürekli, bize katılan kızlardan birine kayıp duruyordu. Antrenmanı ve son birkaç yılda kaçırdığım birçok şeyi unutmak kolaydı.

Muhafızları geçmekte zorlanmadık. Hiçbiri beni tanımıyordu ya da tanıdılarsa bile, odama geri gönderecek kadar umursamıyordu. İki ada arasında gidip gelen çocuklara alışıklardı; hele de yaz aylarında.

"Vay canına." Kum tepeciklerinin etrafını döndüğümüz sırada kızlardan biri heyecanla soludu. "Parti kesinlikle tam gaz."

Haklıydı da. Biz köşeyi döner dönmez kumsaldaki büyük evden saflıkanlar ve melezler dökülüdü. Zarak'ın evine gitmeyeli asırlar olmuştu sanki. Thea'nınkiler gibi onun ebeveynleri de Konsey üyesiydiler, sürüyle paraları ve saflıkan çocuklarına ayıracak çok az zamanları vardı.

Zarak'ın ailesinin muhteşem bir okyanus manzarasına, gök mavisi cephe kaplamasına ve beyaza boyalı verandaya sahip olan evi, annemin oturduğu evin tıpatıp aynısıydı. Onun evinin adanın diğer tarafında hâlâ durduğunu düşünüyordum. İçime aynı anda hem hüzün hem de sevinç doldu. Kendimi küçücük bir kızken, kahkahalar atarak verandada oynarken, kum tepeciklerinin arasında koşarken hayal ettim ve annemin bana gülümsediğini gördüm. Hep gülümserdi.

"Hey." Caleb arkamdan yaklaştı. "İyi misin?"

"Evet."

Kollarını omuzlarıma dolayıp sıktı. "Hadi gel, buralarda rock yıldızı gibi karşılanacaksın. Herkes seni gördüğüne sevinecek."

Kumsaldaki eve giderken kendimi gerçekten de rock yıldızı gibi hissediyordum. Başımı nereye çevirsem birisi adımı söylüyor ya da yanıma koşup beni kucaklıyor ve, "İyi ki geldin," diyordu. Bir süre sonra kendimi, aşina yüzlerden oluşan bir denizde kaybetmiştim. Birisi elime plastik bir bardak tutuşturmuş, birisi açık bir şişeden bir şeyler dökûp doldurmuştu. Daha ne oluyor diyemeden, kendimi eski dostlar arasında mutlulukla dolanırken buldum.

Geniş basamaklardan çıktım. Zarak'ı evde bir yerlerde bulmayı umuyordum. Zaten favori safkanlarımdan biriydi. Kırmızı plastik bardaklarını ellerinden bırakmadan sevişen –şaşırtıcı bir beceri gerektiriyordu bu– iki melezin etrafından dönüp daha az kalabalık olan mutfağa girdim. Nihayet sarı buklelerle dolu, o tanıdık başı gördüm. Güzel bir sarışınla meşgul görünüyordu.

Aralarına giriyor olduğumdan kesinlikle emindim ama Zarak'ın buna itiraz etmeyeceğini düşünüyordum. Beni özlemiş olmalıydı. Yanına yaklaştım, parmaklarımla omzuna vurdum. Başını kaldırıp dönmesi biraz zaman aldı. Zarak'a ait olmadığı düpedüz ortada olan bir çift gri göz benimkilerle buluştu.

Yedinci Bölüm

Bir adım geriledim. Bu genci daha önce hiç görmemiştim ama gözlerinde ve yüz hatlarında tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Kim varmış burada?" Tembelce gülümsedi. "Benimle tanışmak isteyen bir melez mi?" Önce diğer kıza, sonra bana baktı.

"Şey, pardon... Seni başkasıyla karıştırdım. Kusura bakma."

Gözleri neşeyle parladı. "Galiba biraz küstahlık ettim, değil mi?"

Elimde olmadan sırıttım. "Evet, ettin."

"Peki, benim bir başkası olduğumu sanarak sen de küstahlık etmedin mi? Bir şeyi değiştirir mi bu?" Başımı iki yana salladım. "Eh, kendimi tanıtmalıyım." Bir adım atıp eğildi – resmen iki bükülüm olup eğildi. "Ben Deacon St. Delphi. Ya sen?"

Çenem yere değecekti neredeyse. Aslında o gözleri gördüğüm anda tanımalıydım. Aiden'in gözlerinin aynısı sayılırdı.

Deacon'un dudakları, kendini beğenmiş bir gülücükle kıvrıldı. "Anlaşılan adımı duymuşsun."

"Evet, ağabeyini tanıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Kusursuz ağabeyim bir melezi mi tanıyormuş? Çok ilginç. Adın nedir?"

İlgisizlikten sıkıldığı aşikâr olan kız oflayıp puflayarak etrafımızdan döndü gitti. Bakışlarımla kızı izledim, ama Deacon ona bakmaya tenezzül bile etmedi. "Adım Alexandria Andros, ama..."

"Ama herkes sana Alex diyor." Deacon iç çekti. "Evet, ben de senin adını duydum."

İçkimden bir yudum aldım, bardağın üstünden ona baktım. "Peki o zaman. Sormaya korkuyorum."

Tezgâha gidip bir şişe aldı, sonra koca bir yudum içti. "Sen, ağabeyimin peşinde aylarca koştuğu ve şimdi de eğitimi üstüne kalan o melezsin."

Gülümsemem dondu kaldı. "Üstüne kalan mı?"

İçki şişesini parmaklarından sallandırarak kıkırdadı. "Üstüme kalmana itiraz etmezdim. Ama ağabeyim... genelde elindekilerin tadını çıkarmayı bilmez. Kendimden örnek vereyim. Ağabeyim boş zamanının büyük kısmını, eğlenmeme izin vermeyip iyi bir safkan gibi davranmamı sağlamakla geçiriyor. Şimdiyse... tüm zamanını *sana* çekidüzen vermekle geçirecek."

Söyledikleri bana pek bir şey ifade etmemişti. "Ağabeyinin şu anda benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Ben hiç öyle demezdim." Bana şişeyi uzattı. Başımı iki yana salladım. Kendi kadehini doldurup gülümsedi. "Ağabeyimin sana çok düşkün olduğuna kalıbımı basarım."

"Neden böyle bir..."

Şişeyi bir yana bıraktı, bir kadeh aldı, parmağını kadehin ağzına koydu. Bardağın etrafından alevler yükseldi. Hemen ardından üfleyerek ateşi söndürdü, kadehteki içkiyi bir dikişte bitirdi. Bir kahrolası kundakçı daha, bunu da bilmem gerekirdi. Safkanların kimi elementlere yatkınlıkları, soylarında da

devam ediyordu.

"Neden mi böyle düşünüyorum?" Deacon büyük bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. "Çünkü ağabeyimi tanıyorum ve biliyorum ki sıradan bir melezi eğitmek için gönüllü olmazdı. Çok sabırlı biri değildir."

Kaşlarımı çattım. "Bana karşı sabırlı davranıyor." Belki bugün hariç, ama bunu onunla paylaşmayacaktım.

Deacon çokbilmiş bir tavırla baktı bana. "Daha fazlasını söylememe gerek var mı?"

"Yok sanırım."

O da bunu benim kadar eğlenceli bulmuş gibiydi. Boştaki kolunu omzuma dolayıp beni verandaya, dosdoğru Lea'nın ve geldiğim ilk gün salonda tanıştığım Elena'nın önüne çıkardı. Kızın ismini hatırlamamın tek nedeni, aşırı kısa saçlarıydı.

İç çektim.

Deacon göz ucuyla bana baktı. "Arkadaşların mı?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım.

"Hey, kızıl saçlı," diye mırıldandı. "İyi görünüyorsun."

Kızıl saçlının hakkını vermek lazımdı. Lea, vücudunun her bir kıvrımına iyice oturmuş daracık elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Seksapelin vücut bulmuş haliydi, ne yazık ki su katılmadık bir sürtüktü.

Bakışları önce üzerimde dolaştı, sonra Deacon'un hâlâ omzumda duran koluna kaydı. "Tanrılar aşkına, ne olur bana gömleğine içki döküldüğünü ve sırf lekeyi örtmek için geçici olarak onunla yürüdüğünü söyle. Çünkü, Deacon, bunun gibi bir varlıkla dolaşacağıma dişlerimi bir iblisin sırt kıllarıyla temizlemeyi yeğlerim."

Deacon bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "'Pek sayılmaz' kısmında haklıymışsın."

Ona boş boş bakıım.

Lea'ya yüzünde megavat şiddetinde bir tebessümle baktı. Gamzeleri vardı; eminim ki Aiden gülümseyecek olsa onda da bu gamzeleri görecektim. "Bu çirkin sözler o güzel ağzına hiç yakışmıyor," dedi.

Lea pişmiş kelle gibi sırıttı. "Daha önce ağzımı nasıl kullandığımdan yana hiç şikâyet etmezdin, Deacon."

Deacon'a ağzım açık bakakaldım. "Ooo... vay canına."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdiyse de karşılık vermedi. Ondan uzaklaşıp Caleb'i geniş verandaya doğru çekiştirdim. Veranda artık aşırı kalabalık değildi. Geriye baktığımda, Lea ile Deacon'un odaya doğru ilerlediğini gördüm.

"Söyle bakalım. Ben yokken bir şey mi kaçırdım?" diye sordum.

Caleb yüzünü astı. "Ne dediğini anlamadım."

"Lea ile Deacon arasında bir şey mi var?"

Makaraları koyuverdi. "Hayır ama öyleymiş gibi konuşmayı seviyorlar."

Koluna vurdum. "Bana gülme. Ya insanlar birlikte olduklarını zannederlerse? Lea'nın başı büyük derde girebilir."

"Aralarında bir şey yok, Alex. Lea aptal olmasına aptaldır, ama o kadar da değil. Irk Kastı'nın kanunlarını değiştirmeye çalışsalar da buradaki melezlerin teki bile bir safkanla bile isteye birlikte olmaz."

"Irk Kastı'nı mı değiştiriyorlar?"

"Sihirli kelime değiştirmeye çalışmak. Başarmak ise apayrı bir şey."

Caleb'in gözleri bu beklenmedik ses karşısında büyüdü. Neredeyse bardağımı düşürerek arkama döndüm. Kain Poros, üstünde Akıt kıyafetleriyle korkuluklara tünemişti. "Burada ne işin var?"

"Bebek bakıcılığı," diye homurdandı Kain, "ve ne içtiğin

umurumda bile değil, o yüzden bardağını dökecek yer aramayı bırak."

Reşit yaşta olmayanların içki içmesine karşı kayıtsız tutumunun şokunu atlatır atlatmaz ağzım kulaklarıma vararak güldüm. "Demek Irk Kastı'nı değiştirmeye çalışıyorlar?"

"Evet, ama büyük direnişle karşılaşıyor." Durdu, bakışları, birinin yakmaya çalıştığı şenlik ateşine gereğinden fazla yaklaşan bir meleze takıldı. "Hey! Evet! Sen, oradaki! Hemen bas geri."

Caleb üzerimden uzandı, çaktırmadan bardağını yere koydu. "Irk Kastı adından bile tiksiniyorum. Kulağa öyle aptalca geliyor ki."

"Sana katılıyorum," deyip başıyla onayladı Kain. "Ama başından beri adı hep buydu."

Etrafımızda küçük bir dinleyici kitlesi toplanmıştı. "Birisi beni neyi değiştirmeye çalıştıkları konusunda aydınlatabilir mi?"

"İki türün karışmasını önleyen kanunu kaldırmak için talepte bulundular." Kısacık kahverengi saçlı bir oğlan alaycı bir tavırla güldü.

"Melezlerle safkanların karışmasına izin veren bir talep mi?" Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu kim istedi peki?"

Safkan oğlan burnundan soludu. "O kadar ümitlenme. Öyle bir şey olmayacak. Tek amaçları melezlerle safkanların karışmasına izin vermek değil. Konsey tanrılara karşı gelmeyecek ve Konsey'de melezlerin yer almasına göz yummayacakları da kesin. Heyecanlanacak bir şey yok."

Bardağını suratına fırlatma dürtüsünü görmezden gelmek zordu ancak Kain'in buna itiraz edeceğinden emindim. "Sen de kimsin?"

Gözlerini kıstı. Ses tonumdan hoşlanmadığı apaçık orta-

daydı. "O soruyu benim sormam gerekmez mi, melez?"

Ben daha karşılık veremeden Caleb söze karıştı. "Onun adı Cody Hale."

Caleb'i duymazdan gelip safkana kaşlarımı çattım. "Senin kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

"Kes şunu, Alex." Kain korkuluklardan aşağı inmiş, bana resmen yerimi hatırlatıyordu. Eğer Cody bana sıçra derse, ona ne kadar yukarı diye sormam gerekiyordu. Bir melez, bir safkana ters davranamazdı, asla. "Konsey üyelerinin bu konuda konuştuğuna kulak misafiri oldum. Tenessee Akit'indeki melezlerin sağlam destekçileri varmış. Konsey'de yer alma talebinde bulunuyorlar."

"Bir şey başaracaklarını sanmıyorum," dedi Caleb.

"Bilemeyiz," diye karşılık verdi Kain. "Konsey'in onları kasım ayında dinlemesi ve hatta hak vermesi büyük bir olasılık."

Kaşlarımı çattım. "Tüm bunlar ne zaman başladı?"

"Bir yıl kadar önce." Kain omuz silkti. "Epey ivme kazandı. Güney Dakota Akit'i de işe karışıyor Zamanı gelmişti."

"Ya burası ve New York?" diye sordum.

Caleb alay edercesine güldü. "Alex, Kuzey Carolina şubesi hâlâ Yunan çağında yaşıyor ve ana Konsey New York'ta olduğu için, eski kurallara ve geleneklere bağlı kalacaklardır. Kuzey eyaletleri apayrı bir dünya. Çok vahşi."

"Eğer bu kadar büyük bir hareketse, neden Hector ile Kelia'nın başı bu kadar dertte?" Caleb'in bana anlattığı öyküyü anımsayarak somurttum.

"Çünkü daha hiçbir şey kabul edilmedi ve sanırım Bakanlarımız onları ibretlik birer örnege dönüştürmek istiyor." Kain dişlerini sıkmıştı.

"Evet, nereye ait olduğumuzu ve kurallara uymadığımızda başımıza neler geldiğini hatırlatmak için." Jackson küçük

grupta kendine yer açmıştı, sözleri her ne kadar can sıkıcı da olsa, gülümsüyordu.

"Öff, Tanrılar aşkına," diye patladı Kain. Döndü, verandadan aşağı atladı. İki melez bir plaj arabasını çalıştırmaya uğraşıyorlardı. "Ben oraya geldiğimde ikiniz de o aracın yanında olmayacaksınız. Evet! Siz, ikiniz!"

Plastik bardaklar elden ele uzatıldıkça, kampanyayla ilgili konuşmalar azalmıştı. Belli ki politik tartışmalara ancak üçüncü bardağa kadar göz yumuluyordu. Hâlâ Irk Kastı'na ve anlamına kafa yoruyordum ki Jackson salıncakta tam yanıma oturdu.

Başımı kaldırıp gülümsedim. "Selam."

Göz alıcı bir gülümsemeyle bana baktı. "Lea'yı gördün mü?"

"Kim görmedi ki?" deyip kıkır kıkır güldüm.

Bunu benim kadar komik bulmamıştı ama sinsi yorumum iki amaca hizmet etmişti. Jackson akşamın geri kalanında burnumun dibinden ayrılmadı ve Lea tekrar ortaya çıktığında Jackson'la ne kadar samimi olduğumu görüp kıpkırmızı kesildi. Verandadaki salıncakta gerçekten de çok yakındık. Resmen kucağında oturuyordum Jackson'ın.

Lea'ya bakıp bardağımı kaldırdım.

Bana gözlerini kısarak fırlattığı bakış her şeyi anlatıyordu. Kendimden hoşnut bir şekilde gülümseyerek Jackson'a döndüm. "Kız arkadaşın pek mutlu görünmüyor."

"Sen döndüğünden beri böyle." Bir parmağını kolumda gezdirdi. "Sizin aranızda ne var hem?"

Lea ile aramız hep böyle olmuştu. Bunun ikimizin de saldırgan, dik başlı ve muhteşem olmamızla yakından alakalı olduğunu düşünüyordum. Bununla da bitmiyordu ama gerisini bir türlü hatırlayamıyordum. Omuz sılktım. "Kim bilir?"

Zarak nihayet ortaya çıktı ve beni gördüğüne çok mutlu

oldu. Onun ve Cody'nin sayesinde herkes partiyi taşımaya, anne ve babalarının Porsche'lerini alarak Myrtle'a gitmeye karar verdi.

Jackson'la meşgul olduğum için bir noktadan sonra Caleb'i takip edemedim ve yarıya kadar dolu plastik bardağımı salıncağın arkasına gizledim. Çakırkeyiflikten yana şikâyetim yoktu ama başımın dönmesine, yüzüstü düşecek hale gelmeme ramak kalmıştı.

"Onlarla gidecek misin?"

Kaşlarımı çatıp Jackson'a baktım. "Efendim?"

Güldü, bana öyle yaklaştı ki konuştuğu zaman dudakları kulağıma değiyordu. "Myrtle'a gidecek misin?"

"Ha." Ayaklarımı öne arkaya salladım. "Bilmem, ama kulağa çok eğlenceli geliyor."

Jackson ellerimden tutup çekerek beni ayağa kaldırdı. "Zarak gidiyor. Yetişirsek arabasına binebiliriz."

O ve benden "biz"e dönüştüğümüz kısmı kaçırmış olmalıydım ama beni merdivenden indirip kumsal boyunca götürmesine itiraz etmedim. Çocuklardan birkaçı daha şimdiden yola çıkmışlardı ve Lea'nın Deacon'la birlikte arka koltuğa geçtiğini gördüm. Kain'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Plaj arabası olayından beri görmemiştim onu.

Zarak, diğer arabanın sürücü koltuğuna geçmişti. Hiç değilse direksiyon sallayacak kadar ayık görünüyordu. Daha önce Deacon'un yanında gördüğüm kız ise hiç acele etmeden hangi arabanın daha havalı olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Sıkılmıştım; kız, Lea'yla sohbet ederken ben de evin kenarına yaslandım. Jackson da yanıma geldi.

Başımı geriye attım, ılık meltemin yanaklarımı okşayışı hoşuma gitmişti. "Onunla gitmen gerekmiyor mu?"

Duraksadı, geriye baktı. "Belli ki başka planları var."

"Ama sana bakıyor," diye yorumda bulundum. Kızın yüzü pencereye yapışmıştı.

"Bırak baksın." Yüzünde adice bir gülümsemeyle iyice yanıma sokuldu. "O tercihini yaptı, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ben de kendi tercihimi yaptım." Jackson beni öpmek üzere eğildi.

Jackson'la öpüştüğümde Lea'nın yüzünün alacağı şekli görmeyi çok istesem de kenara kaçıldım. Jackson bir eline geçen hiçbir fırsatı tepmiyordu ve bu tarz bir oyuna katılmaya niyetim yoktu.

Gevrek bir kahkaha attı, oyuncu bir edayla beni yakalamaya çalıştı. Kolumu sıkıca tutup beni geriye çekti. "Peşinden koşmamı mı istiyorsun?"

Bu saçmalığı devam ettirirsem neşeli çakırkeyifliğimin çok fena bir hale dönüşme potansiyeli vardı. Kolumu çekip kurtardım ve zorla gülümsedim. "Gitsen iyi olur. Zarak seni burada bırakacak yoksa."

Tekrar bana doğru uzandı ama hızla yana çekilip o laubali ellerden kurtuldum. "Sen gitmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Yok. Galiba geceyi burada noktalayacağım."

"İstediğin buysa sana eşlik edebilirim. Partiye yurttaki odamda ya da Zarak'ın odasında devam edebiliriz." Arka arka, arabaya doğru yürümeye başladı. "Zarak'ın bunu sorun edeceğini sanmam. Tren kalkıyor, Alex."

Gülmemek için irademi son zerresine kadar kullanmam gerekti. Başımı iki yana salladım ve geriledim, hevesini kursağında bıraktığımı biliyordum. "Belki bir dahaki sefere." Sonra, Jackson'a, beni o arabaya çekmesi için hiç fırsat vermeden arkamı döndüm.

Caleb'in Myrtle'a gidip gitmediğini düşünerek kumsalda yürüdüm ve birkaç sessiz sahil evini geçerek köprüye doğru ilerledim. Hava deniz tuzu kokuyordu. Bu kokuyu seviyordum. Bana, annemi ve kumsalda aylaklık ederek geçirdiğimiz günleri hatırlatıyordu. Anılara kendimi böylesine kaptırmıştım ki ancak köprüye yaklaşırken, vücudumu hafif bir ürperti kapladığında irkilerek kendime geldim.

Çarpık çurpuk çalılar ve uzun yabani otlar serin rüzgârda bir o yana bir öbür yana sallanıyorlardı. Bu tuhaftı çünkü sadece birkaç dakika öncesine kadar hoş bir rüzgâr vardı. Öne bir adım atıp bataklığı inceledim. Akşam karanlığı bataklığı sarmalamıştı, ama daha yoğun bir gölge diğerlerinden ayrılmıştı ve saniyeler geçtikçe daha somut bir hal alıyordu.

Rüzgâr, kulağıma bir fısıltıyı taşıdı. "*Lexie...*"

Gaipten sesler duyuyor olmalıydım. Bana sadece annem Lexie derdi, orada hiçbir şey olamazdı ama yine de korkudan boğazıma bir şeyler düğümlenmişti.

Beni uyarmaksızın güçlü eller, omuzlarımı kavradı ve beni geri çekti. Kalbim duracak gibi oldu ve bir an için beni arkadan yakalayanın kim olduğunu bilmiyordum. Saldırma içgüdüsü devreye girdi ama sonra sabun ve okyanusun tanıdık kokusu geldi burnuma.

Aiden.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesinde sorgulayıcı bir ton vardı.

Arkamı dönüp ona baktım. Gözleri ince bir çizgi halindeydi. Onu görünce bir an dilim tutulmuştu. "Ben. . orada bir şey var."

Aiden, işaret ettiğim yere bakmak için döndüğünde elleri, omuzlarımdan kaydı. Tabii ki orada ayın bataklığa düşürdüğü gölgelerden başka bir şey yoktu. Bana döndü. "Hiçbir şey yok orada. Burada bir başına ne yapıyorsun? Gözetimsiz adadan ayrılmana izin yok, Alex. Asla."

Vay canına. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden bir adım geriledim.

Sonra eğilip havayı kokladı. "İçki içmişsin sen."

"İçmedim."

Kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. "Akit'in dışında ne işin var?"

Gömleğimin ucuyla oynuyordum. "Ben... arkadaşlarımı ziyaret ediyordum ve hatırladığım kadarıyla bana adadan ayrılamayacağım söylendi. Teknik olarak, hâlâ İlah Adası'ndayım."

Başını yana yatırıp kollarını kavuşturdu. "Akit'in kontrolü altında olan adada kalmanın varsayıldığından kesinlikle eminim."

"Şey, bir şeyleri varsaymakla ilgili ne derler, bilirsin."

"Alex." Sesini uyarmak için alçalttı.

"Peki ya sen ne diye bir tür... sürüngen gibi karanlıkta sessizce dolaşıyorsun?" Sürüngen sözcüğü ağzımdan çıkar çıkmaz içimden kendimi tokatlamak geldi.

Aiden şaşkınlıkla güldü. "Üstüne vazife değil ama Myrtle Kumsalı'na giden bir grup ahmağı takip ediyordum."

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı. "Onları takip mi ediyordun?"

"Evet, birkaç Avcı öyle yapıyorduk." Aiden'ın dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne var? Şaşırmış gibisin? Sence gerçekten bir grup gencin korunmasız bir şekilde bu adadan ayrılmalarına izin verir miyiz? Onları izlediğimizin farkında olmayabilirler ama hiç kimse bizden habersiz buradan çıkamaz."

"Şey.. bu inanılmaz." Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım. "O zaman neden hâlâ buradasın?"

Soruya hemen cevap vermedi çünkü beni köprüye doğru sürüklemekle meşguldü. "Onlarla gitmediğini gördüm."

Sendeledim. "Tam olarak.. ne gördün?"

Başını eğip bana baktı, tek kaşını kaldırdı. "Yeterince gördüm."

Utancımdan saçlarımın dibine kadar kıpkırmızı kesilerek inledim.

Aiden bıyık altından güldü ama onu duydum. "Neden onlarla gitmedin?"

Nedenini zaten bildiğini söylemeyi düşündüm ama başım zaten yeterince dertteydi. "Ben... bu gece için yeterince aptallık yaptığımı düşündüm."

İşte o zaman daha yüksek sesle güldü. Sesi kalın ve gürdü. Güzeldi. *Gamzelerini* görmeyi umut ederek çabucak başımı kaldırıp baktım. Şansım yoktu. "Bunu söylediğini işitmek güzel."

Omuzlarım çökmüştü. "Peki, başım ne kadar dertte?"

Aiden bunu birkaç dakika düşündü. "İma ettiğin buysa, Marcus'a söylemeyeceğim."

Şaşırmıştım, başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Teşekkürler."

Bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı. "Bana daha teşekkür etme."

Bana bunu ilk kez söyleyişini hatırladım. Ona ne zaman teşekkür etmem gerektiğini merak ediyordum.

"Ama seni tekrar elinde içkiyle yakalamak istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Vay canına, işte yine baba gibi konuşmaya başladın. Yirmi yaşında gibi konuşmaya başlamalısın."

Bunu duymazdan geldi, köprünün karşı tarafındaki Muhafızlara başıyla selam verdi. "Kardeşimin peşinde koşturmak zorunda olmam yeterince kötü. Derdim zaten başımdan aşkın."

Çaktırmadan ona baktım. Gözlerini dosdoğru ileriye dikmişti, çenesinde bir kas seğiriyordu. "Evet... ele avuca sığmaz bir tipe benziyor"

"Bu söylediğin az bile kalır."

Aiden'ın bana çekidüzen vermeye çalışmasıyla ilgili Deacon'ın söylediklerini anımsadım. "Ben... üzgünüm. Sana kendini... bebek bakıcılığı yapıyormuşsun gibi hissettirmek istemedim."

Aiden bana sert bir bakış attı. "Eh... teşekkürler."

Parmaklarımı kenetledim, her nedense dilim tutulmuş gibi hissediyordum. "Onu tamamen yalnız büyütmek zorunda olmak zor olmalı."

Homurdandı. "Tahmin bile edemezsin."

Gerçekten de öyleydi. Anne babaları öldürüldüğünde Aiden daha çocuktu. Ya küçük bir erkek ya da kız kardeşim olsaydı da onlara bakmam gerekseydi? İmkanı yoktu. Kendimi onun yerine bile koyamıyordum.

Birkaç dakika sonra, "Bunu nasıl... yaptın?" diye sordum.

"Neyi yaptım, Alex?"

Köprüyü geçtik ve Akıt önümüzde belirdi. Adımlarımı yavaşlattım. "Böylesine... korkunç bir şey olduktan sonra Deacon'a nasıl baktın?"

Dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Başka seçeneğim yoktu. Deacon'ın başka bir aileye verilmesine izin vermedim. Bence... annemle babam, onu büyütenin ben olmamı isterlerdi."

"Ama bu bir sürü sorumluluk demek. Okula giderken bunu nasıl becerdin? Üstelik de eğitimdeyken?"

Akıt'ten mezun olmak, Avcılar için eğitimin sona ermesi anlamını taşımıyordu. Işın ilk yılı feciydi. Bir yandan yüksek etkili dövüş sanatları dersine ve sokak testlerine katılmanız, bir yandan da Rehber denilen deneyimli Avcıların peşinde kuyruk gibi gezmeniz gerekirdi.

Ellerini siyah Akıt üniformasının derin ceplerine soktu. "Ailemin, benden yapmamı isteyeceği şeyleri yapmayı düşündüğüm zamanlar oluyordu. Üniversiteye gidip geri gelmek, dün-

yamızın politikasıyla ilgilenmek. Annemle babamın, Deacon'a benim bakmamı isteyeceklerini biliyorum ama benim için seçecekleri son şey Avcı olmamdı. Bu tür bir hayatı... hiç anlamazlardı."

Çoğu saflkan öyleydi; annemin saldırıya uğradığını görene kadar ben de tam olarak anlamıştım. O zamana kadar Avcılara neden ihtiyaç olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Bu rahatsız edici düşünceyi zihnimden uzaklaştırarak Aiden'in anne babasıyla ilgili hatırladıklarımı düşünmeye çalıştım.

Çoğu saflkan gibi genç görünümlüyduler ve bıldığım kadarıyla güç sahibiydiler. "Konsey'deydiler, değil mi?"

Başıyla evetledi. "Ama ölümlerinden sonra istediğim, Avcı olmaktı."

"*İhtiyacın* olan şey," diye usulca düzeltim.

Adımlarını yavaşlattı, şaşırmıştı. "Haklısın. Avcı olmak ihtiyacım olan bir şeydi – hâlâ da öyle." Durakladı, bakışlarını kaçırdı. "Sen anlarsın. Bu, senin de ihtiyacın olan şey."

"Evet."

"Nasıl hayatta kaldın?" Sorumu bana geri yönelmişti.

Huzursuz olmuştum, okyanusun sakın sularına odaklandım. Gece, ay ışığının altında petrol kadar koyu ve yoğundu. "Bilmiyorum."

"Başka seçeneğin yoktu, Alex."

Omuz silktim. "Öyle galiba."

Bunun hakkında konuşmayı sevmiyorsun, değil mi?"

"Belli oluyor mu?"

Yurtlar arasındakı yol ayrımında durduk. "Bunun hakkında konuşmanın iyi bir fikir olmadığını mı düşünüyorsun?" Sesinde, onu olduğundan daha yaşlı gösteren ciddi bir ton vardı. "Annene olanlarla... şahit olduklarınla ve yapman gerekenlerle ilgilenecek zamanın olmadı."

Dişlerimi sıktığımı hissettim. "Yapmam gereken şey, bütün Avcıların yapması gereken şey. İblisleri öldürmek için eğitim görüyorum ve hiç kimseyle konuşamam. Marcus, bununla baş etme sorunum olduğundan şüphelenirse bile beni Lucian'a teslim edivenr."

Aıden durdu ve bana baktığında yüzünde sonsuz sabır vardı. Bir kez daha Deacon'un sözleri birdenbire aklıma geldi. "Daha on yedi yaşındasın. Çoğu Avcı mezuniyetten sonra bir-iki yıl iblis öldüremez."

İç çektim; şimdi konuyu değiştirmek için iyi bir zamandı. "Hani annenle babanın, bu tür bir hayat yaşamanı istemeyeceklerini söylemiştin ya?"

Aıden başını salladı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Muhtemelen bununla nereye varacağımı merak ediyordu.

"Bence – hayır, seninle her şekilde gurur duyarlardı, *biliyorum*."

Tek kaşını kaldırdı. "Seni eğitmeyi teklif ettiğim için mi böyle düşünüyorsun?"

"Hayır. Seni hatırladığım için böyle düşünüyorum."

Sözcüklerim onu hazırlıksız yakalamışa benziyordu. "İyi de nasıl? Seninle hiç aynı sınıfa gitmedik, programımız aynı olmadı."

"Seni birkaç kez görmüştüm. Senin buralarda olduğunu hep fark ederdim," deyiverdim.

Aıden, başını eğip bana bakarken dudaklarında bir gülücük oynaştı. "Ne?"

Kızararak bir adım geriledim. "Yani, çok mükemmel olduğun konusunda bir ünün vardı. Hâlâ okulda olsan da herkes senin günün birinde muhteşem bir Avcı olacağını biliyordu."

"Ya." Tekrar güldü, biraz rahatlamıştı. "Galiba koltuklarım kabarmalı."

Canlı bir şekilde başımla onayladım. "Doğru. Melezler seni örnek alıyorlar. Yani, Avcı olmak isteyen melezler. Daha geçen gün bana kaç iblis öldürdüğünden bahsediyorlardı. Efsanevi bir şey bu. Özellikle de bir saftan için – üzgünüm. Bir sürü iblis öldürmenin illa iyi ya da gurur duyulacak bir şey olduğunu söylemiyorum ama... artık çenemi kapatmam gerek."

"Hayır. Dediğini anlıyorum. Öldürmek bizim dünyamızda gereklilik. Her biri insanı sarsıyor çünkü iblisler eskiden iyi birer insanlardı. Tanıma ihtimalin olan biri. Birinin canını almak asla kolay değildir ama bir zamanlar arkadaşın olan birini alt etmek... çok daha zordur."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu yapabilir miydim bilmiyorum..." Yüzündeki keyifli ifadenin silindiğini gördüm. Galiba bu doğru cevap değildi. "Yani, biz melezler, iblisi gördüğümüzde asıl halleriyle görürüz. En azından ilk başta, sonra da eski halleriyle görürüz. Element büyüsü onları eski hallerine döndürüyor, böylece eskiden oldukları gibi görünürler. Kara büyünün arkasında yatanları bizim gibi göremesen de bunu tabii ki biliyorsun. Bunu yapabilirim. Bir zamanlar tanıdığım birini öldürebileceğimden eminim."

Aiden dudaklarını büzüştürüp bakışlarını kaçırdı. "Tanıdığın biri olunca bu zor oluyor."

"Hiç tanıdığın biri tümüyle karanlık tarafa geçmeden, o kişiyle dövüştün mü?"

"Evet."

Yutkundum. "Onu?.."

"Evet. Hiç kolay değildi." Bana döndü. "Geç oluyor, sokağa çıkma yasağın çoktan başladı ve bu gece yanına kâr kalmayacak. Seni yarın sekizde spor salonunda bekliyorum."

"Ne?" Hafta sonumun bana ait olduğunu sanıyordum.

Sadece kaşlarını kaldırdı. "Çiğnediğin kuralları saymama

gerek var mı?"

Bu gece kuralları çiğneyen tek kişinin ben olmadığımı ve benim dışımda başkalarının da şu anda hâlâ kuralları çiğnemekte olduklarını söylemek istedim, ama çenemi kapatmayı becerdim. Hatta cezamın çok daha kötü olabileceğini bile kabul edebildim. Başımı sallayarak yurduma doğru yürümeye başladım.

"Alex?"

Arkama döndüm, fikrini değiştirdiğini, sabah Marcus'a gidip hatalı davranışımı itiraf etmemi buyuracağını düşünüyordum. "Evet?"

Bir tutam koyu renkli saçını alnından çekip o çarpık gülüşüyle gülümsedi. "Seni hatırlıyorum."

Yüzümü ekşittim. "Ne?"

Gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. Ve... ah, tanrılar aşkına. Gamzeleri vardı. Nefesim kesildi. "Ben de seni hatırlıyorum."

Sekizinci Bölüm

Cezalandırılıyordum.

Görünen o ki dün geceki sohbetin Akil'in kontrolündeki adadan uzaklaşılmaması gerektiğiyle ilgili kısmı lafta kalmamıştı. Tamam. Bunun bal gibi farkındaydım ama dürüst olmak gerekirse bu, o kadar da büyütülecek bir mesele miydi?

Aiden için öyleydi. Sabah ilk iş olarak beni zorla spor salonuna götürdü ve günün büyük bir kısmını orada geçirdik. Bana, yapmamı istediği, birkaç set ağırlık çalışması, sonra da bir yığın kardiyo çalışmasından oluşan birkaç egzersiz gösterdi.

Kardiyodan nefret ediyordum.

Ben, bir egzersiz aletinden diğerine koştururken, Aiden oturup, o uzun bacaklarını uzattı ve muhtemelen benim kilomda bir kitabı açtı.

Bacak presi aletine baktım. "Ne okuyorsun?"

Başını kaldırıp bakmadı bile. "Çalışırken konuşabiliyorsan, yeteri kadar sıkı çalışmıyorsun demektir."

Eğik kafasına bakarak yüzümü buruşturdum ve alete tırmandım. Setlerimi tamamladıktan sonra, bu şeyden kurtulmanın nazik bir yolu olmadığını fark ettim. Ahmak gibi görünmekten endişe ettiğim için, makineden inmeden önce ona kaçamak bir bakış attım.

Çalışmamı istediği birkaç alet daha vardı ve sonraki beş dakika falan sessiz kaldım. "O kadar kalın bir kitabı kim eğlence olsun diye okur ki?"

Aiden başını kaldırdı, sıkılmış bir ifadeyle beni yerime mıhladı. "Kim kendi sesini duymak için konuşur ki?"

Gözlerimi kocaman açtım. "Bugün de tam günündesin anlaşılan."

Feci büyüklükteki kitabı dizlerinin üzerinde dengede tutan Aiden bir sayfa çevirdi. "Vücudunun üst kısmını güçlendirmek için çalışman gerek, Alex. Motor gibi olan konuşma becerilerini değil."

Başımı eğip dambıla baktım ve onun oda boyunca, Aiden'ın suratına doğru uçtuğunu hayal ettim. Ama bu güzel bir yüzdü ve onu hayatta bozamazdım. Saatler bu şekilde geçip gitti. O kitabını okuyor, ben de onu sinir ediyordum; o bana bağırıyor, ben de başka bir alete geçiyordum.

Durum acıklı olsa da onunla dıdışmek hoşuma gidiyordu ve galiba bu, onun da hoşuna gıdiyordu. Ne zaman ona sinir bozucu bir soru soracak olsam, küçük –ama *gerçekten* küçük– bir gülümseme, dudaklarını şereflendiriyordu. O kitaba dikkatini verdiğinden bile emin...

"Alex, bana bakmayı bırak da biraz kardiyo çalış." Bir sayfa daha çevirdi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Umarım, kitabın büyü ve kişilik becerileriyle ilgilidir."

İşte! Yine o belli belirsiz gülümseme vardı yüzünde. "Kar-

diyo – kardiyo çalış. Hızlısın, Alex. İblisler de hızlıdır ve aç iblisler çok daha hızlılardır."

Başımı geriye attım ve kendimi, daha önceden parmağıyla göstermiş olduğu koşu bandına doğru sürüklerken inledim. "Ne kadar?"

"Altmış dakika."

Hades aşkına! Aklını mı kaçırmıştı bu? Bunu ona sorduğumda hiç hoşuna gitmedi. Koşu bandını, koşabileceğim bir hızda çalıştırmak için birkaç deneme yapmam gerekti.

Beş dakika sonra, Aiden başını kaldırıp baktı ve çalıştığım hızı gördü. Benden bezmiş bir şekilde ayağa kalktı ve koşu yaptığım yere doğru yürüdü. Tek kelime etmeden hızı, dördün üzerine getirdi –ben ikide çalışıyordum– sonra da duvarına ve kitabına geri döndü.

Canı cehenneme.

Tam altmış dakika olduğunda ve alet, gevşeme moduna geçince nefes nefese ve hâlâ kondisyonsuzdum. Duvara dayanan Aiden'a baktım, kendini mamut boyutundaki kitabına kaptırmıştı.

"Ne... okuyorsun?"

İç çekerek başını kaldırıp baktı. "Yunan Fabl'ları ve Efsaneleri."

"Ya!" Ölümlü dünyanın, tanrılarımız hakkında yazdıklarını okumayı hep sevmiştim. Bazıları doğruydu ama geriye kalanı sadece zırvalıktı.

"Kitabı kütüphaneden aldım. Bilirsin, orası, insanın boş zamanlarında içki içmek yerine vakit geçirmesi gereken yer."

Titredim ve kollarımı sildim. "Kütüphaneden nefret ederim. Burada herkes kütüphaneden nefret eder."

Aiden, başını iki yana sallayarak kitabı kapattı. "Melezler neden kütüphanede zebaniler, harpiler ve furiler olduğuna ina-

niyor? Hiç anlamıyorum."

"Sen hiç kütüphaneye gitmedin mi, cidden? Iyy. Orası tüyler ürpertici ve hep sesler duyuyorsun. Ben çocukken bir keresinde bir şeyin hırladığını duymuştum." Koşu bandından indim ve önünde durdum. "Caleb, zemin katın yakınında kanat çırpma sesleri duymuş. Şaka yapmıyorum."

Aiden kahkahalarla güldü. "Çok komiksiniz yahu. Kütüphanede hiçbir şey yok. Hem, bütün o yaratıklar ölümlü dünyadan uzaklaştırılalı çok oldu. Her neyse," kitabı kaldırıp salladı, "Bu senin ders kitaplarından biri."

Yanına çöktüm. "Ah. Ne sıkıcı. Ders kitaplarını eğlencesine okuduğuna inanamıyorum." Duraksadım, bunu düşünüyordum. "Boş ver. Iyice düşününce ders kitaplarını eğlencesine okuduğuna inanabiliyorum."

Başını bana doğru çevirdi. "Gevşeme hareketleri."

"Başüstüne, efendim!" Onu selamladım, sonra da bacaklarımı uzatıp ayak parmaklarımı tuttum. "Ee, hangi efsaneyi okuyorsun? Zeus'un nasıl en üçkuru gevşek tanrı olduğu mu?" Bu, ölümlülerin cidden doğru bildiği bir efsaneydi. Onca yıl önceki orijinal yarı tanrıların çoğunun sorumlusu oydu.

"Hayır." Kitabı bana verdi. "İşte. Neden alıp biraz okumuyorsun? İçimde, bugünden sonra odanda uzun geceler geçireceğine dair bir his var."

Gözlerimi devirdim ama yine de kitabı aldım. Çalışmadan sonra Caleb'le buluştum ve bir saat boyunca, Aiden'ın ne kadar yavan olduğu konusunda sızlanıp durdum. Sonra da beni Jackson'la bir başıma bırakarak nasıl ortadan toz olduğu hakkında söylendim.

Arkadaşlar, arkadaşlarının aptallık yapmasına izin vermezlerdi.

Kısa bir süre sonra, Caleb'le kaçmak yerine odama dön-

dûm. İçimde, kaçarsam yakalanacağıma dair kötü bir his vardı ve spor salonunda bir gün daha geçirmeyi hiç istemiyordum. Her akşam orada saglamından bir-iki saat geçirmek zorunda olmam yeterince kötüydü zaten.

Canım ölesiye sıkılıyordu; küf kokan kitabı aldım ve bu müzelik şeyin sayfalarını karıştırmaya başladım. Kitabın yarısı eski Yunancayla yazılmıştı ve anlamını çözmem imkânsızdı. Gözüme bir grup kıvrımlı satır gibi görünüyordu bunlar. İngilizcede yazılmış kısmı bulduktan sonra kitabın efsane ya da fabllarla ilgili olmadığını anladım. Aslında, kitap her bir tanrının detaylı olarak anlatımı, temsil ettikleri ve iktidara yükselişlerinden oluşuyordu. Safkanlar ve onların kendilerinden aşağı yarıları üzerine bir bölüm bile vardı. Gerçekten de bu kitapta böyle listelenmiştik.

Şaka değil:

SAFKANLAR VE ONLARIN KENDILERINDEN AŞAĞI YARILARI: MELEZLER.

Bu sayfalara göz gezdirdim, "Ethos Krian" başlıklı küçük bir pasaja gelince durdum. Ben bile bu ismi hatırlıyordum. Bütün melezler onu hatırlardı. Elementleri kontrol eden çok seçkin bir grup melezin ilkiydi o. Ama... ah, o sadece bununla da kalmıyordu. Bir *Apollyon*'du o; yani, elementleri kontrol etme ve safkanların, ölümlüler üzerinde kullandığı aynı türden ikna büyüsünü kullanma yeteneğine sahip olan tek melezdi.

Diğer bir deyişle, Apollyon yüce, belalı bir melezdi.

NAPOLI'DE, ED 2848 YILINDA (M S. 1256) DÜNYAYA GELEN ETHOS KRIAN, GERÇEK BİR HEMATOI'NIN YETENEKLERINI SERGILEYEN, KAYDA GEÇMIŞ İLK MELEZDIR. ROMA KEHANETI TARAFINDAN ÖNGÖRÜLDÜĞÜ GIBI ETHOS, ON SEKIZ YAŞINDA UYANDI.

APOLLYON'UN KÖKENI VE AMACINA DAIR BIRBIRIYLE ÇELIŞEN DÜŞÜNCELER BULUNMAKTADIR. YAYGIN INANCA GÖRE, OLYMPIA'DA HÜKÜM SÜREN TANRILAR HIÇBIR SAFKANIN GÜCÜNÜN, EFENDILERININKININ ÖNÜNE GEÇMEMESINI SAĞLAMAK IÇIN DÖRT ELEMENTIN YANI SIRA BEŞINCI VE SON ELEMENT OLAN AKAŞA'YI ETHOS'A ARMAĞAN ETTILER. APOLLYON'UN TANRILARLA DOĞRUDAN BAĞLANTISI VARDIR VE YOK EDICI GÖREVINI GÖRÜR. APOLLYON, "TANRILARIN ARASINDA YÜRÜYEN KIMSE" OLARAK BILINIR.

KEHANETIN SÖYLEDIĞI GIBI, ETHOS'UN DOĞUMUNDAN BERI, HER NESILDE BIR APOLLYON DOĞMAKTADIR...

Sonra da bölüm, diğer Apollyon'ların adlarını listelemeye geçiyor. Hematoi takvimine göre 3517 yılında, yani M.S. 1925'te duruyordu.

Güncellenmiş kitaplara *öylesine* ihtiyacımız vardı ki.

O kısmı şöyle bir okuyup sayfayı çevirdim. Apollyon'un özelliklerini anlatan bir bölüm daha ve bilmediğim başka bir pasaj vardı.

Pasajı önce bir kez, sonra iki kez okurken nefesim tutuldu. "İmkânsız."

TARIH BOYUNCA, "SOLARIS TRAJEDISI" ADIYLA BILINEN ISTISNA DIŞINDA HER NESILDE BIR APOLLYON DÜNYAYA GELMIŞTIR. 3203 ED YILINDA (M.S. 1611) YENI DÜNYADA IKINCI BIR APOLLYON KEŞFEDILMIŞTIR. SOYADI VE ANNE BABASI BILINMEYEN SOLARIS, ON SEKIZINCI DOĞUM GÜNÜNDE UYANARAK GÜÇLERINE KAVUŞMUŞ. BIR DIZI KORKUNÇ VE DRAMATIK OLAYA YOL AÇMIŞTIR. AYNI NESIL IÇERISINDE IKI APOLLYON'UN NASIL VE NEDEN VAR OLDUĞU BU ZAMANA KADAR HIÇ AÇIKLANAMAMIŞTIR.

Bu bölümü tekrar okudum. *Asla* iki Apollyon olmamıştı. Hiçbir zaman. Çocukken, iki tane olma olasılığı hakkında efsaneler duymuştum ama onlara, şey... efsanedir deyip geçmiştim. Devam edince, bir halt bilmediğimi hemen anladım.

İLK APOLLYON'UN BİR DİĞER APOLLYON'UN VARLIĞINI ONUN ON SEKİZİNCİ DOĞUM GÜNÜNDE SEZDİĞİNE VE SONUÇLARININ FARKINDA OLMADAN YENİ DÜNYA'DA ONA KATILDIĞINA İNANILMAKTADIR. BİRLEŞMELERİNİN ETKİLERİ, HEM SAFKANLAR HEM DE ONLARIN EFENDİLERİ, TANRILAR İÇİN MUAZZAM VE ZARAR VERİCİ OLARAK KAYDEDİLMİŞTİR BULUŞTUKLARINDA, SANKİ BİR BÜTÜNÜN İKİ YARISIYMIŞLAR GİBİ, SOLARIS'İN GÜÇLERİ İLK APOLLYON'A GEÇMİŞ. BÖYLECE İLK, HER ZAMAN KORKULAN ŞEY OLMUŞ: TANRI KATİLİ İLK'İN GÜCÜ DENGESİZ VE YIKICI BİR HALE GELMİŞ

TANRILARIN CEVABI, ÖZELLİKLE DE THANATO MEZHEBİNİNKİ HIZLI VE ADİL OLMUŞ. HER İKİ APOLLYON DA MAHKEMEYE ÇIKARILMADAN İDAM EDİLMİŞLER.

"Vay canına..." Kitabı hızla kapattım ve arkama yaslandım. Tanrılar tehdit edildiklerinde kimsenin gözünün yaşına bakmıyorlardı. Tek bir Apollyon kontrol ve denge sistemi görevi görüyor, her şeyle mücadele edebiliyordu ama aynı anda iki Apollyon olursa?

Şimdi de bir Apollyon vardı ama onunla hiç tanışmamıştım. Bir bakıma ünlüler gibiydi. Onun bir yerlerde olduğunu biliyorduk ama onu hiç gerçekten şahsen görmemiştik. Apollyon'un, şu anda safkanlara karşı adaleti sağlamak yerine iblislere odaklandığını biliyordum. Konsey'in oluşturulmasından beri safkanlar artık tanrılarla boy ölçüşebileceklerini düşünmüyorlar

– ya da en azından, bunu açıkça söylemiyorlar.

Kitabı bir kenara koydum ve lambayı kapattım.

Zavallı Solaris.

Bir yerlerde, tanrılar aptalca bir hata yapıp iki Apollyon yaratmış. Bu, Solaris'in hatası değilmiş. Muhtemelen bunun olacağını bile görmemişti.

†

Akit yaz gündönümünün heyecanıyla kaynarken ben eğitim gören bir melezin yaşamına tekrar ayak uydurdum. Varlığımın yarattığı heyecan geçmişti ve yazın Akit'te kalan öğrencilerin çoğu, beni etrafta görmeye alışmışlardı. Doğruya doğru, iki iblis öldürmüş olmam mükemmelliğimi garanti altına alıyordu. Lea'nın gıcık yorumları bile azalmıştı.

Lea ile Jackson ayrılıp barıştılar ve bildiğim kadarıyla tekrar ayrıldılar.

Jackson'un özgür bir adam olduğu zamanlarda ondan kaçmayı alışkanlık haline getirmiştim. Evet, adam katıksız seksiydi ama elleri de süper hızlıydı ve birden çok defa ellerini popomdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Caleb, buna ben meydan vermiş olduğumdan şikâyet etmeye hakkım olmadığını söylemekte hiç gecikmemişti.

Garip bir şey daha alışkanlık haline gelmişti ama bu, benimle Aiden arasındaydı. Sabahları hep huysuz biri olduğum için çalışmaya hep birkaç tur esneme hareketiyle –temel olarak, konuşmamızı gerektirmeyecek ne olursa onlarla– başlıyorduk. Sabahın ilerleyen saatlerinde onun kafasını koparma hevesim azalıyordu ve gerçek olaya girmeye daha açık oluyordum. Beni partide bastığı geceden hiç bahsetmiyordu ve birbirimizin Avcı olma gerekliliği hakkında konuşmuyorduk. "Seni hatırlıyo-

rum," diyerek ne kastettiğini de hiç açıklamamıştı.

Tabii ki saçma sapan bir ton açıklama bulmuştum. Öylesine yetenekliydim ki *herkes* beni tanıyordu. Ya da kendi başıma, idman salonunun içindeki ve dışındaki antikalıklarım beni bir efsane yapmıştı. Ya da öylesine şaşırtıcı derecede güzeldim ki elinde olmadan beni fark etmişti. Bu sonuncusu en saçma olanıydı. O zamanlar hantaldım ve su katıksız bir aptaldım. Aiden gibi birinin, bir meleze asla o şekilde bakmayacağını söylemiyorum bile.

Aiden idman boyunca ciddi ve yöntemleri konusunda katıydı. Sadece birkaç kez, bakmadığımı sandığında yanılıp yazılıp gülüyordu. Halbuki gözüm hep ondaydı.

Kim beni suçlayabilirdi? Aiden... cazibenin vücuda gelmiş haliydi. Kâh onun adaleli kollarına ağzımın suyu akarak bakıyor, kâh bu kadar çevik hareket etmesini kıskanıyordum. ama onun tek becerisi, ağzımı hayretten açık bırakmak değildi. Hayatımda bana karşı bu kadar sabırlı ve hoşgörülü başka birini hiç tanımamıştım. Tanrılar biliyor ya, çok sinir bozucu biriydim ama Aiden, sanki onun dengiymişim gibi davranıyordu bana. Hiçbir safkan gerçekten bunu yapmazdı. Dayıma meydan okuyarak kendimi küçük düşürdüğüm gün unutulmuş gibiydi, ama Aiden, beklendiği gibi düzelmemi sağlamak için her şeyi yapıyordu.

Onun rehberliğiyle, eğitimin gerekliliklerine ve vücuduma ödettiği bedele alışmaya başlamıştım. Biraz kilo bile almıştım. Aptallık kısmının sonucu hâlâ belli değildi. Aiden *hâlâ* havalı görünen hiçbir silahın üç buçuk metre yakınına gitmeme izin vermiyordu.

Yaz gündönümünde, çalışmanın sonuna doğru imha duvarına yaklaşmayı denedim.

"Bunu aklından bile geçirme. Ya kendi elini ya da benimkini kesersin."

Hain hançerden sadece bir el mesafesinde donup kaldım. Lanet olsun.

"Alex." Aiden neşelenmiş gibiydi "Vaktimiz iyice azaldı. Bloke tekniklerin üzerinde çalışmamız gerekiyor."

İnleyerek, aslında öğrenmek istediğim şeyden uzaklaştım. "Yine mi bloke etme? Haftalardır tüm yaptığımız bu."

Aiden kollarını göğsünde kavuşturdu. Bugün düz beyaz bir tişört giymişti. Tişörtü ona yakışmıştı, hem de çok. "Tüm yaptığımız bu değil."

"Tamam. Başka bir şeye geçmeye hazırım ben; mesela, bıçaklarla çalışma ya da kara büyüye karşı savunma olabilir. Havalı şeyler, yani."

"Şimdi *Harry Potter*'dan alıntı mı yaptın sen?"

Kocaman gülümsedim. "Belki yapmışımdır."

Başını iki yana salladı. "Tekme ve yumruk çalıştık, Alex, ve bloke etme üzerinde hâlâ çalışmak gerek. Bugün tekmelerimden kaçını bloke edebildin?"

"Şey..." Yüzümü buruşturdum. Cevabı biliyordu zaten. Sadece birkaç tane bloke etmeyi becermiştim. "Birkaç tane ama hızlısın."

"İblisler benden de hızlılar."

"Bundan emin değilim." Hiçbir şey Aiden kadar hızlı değildi. Çoğu zaman onu zar zor görüyordum. Ama pozisyonumu alıp bekledim.

Aiden bana manevraları bir kez daha tekrarlattı ve tekmelerini biraz yavaşlattığına yemin edebilirdim çünkü daha öncekilerden daha fazlasını bloke ettim. Başka bir tekme dizisine başlamak üzere ayrılmıştık ki koridordan bir ıslık duyuldu. Islığı çalan –bronz saçlı Luke– idman salonunun kapısında duruyordu. Gülümseyip el salladım.

"Dikkatini vermiyorsun," diye çıkıştı Aiden.

Luke'la yanındaki birkaç melez gözden kaybolunca yüzümdeki gülümseme silindi. "Üzgünüm."

Ağır ağır soludu ve ileri gitmem için işaret etti. Tartışmadan itaat ettim. "Bu, senin diğer oğlan mı yoksa? Hep diğeriyle birliktesin."

Ellerim iki yanıma düştü. "*Ne?*"

Aiden bacağını birden savurdu. Tekmesini bloke edecek zamanım olmadı. "Senin diğer oğlan mı bu?"

Gülsem mi, kızsam mı yoksa hep *diğer oğlanla* birlikte olduğumu fark etmiş olduğu için mest mi olsam bilmiyordum. Atkuyruğumu omzuma attım, kolunu tam mideme inmeden önce yakaladım. "Seni ilgilendirmez ama o, *bana* ıslık çalmıyordu."

Kaşlarını çatarak başını geriye attı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım ve anlaması için bekledim. Anladığı anda gözleri kocaman oldu ve ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Her ne kadar istesem de kıçımın üstüne oturmak yerine şiddetli bir tekme indirdim. Göğüs kafesinin altındaki hassas noktayı hedef aldım, tekmemin ne kadar mükemmel olacağını düşünerek neredeyse çığlık atacaktım.

Ona değemedim bile.

Fiyakalı, sert bir darbeyle beni mindere seriverdi. Üzerimde dikilip gerçekten gülümsedi. "İyi denemeydi."

Dirseklerimin üzerine dayanarak kaşlarımı çattım. "Beni yere sererken nasıl oluyor da gülüyorsun?"

Elini uzattı. "Küçük şeyler beni mutlu eder."

Elini tuttum ve beni çekip ayağa kaldırdı. "Bunu bilmem iyi oldu." Omuz silkerek yanından hızla geçtim ve su şişemi aldım. "Ee... şey, bu gecekı kutlamalara gidiyor musun?"

Yaz gündönümü, safkanlar için çok önemliydi. Bir aydan fazla süren sosyal olayları başlatır, sonunda da ağustostaki

Konsey sezonu açılırdı. Bu gece en büyük kutlama vardı ve tanrılar onları varlıklarıyla onurlandıracaklarsa, işte bu gece o geceydi. Böyle bir şey olacağına ihtimal vermiyordum ama safkanlar ne olur ne olmaz diye rengârenk giysilerini kuşanırlardı.

Ana adada düzenlenen onlarca parti de olacaktı; bu partilerden hiçbirisine biz melezler davet edilmezdik. Evet, bir tekine bile. Bütün safkanların anne babaları evde olacaklarından Zarak'ın evinde de parti yoktu. Ama söylentilere göre, biricik Jackson tarafından bir plaj partisi verecekti. Partiye gidip gitmeme konusunda kararsızdım.

"Muhtemelen." Aiden gerindi, pantolonunun üstünden bir şerit halinde sıkı vücudu göründü. "Bunlardan pek haz etmem ama bazılarında görünmem gerekiyor."

Yüzüne odaklandım, fark ettiğimden daha sertti. "Neden gerekiyor?"

Kocaman gülümsedi. "Biz yetişkinler böyle yapmalıyız, Alex."

Gözlerimi devirip suyumdan bir yudum aldım. "Gidip arkadaşlarınla takılabilirsin. Eğlenceli olur."

Aiden bana tuhaf tuhaf baktı.

Su şişesini indirdim. "Nasıl eğlenileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette."

Birdenbire kafama balyoz yemiş gibi oldum. Aiden'ın *eğlenebileceğini* sanmıyorum. Tıpkı gerçekten ama gerçekten anneme olanları düşünmeye katlanamamam gibiydi. Hayatta kalanın hissettiği suçluluk duygusu – ya da en azından buna böyle diyorlardı galiba.

Aiden uzanıp omzuma hafifçe vurdu. "Ne düşünüyorsun?"

Başımı kaldırıp baktım, üzerime sabitlenmiş bakışlarıyla karşılaştım. "Sadece... düşünüyordum."

Geri çekildi, duvara yaslandı ve merakla beni süzmeye başladı. "Düşündüğün şey ne?"

"Eğlenmek senin için... zor, değil mi? Yani, seni bir şeyler yaparken hiç görmüyorum. Sadece Kain veya Leon'la birlikte görüyorum, yanında hiç kız olmuyor. Seni bir kez kotla gördüm..." Yanaklarım kıpkırmızı oldu, sustum. Onu kot pantolonla görmenin konuyla ne ilgisi vardı? Ama bu, şaşırtıcı bir görüntüydü. "Her neyse, galiba anne babana olanlardan sonra bu zordur."

Aiden duvardan ayrıldı, gözleri ansızın çelik grisi olmuştu. "Arkadaşlarım var, Alex, nasıl eğlenileceğini de biliyorum."

Yanaklarım daha da kızardı. Yarasına tuz bastığım ortadaydı. Tüh. Kendimi çok mahcup hissederek çalışmamı tamamladım ve hemen yurt odama döndüm. Bazen ağzımı açmadan önce hiç düşünmüyordum.

Kendimden iğrenmiştim, hemen bir duş aldım ve şort giydim. Çok geçmeden, Caleb'le kafeteryada buluşmak üzere kampusun merkezine doğru yola çıktım, münasebetsizliğimi unutmaya kararlıydım.

Caleb gelmişti bile, geçen sömestrin sonunda saha egzersizlerinde kimin daha iyi skorlar elde ettiği konusunda başka bir melezle derin bir sohbetteydi. Daha hiçbir saha egzersizinde yer almadığım için sohbetin epey dışında kalmıştım. Kendimi ezik gibi hissettim.

"Bu gece partiye gidiyor musun?" diye sordu Caleb.

Başımı kaldırıp baktım. "Galiba. Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Sadece geçen defaki gibi yapma da."

Ona kötü kötü baktım. "Myrtle'a giderken beni ekersen görüşürüz, seni dangalak."

Caleb kıkırdadı. "Sen de gelmeliydin. Lea senin Jackson'ın

yanında olmadığını görene kadar ortalığın altını üstüne getirdi. Kelimenin tam anlamıyla herkesin gecesini rezil etti."

Bacaklarımı yukarı çekip arkama yaslandım. Bunu ilk kez duyuyordum. "Ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "Birisi lafı yine Irk Kastı'na getirdi; Cody aklını kaçırmış gibiydi. İleri geri konuşmaya başladı. Konsey'de biz melezlere yer olmadığını falan söylüyordu."

"Eminim ortalık karışmıştır."

Pişmiş kelle gibi sırıttı. "Evet, sonra da iki ırkın karışmaması gerektiğinden ve kanlarının saflığı hakkındaki bütün o saçmalıklardan bahsetti." Durakladı, arkamdaki birini büyük bir ilgiyle süzüyordu.

Arkama döndüm ama sadece bir anlığına karamel rengi bir ten ve uzun, kıvırcık saçlar gördüm. Tek kaşım havada tekrar ona döndüm. "Ee, ne oldu?"

"Şey... birkaç melezin şalteri attı. Sonra bir baktım, Cody ile Jackson ağız dalaşı yapıyorlardı. Hem de çok ciddiydiler."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Cody şikâyet etti mi onu?"

"Hayır," dedi Caleb ağzı kulaklarında. "Zarak onu bundan vazgeçirdi ama Cody'yi bir güzel patakladı. Çok müthişti. Tabii, iki ahmak sonradan barıştılar. Şimdi iyiler."

Rahatlamış bir şekilde tekrar sandalyeme yerleştim. Kendinizi savunmak amacıyla bile olsa, bir safkana vurursanız Akıl'ten hemen sepetlenirdiniz. Hangi durumda olursa olsun, kafanızı kesmeye çalışsa bile bir safkanı öldürürseniz idam edilirdiniz. Bu ne kadar adaletsiz olursa olsun, safkan dünyasının pohlik sularında yol alırken dikkatli olmak zorundaydık. Birbirimizin canını çıkartabilirdik ama iş safkanlara gelince, onlar birden çok bakımdan dokunulmazdılar. Olur da bizler kurallardan birini çiğnersek... şey, bir ömür sürecek bir esaretten, ya da ölümden sadece bir adım uzaklıktaydık.

Titreyerek kendi riskli durumumu düşündüm. Sonbaharda kabul edilmezsem bekleyebileceğim tek şey esaretti. Bunun olmasına kesinlikle izin veremezdim. Buradan gitmek zorunda kalırdım ama nereye gidecektim ki? Ne yapacaktım? Sokaklarda mı yaşayacaktım? İş bulmayı becerip yine ölümlü gibi mi davranacaktım?

Bu can sıkıcı düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp dikkatimi Jackson'ın partisine verdim; sonunda partiye katılmayı kabul etmiştim ve bir-iki saat sonra kendimi burada bulmuştum. Küçük parti aslında küçük değildi; sanki yaz boyunca Akıt'e tıkılıp kalan bütün melezler kumsala dökülmüşlerdi. Bazıları battaniyelere serilmişlerdi; diğerleriyse şezlonglara yayılmışlardı. Denizde hiç kimse yoktu.

Luke'un yanındaki rahat görünen bir battaniyeyi seçtim. Şimdiye kadar gördüğüm en kızıl saçlara sahip, bizden yaşça küçük Ritter bana plastik sarı bir bardak uzattı ama ben istemedim. Rit bir süre bizimle takılıp, yazın geri kalanında Kaliforniya'ya gitmeye nasıl hazırlandığını anlattı. Onu sadece biraz kıskanmıştım.

"İçmiyorsun?" diye sordu Luke.

Ben bile kendi kararıma şaşırmıştım ama omuz silktim. "Bu gece canım istemiyor."

Bronz rengi uzun bir tutam saçını gözlerinden çekti. "Bugün çalışmada başını derde sokmadım ya?"

"Yok. Genelde dikkatim çabuk dağılıyor. Yani yeni bir şey değildi."

Luke ağzı kulaklarında beni dürttü. "Dikkatinin neden dağıldığını anlıyorum. Safkan olması ne kötü. Birazı için popomun sol tarafını verirdim."

"Aiden kızlardan hoşlanıyor."

"Ne olmuş?" Luke, yüzümdeki ifadeye güldü. "Nasıl biri?

Sessiz birine benziyor. Sanki yatakta iyi gibi..."

"Hop dedik!" Elimi havaya kaldırarak kıkırdadım. Böyle yapınca acıyan arka kaslarım gerildi.

Luke başını arkaya atıp güldü. "Bunu aklından hiç geçirmediğini söyleyemezsin."

"O... o safkan," dedim yine, bu onun seksi olmasına engelmiş gibi.

Luke bana bilmiş bir bakış fırlattı.

"Tamam." İç çektim. "O aslında... çok hoş ve sabırlı biri. Çoğu zaman... ve ben onun hakkında konuşurken kendimi tuhaf hissediyorum. Başka bir seksi çocuktan bahsedebilir miyiz?"

"Ah, evet. Lütfen. Başka bir seksi çocuktan bahsedebilir miyiz?" diye homurdandı Caleb. "Tam da konuşmak istediğim şey."

Luke onu dikkate almadı, gözleri kumsalda gezindi ve birkaç şişe içecekte takıldı kaldı. "Jackson'a ne dersin?"

Iyice arkama yaslandım. "Adını söyleme onun."

Ümitsiz bir şekilde kendimi görünmez yapmaya çabama kıkır kıkır güldü. "Az önce yanında Lea *olmadan* geldi. Aklıma gelmişken, o küçük sürtük hangi delikte acaba?"

Jackson'ın dikkatini çekmemek için başımı kaldırıp bakmadım. "Bilmem. Görmedim."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Caleb.

"Ah, Alex, adamın geliyor işte," dedi Luke.

Kaçabileceğim bir yer yoktu ve ümitsize bir Caleb'e bir Luke'a baktım. İkisi de bu durumdan eğlendiklerini saklamaya zahmet etmiyorlardı

"Alex, nerelerdesin?" dedi Jackson ağzında geveleyerek. "Seni etrafta göremiyorum."Gözlerimi sıkıca kapadım ve sessizce sayıp sövdüm. "Antrenmanlardan başımı kaldıramıyorum."

Jackson sağa, dikkati dağılmış olan Caleb'e doğru eğildi. "Aiden'in, senin de dışarı çıkıp biraz eğlenmeye ihtiyacın oldu-

gunu bilmesi gerek."

Luke ayaga kalkmadan önce döndü ve muzip bir ifadeyle bana göz kırptı. Ben de kalktım ama o kadarla kaldım. Jackson boş yere oturdu ve beni neredeyse devirerek kolunu bana doladı.

Nefesi çok sıcaktı ve bira kokuyordu. "Biliyorsun, partiden sonra burada takılmak istersen başımın üstünde yerin var."

"Ah... bilmem ki."

Jackson gülümseyip daha da yakına sokuldu. Normalde onu çekici bulurdum ama şu anda beni igrendiriyordu. Bende yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Öyle olmalıydı. "Yarın çalışamazsın. Kutlamalardan sonra olmaz. Aiden bile uyur kalır."

Bundan şüpheliydim ve kendimi, Aiden'in iyi vakit geçirip geçirmediğini düşünürken yakaladım. Kutlamalara gidip kalmış mıydı? Yoksa gidip bir görünmüş ve ayrılmış mıydı? Kalıp eğlendiğini umuyordum. Bütün gün benimle tıkılıp kaldıktan sonra bu ona iyi gelebilirdi.

"Alex?"

"Hı?"

Jackson kıkırdadı ve elini omzuma attı. Elini tutup kucağına koydum. Cesareti hiç kırılmadan tekrar bana doğru uzandı. "İçecek bir şey ister misin diyordum. Zarak bir ara ikna büyüsü krizine girmişti de o sayede yaz boyunca yetecek kadar içki stokladık."

Bunu öğrendiğim iyi olmuştu. "Hayır. Böyle iyiyim. Susamadım."

Jackson nihayet ilgisizliğimden sıkılıp gitti. Minnettar bir şekilde Caleb'e döndüm. "Bir erkekle konuşmayı aklımdan bile geçirirsem vur bana. Cidden."

Başını eğip bardağına baktı, kaşlarını çattı. "Onunla aranızda ne geçti? Üstüne fazla mı geldi?" Gözlerini kısarak Jackson'ın

sırtına bakarken yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Canını yakayım mı?"

"Hayır!" Güldüm. "Sadece... bilmiyorum." Döndüm ve Jackson'ın, daha önce bir anlığına gördüğüm melez kızla dikildiğini gördüm. Kız, esmer güzeliydi, saçları inanılmaz derecede kıvırcıktı, teni pürüzsüz ve karamel rengindeydi. "Jackson bana göre değil."

"Kim sana göre?" Bakışları, Jackson'ın yanındakine takılmıştı.

"Kim bu kız?" diye sordum.

Dönüp iç çekti. "Olivia. Soyadı, şu telaffuzu imkânsız olan Yunan soyadlarından. Babası ölümlü; annesiyse safkan."

Kızı izlemeye devam ettim. Uğruna cinayet işleyeceğim marka bir kot giyiyordu. O da Jackson'ın meraklı ellerinden kaçıyordu. "Nasıl oluyor da onu ilk kez görüyorum?"

"Babasıyla yaşıyormış. Galiba." Boğazını temizledi. "Aslında... hoş biri."

Birden dönüp ona baktım. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki hoşlanmıyorum." Sesi kulağa boğuk geliyordu.

Caleb'in gözleri tekrar Olivia'ya takılınca merakım arttı. Yanakları al al olmuştu. "Ya tabii. Onunla hiç ilgilenmiyorsun."

Caleb içeceğinden koca bir yudum aldı. "Kapa çeneni, Alex."

Ağzımı açtım ama lafım, Deacon St. Delphi'nin apansız çıkagelmesiyle kesiliverdi. "Bu da nesi?"

Caleb bakışlarımı takip etti. "İşte bu ilginç."

Deacon'ı kumsalda görmek hiç de şaşırtıcı değildi ama bütün safkanların bir arada oldukları yaz gündönümü gecesinde onu görmek şoke ediciydi.

Bu yaptığı .. *safkanlığa* hiç yakışmıyordu.

Deacon soğukkanlı bakışlarıyla melezleri taradı ve bizi gö-

rünce yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Aheste aheste yürürken, kotunun cebinden parlak gümüş rengi bir matara çıkardı. "Mutlu Yaz Gündönümü!"

Caleb'in içkisi genzine kaçtı. "Sana da."

Jackson'dan boşalan yere oturdu, görünüşe göre hayret dolu bakışların farkında değildi. "Senin.. ne işin var burada?"

"Ne? Ana adada canım sıkıldı. Bütün o resmi tören falan bir adamı ayıltmaya yeter."

"Buna izin veremeyiz, değil mi?" Gözlerinin etrafındaki mor halkaları fark ettim. "Sen hiç ayık gezmez misin?"

Bunu bir düşündü. "Elimdeyse gezmiyorum. Böylesi... daha kolay."

Anne babasından bahsettiğini biliyordum. Nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden devam etmesi için bekledim.

"Aiden bu kadar çok içmemden nefret ediyor." Başını eğip matarasına baktı. "Haklı, bilirsin işte."

Saçımla oynuyordum, evire çevire kalın bir halata dönüştürmüştüm. "Hangi konuda haklı?"

Deacon başını arkaya attı, gece gökyüzünü kaplayan yıldızlara baktı. "Her şeyde ama özellikle de seçtiği yolda." Durup güldü. "Keşke bunu bilse, hı?"

"Gittiğini anlamazlar mı?" Caleb lafımı kesti.

"Ve buraya gelip eğlencenizi mahvederler mi?" Deacon'ın ciddi ifadesi kayboldu. "Kesinlikle. Yaklaşık bir saat içinde dinsel tören şarkılarına ve başka zırvalıklara başlayınca birisi –büyük ihtimalle ağabeyim– orada olmadığımı fark edip beni aramaya gelecektir."

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı. "Aiden hâlâ orada mı?"

"Peşinden geleceklerini bile bile mi geldin buraya?" Caleb kaşlarını çattı.

Deacon her ikimizin sözleriyle de eğlenmişe benziyordu.

"Hepsinin cevabı evet." Parlak bir bukleyi alnından çekti.

"Kahretsin!" Caleb kalkmaya davrandı, bense Aiden'ın hâlâ eğlendiği bilgisini kafamda evirip çeviriyordum. "Alex, gitmeliyiz."

"Oturun." Deacon elini kaldırdı. "En azından bir saatiniz var. Parti oğlanlarına ortadan kaybolmaları için yeterli zaman vereceğim. Güvenin bana."

Caleb onu duymamışa benziyordu. Tekrar deniz kıyısına baktı; kıyıda, Olivia'yla başka bir melez birbirlerine yakın, epey yakın duruyorlardı. Birkaç saniye içinde yüzü kattaştı. Eğilip gömleğinin eteğini çekiştirdim.

Bana kocaman gülümsedi. "Biliyor musun? Çok yorgunum. Galiba yurda geri döneceğim."

"Yuuh." Deacon alıdudağını sarkıttı.

Ben de kalktım. "Üzgünüm."

"Sana da yuh." Başını iki yana salladı. "Hem de eğlence daha yeni başlamışken."

Deacon'a çabucak veda edip kumsalda Caleb'in peşinden gittim. Tahta platformdan yürüyen Lea'yı geçtik.

"Benim artıklarımla mı doyuyorsun?" Lea burnunu kırıştırdı. "Ne kadar sevimli."

Bir saniye sonra elimi onun koluna doladım. "Hey."

Lea kolunu geri çekmeye çalıştı ama ben ondan daha güçlüydüm. "Ne?"

En iyi gülümsememi takındım. "Erkek arkadaşın demin eliyle beni bir yokladı. Ona yetmediğin gün gibi ortada." Sonra onu bıraktım, ardımda tek başına çok mutsuz bir Lea duruyordu.

"Caleb!" Ona yetişmek için harekete geçtim.

"Ne diyeceğini biliyorum, o yüzden duymak istemiyorum."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına çektim. "Ne diyeceğimi

nereden biliyorsun? Tek söylemek istediğim, oradaki piliçten hoşlanıyorsan, sadece..."

Yan yan bakarak kaşlarını kaldırdı. "Cidden bundan konuşmak istemiyorum."

"Ama... neden kabul etmediğini anlamıyorum. Bunda bu kadar büyütecek ne var?"

İç çekti. "Myrtle'a gittiğimiz gece bir şey oldu."

Tökezledim. "Ne?"

"O değil. Yani... tam değil ama neredeyse olacaktı."

"*Ne?*" diye bağırdım, kolunu çimdikledim. "Neden bir şey söylemedin? Olivia piliciyle mi yani? Vay canına, ben senin en iyi arkadaşınım ve sen bana bundan bahsetmedin bile?"

"İkimiz de içiyorduk, Alex. Ön koltuğa kim oturacak diye tartışıyorduk... ve sonra bir baktım tam gaz sevişiyoruz."

Dudağımı ısırdım. "Vay be, çok ateşliymiş. Ee, neden konuşmuyorsun onunla?"

Sorumu yanıtlamadan önce aramızda bir sessizlik oldu. "Çünkü ondan hoşlanıyorum, hem de çok, sen de onu severdin. Zeki, komik, güçlü ve poposu öyle..."

"Caleb, tamam. Anladım. Ondan çok hoşlanıyorsun. O zaman konuşsana onunla."

İki yurt arasında bulunan avluya doğru yöneldik. "Anlamıyorsun. Anlaman gerekir ama. Bunun sonu bir yere varmayacak. Bu işlerin bizim için nasıl olduğunu biliyorsun."

"Ha?" Yoldaki girift desenlere baktım. Mermere kazınmış rünler ve sembollerdi bunlar. Bazıları çeşitli tanrıları temsil ediyor, diğerleriyse çocuğun biri eline kalem geçirip işe koyulmuş gibi görünüyordu. Aslına bakarsanız, benim çizeceğim türden bir şeye benziyordu.

"Boş ver. Sadece başka biriyle takılmam gerek. Bu aptal şey her neyse onu içimden atmalıyım."

Gözlerimi tuhaf çizimlerden kaldırdım. "Sağlam bir plana benziyor bu."

"Belki de yine Lea'yla ya da başka biriyle takılmalıyım. Seninle mesela?"

Ona pis pis baktım. "Vay be, teşekkürler. Ama cidden herhangi biriyle takılmak istemiyorsun ki sen. Anlamlı... bir şey istiyorsun." Durdum, *bunu* nereden çıkardığımı anlamıyordum.

Onun da anlamadığı belliydi. "Anlamlı bir şey mi? Alex, sıradan dünyada fazla uzun kaldın sen. İşlerin bizim için nasıl olduğunu biliyorsun. Bizler 'anlamlı' şeyler yaşayamayız."

İç çektim. "Evet, biliyorum."

"Bizden ya Muhafız ya da Avcı olur – koca, karı, ya da anne baba olmaz." Durdu, kaşlarını çattı. "Günübirlik ilişkiler ve kız arkadaşlar. Elimizdekiler bunlar. Görevimiz daha fazlasına elvermiyor."

Haklıydı. Melez doğmak, normal, sağlıklı bir ilişki yaşama şansını tamamen ortadan kaldırıyordu. Caleb'in dediği gibi görevimiz vazgeçmekten ya da ardımızda bırakmaktan pişmanlık duyacağımız bağlar kurmamıza izin vermiyordu. Mezun olduğumuzda herhangi bir yere atanabilir ve her an oradan çekilip başka bir yere gönderilebilirdik.

Zor ve yalnız bir hayattı bu ama bir amacı vardı.

Küçük bir çakıl taşına tekme attım, uçup kalın çalılıklara düştü. "Sırf bahçe çitimiz yok diye..." Ani bir ürperti bedenimi sarınca alnımı kırıştırdım. Apansız ortaya çıkmıştı ve Caleb'in yüzündeki şaşkın ifadeden onun da bunu hissettiğini anlamıştım.

"Bir oğlan ve bir kız, birinin geleceği parlak ve kısa, diğerininkiyse gölgeler ve şüphelerle kaplı."

Kulağa müzelik gibi gelen kulak tırmalayıcı ses ikimizi de yerimize mıhladı. Caleb'le ben arkamıza döndük. Taş bank bir

saniye önce boştu ama şimdi bir kadın oradaydı işte. Çok da yaşlıydı, çoktan ölüp de gömülmesi gerekecek yaştaydı.

Koca bir kütle halindeki apak saçlarını başının tepesine tokayla tutturmuştu; teni kömür kadar kara ve buruş buruştu. Eciş bücüş duruşu onu daha da yaşlı gösteriyordu ama gözleri keskindi. Zekiydi.

Onu daha önce hiç görmemiştim ama içgüdüsel olarak kim olduğunu biliyordum. "Piperi Nine?"

Başını arkaya atıp çılgın gibi güldü. Saçının ağırlığından yere devrilecek sandım ama dimdik kaldı. "Ah, Alexandria, çok şaşırmışa benziyorsun. Gerçek olmadığımı mı sanıyordun?"

Caleb dirseğiyle beni birkaç kez dürttü ama gözlerimi dikip bakmaktan kendimi alamıyordum. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Gözlerini Caleb'e çevirdi. "Tabii ki biliyorum. Ellerini üzerindeki sabahlığa benzeyen şeye sürdü. "Anneni de hatırlıyorum."

O şaşkınlıkla kâhine doğru bir adım daha attım ama yaşadığım şoktan dilim tutulmuştu.

"Anneni hatırlıyorum," diye devam etti, başını öne arkaya sallayarak. "Üç yıl önce bana gelmişti, evet. Ona gerçeği söyledim, anlarsınız ya. Bu sadece onun duyması gereken bir gerçekti." Durakladı, gözlerini tekrar Caleb'e çevirdi. "Ne işin var burada, çocuk?"

Gözleri fal taşı gibi büyüyen Caleb huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Biz... yurtlarımıza geri dönüyorduk."

Piperi Nine gülümsedi, ağzının kenarındaki kağıdımsı deri gerildi. "Gerçeği – senin gerçeğini duymak istiyor musun? Tanrıların senin için ne hazırladıklarını?"

Caleb'in benzi attı. Gerçeklerle ilgili konular genellikle kafanızı karıştırırlardı. Bunun ipe sapa gelmez bir konuşma olup

olmadığının bir önemi olmazdı.

"Piperi Nine, ne söyledin anneme?" diye sordum.

"Sana söylersem ne değişir ki? Kader kaderdir, anlıyorsun ya. Tıpkı aşkın aşk olduğu gibi." Komik bir şey söylemiş gibi kıkır kıkır güldü. "Tanrılar tarafından yazılanlar gerçekleşir. Çoğu gerçekleşti bile. Çocukların, yaratıcılarına düşman olması ne üzücü bir olay."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve akıl hastanesine yatması gerektiğinden oldukça emindim ama Piperi'nin ne söylemiş olduğunu bilmem gerekiyordu – bir şey söylediyse tabii. Belki de Caleb haklıydı ve bir sona ihtiyacım vardı. "Lütfen. Anneme ne söylediğini bilmeliyim. Onun gitmesine yol açan neydi?"

Başını yana yatırdı. "Kendi gerçeğini bilmek istemez misin, çocuk? Artık önemli olan bu. Aşkı öğrenmek istemez misin? Neyin yasak, neyin kader olduğunu?"

Kollarım iki yana düştü ve gözlerimi kırpıştırarak aniden gözlerime dolan yaşları savuşturdum. "Aşkı öğrenmek istemiyorum."

"Ama öğrenmelisin, çocuğum. Aşkı öğrenmelisin. İnsanların aşk için yapacaklarını. Bütün gerçeklerin yolu aşka çıkıyor, değil mi? Öyle ya da böyle. Aşkla gereksinim arasında bir fark vardır. Bazen hissettiklerin anlıktır, uyum ya da mantık yoktur." Biraz daha doğruldu. "İki kişi birbirini bir odada görür ya da kazara birbirlerine değerler. Ruhları, o kişinin kendilerinin olduğunu anlar. Zamanın bunu göstermesi gerekmez. Ruh daima .. bunun doğru mu yanlış mı olduğunu bilir."

Caleb kolumu tuttu. "Hadi ama. Gidelim. Sana duymak istediğin hiçbir şey söylemiyor."

"İlki... ilki daima en güçlü olanıdır." Gözlerini kapatıp iç çekti. "Bir de gereksinim ve kader vardır. Bu farklı bir türdür.

Gereksinim kendini aşkla örter ama gereksinim... gereksinim asla aşk değildir. Sana ihtiyaç duyana karşı daima dikkatli ol. Gereksinimin ardında daima bir eksiklik vardır, anlıyorsun ya."

Caleb kolumu bıraktı ve şiddetle arkamızdaki yolu işaret etti.

"Bazen gereksinimi aşkla karıştıracaksın. Dikkatli ol. İhtiyacın yolu asla adil ya da iyi değildir. Yürümek zorunda olduğun yola çok benzer. Gereksinim duyana karşı dikkatli ol."

Kadın zırdeliydi ve bunu bilmeme rağmen sözleri yine de tüylerimi ürpertiyordu. "O yol benim için neden kolay olmayacak?" diye sordum Caleb'i dikkate almayarak.

Ayağa kalktı. Yani, kalkabildiği kadar. Sırtı kambur olduğu için tamamen doğrulamıyordu. "Yollar her zaman inişli çıkışlıdır, asla düz değildir. Bunun," hafif bir kıkırdamayla, başını Caleb'e salladı, "bunun yolu apaydınlık."

Caleb arkamızdaki yolu işaret etmeyi bıraktı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Apaydınlık kısa bir yol," diye ekledi Piperi Nine.

Caleb'in yüzü düştü. "Bunu... öğrendiğim iyi oldu."

"Peki ya yol?" diye sordum tekrar, mantıklı gelen bir açıklama ümit ederek.

"Ah, yollar hep gölgelidir. Senin yolun gölgelerle, yapılması gereken işlerle dolu. Sizin türünüzün kaderi bu."

Caleb bana anlamlı bir bakış fırlattı ama ben başımı iki yana salladım. Kadının neden bahsettiğini hiç bilmiyordum ama yine de oradan gitmek istemiyordum. Aksayarak yanımdan geçti, ben de yolundan çekildim. Sırtımın yumuşak ve sıcak bir şeye sürünmesi dikkatimi çekti. Dönünce, ortaları sarı olan büyük mor çiçekleri gördüm. Çiçeklere yaklaşıp buruk, neredeyse kekremsi kokularını içime çektim.

"Dikkat et, çocuk. Güzelavrat otuna dokunuyorsun." Durdu,

bulunduğumuz yere geri döndü. "Çok tehlikelidir... tıpkı tanrıların arasında yürüyenlerin öpücüğü gibi. Sarhoş edici, tatlı ve ölümcül... onunla nasıl başa çıkacağını bilmelisin. Sadece birazı sana iyi gelir. Çok fazlası... seni sen yapanı alır götürür." Sanki bir şey hatırlıyormuşçasına hafifçe gülümsedi. "Tanrılar aramızda geziyorlar, daima yanı başımızdalar. İzliyorlar ve hangisinin en güçlü olduğunun ortaya çıkmasını bekliyorlar. Şu anda buradalar. Anlıyorsunuz ya, sonları geldi, hepimizin sonu geldi. Tanrıların bile inancı çok az."

Caleb bana bir kez daha kocaman açılmış gözlerle baktı. Bir kez daha denemeye karar vererek omuz silktim. "Yani bana annemle ilgili söyleyeceğin bir şey yok mu?"

"Sana söylenmemiş olan bir şey yok."

"Bekle?.." Tenim hem yanıyor, hem üşüyordu. "Lea'nın söyledikleri... doğru mu? Annem benim yüzümden mi öldü?"

"Gidelim, Alex. Haklısın." Caleb arkaya bir adım attı. "Kaçığın teki."

Piperi iç çekti. "Bu civarlarda çok kulak vardır ama kulaklar her zaman doğru duymaz."

Gözlerimi kırptım ve –abartmıyorum– gözlerimi açtığımda Piperi Nine önümde duruyordu. Yaşlı kadın o kadar hızlı hareket etmişti ki. Pençeyi andıran eliyle, omzumu irkilmeme neden olacak kadar sert tuttu.

Bıçak kadar keskin gözlerle bana baktı ve konuştuğunda sesi artık kulak tırmalamıyordu ve kadın hiç de deli gibi görünmüyordu. Ah hayır, sözleri net ve yerindeydi.

"Sevdiklerini öldüreceksin. Bu senin kanında, kaderinde var. Yani buna tanrılar karar verdi ve tanrılar öngördü."

Dokuzuncu Bölüm

"Alex, Kain'in ellerine dikkat et, gardını çok fazla aşıyor."

Aiden'ın sert sözlerine başımı sallayarak cevap verdim ve Kain'le tekrar kavga vaziyeti aldım. Kain tozumu attırıyordu. Hareketlerim aşırı yavaş, sarsak ve dengesizdi – bunun nedeni temel olarak gecenin yarısına kadar uyanık kalıp Piperi Nine'yle konuşmamızı tekrar tekrar kafamdan geçirmemdi.

Bugün dalgın olmak için kötü bir zamandı. Bugün Kain'in de içinde olduğu ilk çalışmaydı ve ben bir bebek gibi dövüşüyordum. Kain de bana hiç kıyak geçmiyordu. Bunu istediğimden değil tabii ama bir Avcı'nın daha önünde tam bir bok çuvalı gibi görünmek istemiyordum.

Acımasız tekmelerinden biri daha gardımı aştı ve kıl payı kurtuldum. Bu çalışmanın amacı kaçmak değildi. Olsaydı bu konuda usta olurdum.

Sonra Aiden bana doğru yürüdü, kollarımı Kain'in bacağını kolayca yere serecek bir şekle soktu. "İzle onu. Ufacık bir kas

seğirmesi bile saldırısını ele verecektir. Dikkatini vermelisin, Alex."

"Biliyorum." Bir adım geriledim ve elimi alnımda gezdirdim. "Biliyorum. Bunu yapabilirim."

Kain başını iki yana salladı ve su şişesini almak için uzaklaştı, Aiden ise beni odanın diğer tarafına götürdü, elini koluma dolamıştı. Eğildi, böylece aynı göz hizasına geldik. "Bugün neyin var? Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

Suyumu almak için eğildim ama şişe boştu. Aiden bana kendininkini verdi. "Bugün sadece... kafam dağınık."

"Görebiliyorum."

Dudaklarımı ısırdım, kıpkırmızı olmuştum. Bundan daha iyiydim ve tanrılar aşkına, bunu Aiden'a kanıtlamak istiyordum. Bunu geçemezsem başka bir şeye –öğrenmek istediğim bütün o lanet olası havalı şeylere– başlayamayacaktım.

"Alex, dikkatin bütün gün dağınıktı." Gözlerimi yakaladı ve bırakmadı. "Bunun, dün gece Jackson'ın kumsalda verdiği partiyle ilgisi olmasa iyi olur."

Yok artık, bu adamın bilmediği şey yok muydu? Başımı iki yana salladım. "Yok."

Aiden bana bilmiş bir bakış fırlattı ve şişeyi tekrar ellerime tutuşturmadan önce bir yudum aldı. "İç şunu."

Arkamı dönerek iç çektim. "Tekrar deneyelim, olur mu?"

Aiden eliyle Kain'i geri çağırdı ve hafifçe omzuma vurdu. "Bunu yapabilirsin, Alex."

Kendimi toplayıp bir yudum daha su aldıktan sonra şişeyi yere bıraktım. Geri minderlerin ortasına gittim ve başımı Kain'e doğru salladım.

Kain bezgin bir şekilde beni izliyordu. "Hazır mısın?"

"Evet." Dişlerimi sıktım. Kain, bu kez farklı bir şey yapacağımdan şüphe eder gibi kaşlarını kaldırdı.

"Pekâlâ." Başını iki yana salladı ve tekrar dövüş pozisyonunu aldık. "Hamlelerimi tahmin etmeyi unutma."

İlk tekmesini, sonra da yumruğunu engelledim. Ben, Piperi Nine'nin, sevdiklerimi öldüreceğimi söylerken ne demek istediğini düşünürken birbirimizin etrafında birkaç tur döndük. Bu hiç mantıklı değildi çünkü sevdiğim tek kişi zaten ölmüştü ve onu kesinlikle ben öldürmemiştim. Ölmüş birini öldüremezsiniz ve sevdiğim başka biri...

Kain'in tekmesi gardıma hızla çarpıp mideme isabet etti. Bedenime keskin bir acı saplandı, öylesine yoğun ve kuvvetliydi ki bu acı, dizlerimin üstüne çöktüm. Yere inme şeklim hırpalanmış belimi zorladı. Yüzümü buruşturarak uzandım ve bir elimle sırtımı, diğeriyle de midemi tuttum.

Darmadağın olmuştum.

Kain önümde diz çöktü. "Kahretsin, Alex! Ne yaptın? Bana asla o kadar yaklaşmamalıydın!"

"Evet," diye inledim. *Acıya rağmen nefes al. Sadece acıya rağmen nefes al.* Söylemesi kolaydı ama kendi kendime bunu söylemeye devam ettim. Aiden'ın bana esaslı bir nutuk çekmeye girişeceğini umuyordum ama bana tek kelime etmedi. Onun yerine yaklaştı, Kain'i aniden ensesinden çekti, neredeyse onu yerden kaldırıyordu.

"Çalışma bitti."

Kain'in ağzı bir karış açık kaldı ve normalde koyu olan teni kâğıt gibi bembeyaz oldu. "Ama..."

"Görünüşe göre anlamıyorsun." Sesi alçak ve tehlikeli çıkıyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktım. "Aiden, bu benim hatam. Ben öne eğildim." Açıklama yapmama gerek yoktu; neyi yanlış yaptığım ortadaydı.

Aiden omzunun üzerinden bana baktı. Birkaç saniye sonra

Kain'i bıraktı. "Git."

Kain geri geri yürürken gömleğini düzeltti. Bana döndüğünde deniz yeşili gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Alex, üzgünüm."

Tek elimi ona doğru salladım. "Büyütülecek bir şey yok."

Aiden önüme geçti, başka tek bir söz etmeden Kain'i gönderdi. "Bir bakayım şuna."

"Ah... iyiyim ben." Ona arkamı döndüm. Gözlerim yanıyordu ama zonklamadan değildi. Oturup ağlamak istiyordum. Tekmeye bodoslama dalmıştım. Bir çocuk bile böyle bir hata yapmazdı. Bu kadar kötüydü işte.

Elini omzuma şaşırtıcı derecede yumuşak bir şekilde koyup çevirdi. Yüzündeki ifadeden mahcubiyetimi anladığı anlaşılıyordu. "Sorun değil, Alex." Ben kıpırdamayınca bir adım geri gitti. "Sırtını tutuyordun. İyi olduğundan emin olmam gerek."

Başka çıkar yol göremeyip Aiden'ın peşinden tıbbi malzemelerin bulunduğu daha küçük odalardan birine gittim. Burası, her doktorun ofisi gibi soğuk, steril bir odaydı; tek fark, Afrodit'i tüm haşmetiyle çıplak gösteren tabloydu – ki bunu tuhaf ve biraz da rahatsız edici bulmuştum.

"Masanın üstüne çık."

Odama koşup gizlice somurtmaktan başka bir şey istemiyordum ama dediğini yaptım.

Aiden tekrar bana yaklaştı ve bakışlarını başımın üzerine dikti. "Miden nasıl?"

"İyi."

"Sırtını neden tuttun?"

"Acıyor." Ellerimle uyluklarımı ovuşturdum. "Kendimi ahmak gibi hissediyorum."

"Ahmak değilsin."

"Öyleyim. Dikkatimi vermeliydim. Tekmeye bodoslama daldım. Kain'in suçu değildi."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Dikkatin bu kadar dağınık görmemiştim seni."

Son bir aydır sekiz saatlik antrenman günlerimiz oluyordu ve sanırım bu zaman boyunca bende bir sürü şey görmüştü. Ama aklım hiç bu kadar dağınık olmamıştı.

"Bu kadar dalgın olma lüksün yok," diye yumuşak bir şekilde devam etti. "Çok iyi gelişme kaydediyorsun ama kaybedecek zamanın yok. Neredeyse temmuz geldi ve bu durumda, açığını kapatman için iki ayın kalıyor. Dayın haftalık raporlar istiyor. Seni unuttu sanma."

Utanç ve hayal kırıklığıyla dolu bir halde başımı eğip ellerime baktım. "Biliyorum."

Aiden parmaklarını çeneme koydu, başımı yukarı kaldırdı. "Zihnin niye bu kadar dağınık, Alex? Sanki uyumamış gibi hareket ediyor, aklın buralarda değil gibi davranıyorsun. Mesele dün geceki parti değilse, aklını dağıtan bir erkek mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bak. Seninle konuşmayacağım bir sürü şey var. Erkekler bunlardan biri."

Aiden'ın gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Senin antrenmanına müdahale ediyorsa, o zaman bana da müdahale ediyordur."

"Tanrılar aşkına." Onun yoğun bakışları altında huzursuz bir şekilde kıpırdandım. "Erkek merkek yok. Hayatımda hiç kimse yok."

Sustu, merakla beni izliyordu. Bu gözlerin sakinleştirici bir etkisi vardı ve bunun budalaca, çok aptalca olduğunu bilmeme rağmen derin bir nefes aldım. "Dün gece Piper Nine'yi gördüm."

Görünüşe göre Aiden bunu duymayı hiç beklemiyordu. Yüzü her zamanki kadar ifadesizken gözleri derinleşmiş gibiydi. "Ve?"

"Ve Lea haklıymış..."

"Alex," diye sözümü kesti. "Oraya gitme. Bunun sorumlusu sen değilsin."

"Aynı zamanda hem haklı hem haksızdı." Durdum, Aiden'ın yüzündeki kuşkulu ifadeye bakarak iç çektim. "Piperi Nine bana her şeyi söylemedi. Aslında bana, aşk ve gereksinimle... ve öpüşen tanrılarla ilgili deli saçması şeyler söyledi. Her neyse, bana sevdiğim birini öldüreceğimi söyledi, ama bu nasıl olur? Annem zaten öldü."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama ben bunun ne olduğunu anlayıncaya kadar kaybolmuştu. "Bu tür şeylere inanmadığını söylediğini sanıyordum."

Tabii, rastgele yaptığım milyarlarca yorumdan *bunu* hatırlardı. "İnanmıyorum ama her gün sevdiğin birini öldüreceğini söylemiyorlar."

"Demek bugün canını sıkan şey bu?"

Uyluklarımı sıktım. "Evet. Hayır. Yani, sence bu benim suçum muydu?"

"Ah, Alex." Başını iki yana salladı. "Bana seni eğitmeye neden gönüllü olduğumu soruşunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

Üstünde oturduğum masadan uzaklaştı. "Şey, sana yalan söyledim."

"Evet." Dudaklarımı ısırdım ve bakışlarımı kaçırdım. "Bunu bir şekilde anlamıştım."

"Öyle mi?" Sesi kulağa şaşırmış gibi geliyordu.

"Beni, anne babana olanlar yüzünden desteklemiştin." Ona kaçamak bir bakış fırlattım. Sessizce beni izliyordu. "Galiba sana, bunlar olduğu zamanki seni hatırlatıyorum."

Aiden hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca bana baktı. "Sandığımdan çok daha dikkatlisin."

"Teşekkürler." Bunu daha yeni anladığım gerçeğini paylaşmadım.

O çarpık gülüş ortaya çıktı. "Bu, sana kendini daha iyi hissettirecekse haklısın. Sonrasının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Her ne kadar anlamsız da olsa, hep acaba farklı yapabileceğin bir şeyler var mıydı diye düşünüyorsun ama 'şöyle olsa ne olurdu' sorusunda takılıp kalıyorsun. Gülümsemesi yavaşça kayboldu ve başını çevirdi. "Çok uzun bir süre, Avcı olmaya daha önceden karar vermiş olsaydım iblisleri durdurabilirdim diye düşünmüştüm."

"Ama bir iblisin saldıracağını bilmiyordun ki. Sen bir safkandın... safkansın. Yani çok azınız... böylesi bir hayatı seçer. Hem sadece bir çocuktun. Kendini bunun için suçlayamazsın."

O zaman Aiden yüzünü bana döndü, bakışlarında merak vardı. "O halde annenin başına gelenlerden nasıl kendini sorumlu tutabiliyorsun? Bir iblisin sizi bulma ihtimalinin olduğunun farkına varmış olabilirsin ama bunun olacağını bilmiyordun."

"Evet." Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Hâlâ bu suçu üstlenmeye çalışıyorsun. Hatta o kadar ki kâhinin söylediklerinden anlam çıkarmaya çalışıyorsun. Piperi Nine'nin söylediklerinin kafana takılmasına izin veremezsin, Alex. Bir kâhin ihtimaller üzerine konuşur, gerçekler değil."

"Bir kâhinin tanrılarla ve kaderle konuştuğunu sanıyordum," dedim duygusuzca

Buna pek inanmıyor gibiydi. "Bir kâhin geçmişi ve gelecekteki ihtimali görür ama bu taşa yazılmamıştır. Kesin kader diye bir şey yoktur. Kaderini sadece sen kontrol edebilirsin. Annenin... başına gelenlerden sen sorumlu değilsin Bu işin arkasını bırakmalısın."

"Neden herkes bunu bu şekilde söylüyor? Hiç kimse o öldü

demiyor. Sanki herkes bunu söylemeye korkuyor. *Başına gelenler* değil – o öldürüldü."

Yüzünde o gölge tekrar belirdi ama masanın etrafını dolaştı. "Sırtına bakayım." Daha ben ne yaptığını anlamadan gömleğimin arkasını kaldırdı ve birden nefesini tuttu.

"Ne?" diye sordum ama bir şey söylemedi. Gömleğimi daha da yukarı çekti. "Hey – ne yapıyorsun?" Ellerine vurup ittim.

Hızla masanın etrafını dolaştı, gözleri top madeni grisiydi. "Sence ne yapıyorum? Sırtın ne zamandır bu durumda?"

Geri çekildim. "Gard alma... şey eğitimine başladığımızdan beri."

"Neden bununla ilgili bir şey söylemedin?"

"Önemli bir şey değil. Pek acımıyor."

Aiden arkasına baktı. "Lanet olası melezler. Hepinizin acıya karşı normalden daha dayanıklı olduğunuzu biliyorum, ama *bu kadarı* mantıksız. Acıyor *olmalı*."

O, bir sürü dolabın altını üstüne getirirken arkadan ona bakıyordum. "Eğitimdeyim." Sesimin olabildiğince olgun çıkması için kendimi zorluyordum. "Acıdan şikâyet etmemiz beklenmez. Bu, eğitimin, Avcı olmanın bir parçasıdır. Bunlar olur."

Aiden yüzünde hayret dolu bir ifadeyle masanın etrafında döndü. "Üç yıldır antrenman yapmıyorsun, Alex. Vücudun, tenin artık buna alışkın değil. Birileri hakkında olumsuz düşünecek diye böyle şeyleri es geçemezsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Insanların benim hakkımda olumsuz düşüneceklerini sanmıyorum. Sadece... birkaç lanet olası yara bere. Bazıları geçti bile. Görüyor musun?"

Masanın üstüne, yanıma küçük bir kavanoz bıraktı. "Bok geçmiş."

"Daha önce hiç küfretmemiştin." Çok garip bir şekilde gülme isteğine kapılmıştım.

"Bunlar sadece yara bere *değil*. Bütün sırtın mosmor, Alex." Aiden durakladı, ellerini açıp kapattı. "Bu konudan bahsedersen senin hakkında olumsuz düşüneceğimden mi korktun?"

Başımı hafifçe sağa sola salladım. "Hayır."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Vücudunun çabuk uyum sağlamasını beklemiyordum ve dürüst olmak gerekirse bilmem gerekirdi."

"Aiden... gerçekten o kadar çok acımıyor." Hiç kesilmeyen o donuk acıya alışmıştım artık, o yüzden yalan söylemiyordum.

Kavanozu alan Aiden masanın etrafını dolaştı. "Bu, işe yarar. Bir dahaki sefere bir şeyin olduğunda bana söyleyeceksin."

"Tamamdır." Şansımı zorlamamaya karar verdim. Şu an ukalaca bir yanıt vermemi hoş karşılayacak gibi görünmüyordu. "Bu arada, bunlar ne?"

Kapağı açtı. "Mastı ile mentol karışımı. Mastı bir tür çiçektir. İltihapları önler, ağrıları hafifletir. İşe yaraması lazım."

Bana kavanozu vermesini bekliyordum ama onun yerine parmaklarını kavanoza daldırdı. "Sen, ne?.."

"Gömleğini kaldır. Her yerine bulaşmasını istemiyorum. Giysilerde leke bırakır."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş bir şekilde kendimi gömleğimin ucunu kaldırırken buldum. Sırtıma tekrar bir göz atınca bir kez daha nefesini tuttu.

"Alex, böyle bir şeyi tedavi etmeden bırakamazsın." Bu kez sesinde öfke yoktu. "Canın acıyorsa bana söylemelisin. Ben..."

Üzerime bu kadar gelmez miydi? Kain'le çalışmama izin verip boyumun ölçüsünü almama yol açmaz mıydı? İstediğim bu değildi.

"Bir sorun olduğunda bana söyleyemeyeceğini düşünme sakın. Sana bir şey olursa üzüleceğime inanmalısın."

"Bu senin suçun değil. Sana söyleyebilirdim..."

Parmaklarını tenime koydu ve ben neredeyse masadan aşağı atlıyordum. Merhemin soğukluğu yüzünden değil –beni yanlış anlamayın, merhem buz gibiydi– sırtımda gezinen *onun* parmaklarıydı da ondan.

Bir safkan, bir meleze asla bu şekilde dokunmazdı. Ya da belki artık dokunuyorlardı. Bilmiyordum ama tanıdığım diğer safkanların, bir melezin acısını hafifletmeye çalıştığını hayal bile edemiyordum. Genellikle bunu yapacak kadar umurlarında olmazdı.

Aiden kalın merhemi sessizce cildime yedirdi, sonra da yukarıya doğru sürdü. Sonunda parmakları spor sutyenimin ucuna süründü. Tenim tuhaf bir şekilde sıcaktı – ki bu bana acayip geldi çünkü merhem çok soğuktu. Dikkatimi önümdeki duvara verdim. Duvarda, Afrodit'in bir kayaya tünemiş o tablosu asılıydı. Yüzünde o şehvetli bakışı vardı ve göğüsleri dünyanın görmesi için dışarı sarkıyordu.

Bunun *pek* faydası olmuyordu.

Aiden sessizce devam etti. Arada bir vücudum kendi kendine seğiriyordu, sonra sıcakladım, hem de çok.

"Biyolojik babanı hiç tanıdın mı?" Alçak sesi düşüncelerimin arasına girmişti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ben doğmadan ölmüş."

Becerikli elleri midemin kenarına doğru kaydı. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Annem ondan hiç bahsetmezdi ama galiba Gatlinburg, Tennessee'de zaman geçiriyorlarmış. Annem, Lucian'dan... kaçabildiğinde kış gündönümünü orada geçirirdik. Galiba...sayfiye evinde olmak, onu gerçek babama yakın hissettiriyordu."

"Babanı seviyor muydu?"

Başımı salladım. "Bence seviyordu."

Şimdi belime gelmişti, merhemi nazik bir şekilde, daireler çizerek sürüyordu ve mentolün kokusu arada bir burnuma geliyordu. "İblisler ortaya çıkmasaydı ne yapacaktın? Bir şey yapacaktın, değil mi?"

Yutkundum. Bu basit bir soruydu ama parmaklarından başka bir şeye odaklanmakta güçlük çekiyordum. "Şey... çok şey yapmak istiyordum."

Parmakları durdu ve Aiden hafifçe güldü. "Ne gibi?"

"Ben... bilmiyorum."

"Akit'e gelmeyi planlıyor muydun?"

"Hem evet hem hayır." Güçlükle yutkundum. "Saldırıdan önce Akit'i tekrar göreceğimi hiç sanmıyordum. Saldırı olduktan sonra Nashville'dekine gitmeye çalışıyordum ama iblisler... yoluma çıkıp duruyorlardı."

"Ee, iblisler seni bulmasaydı ne yapacaktın?" Saldırıdan sonraki o korkunç haftaya lafı getirmeyecek kadar akıllıydı. Bunun hakkında konuşmayacağımı biliyordu.

"Ben... çok küçükken annemle birkaç Avcı beni ve birkaç çocuğu hayvanat bahçesine götürmüşlerdi. Oraya bayılmıştım – hayvanlara *bayılmıştım*. Bütün yaz anneme hayvanat bahçesine ait olduğumu söylemiştim."

"Ne?" Hayretler içindeydi. "Hayvanat bahçesine ait olduğunu mu düşünüyordun?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini hissettim. "Evet, tuhaf bir çocuktum ben. O yüzden... bu, yapabileceğimi düşündüğüm şeylerden biriydi. Bilirsin, hayvanlarla çalışmak falan ama..." Kendimi aptal gibi hissederek omuz silktim.

"Ama ne, Alex?" *Gülümsemesin*, hissedebiliyordum.

Başımı eğip parmaklarıma baktım. "Ama hep Akit'e geri dönmek istedim. Dönmem gerekiyordu. Normal insanlara uyum sağlayamıyordum. Burayı, bir amacım olmasını ve ne

yapmam gerektiğini bilmeyi özlüyordum."

Parmaklarını tenimden çekti ve o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki ona bir şey olduğunu sandım. Ona bakmak için arkama döndüm. "Ne?"

Başını yana yatırdı. "Hiçbir şey."

Bağdaş kurdum ve iç çektim. "Acayipmişim gibi bakıyorsun bana."

Aiden kavanozu bir kenara koydu. "Acayip değilsin."

"O zaman?.." Gömleğimin aşağıya düşmesine izin verdim ve kavanozu aldım. "Bitirdin mi?" Başıyla onaylayınca ben de kapağı tekrar kapattım.

Aiden öne eğildi, bağdaş kurduğum bacaklarımın uçlarına ellerini koydu. "Yine yaralanırsan bana söylemeni istiyorum."

Başımı kaldırıp baktığımda benimle aynı göz hizasındaydı ve birbirimizden sadece birkaç santim uzaktaydık – antrenman odasının dışında en yakın olduğumuz andı bu. "Tamam."

"Bir de... acayip değilsin. Şey, senden daha tuhaf insanlarla tanıştım."

Gülümsemeye başladım ama Aiden'ın bana bakış şeklindeki bir şey dikkatimi çekti. Sanki bana ve hissettiklerime karşı sorumluluk hissediyordu. Hissettiğini *biliyordum*. Belki bu, Deacon'a göz kulak olmak zorunda olmasından kaynaklanıyordu... ve Deacon? Deacon'ın dün gece söylediklerini hatırladım.

Boğazımı temizleyerek omzuna odaklandım. "Deacon hiç olanlar hakkında konuşuyor mu? Bilirsin, annenle baban hakkında?"

Sorum onu gafil avlamıştı. Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Hayır. Aynı senin gibi."

Bunu dikkate almadım. "Alkol sorunu mu? Bence olanları düşünmemek için içiyor."

Aiden gözlerini kırpıştırdı. "Sen de mi o yüzden içiyorsun?"

"Hayır! Ben o kadar içmiyorum ama konu bu değil. Dediğim şey?.." Tanrılar aşkına, ne yapıyordum ben? Onunla kardeşi hakkında konuşmaya mı çalışıyordum?

"Ne diyorsun?"

Haddimi aşmadığımı umut ederek devam ettim. "Bence Deacon hissetmemek için içiyor."

Aiden iç çekti. "Biliyorum. Bütün danışmanlar ve Eğitmenler de biliyor. Ne yaparsam yapayım ya da onu kime götürürsem götüreyim içini açmayacak."

Başımı salladım, bunun Deacon için ne kadar zor olduğunu anlıyordum. "O... seninle gurur duyuyor. Tam olarak böyle söylemedi ama yaptıklarınla gurur duyuyor."

Gözlerini kırpıştırdı. "Niye... nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Bence yapmakta olduğun şeye devam edersen, yaptığın şey doğru olduğundan yola gelecektir."

Yüzündeki ciddi ifade kaldı ve bundan daha fazlası vardı. Endişeli görünüyordu ve kabullenmek bile istemediğim nedenlerden ötürü bu canımı sıkıyordu.

"Hey," uzandım ve sol bacağımın yanında duran eline hafifçe vurdum. "Sen..."

Hafifçe vurduğum el uzanıp benimkini tuttu. Aiden parmaklarını benimkilere geçirirken ben donakaldım. "Ben neyim?"

Güzel. Kibar. Sabırlı. Mükemmel. Bunların hiçbirini söylemedim. Onun yerine parmaklarına bakıyor, elimi tuttuğunun farkında olup olmadığını merak ediyordum. "Sen her zaman o kadar..."

Başparmağı elimin üst kısmına değdi. Merhemden parmakları serin ve yumuşaktı. "Ne?"

Başımı kaldırıp baktım ve anında tuzağa yakalandım. Bakışları, elime yumuşak dokunuşu çok tuhaf şeyler yapıyordu. Bütün gün güneşte oturmuş gibi sıcaklamıştım ve başım dönü-

yordu. Tek düşünebildiğim elinin benimkine dokunduğunda verdiği histi. Sonra, diğer kısımlarda ellerinin vereceği hissi düşündüm. Bunları kesinlikle düşünmemem gerekiyordu.

Aiden bir *saftkandı*.

Odanın kapısı açıldı. Aniden geri çekildim, elim kucağıma düştü.

İriyarı bir gölge kapıda durakladı. Bay Steroid, yani Leon odada göz gezdirdi, bakışları çok daha uygun bir mesafeye çekilen Aiden'da durdu.

"Her yerde seni arıyordum," dedi Leon.

"Ne var?" diye sordu Aiden düz bir şekilde.

Leon bana kısa bir bakış attı. Hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Niye şüphelenecekti ki? Aiden saygın bir saftkandı, bense sadece eğittiği bir melezdim. "Yaralandı mı?"

"Bir şeyi yok. Ne istiyordun?"

"Marcus bizi görmek istiyor."

Aiden başını salladı. Leon'un peşinden dışarıya doğru gitmeye başlamıştı ki kapıda durdu. Bana döndüğünde yine tek düşündüğü işti. "Sonra bunun hakkında daha çok konuşuruz."

"Tamam," dedim ama gitmişti bile.

Bakışlarım tekrar aşk tanrıçasının tablosuna gitti. Güçlükle yutkundum ve küçük kavanozu sıkıca kavradım. İmkânı yoktu, hayatta olmazdı; Aiden'la bu şekilde ilgilenemezdim. Tamam, ona bayılmamak elde değildi, çok hoştu, sabırlıydı ve biraz kuru da olsa mizah anlayışı vardı. Onda sevilecek çok şey vardı. Melez olsaydı o zaman bunda yanlış bir şey olmazdı. Akıt'te çalışmıyordu, bu yüzden bir öğrencinin Eğitmeniyle takılması türünden bir sorun yoktu ortada ve benden sadece üç yaş büyüktü. Melez olsaydı kendimi çoktan onun kollarına atmıştım.

Ama Aiden lanet olası bir saftkandı.

Meliz

Mükemmel derecede güçlü parmaklara ve... bana kendimi midemde kelebekler uçuyormuş gibi hissettiren o gülüşe sahip lanet olası bir safkandı. Bir de bana bakışı, gözlerinin bir anda griden gümüş rengine dönüşüvermesi, beni şu an bile etkiliyordu. Küçük, budala kalbim güm güm atıyordu.

turk.com

Onuncu Bölüm

Birkaç gün sonra mindere uzanmış antrenman sonrası gerinme hareketlerimi yapıyordum ki Aiden, bana, Marcus'un onu neden görmek istediğini söylemeye karar verdi.

"Lucian geliyormuş."

Hüsrana uğramış bir şekilde gözlerimi tavana diktim. "Yani?"

Hep yaptığı gibi tepemde dikilmek yerine minderde yanma çöktü. Bacağı benimkine sürtününce göğsüm sıkıştı. *Gülünç oluyorsun, Alex. Kes artık şunu.* Bacağımı onunkinden uzaklaştırdım.

"Seninle konuşmak isteyecektir."

Ona karşı hissettiğim tuhaf çekimi zihnimden uzaklaştırıp sözcüklerine odaklandım. "Neden?"

Bağdaş kurup ellerini bacaklarının üzerine koydu. "Lucian senin yasal velin. Herhalde eğitiminin nasıl gittiğini merak ediyordur."

"Merak mı ediyordur?" Bacaklarımı havaya fırlattım. Neden

peki? Hiçbir fikrim yoktu. "Lucian benimle ilgili hiçbir şeyle asla ilgilenmemiştir. Şimdi neden ilgilensin ki?"

İfadesi bir an için sertleşti. "Olaylar artık farklı. Annen..."

"Bunun önemi yok. Bunun benimle bir ilgisi yok."

Ayak parmaklarımı tavana doğrultmamı izlerken bir tuhaf görünüyordu. "Bunun pekâlâ seninle ilgisi var." Derin bir nefes aldı, bir sonraki sözlerini akıllıca seçiyor gibiydi. "Lucian senin Akit'e geri dönmene kesin olarak karşı."

"Lucian'la Marcus'un aynı fikirde olduklarını öğrenmem iyi oldu."

Dişlerini sıktı. "Lucian'la Marcus'un aynı fikirde oldukları falan yok."

İşte yine başlamıştı: Marcus'un sandığım gibi bir alçak olmadığı konusunda beni ikna etmeye çalışıyordu. Haftalardır bu konuda konuşuyor, annemle ben kaybolduğumuzda dayımın ne kadar endişeli göründüğünden bahsediyordu. Ya da ona benim hayatta olduğum bildirildiğinde Marcus'un ne kadar rahatladığını anlatıyordu. Aiden'in, dayımla aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye çalışması hoştu ama Aiden, düzeltilecek bir şeyin olmadığının farkında değildi.

Aiden uzanıp bacaklarımı geri mindere indirdi. "Hiç beş saniye kıpırdamadan durur musun sen?"

Doğrulup kocaman gülümsedim. "Hayır."

Gülümsemek ister gibiydi ama gülümsemedi. "Bu akşam Lucian'ı gördüğünde en terbiyeli tavrını takınmalısın."

Yuvarlanarak ayağa kalktım, güldüm. "En terbiyeli tavrımı mı? Yani, Lucian'ı düelloya davet etmemem gerekiyor galiba? Bunu kazanırdım ama. Tam bir muhallebi çocuğudur o."

Kaşlarının feci şekilde çatılmasına bakılırsa, açıkça hiç eğlenmediği ortadaydı. "Üvey babanın, Marcus'un senin burada kalmana izin verme kararını bozabileceğinin, otoritesinin da-

yınınkinin üstünde olduğunun farkında mısın?"

"Evet." Ellerimi kalçama koydum. "Marcus, sadece sonbaharda okula geri dönmeye yeterli olduğumu kanıtlamam şartıyla kalmama izin verdiğine göre bu kadar önemli olan ne anlamıyorum."

Aiden fişek gibi ayağa kalktı. Bir an için böylesine hızlı hareket edişine çarpılmıştım. "Bu kadar önemli olan şey şu: Bakana, dayına yaptığın gibi ağzına geleni söylersen ikinci bir şansın olmaz. Sana kimse yardım edemez."

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ona ağzıma geleni söylemeyeceğim. Gerçekten, Lucian beni sınırlendirecek hiçbir şey söyleyemez bana. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor o. Asla da etmedi."

Pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Bunu hatırlamaya çalış."

Ona kocaman gülümsedim. "Bana inancın ne kadar da az."

Şaşırtıcı bir şekilde Aiden da bana kocaman gülümsedi. Bir anda içim ısındı, kendimi aptal gibi hissettim. "Sırtın nasıl?"

"Ah. İyileşiyor. Şu... şey cidden işe yaradı."

Ağır adımlarla minderi geçti, gümüş rengi gözleri üzerimdeydi. "Her gece sürmeyi ihmal etme. Bereler birkaç gün içinde geçer."

Her zaman yine sürmeme yardım edebilirsin, ama bunu söylemedim. Geriye çekilip aramızda mesafe bıraktım. "Evet, hocam."

Aiden önümde durdu. "Gitsek iyi olur. Bakan ve Muhafızları yakında gelirler ve Akıl'teki herkesin onu karşılaması beklenir."

İnledim. Herkes Akıl'ın resmi üniformasını giyecekti ve kimse bana üniforma falan vermemişti. "Şeye benzeyeceğim..."

Aiden ellerini kollarımın üst kısmına koydu, eleştirel düşünme becerilerimi geçersiz kılıyordu. Başımı kaldırıp ona

baktım, birden beni kendine çektiğini ve annemin hep okuduğu müstehcen kitaplardaki geniş göğüslü erkekler gibi öptüğünü hayal ettim.

Beni kaldırdı ve minderlerin birkaç metre uzağına koydu. Eğilerek minderleri rulo yapmaya başladı. Fantezilerim buhar olup gitmişti. "Neye benzeyeceksin?" diye sordu.

Ellerimi kollarımda gezdirdim. "Ne giyeceğim ben? Göze batacağım, herkes de bana bakacak."

Başını kaldırıp gür kirpiklerinin arasından bana baktı. "Ne zamandan beri herkesin sana bakması canını sıkar oldu?"

"İyi tespit." Ona gülümsedim, sonra da zıplayarak uzaklaştım. "Sonra görüşürüz."

Ortak salona vardığımda herkes bu akşam için koşturuyordu.

Caleb'in odayı arşınlamasının nedeni Lucian değildi. Lea bile, bir tutam saçını parmaklarına dolarken heyecanlı görünüyordu. Biz melezlerden hiç kimse, Lucian'ı şahsen pek umursamazdı ama Konsey Bakanı olarak safkanların ve melezlerin üzerinde oldukça fazla gücü vardı. Hiç kimse, öğrencilerin büyük çoğunluğunun olmadığı yaz mevsiminde bir bakanın neden Akit'e geldiğini anlayamıyordu.

Bense hâlâ Aiden'ı ayaklarımı yerden kesen bir korsan olarak hayal etmekle meşguldüm.

"Bir şey biliyor musun?" diye sordu Luke?"

Ben cevap veremeden Lea araya girdi. "Nereden bilsin? Lucian ona hemen hemen hiç sahip çıkmaz."

Ona tatlılıkla baktım. "Bunun duygularımı inciteceğini falan mı sandın?"

Omuz silkti. "Üvey annem beni her pazar ziyaret ediyor. Lucian seni neden ziyaret etmedi?"

"Nereden biliyorsun?"

Yüzünde sinsi bir ifade vardı. "Biliyorum işte."

"Muhafızlardan biriyle yatıyorsun, değil mi? Ona kaşlarımı çattım. "O yüzden hep bu kadar çok şey biliyorsun."

Lea, aynı fare görmüş bir kedi gibi gözlerini kıstı.

Kıs kıs gülerek, Akit'e geldiğim ilk günden beri orada olan Clive adındaki genç bir Muhafız üzerine bahse girdim. Yakışıklıydı, genç kızları kontrol etmeyi seviyordu ve ona yurtların civarında birkaç kez rastlamıştım.

"Belki de Lucian seni Akit'ten çıkarmaya geliyordur." Lea tırnaklarını inceliyordu. "Senin esirlere daha uygun olduğunu düşünmüşümdür hep."

Gelişigüzel bir biçimde eğildim ve kalın dergilerden birini aldım. Dergiyi, Lea'nın eğik duran kafasına attım. Melez refleksleriyle kafasına çarpmadan dergiyi kaptı. "Teşekkürler. Okuyacak bir şey istiyordum ben de." Derginin sayfalarını karıştırmaya başladı.

Saat yediye yaklaşınca hazırlanmak için odama gittim. Kahve masasının üzerinde katlı bir şekilde Akit'in zeytin yeşili resmi üniforması duruyordu. Üniformayı alırken gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı ve üniformanın içinden küçük bir not düştü. Titreyen parmaklarla notu açtım:

Bedenini tahmin etmek zorunda kaldım.
Bu akşam görüşürüz.

Gülümseyerek pantolonun içine baktım ve benim bedenim olduğunu gördüm. İçime yayılan sıcaklığı anlatmama imkân yoktu. Aiden'in yaptığı şey benim için dünyalara bedeldi. Bu akşam gerçekten Akit'e aitmişim gibi görünecektim.

Öğrenciler, eğitimli Avcıların siyah üniformaları yerine, aynı model, ordu üniformalarına benzeyen yeşil kıyafetler giyerlerdi. Hem, silah taşımak için yapılan o fiyakalı ceplerden

ve kancalardan da vardı bu üniformalarda; bu da çok hoşuma gidiyordu.

Çabucak bir duş aldım ve üniformamı giydikten sonra heyecanlandığımı hissettim. Bunu giymeyeli yıllar olmuştu ve bir daha asla giyemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu. Aynanın önüne geçince itiraf etmem gerekir ki yeşil bana yakışıyordu.

Heyecanla saçımı atkuyruğu yaptım ve Caleb'le buluşmak üzere çıktım. Birlikte ana kampusa doğru yola çıktık ve en büyük akademi binasına girerken içimden tuhaf bir nostalji dalgası aktı.

Döndüğümden beri kampusun akademi kısmına gitmememin temel nedeni Marcus'un ofisinin orada olmasıydı. Ayrıca, bir-iki ay içinde kalmamama karar verecekse kendimi bütün o anılara maruz bırakmam adil görünmüyordu.

Tabii ki Caleb her şeyin harika gittiğini ve Marcus'un kalmama izin vereceğini düşünüyordu ama ben o kadar da emin değildim. Onu, spor salonuna uğradığı ve kendimi aptal durumuna düşürdüğümden beri görmemiştim. Bunun kalıcı bir etki bıraktığından emindim. Aklıma gelmişken, Aiden, Lucian'a söyleyeceklerim konusunda boşuna bu kadar endişeli değildi.

Başımı iki yana sallayarak okulun görkemli lobisini dolduran kalabalığa göz attım. Görünüşe göre, bütün Muhafızlar ve Avcılar görev başındaydı ve dokuz sanat tanrıçasının heykellerinin altında duruyorlardı. Zeus'la Mnemosyne'nin ya da artık her kimle takılıyorsa onun kızları olan Olimpos dokuzlusu. Kim gerçekten bilebilirdi ki? Tanrının uçkuru çözülmüştü bir kere.

Taş gibi ve haşin görünen Muhafızlar her köşede sıralanmış ve her girişi kapatmışlardı. Avcılarsa ortada duruyorlar, tehlikeli ve savaşa hazır görünüyorlardı.

Doğal olarak, gözlerim Aiden'ı şıp diye buldu. Kain'le Leon'un arasında duruyordu. Bence bu üçü Avcıların içinde en tehlikeli görünenlerdi.

Sonra Aiden başını kaldırdı ve göz göze geldik. Bana hafifçe başını salladı ve hiçbir şey söylemese de gözleri onun yerine konuşmuştu. Bu tek bakışta gurur ve şefkat vardı. Hatta belki bu askeri okul öğrencisini güzelleştirdiğimi bile düşünüyordu. Gülümsemeye başladım ama Caleb beni onların önünden geçirip, Avcıların soluna, öğrencilerin ait olduğu yere götürdü. Caleb'in gizli tutkusu Olivia'nın yanına sığışmayı başardık. Ne rastlantı ama.

Olivia gülümsedi. "Bunu başarabilecek misiniz diye merak ediyordum ben de."

Caleb kem küm etti, yanakları kıpkırmızı oldu. Onun utancına ortak olmamak için başımı kaçırdım ve Olivia'nın verdiği tepkiyi görmek için bakmadım bile. Zavallı Caleb.

"İyi görünüyorsun, Alex," diye fısıldadı Jackson.

Hiç sektirmiyordu. Beni fark etmesini istemediğim tek erkek her zaman bunu yapıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım ve zorla gülümsedim. "Teşekkürler."

Sanki iltifatın cidden hoşuma gittiğini düşünüyor gibiydi, ama sonra Lea salına salına yürüyerek içeri girdi ve yeminle söylüyorum bir üniforma ancak bu kadar dar giyilebilirdi. Başımı eğip kendiminkine baktım ve fark ettim ki bacaklarım onunkilerin yanından bile geçemezdi. Sürtük.

Muhafızların önünden geçişini ve Luke'la Jackson'ın arasına sığışmadan Muhafızlardan birine şuh bir edayla dudak büküşünü izledim. Bir şeyler mırıldandı ama dikkatimi, bacaklarının ne kadar güzel göründüğünden daha ürkütücü bir şey çekmişti bile.

Melez köleler hareketsiz ve sessiz bir şekilde personelin ar-

kasında duruyorlardı. Dizi dizi donuk gri tunik ve rengi atmış beyaz pantolon, onları birbirinden ayırt etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Akit'e döndüğümden beri gözüme tek tük kole takılmıştı. Görünmez olmak, kolaylıkla gözden kaçmak onları işiydi. Ya da belki de onların varlıklarını görmezden gelmek biz özgür melezlerin içine yerleşmişti. Tanrılar aşkına, o kadar çoklardı ki ve hepsi de birbirinin aynı görünüyorlardı: bulanık gözler, boş bir yüz ifadesi ve alınlarını lekeleyen, kabaca yapılmış ve ortasından çizgi geçen bir daire dövmesi. Onları bu kadar görünür bir biçimde işaretlemek, durumlarını kast sistemindeki herkesin bilmesini sağlıyordu.

Gerçekten onlardan biri olabilirdim.

Ani panik hissini bastırıp önüme dönmüştüm ki dayımın salonun ortasına gelip elleri arkasında, durduğunu gördüm. Marcus'un kafasında yerli yerinde olmayan tek tutam saç yoktu ve giydiği koyu renk takım elbise öylesine yakışıksızdı ki. Orada hazır bulunan, Akit'in resmi üniformasını giyen Eğitmenler bile onun yanında günlük kıyafetleriyle gelmiş gibi kalıyorlardı.

Konsey Muhafızları içeri girerlerken kalın camlar ve mermer ön kapılar açıldı. Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçmasına engel olamadım. Beyaz üniformaları ve yüzlerindeki gaddar ifadeyle çok etkileyici görünüyorlardı. Derken Konsey üyeleri içeri girdi. Aslında, sadece iki tanesi Muhafızların arkasından içeri süzüldü. Kadının kim olduğunu hiç bilmiyordum ama adamı anında tanıdım.

Beyaz kıyafetler içindeki Lucian onu son gördüğümden bu yana birazcık bile değişmemişti. Simsiyah saçları hâlâ acayip uzundu ve yüzü bir iblisinki gibi duygusuzdu. Tüm safkanlar gibi yakışıklı bir adam olduğu inkâr edilemezdi ama ondaki bir şey ağzımda kötü bir tat bırakıyordu.

Kibirli havası ikinci teni gibi uyuyordu ona. Marcus'a yaklaşırken dudakları plastik görünümlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. İkisi birbirlerini selamladılar. Hatta Marcus hafifçe başını eğerek selam verdi. Tanrılara şükürler olsun ki bizden bu saçmalıklardan hiçbirini yapmamız beklenmiyordu. Öyle olsaydı, birinin beni kaleci vuruşuyla dizlerimin üzerine çökmeye zorlaması gerekirdi.

Lucian Bakan olabilirdi, ama tanrı değildi. Hanedandan bile değildi. Sadece büyük nüfuz sahibi bir safkandı. Ah, tabii bir de kibri vardı. Bunu unutmak ne mümkündü. Her şeyden önce annemin onda ne bulduğunu hiç anlamıyordum.

Para mı? Güç mü? Prestij mi?

İç çektim. Kimse mükemmel değildi – annem bile.

Lucian'ın peşinden birkaç Muhafız daha ve o kadın geldi; kadının diğer Bakan olduğunu fark ettim. Muhafızların her biri ilk gruptakilerle aynıydı, bir tanesi hariç. O farklıydı, buradaki her melezden çok farklıydı. O binaya adımını attığı anda adeta odadaki tüm hava çekiliverdi.

Uzun boyluydu, hatta belki Aiden kadar uzundu, ama emin olamıyordum. Geriye toplayıp küçük bir atkuyruğu yaptığı sarı saçları, gerçek olamayacak kadar mükemmel yüz hatlarını ve altın sarısı tenini ortaya seriyordu. Tüm Avcılar gibi o da baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Farklı bir durumda, onun ne olduğunu gerçekten fark etmediğim bir durumda, onun feci seksi biri olduğunu söyleyebilirdim.

"Vay anasını!" diye mırıldandı Luke.

Hafif bir elektrik akımı tüm odaya yayıldı, önce tenimde, sonra içimde gezindi. Titredim ve bir adım gerileyip Caleb'e tosladım.

"Apollyon," dedi arkamdan biri. Lea mı demişti acaba? Hiç bilmiyordum.

Gerçekten de vay anasını.

Apollyon, yeterince güvenli bir mesafeden Lucian'la Marcus'un peşinden geliyordu. Onları sıkıştırmıyordu ama herhangi bir tehdit sezecek olsa harekete geçebilirdi. Hepimiz salt onun varlığından etkilenerek bakakaldık.

Küçük grup bizim tarafa yaklaşırken farkında olmadan bir adım daha geriledim. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama aniden oradan olabildiğince uzaklaşmak istedim... ve dünyadaki her şeyden daha çok tam burada olmaya ihtiyaç duydum. Şey... belki her şeyden çok değildi ama buna çok yakındı.

Ona bakmak istemiyordum ama bakışlarımı kaçıramıyordum da. Göz göze geldiğimizde midem hop etti. Gözleri... Gözlerinin rengi şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf renkti ve yaklaştıkça bunun benim hayalimin bir ürünü olmadığını fark ettim.

O bana bakmaya devam ederken bir şey oldu. Yavaş yavaş kollarına doğru hareket eden belli belirsiz bir çizgi olarak başladı, parmaklarına ulaşırken koyulaşıp kapkara oldu. Sonra birdenbire bu ince çizgi, teninin altın renginde yayıldı ve farklı yönlerde çok sayıda sarmal desenlere dönüştüler. Dövme hareket etti, değişti, kıyafetinin altına girdi, boynuna yayıldı ve girift işaretler yüzünün sağ tarafını kapladı. Bu işaretlerin bir anlamı vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama. Önümüzden geçerken, tuttuğum nefesimi bir anda salıverdim.

"İyi misin?" Caleb kaşlarını çatarak bana baktı.

"Evet." Ellerim titreyerek saçlarımı arkaya doğru düzeltttim. "O..."

"Korkunç seksi." Elena, gözleri heyecanla dans ederek bana döndü. "Apollyon'nun bu kadar göz kamaştırıcı olacağını kim bilirdi?"

Caleb yüzünü buruşturdu. "O, Apollyon, Elena. Onun hak-

kında bu şekilde konuşmamalısın."

Kaşlarımı çattım. "Ama o işaretler..."

Elena, Caleb'e pis bir bakış fırlattı. "Hangi işaretler? Hem seksi dersem ne olurmuş? Buna alınacağından şüpheliyim."

"Ne demek istiyorsun?" Caleb'i itip geçtim. "O... dövmeleri görmüyor musun? Birdenbire ortaya çıkıverdiler. Bütün vücudunu ve yüzünü kapladılar!"

Elena bana bakarken dudaklarını büzdü. "Ben hiçbir şey görmedim. Belki de o dudaklara takılıp kalmışımdır."

"Bir de o popoya," diye lafa girdi Lea.

"O kollar," diye ekledi Elena.

"Ciddi olur musunuz?" Her birine dik dik baktım. "Dövme falan görmediniz mi yani?"

Başlarını iki yana salladılar.

Luke dışındaki erkekler Elena'yla Lea'nın yaptığı tantanadan bır haylı tiksinmişe benziyorlardı. Ben de öyleydim. Bezgin bir şekilde hızla döndüm ve dosdoğru Aiden'la burun buruna geldim. "Vay canına! Pardon."

Aiden kaşlarını kaldırdı. "Uzaklaşma." Bütün söylediği buydu.

Caleb beni kenara çekti. "Nedir tüm bunlar?"

"Ha, Lucian benimle konuşmak falan istiyormuş."

Yüzünü buruşturdu. "Bu garip."

"Orası öyle." Bir an için Apollyon'nun dövmelerini unutmuştum.

Istesem de çok uzağa gitmedim. Küçük grubumuz öne çıktı, batmakta olan güneşe doğru yürüdü. Görünüşe göre, Apollyon herkesin dilindeydi. Kimse onun burada olmasını ummamışı ya da ne kadar zamandır Lucian'ın Muhafızlarından biri olduğunu bilmiyordu. Lucian ana adaya yerleştiği için birilerinin önceden Apollyon'nun varlığından haberdar olması gerekirdi. Bu soru ilginç bir soruya dönüştü.

"Apollyon genellikle dışarıda iblis avlar." Luke birdenbire parmaklıklarda ortaya çıktı. "Neden Lucian'ı korumak için tahsis edilsin ki?"

"Belki de bir şeyler oluyor." Caleb'in gözleri tekrar binaya yöneldi. "Önemli şeyler mesela. Belki Lucian tehdit edilmiştir."

"Neyle?" Sütunlardan birine dayanarak kaşlarımı çattım. "Çevresinde her zaman yığınla Muhafız var. Tek bir iblis bile ona yaklaşamaz."

"Kimin umurunda?" Lea altdudağını emip iç çekti. "Apollyon burada ve çok seksi. Başka bir şeye kafa yormamıza gerek var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Vay canına. Günün birinde senden mükemmel bir Avcı olacak."

Bana dudak büktü. "Hiç değilse ben günün birinde Avcı *olacağım*."

Gözlerimi kısarak Lea'ya baktım ama Olivia'nın hiç durmadan kıpır kıpır etmesi beni öfkelendirdi. "Senin neyin var?"

Olivia başını kaldırıp baktı, çikolata rengi gözleri kocaman açılmıştı. "Üzgünüm. Sadece... şu anda yerimde duramıyorum." Titredi ve kollarını beline sardı. "Nasıl oluyor da onun seksi olduğunu söylüyorsunuz, anlamıyorum. Beni yanlış anlamayın ama o, Apollyon. Bütün o güç korkutucu."

"Her türlü güç seksidir." Lea arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve iç çekti. "Onun şeyde nasıl olduğunu hayal?.."

Arkamızdaki kapılar açıldı ve Aiden öne gelmem için işaret etti. Aşağıdaki basamaklarda birisi hafif bir ses çıkardı. Bunu dikkate almadım ve küçük düşman ve arkadaş grubumu ardımda bıraktım.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordum içeri girince.

Aiden başını salladı. "Galiba bunu bitirip kurtulmak istiyorlar."

"Ya." Aiden'ın peşinden merdivenleri çıktım. "Hey. Üniforma için teşekkürler." Üniformayı benim için bulmasını hatırlamak beni gülümsetti.

Omzunun üzerinden hızla göz attı. "Problem olmadı. Yakışmış sana."

Kalbim amuda kalkarken kaşlarım hızla havaya kalktı.

Kıpkırmızı olan Aiden bakışlarını kaçırdı. "Yani... seni üniformalı görmek güzel."

Ağzım kulaklarıma vardı. Ona yetiştim ve basamakları onun uzun bedeninin yanında çıktım. "Ee... Apollyon ne iş?"

Aiden kaskatı oldu. "Onun Lucian'la olacağını bilmiyordum. Bu göreve atanması çok uzun süre önce olmamıştır."

"Neden?"

Kolumu dürttü. "Açığa vuramayacağım şeyler var, Alex."

Normalde üstelerdim ama bunu söyleme şekli öylesine muzipti ki bana kendimi canlı ve tuhaf hissettirdi. "Bu hiç adil değil."

Aiden buna cevap vermedi ve sessizce birkaç basamak çıktık. "Seth içeri girince... bir şey hissettin mi?"

"Seth mi?"

"Apollyon'un ismi Seth."

"Ya. Sıkıcı bir isim. Daha ilginç bir ismi olmalıydı."

Alçak sesle güldü. "Peki ne olmalıydı?"

Bunu bir an düşündüm. "Bilmiyorum. Kulağa Yunanca gelen, ya da en azından havalı bir şey."

"Sen ne derdin ona?"

"Bilmem. Hiç değilse fena havalı bir şey olurdu. Belki Apollo. Anladın mı? Apollo. Apollyon."

Aiden güldü. "Her neyse, bir şey hissettin mi?"

"Evet... tuhaftı. Neredeyse elektrik akımı falan gibi bir şeydi."

Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "İçindeki eter yüzünden.

Eterin etkisi çok güçlü."

En üst kata yaklaştık ve elimle alnımı sildim. Merdivenler acayip yorucuydu. "Neden soruyorsun?"

"Biraz sersemlemiş gibiydin. İlk kez onun yanında olmak biraz sarsıcıdır. Onun da geleceğini bilsem seni uyarırdım."

"Beni en çok rahatsız eden şey bu değildi."

"Hım?"

Derin bir nefes aldım. "Dövmeleri çok sarsıcıydı." Onu dikkatle izliyordum. Tepkisinden deli falan olup olmadığımı anlayacaktım.

Aiden olduğu yere çakılıp kaldı. "Ne?"

Amanın, demek kafayı yemiştim.

Bir basamak indi. "Ne dövmesi, Alex?"

Gözlerindeki keskin bakış yüzünden güçlükle yutkundum. "Üzerinde bazı işaretler gördüğümü sandım. Önce orada değildiler ama sonra ortaya çıktılar. Galiba... hayaller görüyorum."

Aiden yavaşça nefes aldı, gözleri yüzümdeydi. Uzanıp yerinden çıkan bir tutam saçımı geriye attı. Eli çenemde gezindi ve o anda onun bana dokunmasından daha önemli hiçbir şey yoktu. Şaşkınlık içinde başımı kaldırıp ona baktım.

Göz açıp kapayana kadar eli yanına düştü ve göz göze geldik. Bana söylemek istediği bazı şeyler olduğunu görebiliyordum ama her nedense söyleyemiyordu. "Gitmemiz gerek. Marcus bekliyor. Alex, elinden geldiği kadar kibar olmaya çalış, tamam mı?"

Tekrar basamakları çıkmaya başladı; ben de ona yetişmek için hızlı davrandım. "Ee, hayal mi görüyordum?"

Aiden, koridorun sonundaki Muhafızlara anlamlı bir bakış attı. "Bilmiyorum. Bunu daha sonra konuşuruz."

Hayal kırıklığı içinde Aiden'in peşinden Marcus'un ofisine gittim. Lucian daha gelmemişti ve Marcus büyük, eski masa-

sının arkasında oturuyordu. Görünüşü lobideki gibiydi ama ceketi yoktu.

"Gel. Otur." Öne gelmem için işaret etti.

Ayaklarımı sürüye sürüye ofise girdim, Aiden beni yalnız bırakmadığı için rahatlamıştım. Aiden yanımdaki sandalyeye oturmamış, duvarda, kendimi Marcus'un karşısında bulduğum, o ilk seferde durduğu aynı noktada duruyordu.

Bütün bu senaryo iyiye işaret değildi ama buna odaklanacak pek zamanım yoktu. Arkam kapıya dönükken bile Lucian'ın grubunun ofise yaklaştığını biliyordum ama tüylerimin diken diken olmasına yol açan o değildi. Apollyon, üvey babamla birlikte odaya girdiği an bütün oksijen buhar olup uçtu.

Bedenimin çok güçlü bir şekilde arkasına dönme isteğine karşı koyarak sandalyenin kollarını sıkıca tuttum. Lucian'a selam vermek ya da Apollyon'a bakmak istemiyordum.

Aiden boğazını temizledi ve başımı hızla kaldırdım. Marcus gözlerini kısarak bana baktı. *Ah... lanet olsun.* Kendimi kalkmaya zorladıkça bacaklarım tuhaf bir şekilde hissizleşmişti.

Göz ucuyla Seth'in, Aiden'in yanında pozisyon aldığını gördüm. Safkan Aiden'a başıyla kısa bir selam verdi; Aiden da selamına karşılık verdi. O dövmeleri görmediğim için, başımı kaldırmayı göze aldım.

Anında göz göze geldik. Bakışları insanın gururunu okşayacak cinsten değildi. Beni ölçüp tartıyordu ama bunu çoğu erkeğin yaptığı gibi yapmıyordu. Onun yerine beni inceliyordu. Yakın durduğumuzdan, genç olduğunu fark ettim. Bunu ummamıştım. Bütün o güç ve ünle daha yaşlı birini beklemiştim ama benim yaşıma yakın olmalıydı.

Bir de çok... güzeldi. Eh, bir erkek ne kadar güzel olabilirse o kadar güzeldi. Ama güzelliği soğuk ve sertti, sanki belli bir şekilde görünmesi için parçalar bir araya getirilmişti ama tam-

rılar ona insanlık ve hayat vermeyı unutmuşlardı.

Diğer bakışları hissediyordum ve Aiden'a baktığımda, Seth'le beni izlerken yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu gördüm. Marcus'a gelince... şey, sanki bir şeyin olmasını umuyormuşçasına beklenti içinde gibiydi

"Alexandria." Başıyla Lucian'ı işaret etti.

Yüksek sesle inleme isteğimi bastırdım ve elimi kaldırdım, Konsey Bakanına doğru parmaklarımı büktüm. "Selam."

Birisi –Aiden ya da Seth– gülmemek için kendini zor tutmuştu. Ama sonra mantığa uymayan şey gerçekleşti. Lucian öne yürüdü ve beni kucakladı. Donup kaldım, bıkı ve tütsü kokuları duyularıma hücum ederken kollarım hantal bir şekilde iki yanımda hareketsiz duruyordu.

"Ah, Alexandria, seni görmek öyle güzel kı. Bu kadar yıl sonra ve yaşanan onca korku ve endişenın ardından buradasın. Tanrılar dualarımıza cevap verdi." Lucian geri çekildi ama kolları omzumda kaldı. Koyu renkli gözleriyle, yüzümün her karışını inceledi. "Tanrılar aşkına... ne kadar da Rachelle'a benziyorsun."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Beklediğim bütün tepkilerın içinde bu ihtimal yer almıyordu. Geçmişte ne zaman Lucian'ın etrafında olsam hep soğuk bır tıksıntıyle benden uzak durmuştu. Şimdi bu acayip şefkat gösterisiyle nutkum tutulmuştu.

"Marcus beni, senin sağ salim bulunduğundan haberdar ettiği an havalara uçtum. Marcus'a, evimde sana yer olduğunu söyledim." Lucian tekrar benimle göz göze geldi ve o sıcak bakışta güvenmediğim bir şeyler vardı. "Daha önce gelecektim ama Konsey işleriyle ılgileniyordum, anlıyor musun? Ama bızimle kaldığın zamanki... eski odana hâlâ el değmedi. Eve gelmeni istiyorum, Alexandria. Burada kalmana gerek yok."

Bu noktada ağzım şaşkınlıktan bır karış açık kaldı ve son üç

yılda Lucian'ın yerine daha iyi bir saflkanın geçip geçmediğini merak ettim. "Ne?"

"Eminim Alexandria'nın mutluktan dili tutuldu," dedi Marcus tatlılıkla.

Yine o boğuk sesi duydum ve suçlunun Seth olduğundan şüphelenmeye başladım. Aiden aynı hatayı ikinci kez yapmayacak kadar iyi eğitimliydi. Gözlerimi Lucian'a diktim. "Benim... kafam karıştı."

"Kafan mı karıştı? Tahmin edebiliyorum. Bütün o yaşadıklarından sonra." Lucian omuzlarımı bıraktı ama sonra elimi yakaladı. Hoşnutsuzluğumu belli etmemeye çabaladım. "Şu genç yaşında ne çok sıkıntı çektin. Şu iz... hiç geçmeyecek, değil mi, canım?"

Sıkılgan bir şekilde boştaki elini boynuma götürdüm. "Hayır."

Anlayışlı bir şekilde başını salladı, sonra da beni sandalyelere götürdü. Elimi bıraktı, otururken kıyafetlerini düzeltti. Ben de kendimi diğer sandalyeye bıraktım.

"Eve gelmelisin." Lucian'ın bakışları beni delip geçti. "Diğerlerine yetişmeye çalışman gerekmiyor. Bu hayat artık senin için gerekli değil. Marcus'la ayrıntılı olarak konuştum. Sonbaharda Akit'e öğrenci olarak devam edebilirsin ama eğitim gören biri olarak değil."

Bunu doğru işitmiş olamazdım. Melezler Akit'e öğrenci olarak devam etmezlerdi. Eğitim görürler ya da esaret altına girerlerdi.

Marcus yavaşça oturdu, parlak gözlerini üzerime dikmişti. "Alexandria, Lucian sana çok farklı bir hayat için bir şans sunuyor."

Buna engel olamıyordum. Kahkahamı bu sefer tutamadım. "Bu... bu bir şaka, değil mi?"

Lucian'la Marcus bakıştılar. "Hayır. Bu şaka değil, Alexand-

ria. Yaşın daha küçükken her zaman yakın olmadığımızı biliyorum ama tüm bu olanlardan sonra baba olarak nerelerde hata yaptığımı gördüm."

Tekrar güldüm, bunun üstüne Marcus bana pis pis baktı. "Üzgünüm." Kendimi tekrar kontrol altına alırken küçük bir çığlık attım. "Bu hiç de umduğum gibi değil."

"Özür dilemene gerek yok, kızım."

Boğulur gibi oldum. "Sen benim babam değilsin."

"Alexandria!" diye uyardı Marcus.

"Ne var?" Dayıma baktım. "Değil işte."

"Sorun değil, Marcus," Lucian'ın sesi kadifeyle kaplı çelik gibiydi. "Alexandria küçükken onun için pek bir şey ifade etmiyordum. Kendi öfkemin her şeyi yönetmesine izin verdim. Ama şimdi hepsi öylesine sığ görünüyor ki." Bakışlarını bana çevirdi. "Daha iyi bir baba figürü olsaydım o zaman belki annen seni buradan götürdüğünde yardım istemek için ararsın."

Elimi yüzümün yan tarafında gezdirdim, sanki farklı bir dünyaya – Lucian'ın koca bir hödük olmadığı ve hâlâ teknik olarak ailem olan ve birisi ve beni gerçekten umursayan bir dünyaya adım atmıştım.

"Ama bu geçmişte kaldı, canım. Seni eve götürmek için geldim. Lucian, dudakları ince bir çizgi olarak gülümsedi. "Marcus'la konuştum bile ve şartları göz önünde bulundurarak bunun en iyisi olacağı konusunda hemfikiriz."

Üzerimdeki uyuşukluğu bir anda silkinip attım. "Bekle. Arayı kapatıyorum, değil mi?" Sandalyemde arkama döndüm. "Aiden, arayı kapatıyorum, değil mi? Sonbaharda hazır olacağım."

"Evet." Bakışları beni geçerek Marcus'a yöneldi. "Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümden de çabuk hem de."

Beni otobüsün altına atmadığı için sevinerek tekrar dayıma

döndüm. "Bunu başarabilirim. Avcı olmalıyım ben. Bundan başka istediğim bir şey yok." Sesim çaresizlikten boğuklaşmıştı. "Başka bir şey yapamam."

Marcus, onunla karşılaştığımdan beri ilk kez gerçekten acı çekiyora benziyordu, sanki istemediği bir şeyi söylemek üzere gibiydi. "Alexandria, mesele eğitim değil. Gösterdiğin gelişmenin farkındayım."

"O zaman sorun ne?" Hissettiğim panige şahitlik edenler olmasını umursamıyordum. Duvarlar etrafımı sarıyordu ve ben nedenini bile anlamıyordum.

"Sana iyi bakılacak." Lucian güven verici görünmeye çalışıyordu. "Alexandria, artık Avcı olamazsın. Böylesine dehşet verici bir çıkar çatışması varken olmaz."

"Ne?" Bir dayıma bir üvey babama baktım. "Çıkar çatışması falan yok. Herkesten daha çok Avcı olmak için bir nedenim var!"

Lucian kaşlarını çattı. "Herkesten daha çok Avcı *olmamak* için bir nedenin var."

"Bakanım..." Aiden öne çıktı, gözlerini kısarak Lucian'a bakıyordu.

"Alexandria'yla çok çalıştığını biliyorum ve bunu takdir ediyorum, St. Delphi. Ama buna izin veremem." Lucian elini kaldırdı. "Mezun olduğunda ne olacağını sanıyorsun? Adadan ayrıldığında?.."

"Şey, iblisleri avlayıp öldüreceğim?"

Lucian bana döndü. "İblisleri avlayıp öldürmek mi?" Marcus'a dönerken yüzü normalden daha soluk bir hal almıştı ki bu bir anlama geliyor olmalıydı. "Bilmiyor, değil mi?"

Marcus gözlerini kısa bir süre kapattı. "Hayır. Bunun... en iyisi olacağını düşündük."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Neyi bilmiyorum?"

"Sorumsuz," diye tısladı Lucian. Burun kemiğini mıncıklayarak başını eğdi.

Ayağa fırladım. "*Neyi* bilmiyorum?"

Marcus başını kaldırıp baktı, yüzü gergindi ve beti benzi atmıştı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Annen ölmedi."

KAKTÜS TEAM

On Birinci Bölüm

O sözcükler haricinde her şey yok olmuştu.

Marcus kalktı ve masasının etrafını dolaştı. Önümde durdu. Yüzündeki acılı ifade geri dönü ama bu kez bakışlarında anlayış da vardı.

Duvar saatinin tık tık sesiyle akvaryum motorlarının hafif uğultusu odayı dolduruyordu. Hiç kimse konuşmuyordu; hiç kimse bakışlarını benden çekmiyordu. Söylediklerini bir araya getirmeye çalışırken ne kadar süre ona bakarak orada durduğumu bilmiyordum. İlk önce hiçbir şey bana mantıklı gelmemişti. Umut ve şaşkınlık birbirlerine hızla çarptılar, sonra da yüzünde beliren anlayışlı ifadeyi kavradığımda dehşet verici gerçeğin farkına vardım. Annem hâlâ yaşıyordu ama...

"Hayır..." Sandalyeyi iterek uzaklaştırdım, dayımın sözleriyle arama mesafe koymaya çalışıyordum. "Yalan söylüyorsun. Onu gördüm. İblis onu kurutmuştu ve ben ona dokundum. Öylesine... öylesine soğuktu ki."

"Alexandria, üzgünüm ama..."

"Hayır! İmkânsız bu. O ölmüştü!"

Aiden yanımdaydı, sırtıma elini koydu. "Alex..."

Bükülüp elinden kurtuldum. Sesi –Ah, tanrılar aşkına– sesi her şeyi söylüyordu. Ona baktığımda, göz alıcı yüzünde beliren hüznü gördüğümde anladım.

"Alex, bir iblis daha vardı. Bunu biliyorsun." Marcus'un sesi, kulaklarımı uğuldatan kanımın sesini bastırıp bana ulaştı.

"Evet, ama..." Ne kadar korktuğumu anımsadım. Hıçkırarak ve çılgın gibi onu sarsıp uyanması için ona yalvarmıştım ama kıpırdamamıştı.

Sonra da dışarıda başka birini duymuştum.

Panik içinde kendimi odaya kapatıp parayı almıştım. Ondan sonrası bulanıktı. Kaçmam gerekiyordu. Böyle bir şey olursa annemin benden yapmamı istediği şey buydu.

Kalbim tekledi ve duracak gibi oldu. "O... o hâlâ yaşıyor muydu? Hayır... Ah, tanrılar aşkına. Onu orada bıraktım." Marcus'un cilalı ayakkabılarının her yerine kusmak istiyordum. "Annemi bıraktım! Ona yardım edebilirdim! Bir şeyler yapabilirdim!"

"Hayır." Aiden bana doğru uzandı ama ben geri çekildim. "Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Bunu diğer iblis mi yapmış?" Cevabı bekleyerek dik dik Marcus'a baktı.

Başıyla onayladı. "Öyle tahmin ediyoruz."

Titremeye başladım. "Hayır. Annem şey olmaz... bu imkânsız. Hepiniz – yanılıyorsunuz."

"Alexandria, bunun nasıl olabildiğini biliyorsun."

Marcus haklıydı. İblisin aktardığı enerji zehirliydi. Annem ilk andan itibaren bağımlı olacaktı. Bu, safkanları dönüştürmenin zalim bir yoluydu, ellerinden özgür iradelerini alıyordu.

Çığlık atmak ve ağlamak istiyordum ama kendime bununla başa çıkabileceğimi söyledim. Gözlerimdeki yanma bana bir

yalancı olduğumu söylüyordu. Tekrar Marcus'a döndüm. "Annem... bir iblis mi?"

Normalde metin olan yüzünde acıya benzer bir şey belirdi. "Evet."

Kendimi, sanal yabancılarla bu odaya kıstırılıp kalmış gibi hissettim. Gözlerimi yüzlerinde gezdirdim. Lucian bundan sıkılmışa benziyordu; önceki şefkat ve destek gösterisinden sonra şaşırtıcıydı bu. Aiden yüzünün ifadesizliğini sürdürmekte zorlanıyor gibiydi. Seth ise beni beklenti içinde izliyordu. Galiba sinir krizi geçirmemi bekliyordu.

Beklediği olabilirdi. Tam anlamıyla çıldırmama ramak kalmıştı.

Boğazımdaki büyük yumruya rağmen yutkunup deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"O benim kız kardeşim. Olseydi bilirdim."

"Yanılıyor olabilirsin." Fısıltımda küçük bir umut kırıntısı vardı. Hayatta olmaması diğer seçenekten daha iyiydi. Safkanlar bir kez iblise dönüştü mü geriye dönüş yoktu. Hiçbir güç ya da yakarış – tanrılar bile bunu düzeltemezdi.

Marcus başını iki yana salladı. "Georgia'da görülmüş. Tam biz seni bulmadan önce."

Bunun, dayımın canını yaktığını anlayabiliyordum – muhtemelen benim canımı yaktığı kadar. Ne de olsa kız kardeşiydi. Marcus dışarıya gösterdiği kadar duygusuz değildi.

Derken Apollyon konuştu. "Annesinin Georgia'da görüldüğünü söylediniz. Siz, Alexandria'yı bulduğunuzda Georgia'da değil miydi?" Sesinde tuhaf bir tını vardı, neredeyse müzik gibiydi.

Yavaşça ona döndüm.

"Evet." Aiden'ın koyu kaşları çatıldı.

Seth bunu düşünüyor gibiydi. "Bu, kimseye garip gelmiyor mu? Annesi, onu hatırlamış olabilir mi? Gerçekten Alexandria'yı mı izliyordu?"

Marcus'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bu ihtimalin farkındayız."

Bu mantıklı değildi. Safkanlar iblise dönüştüklerinde önceki hayatlarındaki şeyleri umursamazlardı. Ya da en azından biz buna inanıyorduk. Üstelik kimse bir iblisi sorguya çekmeye zaman harcamıyordu. Görüldükleri yerde öldürülüyorlardı. Hiç soru sorulmuyordu.

"Annesinin onun farkında olduğuna inanıyorsunuz. Hatta belki onu aradığına?" diye sordu Seth.

"Böyle bir ihtimal var ama emin olamayız. Onun Georgia'da olması rastlantı olabilir." Marcus'un sözleri kulağa yanlış geliyordu.

"Alexandria'yı izleyen iki iblise ek olarak Georgia'da olması rastlantı mı?" diye sordu Aiden. Marcus'un suratı daha da asıldı ama Aiden devam etti, "Bu konuda nasıl hissettiğimi biliyorsun. İblislerin önceki yaşamlarının ne kadarını unutmadıklarını bilmiyoruz. Alex'i arıyor olma ihtimali var."

Oda döner gibi oldu ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Beni mi arıyordu? Annem olarak değil, iblis olarak. Ne için peki? Olasılıklar beni ürkütüyordu... midemi bulandırıyordu.

"Onu Akit'ten almak için daha iyi bir sebep olamaz, St. Delphi. Alexandria benim korumam altında Konsey Muhafızları ve Apollyon tarafından korunacak. Rachelle, Alexandria'yı arıyorsa o zaman onun için en güvenli yer benim yanım."

Gözlerimi açtığımda odanın ortasında durduğunu fark etti. Aldığım her nefes canımı yakıyordu. Gözyaşlarına teslim olma isteği oradaydı ama bastırdım, hem de ta diplere. Çenemi kaldırdım ve Marcus'un gözlerinin tam içine baktım. "Şu anda ne-

rede olduğunu biliyor musunuz?"

Marcus, Lucian'a dönerken kaşlarını kaldırdı; Lucian'ın cevap vermesi biraz zaman aldı. "En iyi Avcılarımdan bir düzinesi onu arıyor."

Başımı salladım. "Ve siz hepiniz – hepiniz, annemin iblis olduğunu bilmemin, etkin bir Avcı olmama engel olacağını düşünüyorsunuz, öyle mi?"

Bir duraklama oldu. "Hepimiz aynı fikirde değiliz ama evet."

"Bununla karşılaşan ilk kişi ben olamam."

"Tabii ki değilsin," dedi Marcus, "ama sen gençsin, Alexandria ve..."

Tekrar nefesim kesildi. "Neyim?" Mantıksız mı? Çıldırmış mı? Tepesi atmış mı? Bunlar tam o anda hissettiğim birkaç şeydi.

Başını ıkı yana salladı. "Olaylar senin için farklı, Alexandria."

"Hayır. Değil." Sesim çatallaştı. "Ben melezim. Görevim ne olursa olsun iblisleri öldürmek. Bu beni etkilemez. Annem – benim için öldü."

Marcus bana bakıyordu. "Alexandria..."

"Onu Akit'ten gitmesi için zorlayacak mısınız?" diye sordu Seth.

"Onu gitmesi için *zorlamayacağız*." Marcus, konuşmaya müdahale etti, gözleri üzerimdeydi.

Lucian, Marcus'a doğru döndü. "Bu konuda anlaşmıştık, Marcus." Sesi gergin ve alçaktı. "Benim korumam altına girmeli."

Bu söylediğinin, aslında çok daha fazla şey ifade ettiğini biliyordum. Marcus'un, konuşulmayan şey her neyse onu düşünmesini izledim.

"Akit'te kalabilir." Marcus bakışlarını sabit tutuyordu. "Burada kalırsa hiçbir şey tehlikeye atılmaz. Bunu daha sonra yine tartışabiliriz, olmaz mı?"

Bakanın, Marcus'a boyun eğmesini izlerken şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Evet. Bunu enine boyuna tartışacağız."

Marcus bana dönmeden önce başını salladı. "Orijinal anlaşma hâlâ geçerli, Alexandria. Hâlâ bana sonbaharda okula devam etmeye hazır olduğunu ispatlaman gerekiyor."

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Çıkmak için döndüm ama Marcus beni durdurdu. "Alexandria... Olanlar için üzgünüm. Annen... bunu hak etmemişti. Sen de hak etmiyorsun."

İçten bir özürdü bu ama benim için bir anlamı yoktu. İçim hissizleşmişti ve hepsinden uzaklaşmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Ofisten başım dik, kimseyi görmeden çıktım. Muhtemelen her şeyi duyan Muhafızların bile önünden geçtim.

"Alex, dur."

İçimde oluşan duygu kasırgasını kontrol etmeye çalışarak arkama döndüm. Aiden arkamdan dışarı çıkmıştı. Titreyen elimle uzak durması için uyardım. "Yapma."

Geri çekildi. "Alex, bırak da açıklayayım."

Omzunun üzerinden yalnız olmadığımızı gördüm. Muhafızlar, Marcus'un ofisinin kapalı kapılarının önünde duruyorlardı – Apollyon da öyle. Bizi gelişigüzel bir umursızlıkla izliyordu.

Kendimi zorlayarak sesimi alçaltım. "Bunu hep biliyordun, değil mi? Anneme gerçekte ne olduğunu biliyordun."

Çenesindeki kas seyirdi. "Evet. Biliyordum."

Göğsüme bir acı saplandı. Bir tarafım onun bilmediğini, bunu benden saklamamış olmasını umuyordu. Öne bir adım attım. "Her günü beraber geçirdik ve aklından bir kere bile bana söylemek geçmedi mi? Gerçeği bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyordun?"

"Tabii ki hakkın olduğunu düşünüyordum ama bu senin yararına değildi. Hâlâ da değil. Eğitime –annen onlardan biriyken– iblisleri öldürmeye hazırlanmaya nasıl odaklanabilirsin?"

Ağzımı açtım ama tek bir söz edemedim. Şu anda nasıl odaklanabilirdim?

"Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm ama senden sakladığıma pişman değilim. O arada onu bulabilir, sen farkına bile varmadan sorunu halledebilirdik. Plan buydu."

"Plan bu muydu? Ben, onun hayatta olduğunu öğrenmeden onu öldürmek miydi?" Her sözcükte sesim daha da yükseliyordu. "Sana güvenmem konusunda bana nutuk mu atıyorsun bir de? Artık *nasıl olup da* sana güvenebilirim ben?"

Bu sözcükler onu can evinden vurmuştu. Saçlarında elini gezdirerek bir adım geriledi. "Annenin ne olduğunu bilmek sana kendini nasıl hissettiriyor? Ne düşündürüyor?"

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tam burada, onun önünde darmadağın olacaktım. Geri geri gitmeye başladım. "Lütfen beni yalnız bırak. Beni yalnız bırak."

Bu kez dönüp giderken kimse beni durdurmadı.

†

Sersemlemiş bir halde yatağıma çıktım. Üzerime berbat bir his çöreklenmişti. Bir yanım herkesin yanıldığına ve annemin iblis olmadığına inanmak istiyordu.

Midem bulandı ve tortop oldum. Annem orada bir yerlerdeydi ve insanları öldürüyordu. İblise dönüştüğü andan itibaren eterle beslenme ihtiyacı onu yiyip bitiriyordu. Onun için başka bir şeyin önemi yoktu. Beni hatırlıyorsa bile aynı şekilde değildi.

Güçlükle yataktan kalktım, banyoya zar zor yetiştim. Dizlerimin üzerine çöktüm, klozetin iki yanını tuttum ve vücudum

titreyene dek öğürdüm. Bittiğinde ayağa kalkacak gücüm kalmamıştı.

Kafamda bin bir tilki dolaşıyordu. *Annem bir iblis.* Avcılar onu arıyorlardı. Ama onun o sıcak gülümsemesinin yerine bir iblisinkini koyamıyordum. O benim annemdi.

Klozeti itip uzaklaştım ve başımı dizlerime koydum. Bir ara kapı çaldı ama sesi önemsedim. Görmek, konuşmak istediğim kimse yoktu. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Dakikalarca – ya da saatlerce kalmış olabilirim. Kendime düşünmemeyi, sadece nefes almayı emrettim. Nefes alma kısmı kolaydı ama düşünmeme kısmı olanaksızdı. Nihayet, ayağa kalktım ve yansımama baktım.

Annem de bana bakıyordu – gözler, paylaşmadığımız tek şey dışında her şeyiyle. Fakat şimdi... şimdi gözlerinin yerinde kocaman oyuklar olacaktı.

Beni tekrar görürse gülümsemeyecek ya da beni kucaklamayacaktı. Eskiden yaptığı gibi saçlarımı taramayacaktı. Mutluluk gözyaşları olmayacaktı. Adımı bile bilmeyebilirdi artık.

Beni öldürmeye çalışacaktı.

Ben de onu.

On İkinci Bölüm

Pazar akşamı olduğunda artık odamda saklanamadım. Düşünmekten, yalnız olmaktan ve kendimden bıkmıştım. Geçtiğimiz gün bir ara, iştahım geri dönmüştü ve açlıktan ölüyordum.

Kafeterya kapılarını kapatmadan oraya gitmeyi başardım. Neyse ki boştu ve huzur içinde üç dilim soğuk pizzayı yiyebildim. Yemek mideme oturdu ama bir dördüncüsünü mideye indirmeyi becerdim.

Kafeteryanın derin sessizliği beni içine çekiyordu. Etrafta hiçbir şey olup bitmediğinden düşüncelerim yine kafamda dönüp durmaya başlamıştı. *Anne. Anne. Anne.* Cuma akşamından beri tek düşünebildiğim oydu.

Geçmişte farklı yapabileceğim bir şeyler var mıydı? Onun bir canavara dönüşmesini engelleyebilir miydim? Saldırıdan sonra paniklememiş olsaydım belki de diğer iblisi uzaklaştırabilirdim. Annemi böylesine dehşet verici bir kaderden kurtarabilirdim.

Suçluluktan mideme ağrı girdi. Masayı iterek kalktım ve

tam hizmetlilerden biri kepenkleri kapatırken dışarı çıktım. Birkaç çocuk avluda yürüyordu ama çok iyi tanıdığım kişiler değillerdi.

Yolumun neden ana antrenman odasına çıktığını bilmiyordum. Saat sekiz buçuktu ama bu odaları asla kilitlemezlerdi; gerçi eğitim seansları bittikten sonra silahlar emniyete alınırdı. Bıçak çalışmak ve ara sıra boks maçı yapmak için kullanılan mankenlerden birinin önünde durdum.

Canlı gibi görünen figüre bakarken içimi bir huzursuzluk kapladı. Boynu, göğsü ve karnı, ince çentik ve çizgilerle işaretlenmişti. Bunlar, melezlerin vurmaları için eğitildikleri bölgelerdi: karın boşluğu, kalp, boyun ve mide.

Parmaklarımı çentiklerde gezdirdim. Akıt bıçakları feci keskindi, iblis derisini çabucak kesmek ve maksimum zarar vermek için tasarlanmıştı.

Kırmızıyla işaretlenmiş, bir iblisle yumruk yumruğa dövüşmek zorunda kalırsam vurmam ya da tekmelemem gereken yerlere bakarken saçımı gelişigüzel tepeye topladım. Aıden, muhtemelen onu tekmelememden bıktığı için mankenlerle çalışmama birkaç kez izin vermişti.

Attığım ilk yumruk mankeni üç-beş santim geriye itti. Pöh. İkinci ve üçüncü darbelerse onu birkaç santim daha geriye doğru sarstı ama yine de benim için yeterli değildi. Duygular içimde dönüp duruyor, teslim olmam için ısrar ediyordu. *Pes et. Lucian'ın teklifini kabul et. Annenle karşılaşma riskine asla girme. Bırak başkası uğraşsın.*

Ellerimi kalçalarıma koyarak geriledim.

Annem bir iblisti. Bir melez olarak onu öldürmeye mecburdum. Ya kızı olarak... ne yapmaya mecburdum? Bütün hafta sonu cevabı bulamamıştım. Ne yapmalıydım?

Öldür onu. Kaç ondan. Bir şekilde kurtar onu.

Bacağımı savurup mankenin ortasına vururken öfkeli bir çığlık çıktı ağzımdan. Bir-iki adım geriye savruldu ve hızla bana doğru gelirken saldırdım... Yumruk atıyor, tekmeliyordum. Öfkem ve şaşkınlığım her patlamayla birlikte büyüyordu.

Bu adil değildi. Bunların hiçbiri değildi.

Vücudumdan boşanan ter, gömleğim vücuduma, başıboş saçlarım da enseme yapışana kadar gömleğimi ıslatmaya devam etti. Duramıyordum. İçimden boşalıyordu şiddet, fiziksel bir şey halini alıyordu. Gırtlağımın gerisinde öfkenin, safra gibi yoğun ve ağır olan tadını alabiliyordum. Öfkenin kendisine dönüşmüştüm. Öfkenin ta kendisi olmuştum.

İçimde kabaran öfke taşıp hareketlerime yansıdı, ta ki yumruk ve tekmelerim çok isabetli hale gelene kadar; öyle ki manken gerçek bir insan olsaydı öldürdü. Ancak o zaman tatmin oldum. Sendeleyerek geriledim, elimle alnımı sildi ve arkama döndüm.

Aiden kapıda duruyordu.

Öne yürüyüp odanın ortasında durdu ve normalde eğitim seanslarımızdaki pozisyonu aldı. Kot giyiyordu ki onu kotla nadiren görüyordum.

Aiden beni izlerken tek kelime etmemişti. Ne düşündüğünü ya da neden orada olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. İçim hâlâ öfkeyle kaynıyordu. Bir şekilde, bir iblisin nasıl hissettiğini tahmin ediyordum, sanki görünmez bir güç her hareketimi kontrol ediyordu.

Artık kontrolümü kaybetmiştim. Tek kelime etmeden yürüyüp aramızda mesafeyi kapadım. Aiden'ın gözlerinde ihtiyatlı bir bakış belirdi.

Bunu düşünerek yapmıyordum, arkasında sadece çok kuvvetli bir öfke ve katıksız acı vardı. Kolumu kaldırdım ve tam çenesinin yanına yumruk attım. Parmak eklemlerim müthiş bir acıyla sızladı.

"Lanet olsun!" Eğildim, elimi göğsüme getirdim. O kadar acıyacağını düşünmemiştim. Daha da kötüsü, bundan pek etkilenmemiş olmasıydı.

Sanki biraz önce yüzüne benden yumruk yememiş gibi bana döndü ve kaşlarını çattı. "Bu sana kendini daha iyi hissettirdi mi? Senin için bir şeyler farklı mı şimdi?"

Doğruldum. "Hayır! Bunu tekrar yapmak isterdim."

"Dövüşmek mi istiyorsun?" Yana çekildi, başını bana doğru salladı. "O halde dövüş benimle."

Bunu ikilemesi gerekmedi. Üzerine atıldım. İlk darbemi engelledi ama öfkem beni, onun fark ettiğinden daha hızlı hale getirmişti. Kolumun geniş kısmı gardını aştı, göğsünün üstüne indi. Bu onu biraz olsa bile ürkütmemişti. Ama zevk beni mahmuzluyor, güç veriyordu. Hiddet ve ona yakın vahşi bir duyguyla yanıp tutuşarak, çalışmalardakinden daha sert ve daha iyi dövüşüyordum.

Birbirimizin etrafında dönüyor, darbeler indiriyorduk. Aiden bana karşı tüm gücünü kullanmıyordu ama bu beni sadece kızdırıyordu. Daha sert saldırdım, onu minderlerin üstünde gerilettim. Yumruğumu, burnuna santimetreler kala yakaladığında gözlerinden tehlikeli gümüş rengi ışıklar saçılıyordu. Göğüsten yukarısını hedef almak kötü bir tavırdı ama umurumda değildi.

"Bu kadarı yeter." Aiden beni geriye itti.

Ama yetmezdi. Asla da *yetmeyecekti*. Bana günler önce öğrettiği hücuma yönelik hamlelerden birini yapmaya kalkıştım. Aiden harekete geçti ve beni havada yakalayıp mindere indirdi. Beni yere indirince topuklarının üstünde geriye sallandı.

"Kızgın olduğunu biliyorum." Nefes nefese bile değildi. Benimse soluğum kesilmişti. "Kafan karışık ve acı çekiyorsun, biliyorum. Hissettiklerin hayal bile edilemez."

Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Doğrulmaya başladım ama tek eliyle beni yere itti. "Evet, kızgınım!"

"Olmakta da sonuna kadar haklısın."

"Bana söylemeliydin!" Gözlerim daha fazla yanıyordu. "Birisi bana söylemeliydi! Marcus değilse de sen söylemeliydin."

Başını öte yana çevirdi. "Haklısın."

Yumuşak sözleri beni rahatlatmadı. Hâlâ, bana söylemediği için pişmanlık duymadığını, bunun en iyisi olduğunu söylediğini duyuyordum. Birkaç dakika sonra ellerini kalçalarına indirdi.

Yanlış hamleydi.

Minderden hızla ileri atılıp, ipek saçlarına doğru uzandım. Tam kız hareketiydi ama o arada bir yerde öfkeden kendimi kaybetmiştim.

"Kes şunu!" Bileklerimi kolayca yakaladı. Aslında, beni bu kadar çabuk kontrol altına alması utanç vericiydi. Bu kez beni mindere çiviledi. "Kes şunu, Alex," dedi yine daha alçak sesle.

Başımı geri attım, tekme atmaya hazırdım ki göz göze geldik. O zaman durdum, yüzü benden birkaç santim uzaktaydı. İçimde girdap gibi dönen vahşi duygulardan biri serbest kalmayı başarıp şaha kalkınca atmosfer değişti.

Kaslı gövdesini ve bacaklarını benimkilere bastırdı; bu, benim, başka şeyler düşünmeme neden oldu – dövüşmek ya da öldürmek değildi düşündüklerim ama içinde terleme, bol bol terleme vardı. Birbirimize bakmayı sürdürürken nefes almak güçleşmişti. Koyu renkli dalgaları öne düşüp gözlerine giriyordu. Ama Aiden kıpırdamıyordu ve ben de istesem de bunu yapamıyordum. Yapmıyordum. Ah, tanrılar aşkına, *hiç* kıpırdamak istemiyordum. Bendeki değişimi kavradığı anı gördüm. Gözlerindeki bir şeyler değişti ve dudakları aralandı.

Bu sadece zararsız, aptalca bir tutulmaydı. Başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilerle birkaç santim kalana kadar yaklaştır-

dığımda bile kendime bunu söyleyip duruyordum. Onu istemiyordum. Bu kadar çok değil – hayatımda istediğim her şeyden daha çok değil.

Onu öptüm.

Önce, bu tam bir öpücük değildi. Dudaklarım yalnızca onunkilere sürünmüştü ve o kımıldamayınca dudaklarımı daha çok bastırdım. Aiden birkaç saniye hiçbir şey yapamayacak kadar afallamıştı. Ama sonra bileklerimi bıraktı ve ellerini kollarımdan yukarıya kaydırdı.

Öpücük daha ateşli hâlâ geldi, tutku ve hiddet doluydu. Hayal kırıklığı da vardı, hem de öylesine çoktu ki. Sonra Aiden da katıldı ve öpüşmeyi gerçekleştiren tek kişi ben değildim. Dudakları benimkilere dayadı, parmaklarını tenime bastırıyordu. Ancak birkaç saniye sonra birdenbire durdu ve benden hızla uzaklaştı.

Aiden birkaç adım ötede topuklarının üzerine çöktü. Aramızdaki boşluk onun nefesiyle dolmuştu. Şaşkınlıktan gözleri öyle büyümüştü ki akları görünmüyordu.

Doğruldum ve hızla geriye kaçtım. Yaptığım şey düşüncelerimi bulanıklaştıran sis bulutunu yarıp geçmişti. Bir saftanın yüzüne yumruğu indirmekle kalmamış bir de onu öpmüştüm. Ah... *eyvahlar olsun*. Yanaklarım kızardı; bütün vücudum kıpkırmızı kesildi.

Aiden yavaşça ayağa kalktı. "Sorun değil." Sesi çatallaştı. "Yoğun stres altındayken... olur böyle şeyler."

Böyle şeyler olur muydu? Hiç sanmıyordum. "Ben... bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Stres yüzünden." Güvenli bir mesafede duruyordu. "Sorun yok, Alex."

Ayağa sıçradım. "Galiba gitsem iyi olacak."

O zaman öne gelmeye başladı ama aniden durdu, daha çok

yaklaşmaya çekiniyordu. "Alex... bir şey yok."

"Evet, lanet olası stres yüzünden, ha? Vay canına. Sorun yok. Her şey tamamen yolunda." Geriledim, ondan başka her şeye bakıyordum. "Buna ihtiyacım vardı – sonuncusuna değil ama! Ya da sana yumruk attığımdaki şeye de yoktu! Ama ben şey yaparken... öfkemi dışa vururken... falan filan. Pekâlâ... yarın görüşürüz." Hızla odadan, hatta binadan kaçtım. Dışarıdaki yoğun nemli gecede alnıma vurdum ve inledim. "Ah, tanrılar aşkına." Arkamda bir yerde bir kapı açıldı, bu yüzden yine yürümeye başladım.

Gerçekten nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Şok ve utanç hissettiklerimi anlatmaya yetmezdi. Yerin dibine girme hafif kalırdı. Belki de suçu strese *atabilirdim*. Gülmek istiyordum, bir yanda da ağlamak istiyordum ama.

Bu utancı zamanla unutabilecek miydim? Vay canına, onu gerçekten öptüğüme inanamıyordum. Ne de onun da beni öptüğü ve bunu benim kadar onun da istediğini söyleyen bir şekilde kendini bana bastırdığı bir an olduğuna da inanamıyordum. Bu benim hayal ürünüm olmalıydı.

Yeni bir eğitmen lazımdı bana. Derhal yeni bir eğitmene ihtiyacım vardı. Pat diye düşüp ölmeden onunla tekrar karşılaşmamın imkânı yoktu. Hayatta olmazdı ve...

Birisi önüme çıktı. Bu her kimse, çarpmamak için kenara çekildim ama o önümü kesti. Kendi başıma somurtamadığım için kızarak makineli tüfek gibi söylenmeye başladım. "Of! Çekilsene yolumdan..." Sözlerim yarıda kaldı.

Apollyon önümde duruyordu.

"Şey, iyi akşamlar." Dudakları gelişi güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Şey... üzgünüm, seni görmedim." Ya da *hissetmedim* ki daha onu görmeden iki kez hissettiğimi düşününce bu tuhaftı.

"Belli. Sanki sana çok kötü bir şey yapmış gibi yere dikmiştin gözlerini."

"Evet, hafta sonum kötü geçiyor da... kâbus bitmek bilmiyor." Yana çekildim ama yine önüme geçti. "Pardon." En tatlı sesimi takındım. Ne de olsa Apollyon'du o.

"Birkaç dakika zamanını alabilir miyim?"

Boş avluya baktım, onu reddedemeyeceğimi biliyordum. "Tabii ama birazdan yurt odama gitmem gerek."

"O zaman seninle oraya yürüyeyim de biraz konuşalım."

Başımı salladım, benimle ne hakkında konuşmak isteyebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bezgin bir şekilde onu elimle çağırdım.

"Seni arıyordum." Yanımda yürümeye başladı. "Görünüşe göre kendini yurduna kapatmıştın ve arkadaşların beni yurda erkeklerin girmesinin yasak olduğu konusunda uyardılar. Yasak benim için de geçerliymiş; bence bu tuhaf ve sınır bozucu. Aptal Akit kuralları benim için geçerli olmamalı."

Kaşlarımı çattım, neyin tüylerimi daha çok diken diken etmesi gerektiğinden emin değildim: arkadaşlarımı tanıması mı yoksa beni araması mı. Her ikisi de benim için tüyler ürperticiydi. Boynumu bir dal gibi çıt diye kırabilirdi. O Apollyon'du – hiç kimse bir Apollyon'un onu aramasını istemezdi.

"Bu yüzden yeniden ortaya çıkmanı bekliyordum."

İşte bu *tüyler ürperticiydi*. Bakışlarını hissedebiliyordum ama gözlerimi önümden ayırmadım.

Seth bana kolayca ayak uyduruyordu. "Senin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Dondum ve ona bakmak zorunda kaldım. Çok yakındı ama dokunacak kadar değil. Açıkçası, dokunmayı da istemiyor gibiydi. Beni izlerken göz alıcı yüz hatlarında tedbirli bir ifade geziniyordu. "Melezim."

Sarı kaşını havaya kaldırdı. "Vay canına. Melez olduğunu bilmiyordum hiç, Alexandria. Çok şaşırdım doğrusu."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana Alex de. Ee, niye sordun?"

"Evet, biliyorum. Herkes sana erkek ismiyle sesleniyor." Üst dudağı kıvrıldı ve sesinde bıkkınlık vardı. "Her neyse, bunu sormadığımı biliyorsun. Senin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Apollyon'yu kızdırmak muhtemelen yapılacak en akıllıca şey değildi ama moralim boktanla çok boktan arası bir şeydi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben bir kızım. Sen de bir oğlansın. Şimdi her şey anlaşıldı mı?"

Ağzının bir köşesi seğirdi. "Cinsiyet dersi için teşekkür ederim. Oğlan kız konularında hep kafam karışmıştır ama bir kez daha, sorduğum bu değil." Öne bir adım atıp başını yana yatırdı. "Mayıs ayı civarı Lucian, Konsey'de bulunmamı istedi. Seni de yaklaşık aynı zamanda buldular. Bence bu tuhaf."

İçgüdülerim geriye bir adım atmam için avaz avaz bağırıyordu ama bunu reddettim. "Evet?"

"Ben tesadüflere inanmam. Lucian'ın emrinin seninle bir ilgisi olmalı. Bu yüzden, bu durum çok önemli bir soru sormamı gerektiriyor."

"Neymiş?"

"Annesi iblis olan küçük bir kız niye bu kadar önemli?" Etrafımda dönüyordu. Hareketlerini takip ederek bedenimi döndürdüm. "Lucian beni burada niye daha önce değil de şimdi istesin? Dekanın odasında haklıydın. Sevdiği biriyle ya da arkadaşıyla savaşta karşı karşıya gelen ilk melez, hatta safkan sen olmayacaksın. Seni bu kadar özel kılan ne?"

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Bilmiyorum. Neden gidip ona sormuyorsun?"

Birkaç kısa tutam, saçlarını bağlayan deri şeritten kurtulup

yüzünün önüne dökülmüştü. "Lucian'ın dürüst davrandığını hiç sanmıyorum."

"Lucian'ın dürüst olmasına gerek yok."

"Sen bilirsin. O senin üvey baban."

"Lucian benim hiçbir şeyim değil. O ofiste gördüklerin çok acayip şeylerdi. Güçten ya da amfetamından kafayı bulmuş olmalı."

"O zaman onun kendini beğenmiş bir ahmak olduğunu söylesem kızmazsın?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Hayır."

Yarım ağızla gülümsedi. "Bir kızı korumak için neden avlamaktan alıkonulduğumu öğrenmek istiyorum..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen beni korumuyorsun ki. Lucian'ı koruyorsun."

"Öyle mi? Lucian neden Muhafız olarak bana ihtiyaç duysun? Konsey'den nadiren dışarı çıkıyor ve her zaman çok çeşitli şekillerde korunuyor. Acemi bir Muhafız bile ona yardım edebilirdi. Vaktim burada boşa harcanıyor."

Haklıydı, ama ona verecek bir cevabım yoktu. Omuz silktim ve yine yürümeye başladım; peşimden gelmemesini umut ediyordum ama geldi.

"Sana tekrar soruyorum. Nesin sen?"

Bu soru, ilk iki soruşunda beni sadece kızdırmıştı. Ama üçüncü seferinde kafamı kurcalamış, bir anıyı salıvermişti. Fabrikadaki o geceyi düşündüm. Beni damgaladıktan sonra ne demişti İblis? Sözcükler yüzeye doğru süzülürken durdum, yüzüm asılmıştı. "*Nesin sen?*" Elimi boynuma götürdüm, aşırı yumuşak yara izinin üstünde gezdirdim.

Seth'in gözleri kısıldı. "Nedir o?"

Başımı kaldırdım. "Biliyor musun, bunu bana soran ilk kişi değilsin. İblisin teki de sormuştu... beni damgaladıktan sonra"

Yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Belki de yanıtı bulmak için seni ısırmam gerekiyordur."

Elimi indirdim, ona bir bakış fırlattım. Biliyordum ki şaka yapıyordu, yine de ürpertiyordu beni. "Şansın açık olsun o zaman."

Bu sefer gülümsedi, inci gibi bembeyaz dişlerini gösterdi. Gülümsemesi Aiden'inki gibi olmasa da güzeldi. "Anlaşılan benden korkmuyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Korkacak ne var ki?"

Seth omuz silkti. "Herkes korkar benden. Hatta Lucian... ve iblisler de benden korkarlar. Beni hissedebiliyorlar ve onlar için Ölüm demek olduğumu bildikleri halde koşa koşa bana geliyorlar. Onlar için seçkin bir akşam yemeği gibiyim. Beni reddedemiyorlar."

"Tabii... ben de abur cubur gibiyim," diye mırıldandım Georgia'daki iblisin söylediklerini anımsayarak.

"Belki öyledir... belki de değil. Daha da tuhaf bir şey duymak ister misin?"

Bir kaçış yolu arayarak sağa sola bakındım. Midem yine burulur gibi oldu. "Pek değil."

Gevşek birkaç tutam saçı kulağının arkasına tıkıştırdı. "Burada olduğunu biliyordum. Yani, sen olduğunu değil. Ama birinin... farklı birinin burada olduğunu. Daha lobiye girmeden, dışarıdayken hissettim. Sanki bir mıknatıs çekiyor gibiydi. Seni elimle koymuş gibi buldum."

Onunla ne kadar konuşursam o kadar kötü hissediyordum kendimi. "Ya?"

"Daha önce hiç olmamıştı böyle bir şey." Kollarını göğsünde kavuşturup bana uzandı. Geriye sıçradım. Dudaklarının kenarları öfkeyle kıvrıldı.

Bana dokunmasını istemeyişimin bir sürü nedeni vardı.

Gerçekten dokunacağından korkarak aklıma ilk gelen söyledim. "Dövmelerini gördüm."

Seth, kolu bana uzanmış bir halde donakaldı. Önce yüzünde şaşkınlık dolu bir bakış belirdi, sonra birden ihtiyatlı bir ifadeye büründü. Kahretsin, artık bana dokunmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Hatta benimle aynı havayı solumaktan bile çekinir gibiydi. Bu sefer geri çekildi.

Sevinmem gerekirdi ama bu, midemdeki sancıları artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. "Ben... gitmek zorundayım. Geç oldu."

Ani hava akımını sezince başımı hızla kaldırdım. Seth hızlı hareket ediyordu, muhtemelen Aiden'dan da hızlıydı ve şimdi burnumun dibine girmişti. "Dekanın ofisinde söylediklerinde ciddi miydin? Yani annenin senin için ölmüş olduğu konusunda? Buna gerçekten inanıyor musun?"

Hazırlıksız yakalandığım bu soruya cevap vermedim.

Daha yakına eğildi, sesi alçak ama yine de melodikti. "Değildiysen, o zaman onunla hiç karşılaşmamayı ummalısın çünkü seni öldürecek."

On Üçüncü Bölüm

Ertesi gün antrenman bir tuhaftı. Aiden, antrenman boyunca sanki ona fiziksel ve cinsel olarak saldırmamışım gibi davrandı; bu da ben de birbiriyle çelişen bir dizi duygu uyandırdı. Bir yanım bundan bahsetmediği için memnundu. Diğer yanımsa... şey, o yanım buna içerledi. Bu hiç mantıklı olmasa da aramızda geçenleri kabul etmesini istiyordum.

Ama öfkemi antrenmana getirmiştim. Her zamankinden daha iyi dövüşüyor ve bloke ediyordum. Aiden'ın beni tamamen profesyonel bir tavırla övmesine sinir olmuştum. Antrenman bitiminde minderleri rulo yapıyorduk ki itiraz etme ihtiyacı hissettim.

"Dün gece... Seth'e rastladım." "Dün gece" muhtemelen söylediğim diğer her şeyden çok daha önem taşıyordu. Aiden kaskatı kesildi ama cevap vermedi. "Lucian'ın onu Konsey'e neden çağırdığını bilmek istiyor."

Aiden doğruldu, elini kalçalarına sildi. "Kendine verilen emirleri sorgulamamalı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bunun benimle ilgisi olduğunu söylüyor."

O zaman bana baktı, yüzü etkileyici bir şekilde ifadesizdi.

"Öyle mi?"

Cevap yoktu.

"Bunun anneme olanlarla bir ilgisi var mı?" Suskunluğu sürünce ellerimi yumruk yaptım. "Dün gece, anneme olanları bilmeye yerden göğe kadar hakkım olduğunu söylemiştin. Yani neler olup bittiğini bilmeye yerden göğe kadar hakkım var. Yoksa bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Buna cevap verdi işte. "Ben sana daha önce asla yalan söylemedim, Alex. Gerçeği anladım."

Gözlerimi devirdim. "Evet, bu yalan söylemek olmuyor."

Yüzünde öfke belirdi. "Annene olanları bilmek hoşuma mı gidiyordu sence? Öğrendiğinde ne kadar incindiğini görmekten hoşlandım mı?"

"Mesele bu değil."

"Mesele, benim burada seni eğitmek üzere bulunmam. Sonbaharda derslere devam etmen için seni hazırlamam."

"Başka bir şey yok yani, hı?" Hissettiğim içerleme öfkemi körükledi. "Neler olduğunu bu kadar açıkça bilirken bana neler olduğunu söyleme inceliği bile mi?"

Kararsızlıkla yüzü asıldı. Başını iki yana salladı ve elini saçlarında gezdirdi. Koyu renkli dalgaları her zaman olduğu gibi alnına düştü. "Bakanın, Seth'i Konsey'e neden çağırdığını bilmiyorum. Ben sadece bir Avcı'yım, Alex. Konsey'in iç işlerini bilmem ama..." Derin bir nefes aldı. "Üvey babana tam olarak güvenmiyorum. Marcus'un ofisindeki gösterisi... anormaldi."

Söylemesini umduğum bütün şeylerin içinden bunu itiraf etmesine çok şaşırmıştım. Öfkemin birazını –tamamını değil– dağıtmıştı bu. "Neyin peşinde sence?"

"Tüm bildiğim bu, Alex. Yerinde olsaydım... Seth konusunda dikkatli olurdum. Apollyonlar bazen dengesiz, tehlikeli olabilirler. Öfkeye kapılmalarıyla ünlüdürler ve Seth, yerinin değiştirilmesine sinirlenmişse..."

Başımı salladım ama aslında beni düşündüren bu değildi. Aiden pek başka bir şey söylemeden gitti. Hayal kırıklı içinde antrenman odasından çıktım ve dışarıda Caleb'e rastladım.

İkimiz de birbirimize baktık.

"Ee... duymuşsundur herhalde?" Soğukkanlı görünmeye çalışıyordum.

Caleb başını salladı, gök mavisi gözlerinde hüzün vardı. "Alex, üzgünüm. Bu doğru değil – adil değil."

"Değil," diye fısıldadım.

Böyle şeylerde nasıl olduğumu bildiği için üstüme gelmedi. Bu konudan bir daha bahsetmedik ve gecenin geri kalanında her şey sanki normal gibiydi. Annem iblis değildi ve dışarıda safkanları emmiyordu. Her şey normalmiş gibi davranırken devam etmek kolaydı. Bir süre için işe yaramıştı bu.

Birkaç gün sonra yeni bir eğitmen dileğim kabul oldu. Şey... neredeyse. Ana antrenman odasının çift kanatlı kapısını açtığımda Aiden yalnız değildi. Yanında Kain duruyordu, son antrenman seansımızı net bir şekilde hatırlıyor gibi görünüyordu.

Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken adımlarımı yavaşlattım. "Hey?.."

Aiden'ın yüzündeki ifade anlaşılmazdı – onu öptüğümden beri yüzünde hep bu ifade vardı. "Kain haftada üç gün bize antrenmanlarda yardım edecek."

"Ya." Kain'in bana gösterebilecekleri konusunda heyecan duymakla birisinin, Aiden'la *geçirdiğim* zamandan çalmasından dolayı hissettiğim hayal kırıklığı arasında kalmıştım.

Gerçekten Kain'den öğrenecek çok şeyim vardı. Aiden ka-

dar hızlı değildi ama Aiden yaptığı hamleleri artık anlıyordum. Kain'le ise her şey yeniydi. Antrenmanın sonunda kendimi antrenmanımızdaki değişiklik konusunda biraz daha iyi hissediyordum ama hâlâ Kain'in yeniden ortaya çıkışının, öpücükle ilgisi olduğuna dair rahatsız edici bir endişem vardı.

Kain mantar gibi yerden bitip duran tek kişi değildi. Sonraki hafta boyunca Seth de kampusta takılıp, dinlenme odasında, kafeteryada ve antrenman odasında ortaya çıkıyordu. Bu, onunla karşılaşmaktan kaçınmayı –planım buydu– imkânsız kılıyordu. Aiden yalnızca izlerken kendimi Kain'e karşı korumaya çalışmak yeterince kötüydü ama işin içine Apollyon'un da girmesi kesinlikle berbattı.

Neyse ki bugün Kain'in boş günüydü. Bir grup safkana hafta sonu kaçamağında eşlik ediyordu. Onun için üzülüyordum. Dün, antrenmanın büyük kısmını bundan şikâyet ederek geçirmişti O doğuştan Avcı'ydı, bebek bakıcısı değil. Üzerime böyle bir görev yüklenseydi ben de sinirlenirdim.

Antrenmanda nihayet engelleme tekniklerinin ötesine geçmiştik ve farklı yere indirme türleri üzerinde çalışıyorduk. Gün boyunca Aiden'ı defalarca yüzüstü düşürmeme rağmen bana karşı süper sabırlıydı. Bana annem hakkında yalan söylemesi bir yana, bu çocuk aziz falan olmalıydı.

"Bu hafta cidden iyiydin." İkimiz dışarı çıkarken bana ikircikli bir biçimde gülümsedi.

Başımı iki yana salladım. "Kain dün antrenmanda beni fena benzetti."

Aiden kapıyı itip açtı ve geçmem için tuttu. Normalde kapıları ardına kadar açık bırakırdı ama son zamanlarda kapatmaya başlamıştı. "Kain'in senden daha çok saha deneyimi var ama sen de kendini ona karşı koruyordun."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Ne kadar hazın olsa da

gelişmemi övecegi böylesi anlar için yaşıyordum. "Teşekkürler."

Başını salladı. "Sence Kain'le çalışmanın faydası oluyor mu?"

Dışarıya çıkan kapılarda durduk. Fikrimi sorması bile beni afallatmıştı. "Evet... senden farklı taktikleri var. Bence neyi yanlış yaptığımı görebilmende ve düzeltmende faydası oluyor."

"Güzel. Ben de bunu ümit ediyordum."

"Gerçekten mi?" deyiverdim. "Ben de şey yüzünden sanıyordum – neyse boş ver."

Aiden gözlerini kıstı. "Evet. Başka niye Kain'in yardım etmesini isteyeyim ki?"

Lafı istemeden *oraya* getirdiğim için dehşet ve utanç içinde bakışlarımı kaçırdım. "Şey... dediklerimi unut."

"Alex." Ismimi o yumuşak, sonsuz sabırlı şekilde söyledi. Istemesem de ona döndüm. "Kain'i getirmemin o geceyle hiç alakası yoktu."

Koşup saklanmak istiyordum. Kendime bir de ağızlık bulmak istiyordum. "Yok mu?"

"Hayır."

"O gece..." Derin bir nefes aldım. "Sana vurduğum ve... diğer şey için üzgünüm."

Gözleri derinleşti, griden çok gümüş rengine döndü. "Bana vurduğun için özrünü kabul ediyorum."

O zamana kadar fark etmemiştim ama birbirimize, ayakkabılarımız birbirine değecek kadar yakın duruyorduk. O mu yoksa ben mi hareket etmiştim bilmiyorum. "Ya diğer şey?"

O zaman Aiden o derin gamzelerini göstererek gülümsedi. Uzanıp kapıyı açarken kolu benimkine süründü. "Diğer şey için özür dilemene gerek yok."

Sendeleyerek parlak günışığına çıktım. "Değil miyim?"

Hâlâ gülümseyerek başını iki yana salladı, sonra da çekti

gitti. Kafam karışmış ve bunun ne anlama gelebileceğine biraz takılıp kalmış bir halde akşam yemeği için arkadaşlarıma katıldım ve aramıza katılan en yeni kişi de bir kez daha masamızdaydı. Caleb'in yüzüne yayılmış barız hayranlığı – Seth'le her konuştuğunda yüzünde beliren ifadeyi görünce gülümsemem yüzümden kayboldu.

Masalarına otururken bana bakmadılar bile. Seth onlara ne anlatıyorsa hepsi kendini kaptırmışa benziyordu. Görünüşe göre ondan etkilenmeyen tek kişi bendim.

"Kaç iblis öldürdün?" Caleb öne eğildi.

Bu konuşmayı zaten yapmamışlar mıydı? *Ah, evet. Dündü.* Sinirle iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Seth, plastik sandalyede arkasına yaslandı, tek bacağını masanın kenarına dayadı. "Yirminin üzerinde."

"Vay canına." Elena iç çekti, gözleri salt hayranlıkla parlıyordu.

Gözlerimi devirdim ve kuru etli güveçten bir lokma aldım.

"Tam sayıyı bilmiyor musun?" Caleb kaşlarını kaldırdı. "Ben olsam tarihleri ve saatleriyle birlikte liste yapardım."

Bunu hastalıklı bulmuştum ama Seth sırıttı. "Yirmi beş. Yirmi altı olacaktı ama sonuncu piç elimden kaçtı."

"Apollyon'dan mı kaçtı?" Suyumdan bir yudum aldım. "Utanç verici."

Caleb'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve dürüst olmak gerekirse bunu söylemem için beni kışkırtan neydi, bilmiyorum.. Muhtemelen en son baş başa konuştuğumuzda bana verdiği o küçük öğüttü. Seth bunun üstünde durmamıştı. Su şişesini bana doğru yatırdı. "Sen kaç tane öldürdün?"

"İki." Bir çatal etli ağzıma ittirdim.

"Eğitimsiz bir kız için hiç fena değil."

Mutlu bir şekilde gülümsedim. "Hayır."

Caleb, Seth'e dönmeden önce bana uyaran bir bakış fırlattı. "Ee... elementleri kullanmak nasıl bir his?"

"Ilginç." Seth bakışlarını üzerimden çekmemişti. "Hiç damgalanmadım."

Kaskatı kesildim, elimi ağzıma götürdüm. Eyvah.

"Nasıl bir his, Alex?"

Yemeği yavaş çiğnemek için kendimi zorladım. "Ah... harika bir histi."

Hareket etti, nefesini boynumda hissedebileceğim kadar yakına eğildi. Bütün vücudum kilitlendi. "Şurada kötü, küçük bir yaran var."

Çatal dudaklarımdan düştü, patates püresi masaya saçıldı. En iyi "buzlar prensesi" tavrımı takındım ve ben de ona baktım. "Kişisel alanıma giriyorsun, ahbap."

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Ne olmuş? Ne yapacaksın yani? Bana patates püreni mi fırlatacaksın? Korkudan ölüyorum."

Yüzüne yumruk atacağım. Yapmak ve söylemek istediğim şey buydu ama ben bile bu kadar aptal değildim. Bunun yerine, ben de ona gülümsedim. "Neden buradasın? Lucian'ı *korumak* gibi önemli işlerin yok mu senin?"

Caleb ve diğer çocuklar iğnelememi anlamamışlardı ama o anlamıştı. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve ayağa kalktı. Onlara dönerek başını salladı. "Hepinizle konuşmak güzeldi." Dışarı çıkarken Olivia'ya sürtündü. Zavallı kız aklını yitirecekmiş gibi duruyordu.

"Tanrılar aşkına be Alex. O, Apollyon," diye tısladı Elena.

Patates püresi yığınını kaldırdım. "Evet. Ne olmuş?"

Patates yığınının üzerine peçete koydu. "Şey... ona karşı biraz daha saygılı olabilirsin."

"Saygılıydım zaten. Sadece kıçını öpmüyordum, o kadar."

Ona bakarken kaşlarımı kaldırdım.

"Biz de onun kıçını öpmüyorduk." Kaşlarını çattı, püreyi avuçlayıp kaldırırken.

Dudaklarımı büzdüm. "Bana hiç öyle görünmedi."

"Her neyse." Caleb bir ıslık öttürdü. "Yani, vay canına. Yirmi beş iblis öldürmüş. Dört elementin hepsini, artı beşincisini kontrol edebiliyor... *Beşinci* element, Alex. Evet, onun kıçını bütün gün öpebilirim."

İnlememek için kendimi zor tuttum. "Hayran kulübü falan kurmalısın. Elena da başkan yardımcın olabilir."

Caleb pişmiş kelle gibi sırıttı. "Belki de kurarım."

Neyse ki Olivia masamıza oturunca Seth konusunu kapattık. Caleb, onu görmekten aşırı mutluydu ve bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu.

"Duydunuz mu, çocuklar?" Olivia'nın kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

Sormaktan biraz korkuyordum. "Neyi?"

Bana gergin bir bakış fırlattı. "Dün gece Lure Gölü'nde bir iblis saldırısı olmuş. Konsey daha yeni öğrenmiş. Safkan grubuyla ve Muhafızlarıyla iletişim kuramıyorlarmış."

Bu bilgi, düşüncelerimden başka her şeyi silip götürdü. Seth'e karşı kaba tavrımı ve önceden Aiden'in ne demek istemiş olabileceğini düşünmüyordum. Annemi bile düşünmüyordum.

Elena ufak bir çığlık attı. "Ne? Lure Gölü buradan sadece dört saat mesafede."

Lure Gölü, safkanların kaçamak yapmayı sevdikleri küçük bir yerdi. Tıpkı annemin beni götürdüğü Gatlinburg gibi iyi korunuyor olması gerekirdi. Güvenli olmalıydı. En azından, bize böyle söylenmişti.

"Bu nasıl olabilir?" Sesimin incecik çıkmasından nefret ediyordum.

Olivia başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama bu hafta sonu Konsey Muhafızlarının birkaçı, grupla birlikte gitmiş. Başlarında en az iki eğitimli Avcı varmış."

Ağzım kurumuştu. Hayır. Aynı grup, Kain'in bebek bakıcılığı yapmakla ilgili yakındığı grup olamazdı.

"Tanıdığımız biri var mı?" Caleb öne eğildi.

Olivia sesini alçaltarak etrafına baktı. "Annem daha fazlasını söylemedi. Olay yerini... araştırmaya gidiyordu ama Kain'le Herc'in o iki Avcı olduğunu söyledi. Onlara ne olduğu hakkında bir şey duymadım ama..."

İblisler, melezleri sağ bırakmazlardı.

Biz haberleri sindirmeye çalışırken masaya sessizlik çöktü. Boğazım aniden düğümlenince zorlukla yutkundum. Kain daha dün canıma okuyup dalga geçiyordu benimle. İyi ve hızlıydı ama ortada yoksa daha sonra çerez niyetine yenmek için götürülmüştü. Kain melezdi, bu yüzden iblise dönüştürülemezdi.

Hayır. Başımı iki yana salladım. *Kaçmıştır. Onu daha bulmamışlardır.*

Caleb tabağını kenara itti. Keşke o kadar çok yemeseydim diye hayıflanıyordum. Haberler midemdeki yemeklere iğrenç şeyler yapıyordu ama hepimiz *o kadar çok* etkilenmemiş gibi davranıyorduk. Eğitimdeydik. Bir-iki yıl içinde bunlarla bizzat karşılaşacaktık.

"Peki ya saldırganlar? Onlar kimmiş?" Elena'nın sesi titriyordu.

Yüzünde beliren ifade içime bir huzursuzluk çökmesine neden oldu. Anıden sadece Kain'i kaybetmediğimizi anladım.

"İki aileymiş." Olivia güçlükle yutkundu. "Liza'yla Zeke Dıktı ve kızları Letha. Diğer aileyse... Lea'nın babası ve üvey annesi."

Sessizlik.

Hiçbirimiz kıpırdamadık. Nefes bile almıyorduk sanırım. Tanrılar aşkına, Lea'dan nefret ediyordum. Gerçekten ediyordum ama bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ya da en azından eskiden biliyordum. Nihayet, Caleb konuşabilecek gücü buldu. "Lea ya da üvey kız kardeşi onlarla mıymış?"

Olivia başını iki yana salladı. "Dawn evde kalmış, Lea da burada... *buradaydı*. Yolda Dawn'ı gördüm. Onu almaya gelmiş."

"Bu çok korkunç." Elena'nın yüzü kireç gibi oldu. "Dawn kaç yaşında?"

"Yirmi iki civarında." Caleb dudağını ısırdı.

Ebeveyninin yerini alacak kadar büyük ama kim..." Olivia'nın sesi gittikçe azaldı.

Ne düşündüğünü hepimiz biliyorduk. Kim, Konsey'de bir yeri bu şekilde almak isterdi?

Yurda dönünce kapıma sıkıştırılmış iki mektup buldum. Bir tanesi katlanmış bir kağıt parçasıydı, diğeriyse bir zarftı. Kağıtta Aiden'ın karaladığı bir mesaj vardı; mesajda beklenmedik olaylar nedeniyle yarınki antrenmanın iptal edildiği yazıyordu. Saldırıyı soruşturmak üzere çağırıldığı ortadaydı.

Notu katlayıp masanın üzerine koydum. Zarf tamamen başka bir şeydi; bipolar kişilik bozukluğu olan üvey babamdandı. Kartı okumadım. Ama içinde birkaç yüz dolarlık banknot vardı. Bunları aldım. Kartsa çöp kutusuna gitti.

Akşamın geri kalanını, Lure Gölü'nde neler olduğunu düşünerek geçirdikten sonra uyumakta güçlük çektim ve çok erken uyandım; iğne üzerindeydim.

Öğle yemeğinde Seth'in de Aiden'la birlikte dört saatlik yola çıktığını öğrendim. Gün ilerledikçe Akit'e daha çok bilgi geldi.

Olivia haklıydı. Lure Gölü'ndeki bütün safkanlar katledilmişti. Melez uşaklar da öyle. Gölü ve zeminleri araştırmışlardı ama güvenlik ekibinden sadece dördü bulunmuştu. Bütün eterleri emilmişti. Kaın de dahil diğer ikisi bulunamamıştı.

Ana bilgi kaynağımız olan Olivia bildiklerini bize aktarıyordu. "Ölenlerin bazıları birden çok kez damgalanmaya maruz kalmış. Ama buldukları melezler... iblis damgalarıyla kaplıymış."

Masanın etrafındaki kireç gibi yüzlerde aynı korkunç soruyu okudum: *Neden?* Melezlerde doğuştan daha az eter vardı. Ellerinde eterle dolu safkanlar varken neden bir melezi sürekli olarak emdiler?

Güçlükle yutkundum. "Muhafızları nasıl atlattıklarını biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil ama kabinlerin etrafında güvenlik kameraları vardı, bu yüzden video görüntülerinden bir şey çıkacağını umut ediyorlar."

Gün geçmek bilmezken melezlerin bazıları normal davranmaya çalışıyorlardı ve hiçbirimiz yalnız olmak istemiyorduk. Ama bilardo masalarındaki aktivitede normal kahkahalar yoktu ve oyun sistemleri televizyonun önünde dokunulmadan kaldı.

Kasvetli atmosfer bana da geçmeye başladı. Akşam yemeğinden sonra yurt odama çekildim. Birkaç saat sonra, kapım hafifçe çalındı. Caleb ya da Olivia'nın geldiğini umarak kalktım.

Aiden orada duruyordu ve kalbim nefret etmeye başladığım tuhaf bir şekilde hop etti.

En aptalca soruyu sordum. İyi misin?" Tabii ki değildi. Aiden içeri girip kapıyı kapatırken zihnimde kendimi tekmeledim.

"Duydun mu?"

Yalan söylemenin anlamı yoktu. "Evet, dün gece duydum." Divanın kenarına iliştim.

"Daha yeni döndüm. Kara haber tez yayılır." Onu bu kadar bitkin ve ciddi görmemiştim hiç. Şu anda darmadağın olan saçlarına bakılırsa, ellerini saçlarında defalarca gezdirmiş gibiydi. Onu rahatlatmak istegime neredeyse hâkim olamıyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Divanı işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Başımla evetledim. "Gerçekten... kötüydü, değil mi?"

Oturup ellerini dizlerine koydu. "Çok kötüydü."

Onlara nasıl ulaşmışlar?"

Aiden başını kaldırıp baktı. "Safkanlardan birini dışarıda yakalamışlar. İblisler içeri girince –saldırı, Muhafızları şaşırtmış. Üç iblis...ve Avcılar varmış– kıyasıya dövüşmüşler."

Yutkundum. Üç iblis. Georgia'daki gecede ne kadar çok iblisin birlikte olduğu beni şaşırtmıştı. Aiden da aynı şekilde düşünüyordu. "İblisler cidden grup halinde çalışmaya başlıyorlar. Saldırıları daha önce hiç olmadığı kadar organize ve kendilerine söz geçirebiliyorlar. İki melez kayıp."

"Sence bunun anlamı ne?"

Başını iki yana salladı. "Emin değiliz ama öğreneceğiz."

Öğreneceğinden hiç şüphem yoktu. "Bununla... uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bir soğukluk yansımıştı tavırlarına. Hareket etmiyordu. "Alex... sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam." Sesindeki ciddiyetin, bütün gün uğraştıkları yüzünden olduğuna inanmak istiyordum.

"Güvenlik kameraları vardı. Evin içinde değil de dışında neler olduğuna dair oldukça iyi fikir verdiler bize." Derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. Göz göze geldik. "Buraya ilk ben geldim."

Göğsüm sıkıştı. "Bu... kötü bir şey, değil mi?"

Aiden sözcükleri ağzında gevelemedi. "Evet."

Nefesim kesildi. "Ne... peki?"

Uzun vücudunu bana doğru çevirdi. "Herkesten daha önce... senin öğrenmeni sağlamak istedim. İnsanların öğrenmesine engel olamayız. Orada bir sürü insan vardı."

"Tamam?"

"Alex, bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Güvenlik kameralarında anneni gördük. Onlara saldıran iblislerden biri annendi."

Ayağa kalktım, sonra da hemen geri oturdum. Beynim bunu algılamayı reddediyordu. Düşüncelerim kafamda dönüp dururken başımı iki yana salladım. *Hayır. Hayır. Hayır. O olmaz – herkes olabilir ama o olmaz.*

"Alex?"

Sanki nefes alamıyordum. O, yerde yatarken gözlerindeki donukluğu görmekten, dönüştürüldüğünü duymaktan daha kötüydü bu. Bu... bu daha kötüydü.

"Alex, üzgünüm."

Zar zor yutkundum. "Kimseyi... öldürmüş mü?"

İki melezden birini canlı bulamazsak bunu bilmenin imkânı yok ama öyle tahmin ediyorum. İblisler böyle yapar."

Gözlerimi kırpıştırarak sıcak gözyaşlarımın akmasını engelledim. *Ağlama. Bunu yapma.* "Lea'yı... gördün mü? İyi mi?"

Aiden'in yüzünde şaşkınlık belirdi.

Güldüm ama kahkaham titrek ve kesik kesikti. "Lea'yla ben arkadaş değiliz, fakat..."

"Bunları yaşamasını istemezdin. Biliyorum." Uzanıp elimi avucuna aldı. Parmakları dikkat çekecek derecede sıcak ve güçlüydü, ayaklarımı yere bastırıyordu. "Alex, dahası var."

Yine neredeyse güldüm. "Daha ne olacak ki?"

Elimi sıkıca tuttu. "Annenin, Akit'e bu kadar yakın olması tesadüf olamaz. Bu durumda seni hatırladığına hiç şüphe yok."

"Ah." Orada duruyor, daha uzağa gidemiyordum. Bakışlarımı Aiden'dan kaçırdım, ellerimize baktım. Aramızdaki sessizlik uzadı, sonra da Aiden eğildi ve kolunu omuzlarıma attı. Vücudumdaki her kas kilitlendi. Böyle bir zamanda bile bu durumun yanlışlığını anlayabiliyordum. Aiden beni hiçbir şekilde teselli etmemeliydi. Hatta muhtemelen gelip bunları bana anlatmamalıydı bile. Melezlerle safkanlar birbirlerini teselli etmezlerdi.

Ama Aiden'la birlikteyken kendimi asla bir melez gibi hissetmiyordum ve onu da hiç safkan gibi görmüyordum.

Aiden anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Kulağa, tanrıların dili olan eski Yunanca gibi geliyordu. Neden bilmiyorum ama sesi, iki yakasını bir araya getirmeyi başaramadığım engelleri yıkıp geçmişti. Öne eğildim, başımı omzuna koydum. Gözlerimi çok yandıkları için sımsıkı kapadım. Kısa kısa, kesik kesik soluk alıp veriyordum. Ne kadar bu şekilde kaldık bilmiyorum, yanağı, başımın üstünde ve el eleydik.

"Şaşırtıcı bir güç sergiliyorsun," diye mırıldandı, kulağımın etrafındaki saçları oynatarak.

Gözlerimi güçlükle açtım. "Ah... bütün bunları, daha sonra yıllar sürecek terapiye saklıyorum."

"Kendini hafife alıyorsun. Katlanmak zorunda kaldıklarını düşünsene? Sen çok güçlüsün." Geri çekildi, eli yanağıma o kadar çabucak süründü ki gerçekten de dokunduğunu hayal ettiğimi düşündüm. "Alex, Marcus'a geldiğimi haber vermeliyim. Beni bekliyor."

Aiden elimi bırakıp ayağa kalkarken başımı salladım. "Onları... onları öldürmemiş olma ihtimali olabilir mi?"

Aiden kapıda durdu. "Alex, bilmiyorum. Bu son derece düşük bir ihtimal."

"Melezlerden birini... sağ bulurlarsa bana haber verir misin?" Bunun anlamsız olduğunu biliyordum.

Başını salladı. "Peki. Alex... Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Yalnız kalınca kayarak yere oturdum ve başımı dizlerime dayadım. Annemin kimseyi öldürmemiş olma ihtimali vardı.

Başka ne yapacağını bilmediğinden diğer iblislerle birlikte olabilirdi. Belki de aklı karışmıştı. Belki benim için geliyordu.

Titredim, başımı iyice dizlerimin arasına gömdüm. Yüreğim sancıyordu. Her şey yeni baştan yerle bir oluyormuş gibi hissettim. Kimseyi öldürmemiş olma ihtimali vardı, ama küçücük ve çok zayıftı. Ben bile böyle bir ihtimale tutunmanın ne kadar aptalca olduğunu biliyordum ama bunu yapıyordum işte. Çünkü başka neyim vardı ki? Piperi Nine'nin sözleri şimdi bana daha net geliyordu – sadece söyledikleri değil, söylemedikleri de.

Her nedense annem, beni Akit'ten uzaklaştırmak için bu camianın güvenli ortamını terk etmiş, bütün bunların –bu kocaman belanın– fitilini ateşlemişti. O üç yıl boyunca bir kez olsun yardım istememiş, asla ölümlüler arasında korunmasız yaşama deliliğine dur dememiştim.

Sayısız kez hiçbir şey yapmadığım zamanlar zihnimde canlandı. Bir bakıma ona olanlardan ben sorumluydum. Daha da kötüsü, o masum insanları öldürdüyse onların ölümlerinden de ben sorumluydum.

Ayağa kalktığımda bacaklarım titremiyordu. Kararlılığımı takındım – belki de ona gerçekte ne olduğunu duyduğum gece buna karar vermiştim. Bu dehşet verici suçları işlememiş olması küçük bir ihtimaldi ama eğer... eğer eskiden annem olan iblis, birisini öldürdüyse, o zaman şu ya da bu şekilde onu öldürecektim. Artık o benim sorunum, benim problemimdi.

On Dördüncü Bölüm

Ertesi günkü antrenmanda sanki her şey yolundaymış gibi davrandım. İşe de yaradı, ta ki ara verip de Aiden bana nasıl olduğumu sorana kadar.

Sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "İyiyim."

Sonra mankenin canına okudum.

Antrenmanın sonuna doğru Seth ortaya çıkmadan hemen önce omurgamdan aşağı bir elektrik akımı indi. Kapıda durmuş sessizce beni izliyordu. İçimde benim için burada olduğuna dair kötü bir kuşku vardı. İnledim, ağırdan alarak minderleri rulo yaptım.

Aiden, başıyla Seth'in olduğu tarafı işaret etti. "Her şey yolunda mı?"

"Kim bilir?" Somurttum.

Aiden dimdik doğruldu. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Evet demeyi çok istiyordum ama aslında Seth beni rahatsız etmiyordu. Hem etseydi bile Aiden bu konuda ne yapabilirdi? Aiden belalı bir Avcı'ydı ama Seth, Apollyon'du. Aiden ateşi kontrol ediyordu, *bunu çok da iyi yapıyordu* ve dövüşmeyi bi-

liyordu. Seth ise dört elementin hepsini kontrol ediyordu, *çok korkutucuydu* ve Aiden'ın yüzünü paspas niyetine kullanıp yerleri silebilirdi.

Aiden'ın Seth'e bakışlarından, benim için onunla kozlarını paylaşabileceği okunuyordu. Bu ne kadar aptalca görünse de dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini hissettim.

O kadar yanlış ki.

Gülümsememi yüzümden silmek için kendimi zorlayarak Aiden'ın etrafından dolaştım. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Aiden başını salladı, gözleri hâlâ Seth'in üzerindeydi. *Tamam öyleyse.* Su şişemi yerden aldım, ağır adımlarla yürüdüm. Seth'in önünden geçerken başımla selam verdim, onun Aiden'la o kahramanca bakışma faslını sürdürmeye geldiğini umuyordum, ama döndü ve hemen yanımda yürümeye başladı.

Seth'in gülümsemesinden halinden memnun olduğu anlaşılıyordu. "Eğitmenin beni sevmiyor."

"O *benim* eğitmenim değil. Avcı o." Yürümeye devam ettim. "Hem seninle ilgilendiğinden bile şüpheliyim."

Seth kıkırdadı. "Aynı zamanda Avcı da olan eğitmenin Lure Gölü'ndeyken benimle zor zar konuştu. Konuştuğunda da oldukça soğuk olduğunu söyleyebilirim. Duygularım incindi."

Bundan hiç emin değildim. "Olaylar düşünülürse muhtemelen arkadaş edinme peşinde değildi."

"Annenin saldıran grubun bir parçası olduğu düşünülürse mi?" Umursamaz bir tavırla kaşını kaldırdı. "Kayıtları gözden geçirip annemi gördüğümüzde anormal derecede etkilendi."

Sözleri sıkı bir yumruk etkisi yaptı. Durdum ve ona döndüm. "Seth, ne istiyorsun benden?"

Başını yana yatırdı. Tepemizde kara bir bulut belirdi, avluya kül rengi, kasvetli bir gölge düşürdü. Fırtına geliyordu. "Nasıl olduğunu görmek istedim. Bu çok mu yanlış?"

Bunu düşündüm. "Evet. Beni tanımıyorsun. Neden umursayasın ki?"

Başını eğip gözlerime baktı. "Tamam. Aslında umursamıyorum. Ama senin yüzünden bu dağ başındaki fare deliğinde sıkışıp kaldım, kendini beğenmiş hıyarın tekine bakıcılık yapıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sesindeki o hoş iniş çıkışlar yüzünden, bu söyledikleri kulağa seçkin şeylermiş gibi geliyordu. Neredeyse komikti. "Bak sana ne diyeceğim. Şu anda hiç de umurumda değil." Birkaç melez yanımızdan geçerken durdum. Bize, *bana* baktılar. Bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Umursamazsın tabii. Annen, bir sınıf arkadaşının ailesini öldürdü. Benim aklım da başka yerlerde olurdu."

"Tanrılar aşkına!" Küçük bir çığlık attım. "Bu cidden hain kaydı." Dosdoğru basıp gittim.

Seth peşimden geldi. "Kabalık... ettim. Bana fazlasıyla dobra olduğum söylenir. Belki de bu huyumu düzeltmeliyim."

"Evet, belki gidip buna hemen başlamalısın." Arkama bile bakmadan konuşmuştum.

Yılmayarak bana yetişti. "Lucian'a sordum, biliyor muydun? Neden burada olduğumu sordum ona."

Dişlerimi gıcırdattım ve yürümeye devam ettim. Uğursuz görünümlü bulutlar toplanmaya devam etti. Gökyüzü, her an ikiye yarılacakmış gibi görünüyordu.

"Ne cevap verdi, biliyor musun? Hakkında ne düşündüğümü sordu."

Cevabını duymaya pek hevesli değildim.

"Söyleyeceklerimi duymak için can atıyordu." Gökyüzünde şimşek çaktı, kıyıya yıldırım düştü. Bir an sonra gök gürültüsü sesimizi bastırdı. Kız yurdu görününce adımlarımı hızlandır-

dım. "Bilmek istemiyor musun?"

"Hayır."

Bir şimşek daha gökyüzünü aydınlattı. Bu kez yıldırım iç kısımlara, bataklıkların ötesinde bir yerlere düşmüştü. Yakına, hem de çok yakına. "Yalan söylüyorsun."

Arkama döndüm. Ukala cevabım kafamda daha tamamlanmadan kaybolup gitti. Kapkara işaretler altın rengindeki cildinin görünen her yerinde ortaya çıktı. Kıvrılarak şekiller oluşturuyor, birkaç saniye öyle duruyor, sonra da başka bir şekle giriyorlardı. *Neyin nesiydi bunlar?*

Gözlerimi kollarından zorla çektim ama dövmeler normalde lekesiz olan yanağına yayılıp gözlerinin köşelerine doğru kazındı. İçimde dövmelere dokunmak için ani bir istek belirdi.

"Yine dövmeleri görüyorsun, değil mi?"

Yalan söylemenin gereği yoktu. "Evet."

Gözlerinde derin bir öfke ve karmaşa alevlendi. Şimşekler gökyüzünde haykırdı. "İmkânsız bu."

Şimşek öyle büyük bir gürültüyle çaktı ki geri çekildim. Kafama dank etti. "Fırtınayı... sen yapıyorsun."

"Sinirlenince oluyor. Şu anda çok asabiyim." Seth öne bir adım attı, heyula gibi dikilmişti. "Neler olup bittiğini bilsem bu kadar sinirli olmazdım. Apollyon'un işaretlerini nasıl görebildiğini bilmem gerek."

Onunla göz göze gelmek için kendimi zorladım. Bu bir hataydı – kocaman, aptalca bir hataydı.

İçimde bir güç kabardı, ham ve yoğundu bu güç. Tenimde gezindiğini, omurgamdan aşağı kaydığını hissettim.

Anında, bu çılgın gücün kaynağını bulmak dışında her şey kafamdan silindi. *Buradan mümkün olduğunca hızlı kaçmalıyım.* Bunun yerine, sersemlemiş bir halde öne yürüdüm. Onun olduğu şey yüzündendi. İçinden çıkan enerjinin bu tür bir çekim

etkisi vardı, safkanları, melezleri... hatta iblisleri yakalıyordu.

Şu anda bu etkileri hissediyordum. İçimdeki vahşilik başını kaldırmış, beni zorla ileri itiyordu. İçimde ona dokunmak için büyük bir istek vardı çünkü olanların, tenlerimiz temas ettiğinde bir şekilde ortaya çıkacağından oldukça emindim.

Başımı kaldırmış Seth'e bakarken, o yerinden kıpırdamıyordu. Sanki bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu ve ben de bu parçalardan biriydim. Yüzündeki tembel gülümseme silindi ve dudakları aralandı. Kesik kesik soluyordu; tek eliyle bana doğru uzandı.

Çaba sarf etmem gerekti ama oradan sıvıştım. Seth peşimden gelmedi. Yurda adım atar atmaz gökyüzü ikiye ayrıldı ve kapkara gökyüzünde bir kör edici şimşek daha çaktı. Çok uzakta olmayan bir yerlerde tekrar çaktı.

†

O akşam daha sonra Caleb'le birlikte tıklım tıklım dolu dinlenme odasında dikilirken ona açıldım. Yağmur yüzünden herkes içeri kaçmıştı ve birilerinin bize kulak misafiri olması işten bile değildi.

"Piperi Nine'nin söylediklerini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Pek sayılmaz. Bir sürü zırvalamıştı. Niye ki?"

Saçlarımla oynuyor, parmağımın etrafında çeviriyordum. "Bazen onu çok da deli olmadığını düşünüyorum."

"Dur. Ne dedin? Onun deli olduğunu söyleyen sendin."

"Şey, bu, annem karanlık tarafa geçip insanları öldürmeye başlamadan önceydi."

Caleb etrafına bakındı. "Alex."

Kimse dinlemiyordu, gerçi insanlar arada bir bize bakıp fı-

sıldaşıyorlardı. "Bu doğru. Piperi ne demişti? 'Sevdiğin insanları öldüreceksin?' Bunun kulağa çılgınca geldiğini düşünmüştüm ama bu, annemin iblis olduğunu öğrenmeden önceydi. Biz iblisleri öldürmek için eğitiliyoruz. Bu, oldukça açık görünüyor, değil mi?"

"Bak, Alex, öyle bir duruma sokulman imkânsız."

"Annem buradan yaklaşık dört saat uzaklıkta. Sence niye Kuzey Carolina'ya geldi?"

"Bilmiyorum ama Avcılar onu senden önce bulacaklardır..." Yüzümdeki ifadeyi görünce sesi giderek azaldı. "Bununla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Gelecek yıl Akit'tesin, Alex."

Başka bir deyişle, ben mezun olmadan Avcılar onu öldürecekleri, böylece yollarımızın kesişme ihtimali ortadan kalkacaktı. Bununla ilgili ne düşünmem gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

"Alex, iyi misin?" Başını yana yatırdı, beni izliyordu. "Yani... gerçekten iyi misin?"

Endişesine aldırış etmedim. "Aiden, annemin saldırının bir parçası olup olmadığından emin olamadıklarını söyledi. Kamerada görülmüş ama..."

"Alex." Yüzünde anlayış ve hüzün vardı. "O bir iblis, Alex. Öyle olmadığını düşünmek istediğini biliyorum. Bunu anlıyorum ama onun ne olduğunu unutma."

"Unutmadım!" Bilardo masasındaki birkaç çocuk bana baktı. Sesimi alçalttım. "Bak. Tüm söylediğim, bir ihtimal, küçük bir ihtimal ama o..."

"O ne? İblis değil mi?" Kolumu tuttu, beni çekip oyun makinelerinden birinin etrafından dolaştırdı. "Alex, annen Lea'nın ailesini öldüren grupla birlikteydi."

Kolumu çekip kurtardım. "Caleb, annem Kuzey Carolina'ya geldi. Beni hatırlamıyorsa, görmek istemiyorsa niye buraya gelsin ki?"

"Seni öldürmek istiyor olabilir, Alex. Bu daha başlangıç. Birilerini öldürdü bile."

"Bunu bilmiyorsun! Kimse bilmiyor."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Ya öldürdüyse?"

Öfkemin yerini kararlılık aldı. "O zaman onu bulurum ve bizzat kendim öldürürüm. Ama annemi tanıyorum. Olduğu şeyle mücadele edecektir."

Caleb elini saçlarında gezdirdi ve ensesini sıkıca tuttu. "Alex, bence sen... *ah*."

Kaşlarımı çattım. "Sence ne?"

Seth'i her gördüğünde takındığı o hayranlık ifadesi belirdi yüzünde.

Arkamı dönünce kuşkularım doğrulandı. Seth ağır adımlarla kapıdan girdi, anında kız hayranları etrafını sardı. "Biliyor musun, Seth ne zaman çıkagelse yüzünde bu ifade oluyor, insanlar konuşmaya başlayacak."

"Her neyse."

Konuyu değiştirdim. "Aklıma gelmişken, seninle Olivia'dan ne haber? Onunla Myrtle hakkında konuştun mu?"

"Hayır, konuşmadım. Onunla aramda bir şey yok." Caleb bana döndü, şu anda yüz ifadesi meraklıydı. "Seth'le senden ne haber? Bekle, şu şekilde ifade edeyim: Seth söz konusu olduğunda sana neler oluyor?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece... ondan hoşlanmıyorum. Hem konuyu değiştirmesene."

Dudak büktü. "Ondan nasıl hoşlanmayabilirsin? Apollyon o. Melezler olarak onu sevmeye mecburuz. Elementleri kontrol edebilen tek kişi o."

"Her neyse."

"Alex. Baksana ona." Beni arkama döndürmeye çalıştı ama sabit durdum. "Ah, dur. Buraya bakıyor."

Onu daha geriye ittim. "Buraya gelmiyor, değil mi?"

Ağzı kulaklarına vardı. "Evet – *Hayır.* Bekle. Elena, yolunu kesti."

"Ah, tanrılara şükürler olsun."

Caleb kaşlarını çattı. "Senin derdin ne?"

"Tuhaf biri ve..."

Daha yakına sokuldu. "Ve ne? Hadi ama. Söyle bana. Bana anlatmak zorundasın. Senin en iyi arkadaşınım ben. Ondan neden nefret ettiğini anlat bana." Gözlerini kıstı. "Ondan inkâr edilemez bir şekilde etkilendiğin için mi?"

Kıkırdadım. "Tanrılar aşkına. Hayır. Gerçek neden sana daha çılgınca gelecek."

"Dene bakalım."

Böylece ona, Seth'in buraya çağırılma nedeniyle ve dövmelerin gerçek olmasıyla ilgili şüphelerimi anlattım ama ona dokunma isteğimle ilgili kısmı atladım. Bu, benim için, dile getiremeyeceğim kadar utanç vericiydi. Tek kelimeyle afallad*ı*– ve heyecanlandı."

Neredeyse yerinden sıçrıyordu. "Dövmeler gerçek mi? Onları sadece sen mi görebiliyorsun?"

"Görünüşe göre öyle." Omzumun üzerinden bakarak iç çektim. Elena, Seth'in ağzına düşecekti. "Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Seth bunlardan hiç hoşnut değil. Önceki fırtına var ya? Yağmur? O yaptı."

"Ne? Bazı safkanların havayı kontrol edebildiğini duymuştum ama hiç görmemiştim." Ona kaçamak bir bakış attı. "Vay canına. Çok ilginç."

"Iki saniyeliğine yüzündeki şu hayranlık ifadesini siler misin? Sinirime dokunuyor."

Kolumu kavradı. "Tamam. Konsantre olmam lazım." Seth'e bakmamak için gözle görünür bir çaba harcaması gerekti. Bu-

nun nedeni Caleb'in ondan etkilenmesi değildi. Dürüst olmak gerekirse, Seth ağzına kadar eter doluydu. Hiçbirimiz buna engel olamıyorduk. "Lucian'ın emrinin neden seninle bir ilgisi olsun ki?"

"Güzel soru." Sonra birden aklıma bir şey geldi. "Belki Lucian, benim bir risk olduğumdan korkuyordur. Bilirsin, annem yüzünden? Belki Seth'i buraya, bir şey yaparım diye getirdi."

"Ne yapacaksın ki? Onun içeri mi alacaksın? Annen için hoş geldin partisi mi vereceksin?" Sesinde hayret vardı. "Sen öyle yapmazsın, hem Lucian'ın bunu düşündüğünü bile sanmıyorum."

Başımı salladım ama bu yeni fikrim epey önem taşıyordu. Bu, Lucian'ın, Akit'e dönmemi neden istemediğini açıklıyordu. Onun evindeyken sürekli gözlem altında olacaktım, buradaysa elimi kolumu sallayarak dolaşıyordum. Bu fikrimde aksayan tek bir yan vardı: Lucian gerçekten de bu kadar korkunç bir şey yapacağımı düşünür müydü?

"Muhtemelen hiçbir şey yoktur." Caleb alıdudağını çiğniyordu. "Yani, ne olabilir ki? Bir anlamı olamaz."

"Bir anlamı olmalı ve ben bunu öğrenmeliyim."

Caleb bana baktı. "Sence... olanlar yüzünden mi... buna odaklanıyorsun?"

Şey, tabii ki öyleydi ama konu bu değildi. "Hayır."

"Belki stres yüzünden daha fazla anlam yüklüyorsundur."

"Anlam falan yüklemiyorum ben," diye çıkıştım. Aynı fikirde değilmiş gibiydi. Ondan ve konuşmadan gına gelmiş bir halde dinlenme odasına göz gezdirdi. Elena Seth'i hâlâ alıkoyuyordu ama dikkatimi çeken bu değildi. Jackson odadaydı.

Cody ile başka bir erkek melezin yanındaki bilardo masalarından birine yaslanmıştı. Esmer teni sıra dışı bir şekilde solgundu ve son zamanlarda uyumamış gibi görünüyordu. Onu

suçlayamazdım. Lea'yla ilişkisinin şu andaki durumunu bilmiyordum ama onun hakkında endişeli, ebeveynlerine olanlardan dolayı üzgün olmalıydı.

Bakışlarım Cody'ye kaydı. Bir saniyeliğine odanın diğer tarafından göz göze geldik. Gülümsemesini falan beklemiyordum ama buz gibi bakışları ve iğrenme dolu ifadesi yine de içime işlemişti. Şaşkın bir halde, onun eğilip Jackson'a bir şeyler söylemesini izledim.

Kesik kesik soludum. "Galiba benim hakkımda konuşuyorlar."

"Kim?" Caleb döndü. "Ah. Jackson'la Cody mi? Paranoyaklık ediyorsun."

"Sence... biliyorlar mı?"

"Anneni mi?" Başını iki yana salladı. "İblis olduğunu biliyorlar ama Lure Gölü'nde olduğunu bildiklerini sanmam."

"Aiden, insanların öğreneceğini söylemişti." Sesim gerginleşti.

Korkumu sezen Caleb adeta devleşmişti. "Kimse seni suçlamaz. Kimse bunu sana karşı kullanmaz. Yapamazlar çünkü bunun seninle ilgisi yok."

Başımı salladım, ona inanmayı istiyordum. "Tabii. Haklısın galiba."

Önümüzdeki hafta fısıltılar arttı. İnsanlar bakıyordu. İnsanlar konuşuyordu. Öncelen, hiç kimsenin bana doğrudan bir şey söyleme cesareti yoktu ama safkanlar... eh, onlara dokunamayacağımı biliyorlardı.

Öğle yemeğinden sonra antrenman odasına dönerken avluda Cody'nin yanından geçtim. Başımı önüme eğdim ve hızla

yanından geçtim ama yine de söylediklerini duydum. "Burada olmamalısın."

Hızla başımı kaldırdım ama yolu yarılamıştı bile. Antrenmana gittim, söylediklerini kafamda döndürüp duruyordum. Onu yanlış duymuş olamazdım.

Antrenman odasına girdiğimde Aiden, şaşkın şaşkın bana baktı. Antrenmanın sonuna yaklaşınca sonunda bir şey söyledim. "Sence... annemin o insanlara saldırmamış olma şansı var mı?"

Minderi yere bıraktı ve bana döndü. "Saldırmamışsa bu, iblisler hakkında bildiklerimizi değiştirir, değil mi?"

Ciddiyetle başımı salladım. İblislerin, hayatta kalmak için eter emmeleri gerekiyordu. Annem bir istisna olamazdı. "Ama... öldürmeden de emebilirler, değil mi?"

"Evet ama iblisler öldürmemenin erdemini pek bilmezler. Safkanları dönüştürmek bile çoğu iblisin sahip olmadığı bir irade gerektirir."

Lure Gölü'nde, safkanların hiçbirisi dönüştürülmemişti. Saldıran iblisler hiç irade göstermemişlerdi.

"Alex?"

Başımı kaldırıp baktım, önümde durduğunu görünce hiç şaşırmadım. Yüzünden endişe okunuyordu. Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Bir yanım bir şekilde hâlâ orada olmasını, tamamen kötü biri olmadığını, hâlâ annem olduğunu umut ediyor."

"Biliyorum." Sesi yumuşaktı.

"Bu yanım öylesine perişan ki çünkü biliyorum – *aslında* onun kötü olduğunu ve durdurulması gerektiğini biliyorum."

Aiden öne çıktı, gözleri öylesine parlak ve sıcaktı ki. Her şeyi unutmak ve bu gözlere dalmak istedim. Dikkatli bir şekilde uzandı ve o parmaklarıyla hep yüzüme düşen o saç tutamı-

nı geriye attı. Elimde olmadan titredim.

"Umut etmenin yanlış bir tarafı yok, Alex."

"Fakat?"

"Fakat umudundan ne zaman vazgeçmen gerektiğini bilmelisin." Parmak uçlarını yanağıma getirdi. Elini indirdi ve geri çekildi, bağlantı koptu. "Neden Akit'te olman gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. "Evet... iblislerle savaşmam gerekiyordu. Buna mecburum."

Aiden başıyla onayladı. "Bu hâlâ gerekiyor mu? Annenin onlardan biri olduğunu öğrendikten sonra bile?"

Bunu bir an düşündüm. "Evet. İblisler hâlâ öldürüyorlar. Durdurulmak... zorundalar. Annem onlardan bir olsa da bunu yapmalıyım."

Dudaklarına küçük bir gülümseme belirdi. "Öyleyse umut var."

"Ne için umut var?"

Yanımdan geçip gitmeden önce duraklayıp bana çok bilmiş bir tavırla baktı. "Senin için umut var."

Gitmesini izledim, sözleri kafamı karıştırmıştı. Benim için mi umut vardı? Çocukların, muhtemelen sınıf arkadaşımın ailesini katleden annemin iblis olduklarını unutmasına dair mi umut vardı?

O akşam daha sonra ortak salondaki bakışları hissettim. Sonunda söylenenle bana ulaştı. Bazıları –safkanlar ve melezler– bana güvenilebileceğini düşünmüyorlardı. Annem bu kadar yakında ve ölümcülken olmazdı. Bu aptalcaydı.

Ama durum daha da kötüleşti. İnsanlar artık üç yıl önce neden gittiğimizi ve bu zaman boyunca neden hiç Akit'e dönmediğimi sorguluyorlardı. Söylentiler dolaşıyordu. En sevdiğim hangisi miydi? Annem, Miami'deki o korkunç geceden çok

daha önce iblise dönüşmüştü. Buna inananlar da çıkıyordu.

Günler geçmişti ama ancak bir avuç melez konuşuyordu benimle. Safkanlardan hiçbiri yanaşmıyordu buna. Seth de işleri kolaylaştırmıyor, kahretsin, ondan uzak durmayı imkânsız hale getiriyordu. Her taşın altından çıkıyordu. Antrenman sonrası avluda Caleb ve Luke'la yemek yiyordu. Hatta kimi zaman antrenmanlara geliyor, her seferinde çıt çıkarmadan izliyordu. Tedirgin edici ve sinir bozucuydu.

Seth ne zaman uğrasa Aiden'in yüzünde hep aynı *bakış* beliriyordu. Bunun koruma içgüdüsüyle hoşnutsuzluğun bir karışımı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Gerçi bugün antrenmanı Seth olmaksızın tamamlamıştık, dolayısıyla o bakışı daha yakından inceleyememiştim. Ne kötü. Aiden üstünde çalıştığımız mankenlerden birini tuttuğu gibi duvara sürükledi. Manken bana sorsanız bir ton gelirdi ama Aiden onu kuş tüyü gibi taşıyordu.

Her ihtimale karşı, "Yardım edeyim mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, sonra mankeni duvara dayadı. "Gel buraya."

"Hayrola?"

"Gördün mü şunları?" Mankenin göğsünü işaret etti. İnsan tenini anımsatan materyalde birkaç göçük vardı. Ben başımı sallayınca parmaklarını izlerin üstünde gezdirdi. "Senin bugünkü yumruklarının izleri." Sesi gurur doluydu. Seth'e attığı tüm bakışlardan daha iyiydi bu. "Yumruklarının artık ne kadar güçlü olduğunu bak da gör. Çok etkileyici."

Gülümsedim. "Vay be. Ölümcül parmaklarım varmış."

Hafif hafif güldü. "Bunlar da tekmelerinden." Ellerini mankenin kalçasında gezdirdi. Oradaki materyalin bir kısmı içine göçmüştü. Ah, nasıl da kıskanıyordum o mankeni. Aiden'in parmaklarının bana öyle dokunmasını arzuluyordum. "Senin

yaşında olduğu, yıllarca eğitim gördüğü halde bu tür zarar verememeyen öğrenciler var."

"Kung fu ustasıyım ben. Ne dersin? Sence büyüklerin oyuncaklarıyla oynamaya hazır mıyım artık?"

Aiden duvara, dokunmak için yanıp tutuştuğum şeye baktı. "Belki de."

Bıçaklarla antrenman yapma fikri hem beni mutluluktan uçuruyor hem de bıçakların neye yaradığını anımsatıyordu bana. "Sana özel bir soru sorabilir miyim?"

Azıcık bezgin gibi görünüyordu bu sefer. "Sor."

"Eğer... ebeveynlerin dönüştürülseydi ne yapardın?"

Aiden duraksadı, sonra yanıt verdi. "Onları avlardım. Böyle bir yaşam sürmek, tüm ahlaki değerlerini ve ideallerini sırf öldürmek uğruna yitirmek istemezlerdi. O hayatı istemezlerdi."

Gözlerimi hâlâ duvardan ayırmadan yutkundum. "Ama onlar yine de ailen."

"*Eskiden* ailemdi, ama dönüştürüldükleri an öyle olmaktan çıkarlardı." Aiden yanıma geldi, bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. "Bir noktada bu bağı koparmaya mecburuz. Annen... olmasa tanıdığın, sevdiğin bir başkası olabilir. O gün geldiğinde, onların hatırladığın kişiler olmadığı gerçeğiyle yüzleşmen gerekecek."

Dalgınca başımı salladım. Teknik bakımdan haklıydı Aiden, ama dönüşenler onun ailesi değildi. Onlar öldürüldükleri için, Aiden'in böyle bir şeyle yüzleşmesi gerekmemişti.

Beni duvardan uzaklaştırdı. "Sandığından da güçlüsün, Alex. Avcı olmak senin için bir yaşam tarzı, diğerleri için olduğu gibi bir seçenek değil."

Sözleri yine içimi ısıtmıştı. "Bu kadar güçlü olduğumu nereden biliyorsun? Belki de bütün gün odamda ileri geri sallanıp duruyorum."

Bana garip garip baktı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Sen her zaman... öyle canlısın ki. Birçok insanın ruhunu karartacak bir dönemden geçerken bile." Orada durdu, ağzından çıkanın farkına vardı. Yanakları kızardı. "Hem zaten inanılmayacak kadar inatçısın. Inatçılık derecesinde. Tuttuğunu koparmadan bırakmıyorsun. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu biliyorsun, Alex. Beni kaygılandıran güçlü olman değil. *Aşırı* güçlü olman."

Kalbim coşmuştu sanki. O... beni *önemsiyordu* ve anne babasıyla ilgili sorumu yanıtlamadan önce tereddüt etmişti. Kendi çelişkili duygularım hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıştı ve doğru bir noktaya parmak basmıştı. Karşıma kim çıkarsa çıksın, eğer iblislerse onları öldürmek görevimdi. O yüzden şu an eğitiliyordum. Bir bakıma, annemi öldürmek için eğitim alıyordum.

Derin bir nefes aldım. "Biliyor musun... haklı olmandan nefret ediyorum."

Ben yüzümü buruştururken bir kahkaha attı. "Ama sen, farkında bile olmadan haklı çıktın."

"Ha?"

"Gündönümünde bana eğlenmeyi bilmediğimi söylemiştin, anımsıyor musun? Haklıydın. Annem babam öldürüldükten sonra bir çırpıda olgunlaşmam gerekti. Leon, kişiliğimi o zamanlarda geride bıraktığımı söyler hep." Durdu, hafifçe kıkırdadı. "Sanırım o da haklı."

"Leon nereden bilecek? Onunla konuşmak, Apollo heykeliyle konuşmak gibi bir şey. İstediğin zaman çok eğlenceli oluyorsun. Çok iyisin, akıllısın, hem de zehir gibi. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi..."

"Tamam, tamam." Gülerek ellerini kaldırdı. "Anladım, eğleniyorum da. Seni eğitmek çok eğlenceli, kesinlikle de sıkıcı değil."

Anlamsız bir şeyler geveledim, çünkü, şey, göğsümde yine bir şeyler pır pır ediyordu. Antrenman bitmişti; onunla kalmayı ne kadar istesem de bunun için bir sebep yoktu. Kapının yolunu tuttum.

"Alex?"

Midem büzüldü. "Evet?"

Bir-iki adım ötemdeydi. "Bence antrenmanlarda *bunu* giymesen... daha iyi olur."

Ah. Ne giydiğimi unutmuştum. Üstümde Caleb'in benim için aldığı mini şort vardı. Fark ettiğini bile düşünmemiştim. Aiden'a şimdi bakınca, *fark etmiş olduğunu* anlayıverdim. Aşırı masum bir ifade takındım. "Şortum dikkatini mi dağıtıyor?"

Aiden nadir gülümsemelerinden biriyle baktı. Vücudumdaki her hücre ısınmıştı. Uğrunda eğitildiğim korkunç şey bile uçup gitmişti. Gülümsemesinin üstümde öyle bir etkisi vardı.

"Dikkatimi dağıtan şortun değil." Yanımdan geçip gitti, kapıda durdu. "Zamanımız olursa bir sonraki antrenmanda hançerlerle çalışmana izin verebilirim."

Dikkat dağıtıcı şortlar ve diğer her şey o an aklımdan çıkıverdi. "Hadi canım. Ciddi misin sen?"

Ciddi görünmeye çalıştı, ama yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. "Bir zararı olmaz diye düşünüyorum. Ama sadece biraz. Onları nasıl tutacağını öğrenmenin... faydası dokunur."

Silahlarla dolu duvara baktım. Onlara dokunmam bile yasakken, şimdi Aiden silahlarla çalışmama izin verecekti. Anaokulundan mezun olmak gibi bir şeydi bu. Hatta daha da iyisi. Noel arifesi gibiydi.

Hiç düşünmeden gidip onu kucakladım. Aiden birdenbire kaskatı kesildi, belli ki gafil avlanmıştı. Sadece sıradan bir sarılmaydı, ama gerilim bir anda yükselmişti. Ansızın, Lure Gölü'nden döndüğü zamanki gibi başımı göğsüne dayamamın

nasıl olacağını düşündüm. Ya da kollarını sarıp beni kucaklasaydı ama bunu teselli etmek için yapmasaydı. Peki ya o geceki gibi öpseydim onu... karşılık verir miydi acaba?

"Böyle giyinmeyecek kadar güzelsin." Soluğu saçlarımı dalgalandırdı. "Bıçaklarla çalışmak için de aşırı hevesli."

Kıpkırmızı kesilip geriledim. *Ne?* Aiden beni güzel mi buluyordu? Bunu sindirmek biraz zamanımı aldı. "Kana susadım. Ne diyebilirim ki?"

Aiden gözlerini indirdi. Ben de mağazaya gidip bulabildiğim tüm mini şortları satın almaya karar verdim.

KAKTÜS TEAM

On Beşinci Bölüm

Şafaktan hemen önce Lure Gölü'nde katledilenler için cenaze töreni başladı ve... tıpkı tüm cenazeler gibi bu da çok sıkıcıydı. Eski Yunan adetlerine uygun bir şekilde, merasim üç kısımdan oluşuyordu. Tüm cesetler –kurtarılanlar– tören başlamadan önce yan yana dizilmişti. Cenaze evinin arkasında kalmayı yeğlemiş, ölülere yaklaşmayı reddetmiştim. Onlara saygımı sağlıklı bir mesafeden sundum.

Dikti ailesinin üç cesedi, Lea'nın babası, üvey babası ve Muhafızlar keten örtüye sarılmış, altın mücevherlerle süslenmişti. Cenaze geçidi oradan başladı, upuzundu. Cesetler cenaze odunlarının üstüne kondu ve ana caddede gezdirildi. Ilah Adası'nda tüm turist hareketliliği kesilmiş, sokaklar yas tutan safkanlarla, melezlerle dolmuştu.

Akit'te kalan öğrenciler kalabalığın içinde hemen fark ediliyordu. Üstümüzde siyah plaj elbiseleri ya da parti kıyafetleri vardı. Hiçbirimizin cenazeye uygun kıyafeti yoktu. Ben siyah bir straples elbiseyle parmak arası terlik giymiştim. Elimdekilerin en iyisi bunlardı.

Caleb ve Olivia'nın yanında kaldım, Lea ile Dawn'ı mezarlıkta sadece uzaktan şöyle bir gördüm. Kız kardeşler aynı bakır kızılı saçlara ve akıl almaz derecede ince vücutlara sahiptiler ve Dawn o şiş gözlerle bile kesinlikle nefes kesiciydi.

Hematoi ölülerini gömmüyordu. Ölülerden arta kalanları yaktıktan sonra, onların devasa mermer heykellerini dikiyorlardı. Sanatçının yaptığı, Samos ailesini şereflendirecek olan heykel, onları tanrıların ölümsüzlüğüne dair Yunanca mısraların kazındığı bir kaidenin üstünde tasvir ediyordu. Yuvarlak kaide daha şimdiden yerine yerleştirilmişti.

Cesetlerdeki mücevherler ve altınlar toplanıp kaidenin üstüne kondu. O noktada oradan gitmeyi çok istedim ama saygısızlığın alası olurdu bu. Cenaze odunları ateşe verilirken başımı kaçırdıysam da kefenli cesetleri yiyen ateşin çıtırtısını duyuyordum. Bunun nihailiğinden, orada yatanların muhtemelen annemin kurbanları olduğundan nefret ederek ürperdim.

Yas tutanlar ağır ağır dağıldılar. Kimileri evlerine döndü, kimileri ailelerin evlerinde düzenlenen küçük törenlere katıldılar. Ben Caleb ile Olivia'nın peşine takılıp Akit'e döndüm, tüm o ölümü ve çaresizliği geride bıraktım.

Cenaze ateşlerinin yanından geçerken Aiden'ı buldu gözlerim. Leon'un yanında, Dawn ile Lea'nın birkaç adım uzağında duruyordu. Sanki beni sezmiş gibi başını kaldırdı, göz göze geldik. Bunu belirten bir şey yapmadıysa da orada olmamı onayladığını anlamıştım. Dün, sevdiklerini avlamaktan ve bana güzel olduğumu söylediği şort meselesinden önce ona gelme konusundaki kararsızlığımdan söz etmiştim, çünkü iblislerden biri de annemdi.

Aiden bana o ciddi, çatık kaşlarla bakmıştı. "Gidip taziyeni sunmazsan kendini daha suçlu hissedersin. Bunu yapmaya senin de hakkın var. Hem de herkes kadar, Alex."

Haklıydı elbette. Cenaze törenlerinden her ne kadar nefret etsem de gitmesem kendimi daha kötü hissederdim.

Dawn'a dönmeden önce başını hafifçe salladı Aiden. Uzanıp kızın koluna dokundu. Başını öne eğip başsağlığı dilerken alnına bir tutam siyah saç düştü. Dikkatimi, kasabayı anlamsız heykellerin olduğu yerden ayıran koca demir kapılara verdim. Seth kara üniformasını giymiş, orada duruyordu. Bizi izlediğinden hiç şüphe yoktu. Mezarlıktan ayrılırken onu görmezden geldim.

Günün geri kalanını bir sürü masum insanı yitirdiğimizi unutmaya çalışarak geçirdim.

Ve de bundan annemin sorumlu olduğunu.

Bir sonraki antrenmanda hançerlerle ilgili bir şey yapmadık. Ben bu yüzden ağzımı açıp gözümü yumunca Aiden keyifli bir sabırla beni izledi.

"Yapma ama." Minderleri itip yerden kaldırdım. "Hançerlere elimi bile sürmem yasakken nasıl diğerlerine yetişebilirim ki?"

Aiden beni kenara iteleyip minder taşıma işini üstlendi. "Kendini korumayı bildiğinden emin olmam..."

"Daha hiç Akit bıçaklarıyla pratik yapmadı mı?"

Seth kapının eşiğine dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bizi tembelce izliyordu ama gözleri alışılmadık derecede parlaktı.

Aiden doğruldu, ona bakmaya tenezzül bile etmedi. "O kapıyı kapatıp kilitlediğime yemin ederim."

Seth sırıttı. "Önce kilidi açtım, sonra da kapıyı."

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordum. "Kapı içeriden kilitleniyor."

"Apollyon sırları. Açıklayamam." Bana göz kırptı, sonra kehribar rengi gözlerini Aiden'a çevirdi. "İblislere karşı elindeki tek silahı kullanmayı bilmeden dövüşmeye nasıl hazırlanabilir?"

Seth o soruyla gözümde puan kazanmıştı. Bir hevesle Aiden'a baktım. *Onun* yüzündeki soğuk, nahoş ifade çok daha fazla puan kazanmıştı.

"Onun eğitiminde söz söyleme hakkın olduğunu bilmiyordum." Aiden kömür karası kaşını kaldırdı.

"Yok zaten." Seth duvardan uzaklaşıp antrenman salonunda gezine gezine yürüdü. Duvardan bir hançer alıp karşımıza geçti. "Eminim ki Marcus'u ya da Lucian'ı, Alex'in benimle birkaç raunt dövüşmesi için ikna edebilirim. Hoşuna gider miydi, Alex?"

Aiden'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissedip başımı iki yana salladım. "Hayır. Pek gitmezdi."

Hançeri elinde döndüren Seth'in yüzüne ağır ağır bir tebessüm yayıldı. "Öyle mi? Senin... büyüklerin oyuncaklarıyla oynamana izin verirdim." Önümde durdu, kabzası bana bakacak şekilde uzattı hançeri. "İşte. Al."

Bakışlarım elindeki parlak metal parçasına kaydı. Ucu vahşice sivriltilmişti. Güçlü etkisine karşı koyamazmışçasına elimi uzattım.

Aiden, Seth'in eline yapıştı; hem hançeri hem de Seth'in elini benden uzaklaştırdı. Irkilip Aiden'a baktım. Öfkeli gümüşi gözleri Seth'inkilerle buluştu, öylece kaldı. "Ben ne zaman istersem o zaman hançerlerle çalışır. Orası sana kalmamış. Burada istenmiyorsun."

Seth'in gözleri Aiden'ın eline gitti. Gülümsemesi hiç bozulmamıştı bile. "Kontrolü elinde tutmayı çok seviyorsun, değil mi? Safkanlar ne zamandan beri bir melezin neye dokunup dokunamayacağını umursuyor?"

"Bir Apollyon ne zamandan beri melez bir kızla bu kadar ilgileniyor? İnsan Apollyon'un yapacak daha iyi işleri olduğunu düşünür."

"İnsan bir safkanın bir meleze..."

"Tamam." Seth tanrılar bilir ne söyleyecekse kesip ikisinin arasına girdim. "Şimdi barışın, çocuklar." İkisi de beni ne görüyor *ne de* duyuyor gibiydi. İçimi çekip Aiden'ın koluna yapıştım. Bunun üzerine bana baktı. "Antrenman bitti, değil mi?"

Gönülsüzce Seth'in bileğini bırakıp geri çekildi. O bile verdiği yanıta şaşırmış gibiydi, ama Seth'e ters ters bakıyordu. "Şimdilik evet."

Seth omuz silkti, hançeri elinde tekrar döndürdü. Bakışlarını bir kez daha bana çevirdi. "Aslını istersen bir *melez kızla* ilgilenmekten daha iyi bir işim yok."

Konuşmasındaki bir şeyler tüylerimi diken diken etmişti. Belki de hançeri kullanmadaki becerisindendi bu. "Yok, ben almayayım."

Ardından Aiden'le birlikte antrenman odasından çıktık, ikimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Ne Aiden'in niye o kadar şiddetli tepki verdiğini anlamıştım ne de Seth'in neden Aiden'ın üstüne bu kadar gittiğini. Ama Caleb'le karşılaşınca, konuyu daha sonra üstünde düşünmek üzere beynimin en uzak köşelerine ittim.

Caleb eğlenceye ihtiyacımız olduğuna karar vermişti ve eğlence de ana adada, Zarak'ın haftalık film gecesindeydi. Zarak'ta vizyona yeni giren filmler hiç eksik olmazdı ve hiçbirimiz sinemaya sıkça gidemediğimizden, şu an ölümlü dünyayı kasıp kavuran filmleri izlemek bizim için çok önemliydi. Dünkü cenazelerin ardından hâlâ film gecesi düzenlemesine şaşırmıştım ama sanırım herkesin biraz rahatlamaya, hayatta olduğunun farkına varmaya ihtiyacı vardı.

Fakat Zarak'ın evine varır varmaz işlerin hiç eğlenceli olmayacağını anladım. Küçük bir sinemaya dönüştürülmüş bodrum katına girdiğimiz anda herkes sus pus oldu. Safkanların

da melezlerin de gözü bendeydi. Caleb, Olivia'nın peşinden üst kata çıktığı anda herkes fısıldamaya başladı.

Hiç oralı olmamış gibi yapıp boştaki iki kişilik koltuklardan birine oturdum, gözümü duvara diktim. Beni odadan kaçıp gitmekten alıkoyan şey gururumdu. Birkaç dakika sonra Deacon diğerlerinden kopup yanıma geldi.

"Nasılsın?"

Ona baktım. "Harika."

Bana cep şişesini uzattı. Aldım, göz ucuyla onu süzerek bir yudum aldım. "Dikkat," dedi şişeyi elimden çekip alırken.

Sıvı boğazımı yakmış, gözlerimi sulandırmıştı. "Bu ne yahu?"

Deacon omuz silkti. "Benim özel karışımım."

"Eh... harbiden özelmiş."

"Odanın diğer ucunda biri anlayamadığım bir şeyler fısıldayınca Cody kahkahalara boğuldu. Kendimi paranoyak gibi hissederek, umursamamaya çabaladım.

"Senin hakkında konuşuyorlar."

Başımı ağır ağır kaldırıp Deacon'a baktım. "Sağ ol, ahbap."

"Herkes." Cep şişesini elinde çevirirken omuz silkti. "Bana sorarsan umurumda bile değil. Annen bir iblis. Ne olmuş yani? Elinden ne gelir ki?"

"Gerçekten umurunda değil mi?" Bunca kişi arasında bir tek onun umurunda olacağını düşünmüştüm.

"Hayır. Annenin yaptıklarının sorumlusu sen değilsin."

"Ya da yapmadıklarının." Gözümü yere çevirip dudağımı ısırdım. "Bunları onun yapıp yapmadığını kimse bilmiyor."

Deacon koca bir yudum alırken kaşlarını kaldırdı. "Haklısın."

Karşımızdaki gruptan küstah kahkahalar yükseldi, alaycı bakışlar bize döndü. Zarak başını iki yana sallayıp dikkatini elindeki uzaktan kumandaya verdi.

"Sadece korkuyorlar, o kadar." Odanın diğer ucundakilere

buz gibi baktı. "Hepsinin de dönüştürülmekten ödü patlıyor. İblisler hiç bu kadar yaklaşmamışlardı, Alex. Dört saat uzak sayılmaz, ölen içlerinden biri de olabilirdi. Dünkü onların cenaze töreni olabilirdi."

Titredim. Deacon'un şişesinden bir yudum daha içmek istedim. Gerçekten içimi ısıtmıştı içki. "Peki, sen neden korkmuyorsun?"

"Hepimiz elbet bir gün öleceğiz, değil mi?

"Amma da karamsarsın."

"Ama ağabeyim bana bir şey olmasına izin vermez," diye ekledi. "Onun yerine canını verir daha iyi... gerçi bunun da olmasına izin vermez ya. Ağabeyimden söz açılmışken, en sevdiğim meleze nasıl davranıyor?"

"Şey... iyi, gerçekten iyi."

Cody'nin gür sesi odada yankılandı. "Onun hâlâ burada olmasının tek sebebi, üvey babasının Bakan, dayısının dekan olması."

Koca bir haftadır alaycı fısıltıları, korkunç bakışları altından alıyordum. Ama bunun altında kalamazdım işte. Yoksa kendime saygım kalmazdı.

Koltukta öne kaykıldım, kollarımı dizlerime dayadım. "Bu da ne oluyor şimdi?"

Cody başını bana çevirirken herkes dilini yutmuştu sanki. "Hâlâ burada olmanın tek sebebi akrabaların. Yerinde başka melez olsa, şimdiye çoktan hizmetçi yapılmıştı."

Derin bir nefes aldım, belleğimde rahatlatıcı bir şey aradım. Bulamadım. "Neden böyle bir şey yapsınlar, Cody?" diye sordum.

Deacon, elinde şişesi, benden uzaklaştı.

"Annemi buraya sen getirdin. O yüzden. O safkanlar, annen dışarıda seni aradığı için öldüler! Burada olmasan hâlâ hayatta olacaklardı."

"Saçma." Zarak ayaga kalktı, iskemlesini önümden çekti. Tam da zamanında yapmıştı bunu, çünkü odanın diğer ucuna adeta uçtum, Cody'nin karşısına dikildim.

"Bunu söylediğine pişman edeceğim seni."

Cody pis pis sırıttı. Benden korkmuyordu. "Vay vay vay. Bir saftkanı tehdit etmek seni Akit'ten attırır. Belki de bunu istiyorsundur? O zaman annene tekrar kavuşabilirsin."

Ağzım açık kaldı, yumruğumu tam ağzının ortasına yapıştıracaktım ki Deacon araya girip kolunu belime doladı. Beni kucaklayıp kaldırdı, diğer tarafa koydu.

"Dışarı." Elini sırtıma koymuş, beni cam kapıya doğru itekliyor, başka yol bırakmıyordu.

Dışarıya çıkmak içimdeki öfkeyi dindirmemişti. "Öldüreceğim onu!"

"Hayır. Öldürmeyeceksin." Deacon şişeyi elime tutuşturdu. "Al bir yudum. İyi gelir."

Kapağı döndürerek açtım, koca bir yudum aldım. İçki içimi kavurdu, öfkemi körükledi. Deacon'ın yanından geçip gitmeye çalıştım ama bu kadar ince ve eğitimsiz biri için gayet iyi bir engel oluşturuyordu.

Kahretsin.

"İçeri girmene izin vermeyeceğim. Dayın dekan olabilir ama eğer Cody'yi döversen kıçına tekmeyi basarlar."

Haklıydı ama gülümsedim. "Buna değer."

"Değer mi?" Yana doğru bir adım attı, tekrar önümü keserken sarı lüleleri gözlerinin önüne düştü. "Peki, Aiden ne hisseder sence?"

Soru yumruk gibi inmişti göğsüme. "Ha?"

"Eğer buradan atılırsan ağabeyini sence ne düşünür?"

Yumruk yaptığım ellerimi açtım. "Ben... şey, bilmiyorum."

Deacon cep matarasını bana uzattı. "Kendini suçlar. Seni

yeteri kadar iyi eğitemediğini, iyi akıl veremediğini düşünür. İster miydin böyle bir şeyi?"

Gözlerimi kıstım. Böyle mantıklı akıl yürütmesinden hoşlanmamıştım. "Sana da içmemen için akıl veriyor, değil mi? Buna rağmen ayık gezmiyorsun. Sence bu konuda ne hissediyordur?"

Yavaşça indirdi şişeyi. "Tuşe."

Birkaç saniye sonra destek yetişti. "Neler oldu orada?" diye sordu Caleb.

"Bazı arkadaşların oyunu kuralına göre oynamıyor," diye başıyla kapıyı işaret etti Deacon.

Caleb kaşlarını çatıp bana doğru yürüdü. "Sana bir şey mi dediler?" Cody'nin söylediklerini aktarınca Caleb'in yüzü renkten renge girdi. "Dalga mı geçiyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Dalga geçermiş gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Hadi, öbür adaya gidelim. İçeridekilerin gen zekâlıların hiçbir şeyden anladığı yok."

"Kimse anlamıyor," diye yanıt verdim, damarlarımda hâlâ öfke geziniyordu. "Sen burada sevgili *arkadaşlarınla* kal, ben geri dönüyorum. Berbat bir fikirdi gelmek."

"Dur orada!" Caleb'in kaşları kalktı. "Onlar benim arkadaşlarım değiller. Benim arkadaşım sensin! Ben her şeyi anlıyorum, Alex. Çok zor bir dönemden geçtiğini biliyorum."

Fırıldak gibi dönüp Caleb'e baktım. Mantıklı davranmadığımı biliyordum bilmesine, fakat kendime engel de olamıyordum. "*Anlıyor musun?* Nasıl anlayacaksın ki? Annen sana yaklaşmak istemiyor! Baban ise hâlâ hayatta! İblis falan da değil, Caleb. Nasıl anlayacaksın?"

Ağzımdan çıkanları engelleyebilirmiş gibi ellerini kaldırmıştı. Hissettiği acı yüzünden okunuyordu. "Alex? Tanrılar aşkına."

Deacon iç çekip şişeyi cebine koydu. "Alex, sakinleş biraz. İzleyiciler var."

Çok haklıydı. İnsanlar dışarı dökülmüş, evin geniş verandasında toplanmış, hevesle bekliyorlardı. Az önce kavga istemişlerdi, ama hevesleri kursaklarında kalmıştı. Derin bir nefes alıp öfkemi dizginlemeye çalıştım. Beceremedim. "Buradaki salakların hepsi o insanların benim yüzümden öldüğünü düşünüyor!"

Caleb duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Bu doğru değil. Bak. Çok streslisin. Hadi gel, dönelim..."

Kendime tüm hâkimiyetimi yitirdim. Ona yaklaşırken en iyi arkadaşıma vurup vurmayacağımı merak ediyordum. Muhtemelen vuracaktım ama öğrenmeye fırsatım olmadı. Seth gökten zembille inmiş gibi beliriverdi. Her zamanki gibi kapkara giyinmişti. O üniformayı üstünden hiç çıkarmıyor muydu yoksa?

Varlığı beni durdurmakla kalmadı, etrafımızdaki herkesi de susturdu. Bana uzun uzadıya, sert bir ifadeyle baktı, sonra o aksanlı, lirik sesiyle konuştu. "Bu kadarı yeter."

Başkası olsa defolup gitmesini söylerdim ama ne bu durum normaldi ne de Seth normal biriydi. Birbirimizi süzdük. Dediğini yapmamı ya da sonuçlarına katlanmamı beklediği ortadaydı.

Tüm gücümü kullanarak geriledim. Caleb bana doğru bir adım attıysa da Deacon onun koluna yapıştı. "Bırak gitsin."

Ben de gittim. Birkaç ev geçmiştim ki Seth bana yetişti. "Bir avuç safkanın seni kızdırmasına izin mi verdin?"

"Takipçi sapık falan mısın, Seth? Ne zamandan beri oradaydın?"

"Takipçi falan *değilim* ve kendine söz geçiremediğini, dengesiz biri olduğunu görmeme yetecek kadar zaman geçirdim orada. Senin bu huyunu seviyorum, çünkü beni eğlendiriyor.

Ama bilmen gerekiyor ki annenin yaptıklarının sorumlusu sen değilsin. Bir sürü şımarık safkanın ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Annemin bir şey yapıp yapmadığını bilmiyoruz bile!"

"Ciddi misin sen?" Gözleri yüzümde dolaştı. Aradığını da buldu. "Ciddisin! Şimdi seni tanımlamak için kullandığım sıfatlar listesine aptalı da ekleyebilirim."

Diğer sıfatları merak etmiştim. "Aman, neyse. Beni yalnız bırak."

Seth önümü kesti. "O bir iblis. İnsanları öldürüyor, masumları *katlediyor*, Alex. İblisler böyle yaparlar. Ardında bir mantık yoktur. Annen de öyle yapıyor fakat bu senin suçun değil."

Onu gerçekten tekmelemek ya da yumruklamak istiyordum ancak bunların ikisi de akıllıca olmazdı. Gördünüz mü? Hem aklım başımda hem de kendimi dizginleyebiliyorum. Yanından geçip gitmeye kalktıysam da Seth buna izin vermedi. Uzandı, eliyle koluma yapıştı. Teni tenime değdi.

Birden dünya patladı.

Vücudumda ansızın bir elektrik dolaştı. Seth yanıma ne zaman gelse hissettiğim o duygu gibiydi, ancak yüz kat kuvvetliydi. Konuşamıyordum ve Seth beni tuttukça bu akım hissi daha da kuvvetleniyordu. Hissettiklerim akıl almazdı. *Gördüklerim* de akıl almazdı. Çok yoğun, parlak mavi bir ışık eline dolanmıştı. Bir kordon gibi kıvrılıyor, çıtırdayarak koluma ve Seth'in eline dolanıyordu. İçgüdüsel olarak bu kordonun bizi bir araya getirdiğini, bağladığını anladım.

Sonsuza dek.

"Yo. Yo, bu olamaz!" Seth baston yutmuş gibiydi.

Kolumu bırakmasını istiyordum çünkü parmakları etime gömülmüştü ve bir şeyler... başka bir şeyler daha oluyordu. O *kordonun* içimde hareket ettiğini, kıvrılıp durduğunu, kendini

özüme sardığını, her bir dolanışıyla bizi birbirimize bağladığını hissettim.

Bana ait olmayan duygu ve düşünceler üstüme çullandı. Kör edici bir ışığın içinde gelmişlerdi, peşinden de capcanlı renkler geliyordu. Döndüler, kaydılar, sonunda kavramaya, biraz anlam çıkarmaya başladım.

Bu mümkün değil.

İkimiz de bu yüzden öldürüleceğiz.

Nefes almaya çalıştım. Seth'in düşünceleri benim düşüncelerimin etrafında dolanıyor, duyguları ikimizin de içinde yuvarlanıp duruyordu. Ansızın zihnimde bir kapı sımsıkı kapanınca her şey bıçak gibi kesiliverdi. Renkler çekildi ve mavi kordonun parlaması hafifçe azaldı, sonra kayboldu.

"Şey... dövmelerin geri döndü."

Seth hâlâ kolumu tutan eline bakarak gözlerini kırpıştırıyordu. "Bu... olamaz."

"Neler oluyor? Çünkü eğer bir şeyler biliyorsan ben de öğrenmeyi çok isterim."

Başını kaldırdı, gözleri karanlıkta parıldadı. Şaşkın bakış kayboldu, yerini hiddet aldı. "Öleceğiz."

Duymak istediğim bu değildi. "Ben – *ne dedin sen?*"

Kafasındaki taşlar nihayet yerine oturmuştu. Dudakları ipince oldu, sonra yürümeye, beni de peşi sıra sürüklemeye başladı.

"Dur! Nereye gidiyoruz?"

"Biliyorlardı! Başından beri biliyorlardı bunu. Seni bulduklarında Lucian'ın neden beni Konsey'e çağırdığını şimdi anlıyorum."

Ona yetişmeye çalışırken ayaklarım kumda kaydı. Terliklerimden önce birini, birkaç adım sonra da diğer tekini kaybettim. Kahretsin, o terlikleri nasıl da severdim. "Seth! Yavaşlayıp bana neler olduğunu anlatmalısın!"

Omzunun üstünden tehditkâr bir bakış attı bana. "Olan biteni bize gösteriş budalası üvey baban anlatacak."

Itiraf etmek istemesem de korkuyordum, dûpedûz ödûm patlıyordu. *Apollyonlar dengesiz, hatta tehlikeli olabilirler.* Şaka değildi bu. Seth iyice hızlanmış, beni sürüye sürüye götürüyordu. Ayağım kaydı. Dizim pamuklu elbisemin kenarına takıldı, elbisem yırtıldı. Sabırsızca homurdanarak beni çekti, zorla ayağa kaldırıp yola devam etti.

Beni ada boyunca sürüklerken gökten bir yıldırım düştü ve birkaç metre ötemizde demirlemiş duran bir tekneye isabet etti. Işık beni sersemletmişti ama Seth öfkesiyle yarattığı kargaşayı görmezden geldi.

"Dur!" deyip ayaklarımı kuma gömdüm. "Tekne alev aldı! Bir şeyler yapmalıyız!"

Seth hızla döndü, gözleri ışık saçıyordu. Asılıp beni yanına çekti. "Bizi ilgilendirmez."

Göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. "Beni korkutuyorsun, Seth."

Yüzü sert ve öfkeliydi, ama kolumu tutan elini biraz gevşetti. "Korkman gereken ben değilim. Hadi."

Yanan teknenin yanından geçip sessiz sahil şeridinde ilerledik.

Seth, Lucian'ın evini görünce döndü, verandaya çıkan geniş basamakları ikişer ikişer tırmandı. Ona ayak uydurup uydurmamam hiç umurunda değildi belli ki. Beni bıraktı, televizyondaki polisler gibi kapıyı yumruklamaya başladı.

Kapıyı korkunç görünümlü iki Muhafız açtı. İlki bana şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kısarak Seth'e döndü.

Seth başını kaldırdı. "Lucian'ı hemen görmeliyiz."

Muhafız daha bir dik durdu. "Bakan istirahata çekildi. Daha sonra..."

Arkamızdan vahşi bir rüzgâr esti. Bir an için saçlarım yü-

zünden önümü göremedim, ama saçlarımı araladığımda kalbim duracak gibi oldu. Rüzgâr bir kasırganın kuvvetiyle Muhafız'a vurdu, onu yerden kaldırdı, üvey babamın evinin gösterişli fuaye duvarının ortasına çiviledi. Rüzgâr dinmişti ama Muhafız hâlâ yerden yüksekte, duvarda asılıydı.

Seth kapıdan içeri girip diğer Muhafız'a baktı. "Git bana Lucian'ı getir, hemen."

Muhafız gözlerini güçlükle meslektaşından ayırıp Seth'in emrini yerine getirmek için koştu. Seth'in peşinden içeri girdim. Ellerim öyle kötü titriyordu ki onları bir araya getirdim. "Seth? Ne yapıyorsun, Seth? Durmalısın. Hem de hemen. Bunu yapamazsın! Lucian'ın evine öylece..."

"Sus."

Fuayenin en uzak köşesine çekilip Muhafız'a baktım. Hava gerilim ve güçle, Apollyon'a özgü bir güçle çıtırdıyordu. Bu güç tenimin üstünde gezinir, ağır ağır içime girerken sırtımı duvara yasladım.

Merdivenin başındaki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Lucian döner merdivenden üstünde bol bir gömlek ve altında pijamasıyla indi. Onu öyle görünce kıkırdadım, fakat sesim kesik ve isterik çıktı.

Lucian duvarın kenarına sindiğimi gördü, sonra duvarda asılı duran Muhafız'a baktı. Nihayet Seth'e şaşırtıcı bir sakinlikle baktı. "Neler oluyor?"

"Bu çılgınlığa ikimiz de uykumuzda öldürülmeden önce ne kadar devam edecektin, bilmek istiyorum!"

Ağzım açık kalmıştı.

Lucian'ın sesi duygusuz ve serinkanlıydı. "Muhafız'ı aşağı indir de sana her şeyi anlatayım."

Seth buna pek razı görünmüyordu ama yine de Muhafız'ı bıraktı ve bunu da pek kibarca yapmadı. Zavallı adam yere ça-

kıldı. "Gerçeği bilmek istiyorum."

Lucian başını salladı. "Neden salona geçmiyoruz? Alexandria'nın oturmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Seth sanki orada olduğumu unutmuş gibi döndü, asık bir yüzle bana baktı. Herhalde çok acınacak haldeydim, çünkü bakıp başıyla onayladı. Kaçıp gitmeyi düşündüysem de fazla uzaklaşabileceğimden şüpheliydim. Hem korkuyu geçtim, neler döndüğünü öğrenmek için merakımdan çatlıyordum.

Cam duvarlı küçük bir odaya geçtik. Beyaz hasır koltuğa resmen yığıldım. Muhafızlar da peşimizden geldiler ama Lucian eliyle onları uzaklaştırdı. "Lütfen Dekan Andros'a Seth ile Alexandria'nın burada olduğunu haber verin. O anlar." Muhafızlar duraksadılar ama Lucian başının bir hareketiyle onları yolladı. Onlar çıkınca Lucian, Seth'e döndü. "Oturmaz mıydın?"

"Ayakta durmayı yeğlerim."

"Şeyy... dışarıda yanan bir tekne var." Sesim gergin ve çok tiz çıkıyordu. "Belki birisi ilgilenir."

"İcabına bakılacak." Lucian yanımdaki koltuklardan birine oturdu. "Alexandria, sana karşı tümüyle açık sözlü olmadım."

Birazcık alaycı bir tavırla oflayıp pufladım. "Gerçekten mi?"

Öne eğildi, ellerini kareli pijamasına koydu. "Üç yıl önce kâhin, annene, senin on sekizinci doğum gününde Apollyon olacağını söyledi."

Bir kahkaha patlattım. "Bu çok komik."

"Öyle mi?" Seth dönüp yüzüme baktı. Beni tutup sarsmak ister gibiydi.

"Hımm... evet!" Gözlerim koskoca açıldı. "Senin gibi sadece bir kişi olabiliyor..." Aiden'ın ödünç verdiği kitapta yazanları anımsayınca sesim kesildi. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü, ama bir yandan da iliklerime kadar üşüyordum.

"Rachelle ayrılmadan önce Marcus'a bundan söz etti. Mar-

cus onun kararlarına razı değildi, ama Rachelle seni koruması gerektiğini düşünüyordu."

"Neye karşı?" Bu sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez yanıtı anlamıştım. *Solaris'in başına gelenlerden.* Başımı iki yana salladım. "Hayır. Olacak şey değil bu. Kâhinin anneme söylediği bu değildi."

"Senin sevdiklerini öldüreceğinden söz eden kısmı mı diyorsun? Kehanetin önemli kısmı orası değil. Önemli olan, senin ikinci bir Apollyon'a dönüşecek olman." Gülümseyerek Seth'e döndü. "Seth'in burada olması, kâhinin doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmenin en iyi yoluydu."

Seth oturma odasını arşınlıyordu. "Tabii ya, her şey uyuyor. Seni o ilk gün... bu yüzden hissettim. Annenin burayı terk etmesine şaşmamalı. Muhtemelen seni ölümlüler arasında sonsuza dek saklayabileceğini düşündü." Dönüp Lucian'a baktı. "Neden bizi bir araya getirmek istedin? Ne olacağını biliyorsun."

"Ne olacağını bilmiyoruz." Lucian onun bakışlarına karşılık verdi. "Dört yüz yılı aşkın zamandır birden çok Apollyon olmadı. O günden bu yana çok şey değişti. Tanrılar da öyle."

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu. "Beyler... Dediğinizi anlıyorum ama yanılıyorsunuz. Benim *onun* gibi olmama imkân yok. Hayatta olmaz öyle bir şey."

"Öyleyse dışarıda olanları nasıl açıklıyorsun?" Seth dövecekmiş gibi bakıyordu bana.

Derin bir nefes alıp onu duymazdan geldim. "Olanaksız."

"Ne oldu?" Lucian meraklanmış gibiydi.

Seth mavi kordonu ve birkaç saniyeliğine birbirimizin düşüncelerini nasıl duyduğumuzu anlatırken Lucian'ın gözleri ikimizin arasında mekik dokuyordu.

Şaşırmadığı ortadaydı.

"Endişe edecek bir şey değil. Birbirinizi tanıma şekliniz

böyle. Seni bu yüzden burada görevlendirmiştim, Seth. Alex'in senin diğer yarın olup olmadığını öğrenmeye mecburduk. Bu olasılık... elimizin tersiyle itemeyeceğimiz kadar büyük bir fırsat. Sadece ikinizin bir araya gelmesinin bu kadar uzun süreceğini hiç beklememiştim."

"Riske değer mi peki?" Seth'in yüzü asıktı. "Eğer tanrılar ondan şimdiye kadar habersizlerse, pek yakında öğreneceklerdir. Her şeyi olduğu gibi bırakabilirdin. Alex'in hayatının senin için hiç mi anlamı yok?"

Üvey babam öne çıktı, Seth'le göz göze geldi. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında değil misin? Sadece senin için değil, türümüz için? İkiniz her şeyi değiştireceksiniz, Seth. Evet, şimdi de güçlüsün, ama Alex on sekizine basınca gücün sınırsız olacak."

Bu, Seth'ın ilgisini çekmiş gibiydi. "Ama tanrılar... Bunun olmasına göz yummayacaklardır."

Lucian sırtını iskemlesine yasladı. "Tanrılar... yüzlerce yıldır bizimle konuşmadılar, Seth."

"*Ne dedin?*" Seth'le bir ağızdan bağırdık. İşler ciddiye binmişti şimdi.

Lucian bunun önemsiz olduğunu belirtmek istercesine elini havada salladı. "Kendilerini soyutladılar ve Konsey onların artık hiçbir şeye karışmayacağına inanıyor. Dahası, tanrılar merak ediyorlarsa ya da ilgileniyorlarsa Alexandria'dan haberleri vardır. Eğer kâhin bunu gördüyse, tanrılar zaten biliyorlardır. Onun *mutlaka* farkındadırlar."

Lucian'a inanmıyordum. Ağzından çıkan tek sözcüğe bile. "Solaris'ın farkında değillerdi ama!"

Dönüp bana baktılar. Lucian'ın kaşları çatıldı. "Sen Solaris'i nereden biliyorsun?"

"Ben... onun hakkında bir şeyler okudum. Apollyonların

ikisini de öldürdüler."

Lucian başını iki yana salladı. "İşin iç yüzünü bilmiyorsun. Diğer Apollyon Konsey'e saldırdı ve Solaris'in görevi onu durdurmaktı. Ama durdurmadı. O yüzden idam edildiler."

Yüzüm düştü. Kitapta öyle bir şey geçmiyordu.

Seth nihayet oturdu. "Bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

Lucian'ın gözleri aydınlandı. "İkiniz sayesinde onca yaşamı riske atmadan iblisleri yenebiliriz. Kuralları değiştirebiliriz. Melezlerle, evlilikle, Konsey'le ilgili kuralları. Aslını istersen her şey mümkün."

Midesine sıkı bir yumruk oturmak istiyordum. Sanki melezler Lucian'ın çok umurundaydı da.

"Konsey'in hangi kurallarını değiştirmek istiyorsun?" Seth, Lucian'ın yüzünü dikkatle inceliyordu.

"Bunlar şimdi konuşulacak şeyler değil, Seth." Elini bana doğru salladı, yine o acayip, yapış yapış gülümseme belirdi yüzünde. "Alex'in kaderi, senin diğer yarın olmak."

Seth dönüp uzun uzadıya baktı bana. "Daha kötüsü de olabilirdi sanırım."

Bu tüylerimi ürpertmişti işte. "*Bu* ne demek oluyor şimdi?"

"Siz ikiniz, bir yapbozun parçaları gibisiniz. Birbirinizi tamamlıyorsunuz. Senin gücün onunkini besleyecek... onun gücü de seninkini." Lucian güldü. "Gerçekten de büyüleyici bir şey. Sen onun diğer yarısısın, Alexandria. Kaderinde onunla birlikte olmak yazılı. Ona aitsin."

Sanki koca bir ağırlık gelip göğsüme çöreklenmişti. "Yo. *Hayır.* Hayır."

Seth bana bakıp yüzünü buruşturdu. "O kadar üksünmüş gibi yapmana gerek yok."

Önceki gün, kendimi ona dokunmak zorunda hissettiğimde, bunun sebebinin onun Apollyon olması olduğunu dü-

şünmüştüm. Yoksa Apollyon *olduğumuz* için miydi? Titredim. "Tiksinmiş mi? Bu... mide bulandırıcı yahu! Ağzınızdan çıkanı kulağınız duymuyor mu sizin?"

Seth iç çekti. "Bu yaptığın düpedüz hakaret ama."

Söylediğini duymazdan geldim, *onu* duymazdan geldim. "Ben... kimseye ait değilim."

Lucian gözümün içine baktı ve bakışlarındaki kararlılık beni etkiledi. "Ama öylesin."

"Bu saçmalık!"

"O, on sekiz yaşına girince," dedi Seth, dudaklarını büzerek. "Güç, onun gücü bana kayacak."

"Evet," diye hevesle doğruladı Lucian. "O Uyanınca tek yapman gereken ona dokunmak."

"O zaman..." Lafın gerisini getirmesi gerekmiyordu. Hepimiz biliyorduk zaten.

Seth bir Tanrı Katili'ne dönüşecekti.

Lucian'a baktı Seth. "Bundan başka kimin haberi var?"

"Marcus'un, bir de Alexandria'nın annesinin."

Kalbim birden tekledi.

Seth ters ters bana bakıyordu, duygularını ele vermiyordu yüzü. "Bu, birçok iblis uzak dururken onun neden Akıt'in bu kadar yakınına sokulduğunu açıklıyor. Ama neden? Melezler dönüştürülemez ki."

"Bir iblis başka neden bir Apollyon'u ele geçirmek istesin ki? Şu an bile Alexandria'daki eter onları aylarca beslemeye yeter." Lucian eliyle beni işaret etti. "Annesi, Alexandria'yı Uyanış'ından sonra ele geçirirse neler olur sence?"

Kulaklarıma inanamıyordum. "Yani beni öğle yemeği yapmak istediği için mi burada?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Yoksa neden buraya gelsin, Alexandria? O yüzden Akıt'e gelmene karşıydım, tıpkı Marcus gibi.

Bunun senin kaybettiğin zamanla ya da önceki davranışlarınla bir alakası yok. Sen mezun oluncaya kadar Rachelle'i durduramama ihtimalimiz vardı. Risk o kadar büyüktü ki onunla yüz yüze gelebilir ve görevini yerine getiremeyebilirdin. Bir iblisin bir Apollyon'u eline geçirmesine göz yumamam."

"Ama şimdi bir şeyler değişti mi?" diye sordum.

"Evet." Lucian ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koydu. "O bu kadar yakındayken, onu bulabiliriz. Onunla asla karşılaşman da gerekmeyecek. Bu iyi bir şey, Alexandria."

"İyi bir şey mi?" Acı acı gülüp omuz silkerek kendimi ondan kurtardım. "Tüm bunlar iğrenç ve... sapıkça."

Seth bir anda döndü. "Alex, bunu görmezden gelemezsin. Ne olduğumuzu görmezden gelemezsin. Biz..."

Ellerimi kaldırdım. "Lafı oraya hiç getirme bile, ahbap. Biz diye bir şey yok. Öyle de bir şey olmayacak! Tamam mı?"

Gözlerini devirdi. Belli ki itirazlarım şurasına kadar gelmişti.

Odadan çıkmak için geri geri yürüdüm. "Çok ciddiyim, bu konuda tek kelime daha işitmek istemiyorum. Bu konuşma aramızda hiç geçmemiş gibi davranacağım."

"Alex. Dur." Seth bana doğru bir adım attı.

Ona buz gibi baktım. "Beni sakın takip etmeye kalkışma! Ciddiyim, Seth. Beni havalara fırlatabilecek olman umurumda bile değil. Beni izleyecek olursan, kahrolası köprünün tekinden kendimi aşağı atar, seni de beraberimde götürürüm!"

"Bırak, gitsin." Lucian elini gösterişli bir şekilde salladı. "Bunu... sindirmek için zamana ihtiyacı var."

Ne ilginçtir ki Seth onu dinledi. Bunun üzerine dışarı çıktım, sokak kapısını çarpıp kapattım. Adaya geri dönerken kafamın içi arı kovanı gibiydi. Havada artık kesif bir duman kokusu olmadığını bile belli belirsiz fark ettim. Birisi teknedeki yangını söndürmüştü. Ben geçerken köprüdeki Muhafızlar

bezgin bir ifadeyle el salladılar.

Birkaç dakika sonra kampusu ve kumsalın misafirhaneyle öğretim elemanlarının lojmanlarını kampustan ayıran kısmını geçmiştim. Hangi şartlar altında olursa olsun benim ya da herhangi bir öğrencinin onların konutları civarında dolaşması yasaktı ama konuşacak birilerine, Aiden'a ihtiyacım vardı.

Aiden tüm bunlardan bir anlam çıkarabilirdi. Ne yapılacağını bilirdi o.

Küçük evlerin birçoğu yaz boyunca boş olduğundan Aiden'ın hangisinde oturduğunu bulmak kolaydı. Neredeyse birbirinin aynısı gibi görünen kulübelerden birinde ışık yanıyordu. Kapıda durup tereddüt ettim. Buraya gelmek sadece benim değil, Aiden'ın da başını derde sokacaktı. Beni gecenin bu saatinde bir safkanın evinde bulurlarsa başıma neler gelebileceğini hayal bile edemiyordum. Ancak ona olan ihtiyacım, bunun sonuçlarından daha ağır basıyordu.

Birkaç saniye sonra Aiden kapıya baktı. Beni kapısında gördüğüne şaşırmamış gibi yapmayı iyi başarmıştı. Düşük bel pijama Lucian'ın üstünde durduğundan daha çok yakışmıştı ona. Atlet de öyle. "Seninle konuşmam lazım," dedim ona.

Beni tepeden tırnağa süzdü. "Ayakların neden çıplak senin? Niye üstün başın kum içinde? Hemen söyle, Alex. Ne oldu sana?"

Bön bön aşağı baktım. Sandaletlerim mi? Ana adada bir yerlerde bir daha görünmemek üzere kaybolmuşlardı. İç çekip arapsaçına dönmüş saçlarımı geriye attım. "Buraya gelmemem gerektiğini biliyorum ama başka nereye gideceğimi bilemedim."

Aiden uzandı, kibarca kollarımdan tuttu beni. Tek söz bile etmeden beni kulübesine aldı.

On Altıncı Bölüm

Aiden beni kanepesine götürüp otururken yüzünde tuhaf bir bakış vardı. Aynı anda hem tehlikeli hem de rahatlatıcıydı. "Dur da... sana bir bardak su getireyim."

Bakışlarım salonunda gezindi. Benim yurttaki odamdan çok da büyük değildi ve tıpkı benimki gibi, tümüyle süsten yoksundu. Ne bir fotoğraf vardı, ne gözde bir tablo ya da duvarları süsleyen sanat eserleri. Onun yerine, sehpanın, küçük bilgisayar masasının ve sayısız rafların üstü kitaplarla ve çizgi romanlarla kaplıydı. Televizyon yoktu. Tam bir kitap kurduydu. Belki antik Yunanca yazılmış çizgi romanları bile okuyordu. Her nedense yüzümü güldürdü bu.

Sonra odanın köşesinde, kitaplıkla çalışma masası arasında duvara yaslanmış bir gitar gözüme ilişti. Rafların birine de boydan boya penalar dizilliydi. Siyah dışında her renkten vardı Tahmin etmiştim, o eller zarif ve sanatsal bir şeyler içindi. Benim için bir şeyler çalmasını sağlayabilir miyim diye merak ettim. Gitar çalan erkeklere karşı hep bir düşkünlüğüm olmuştur.

"Çalıyor musun?" Başımla gitarı işaret ettim.

"Arada bir." Elime bir bardak su tutuşturdu, o daha yanıma oturmadan içip bitirdin. "Çok mu susadın?"

"Hı hı." Dudaklarımdaki damlaları sildim. "Sağ ol. Penaları niye öyle dizdin?"

Gitara baktı. "Koleksiyon yapıyorum. Tuhaf huylarımdan biri sanırım."

"Sana siyah pena lazım."

"Galiba öyle." Aiden bardağı alıp sehpaya koydu, elimdeki titremeyi fark edince yüzü asıldı. "Neler oldu, Alex?"

Kahkaham boğazımda kaldı. "Duyunca delirdiğimi sanacaksın." Ona göz ucuyla baktım ve yüzünde benim adıma duyduğu korkuyu görmek, mahvolma sebebimdi.

"Alex... bana söyleyebilirsin. Seni yargılamam."

Acaba ne olduğunu sanıyor diye merak ettim.

Uzanıp elimi tuttu. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Ellerimize, o parmaklara baktım. *Senin kaderin onunla olmak.* Bu sözler beni yıkıp geçmişti. Ellerimi kurtarıp ayağa kalktım. "Evet, güveniyordum. Güveniyorum da. Sadece, olanlar çılgınca."

Aiden yerinden kalkmadı, ama odayı deli gibi arşınlayışımı gözüyle takip etti. "En başından başlamayı dene."

Başımı sallayarak onayladım, ellerimi elbiseme sürdüm. Söze partiden başladım. Cody'nin ne dediğini duyunca Aiden'ın yüzü asıldı, Seth'ın birisinin teknesini yaktığını duyunca daha da sinirlendi. Ona her şeyi, hatta Seth'le ilgili iğrenç kısmı bile anlattım. Nasıl bir bütünün "ikı yarısı" falan olduğumuzu. Aiden çok iyi bir dinleyiciydi. Hiç soru sormadı, ama söylediğim hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyordum.

"Bunlar doğru değildir, değil mi? Yani, hiçbiri gerçek olamaz." Oturma odasında tekrar volta atmaya başladım. "Lucian.

annemin o yüzden buradan gittiğini söyledi. Kâhin ona ikinci Apollyon olduğumu söylemiş, o da tanrıların... beni öldüreceğinden korkmuş sanırım." Kahkaham aşırı tizdi.

Aiden elini saçlarında gezdirdi. "Lucian seni evine getirmek istediğinde tuhaf bir şeyler döndüğünden şüphelenmiştim. Seth'in işaretlerini gördüğünü söylediğindeyse... Bunca zamandır eşine bu denli ender rastlanan biriyle olduğuma inanamıyorum. On sekizine ne kadar kaldı, Alex?"

Ellerimi sinirli bir şekilde elbisemin iki yanına sürttüm. "Martın dördünde." Bir yıldan az vardı.

Aiden çenesini ovuşturdu. "Kâhinle konuştuğunda bununla ilgili bir şey demiş miydi?"

"Hayır, sadece sevdiklerimi öldüreceğimi söylemişti. Bundan hiç söz etmemişti, ama deli saçması bir sürü şey sıralamıştı." Yutkundum, damarlarımdaki kanın uğultusunu duydum. "Yani, şimdi dönüp de bakınca söylediği şeylerden bazıları anlam kazanıyor ama o zaman anlamamıştım."

"Nasıl anlayabilirdin ki?" Küçük tahta masanın etrafını döndü. "Artık annenin neden güvenli adadan gittiğini biliyoruz. Seni korumak istiyordu. Solaris'in hikâyesi gerçekten trajik, ama o, Konsey'e ve tanrılara karşı geldi. Kaderlerini mühürleyen de buydu, kitapta onlar hakkında yazılanlar değil."

"Solaris neden böyle yaptı? Başına neler geleceğini bilmiyor muydu?"

"Kimileri onun Ilk'e âşık olduğunu söylerler. Ilk, Konsey'e karşı geldiğinde Solaris onun tarafını tuttu."

"Bu çok aptalca." Gözlerimi devirdim. "Basbayağı intihar etmiş. Bu sevgi değil."

Aiden bir anlığına gülümsedi. "Insanlar sevdikleri uğruna akla gelmeyecek şeyler yaparlar, Alex. Annenin yaptıklarına bir bak. Bu da farklı bir tür sevgi. Her şeyi, seni sevdiği için bırakıp gitti."

"Onun neden gittiğini hiç anlayamamıştım." Sesim bir çocuğunki gibi ve kırılgandı. "Ama artık anlıyorum. Gerçekten de beni korumak için gitti." Bunu bilgi yumruk gibi boğazımda düğümlenmişti. "Bilirsin işte. Beni buradan alıp gittiği için ondan nefret ediyordum. Neden böyle riskli ve aptalca bir şey yaptığını hiç anlayamamıştım, meğerse beni korumak içinmiş."

"Bunu bilmek seni biraz rahatlatıyor olmalı."

"Rahatlatmak mı? Bilemiyorum. Tek düşünebildiğim, ben ucubenin teki olmasaydım onun hâlâ hayatta olacağı."

Sözlerim, yüzünde acı dolu bir ifadenin belirip kaybolmasına sebep oldu. "Bundan kendini sorumlu tutamazsın. Buna izin *vermem*, Alex. Buna takılmayacak kadar yol aldın."

Başımı salladım, bakışlarımı kaçırdım. Aiden neye inanırsa inansın, ben Apollyon'un ikinci bedenlenmesi olmasam bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti. "Bundan nefret ediyorum. Dizginlerin elimde olmasından."

"Ama elinde, Alex. Olduğun şey, sana herkesten fazla kontrol gücü veriyor."

"Nasıl? Lucian'ın tarifini duysan, beni Seth'in elektrik prizi sanırsın. Kim bilir? Hiç kimse."

"Haklısın. Kimse bilemez. On sekizine bastığında..."

"Koca bir ucube olacağım."

"Ben başka bir şey diyecektim."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Peki. On sekiz yaşına girince tanrılar beni uykumda mı öldürecek? Seth öyle dedi."

Gözlerinin grisi öfkeyle koyulaştı. "Tanrıların önce senden haberdar olması gerekiyor. Bunun içini rahatlatmayacağını biliyorum, ama senden... kurtulmak isteselerdi çoktan yaparlardı bunu. O yüzden, on sekizine bastığında her şey mümkün."

"Bu iyi bir şeymiş gibi davranıyorsun."

"Öyle olabilir, Alex. Siz ikiniz..."

"Aynı Lucian gibi konuşuyorsun!" Ondan uzaklaştım. "Şimdi de bana Seth'in süper özel diğer yarısı olduğumu, ona ait olduğumu falan söyleyeceksin. Sanki bir insan değil de malmışım gibi!"

"Öyle bir şey dediğim yok." Yaklaştı, ellerini omuzlarıma koydu. Ellerinin ağırlığı altında ürperdim. "Sana kader konusunda söylediklerimi anımsıyor musun?" Başımı iki yana salladım. Şortumu dikkat dağıtıcı bulduğunu hatırlıyordum. Hafızam inanılmayacak kadar seçiciydi. "Geleceğini sadece sen kontrol edebilirsin, Alex. İstediklerin konusunda tüm kontrol sende."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Evet."

Başımı iki yana salladım, bu noktada hiçbir şeye inanamayacağımı düşünüp geri çekilmeye kalktım. Ama Aiden'in eller omzuma sıkı sıkı yapıştı. Bir an sonra Aiden beni kucaklayıp kendine bastırdı. Duraksadım, çünkü ona bu denli yakın olmak işkencelerin en tatlısıydı.

Ondan uzaklaşmalıydım... olabildiğince uzağa gitmeliydim, ama kolları omzuma dolanmıştı. Ağır ağır, dikkatlice başımı göğsüne yasladım. Ellerimi sırtının çukuruna koyup derin derin nefes aldım. Denizle sabun kokusunun bir karışımı olan kokusu ciğerlerimi doldurdu. Yanağımın altında düzenli çarpan kalbinin vuruşları beni hem ısıtıyor hem de rahatlatıyordu. Altı üstü bir kucaklaşmaydı işte, ama benim için çok önemliydi. *Her şey* demekti.

"Bu Apollyon şeyi olmak istemiyorum." Gözlerimi yumdum. "Seth'le aynı ülke sınırları içinde olmak bile istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum."

Aiden eliyle sırtımı okşadı. "Biliyorum. Çok boğucu ve korkunç; ama yalnız değilsin. Bunu birlikte çözeceğiz. Her şey yo-

luna girecek."

Ona daha da sokuldum. Sanki zaman durmuş, onun kollarında olmanın zevkini tatmama izin vermiş gibiydi, fakat parmakları saçlarımın arasında ilerleyip kafama ulaştı, oradan da başımı geriye yatırdı.

"Hiçbir şeyi kafana takma, Alex. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bu yasak sözcükler yüreğimi sarmaladı, sonsuza dek ruhuma kazındı. Göz göze geldik. Bakıştığımız sırada bir sessizlik çöktü. Gözleri vahşi bir gümüş rengine dönüştü, diğer kolu belime sımsıkı sarıldı. Parmakları saçlarımdan uzaklaşıp elmacıkkemiğimin kavisini yavaşça takip etti. Duygu dolu bakışları parmak uçlarının peşinden giderken kalbim güm güm atıyordu. Parmakları yüzümden, sonra da aralık dudaklarımdan aşağı indi.

Bunu yapmamalıydık. O bir safkandı. Bir yakalandık mı yandığımızın resmiydi, ama umursamıyorduk. Şu an, sonucu nereye varırsa varsın, buna değer gibi görünüyordu. Bunda bir yanlışlık yoktu, olması gerekendi. Hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

Sonra öne eğilip yanağını yanağıma dayadı. Dudakları kulağıma değince içim kıpır kıpır oldu. "Bana durmamı söylemelisin."

Ağzımı bile açmadım.

Aiden'ın boğazından pes bir ses yükseldi. Eli, peşi sıra ateşten bir iz bırakarak sırtımdan yukarı tırmandı ve dudakları, dudaklarımın üstünde durakladı. Nasıl nefes alacağımı, daha da önemlisi, nasıl düşüneceğimi unutmuştum.

Çok yavaş hareket etti, dudakları dudaklarıma önce bir, sonra iki kez değdi. Çok yumuşak, güzel bir öpücüktü, ama öpücük derinleştikçe artık utangaç değildi. Bu, tehlikeli bir

şekilde bastırılmış bir ihtiyaç, haddinden uzun zamandır görmezden gelinmiş bir arzuydu. Ateşli, ısrarcı ve ruh kavuran bir öpücüktü.

Aiden beni kendine çekip dosdoğru bedenine bastırdı. Bir sonraki öpüşme ikimizi de nefessiz bıraktı. Yatak odasına giderken ellerimiz birbirimizin vücuduna dolanıp düğüm olmuştu. Ellerim atletinin altına girmiş, gergin teninde geziniyordu. Sadece ben onun üstünü çıkarana kadar birbirimizden uzaklaştık ve tanrılar şahidimdir, o sert adalelerinin hepsi de düşlediğim kadar nefes kesiciydi.

Beni yatağına yatırdı, elleri yüzümü bırakıp kollarıma geçti. Ardından karnıma, oradan kalçama ve elbisemin kenarına. Nasıl olduysa elbisemin üstü belime inmişti ve ağzı vücudumda olaşıyordu. Öpüşüyle, dokunuşuyla adeta eriyip onunla kaynaşıyordum. Parmaklarım taş gibi sert kollarına gömülmüştü, içim gerilmiş yaylarla doluydu sanki. Bedenlerimizin birbirine temas ettiği her noktadan kıvılcımlar fışkırıyordu.

Aiden dudaklarını benimkilerden uzaklaştırınca itiraz dolu bir ses çıkardım, bunun üstüne ağzı, boynumu izleyerek köprücükkemiğime ulaştı. Tenim yanıyordu, düşüncelerim alev alevdi. Ağzımdan dökülen adı bir fısıltıdan ibaretti, ancak dudaklarını tenimde kıvrıldığını hissediyordum.

Yuvarlanıp beni üstüne çıkarırken bakışları, parmakları görünmez bir patikayı takip eder gibiydi. "Çok güzelsin. Öyle cesursun, öyle hayat dolusun ki." Başımı aşağı eğip boynumdaki yara izinin üstüne yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Farkında bile değilsin, değil mi? Öyle hayat dolusun ki."

Başımı yana eğdim, burnumun ucunu öptü. "Gerçekten mi?"

"Evet." Yüzüme dökülen saçlarımı uzaklaştırdı. "Seni Georgia'da ilk gördüğümden beri yanıp tutuşuyorum. Adeta içime

girdin, bir parçam oldun. Bundan kurtulamıyorum. Yanlış bir şey bu." Tekrar döndük, beni aşağı alıp üstüme çıktı. "*Aşkım mou*, bunu yapamam..." Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma dayadı.

Başka söz söylenmedi. Öpücüklerimiz giderek sertleşti, dudakları ve elleri, sadece tek bir anlama gelebilecek bir amaca kavuşmuştu. Daha önce hiçbir erkekle bu kadar ileri gitmemiştim ama onunla olmak istediğimi biliyordum. Şüpheden eser yoktu, yüzde yüz emindim. Dünyamdaki her şey pamuk ipliğiyle bu ana bağlıydı.

Aiden başını kaldırdı, bana, gözlerinde işte *o* soruyla baktı. "Bana güveniyor musun?"

Parmaklarımı önce yanaklarının, sonra aralık dudaklarının üstünde dolaştırdım. "Evet."

Boğuk sesle bir şeyler söyleyip elimi tuttu. Dudaklarına götürdü, önce parmak uçlarımı, sonra avucumu, son olarak da dudaklarımı öptü.

İşte tam o anda birisi kapıya vurdu.

İkimiz de donup birbirimize baktık. Açlıktan puslanmış gözleri benimkilerle buluştu. Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Kapıyı duymazdan geleceğini düşündüm. Tanrılar aşkına, öyle yapmasını nasıl da istiyordum. Deli gibi. Hayatım buna bağlıydı adeta. Fakat kapı tekrar çalındı ve bu sefer bir de ses eşlik ediyordu.

"Aiden, aç şu kapıyı. Hemen."

Leon.

Kahretsin. Tek düşünebildiğim buydu. Feci şekilde basılmıştık. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gözlerim fal taşı gibi olmuştu. orada öylece, çıplak yatıyordum. Hem de anadan doğma.

Aiden gözlerini benden bir an bile alamadan yavaşça doğruldu, ayağa kalktı. Göz temasını sadece bir yana fırlattığım

atletini almak için kesti. Tek söz etmeden yatak odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Birkaç saniye daha orada öylece kalakaldım, olanların şokunu atlatamamıştım. Bütün o atmosfer mahvolmuştu elbette ve hâlâ çırılçıplaktım. Her an içeri birisi dalabilirdi, ben ise yatağa serilmiş haldeydim. *Onun* yatağına.

Hayal bile edemeyeceğim bir korkuya kapılıp fırladım, elbisemi buldum. Üstüme geçirip saklanacak bir yer aradım ama Leon'un söyledikleri beni yerime mıhladı.

"Seni yataktan kaldırmak istemezdim ama bunu hemen bilmek istersin diye düşündüm. Kain'i buldular. Yaşıyor."

Elim yüreğimde, Aiden'ın Leon'u revirde buluşmaya ikna etmesini dinledim. Yatağa bakmayı kesin kes reddediyordum. Aiden kapıyı açınca başımı kaldırdım. "Duydum," dedim.

Aiden başını salladı. Gri gözleri içindeki ikilemi yansıtıyordu. "Kain'in söylediklerini sana anlatırım."

Öne çıktım. "Gelmek istiyorum. Ne dediğini duymak istiyorum."

"Alex, sokağa çıkma yasağın çoktan başladı. Hem revire nasıl gireceksin?"

Kahretsin. Onun haklı olmasından nefret ediyordum. "Ama oraya kimsenin ruhu duymadan girebilirim. Odalar sadece paravanlarla ayrılmış. Arkalarına gizlenebilirim..."

"Alex." Âşık oğlan havası yok olmuştu. Tüh. "Yurttaki odana dönmelisin. Hemen. Onun anlattığı her şeyi sana aynen söyleyeceğim, tamam mı?"

Bu tartışmayı kazanmanın imkânsız olduğunu görünce kabullendim. Evinden ayrılmadan önce birkaç dakika daha oyalandık. Aiden kapıda duraksadı, iki yana sarkıttığı parmakları seğiriyordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Aiden'ın bakışları üstümde durunca nefesim kesildi. Cayır cayır tutku bir balyoz gibi çarptı bana. Yüzündeki, gözlerindeki bakış tüylerimi diken diken ediyordu. Tek sözcük bile etmeden yüzümü avuçlarına aldı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ciğerlerimde kalan son nefesi de alıp götürmüştü bu öpüşme. Sersemletici, derin, insanın kalbini durduran türden bir öpücüktü. Hiç bitmemesini istiyordum ama bitmişti. Aiden geri çekildi, parmakları yavaş yavaş ayrıldı yanaklarımdan.

"Sakın aptalca bir şey yapma." Sesi boğuktu. Sonra kulübesinin dışındaki karanlıkta gözden yitti.

Dizlerimin bağı çözülmüş halde, ayaklarımı sürüye sürüye yurda döndüm. Olup bitenleri kafamda tekrar tekrar oynatıp duruyordum. O öpücükler, o dokunuşlar, bana bakışı sonsuza dek zihnime dağlanmıştı. Bekâretimi yitirmeme iki saniye kalmıştı.

Tanrıların cezası iki saniye.

Ama o son öpücük... Beni hem tedirgin eden, hem de yüreğimi sızlatan bir şeyler vardı o son öpücükte. Odama girer girmez içeriyi arşınlamaya koyuldum. Doğum günümde ikinci Apollyon olacağımı öğrenmek, üstüne Aiden'la aramda geçenler ve Kaın'in birdenbire ortaya çıkışı eklenince adeta ip gibi gerilmiştim. Bir duş aldım. Hatta odamı bile topladım, ama hiçbir şey huzur vermiyordu. Şu anda Aiden ve diğer Avcılar Kaın'ı sorguluyor, ihtiyaç duyduğum yanıtları alıyorlardı. Annem katil miydi?

Aiden'ın haberlerle dönmesini beklerken saatler geçmişti ama dönmedi. Huzursuz bir uykuya dalıp erkenden uyanıverdim. Antrenmana hâlâ saatler vardı, ama bende bekleyecek sabır kalmamıştı. Kafamda bir plan şekillendi. Eşofmanlarımı giyip dışarı fırladım.

Güneş ufukta henüz doğmuştu ama nem yüzünden hava

çamur gibiydi. Binaların köşelerinden dolanarak devriye gezen Muhafızlardan sakındım ve kapağı revire attım. Dar binada buz gibi bir hava karşıladı beni. Küçük ofislerin ve acil tıbbi vakalar için ayrılmış birkaç büyük odanın dizili olduğu koridorlarda ilerledim. Safkan doktorlar ana adada yaşıyor ve sadece okul zamanı revirde bulunuyorlardı. Bir yaz sabahı, bu kadar erken saatte binada en fazla bir-iki hemşire olurdu.

O hemşirelerden birine denk gelirsem sıralayacağım bahaneler bile hazırdı. Feci kramp giriyordu. Ayak parmağımı kırmıştım. Kain'in olduğu yere girmemi sağlayacaksa hamilelik testi istemeye bile razıydım. Ama hiçbirine gerek kalmadı. Loş koridorlarında ilerlediğim revir binası mezar kadar sessizdi. Küçük odaların birkaçına baktıktan sonra, eskiden birden çok hastanın kaldığı bir koğuşa girdim. İçgüdülerim beni boş sedyelerin ve bezelye yeşili bir perdenin arkasına yönlendirdi.

Arkamda kağıt inceliğinde bir kumaş hışırdayınca dondum.

Kain yatağın ortasında oturuyordu. Altında bol koşu pantolonu vardı, o kadar. Matlaşmış lüleleri öne eğdiği yüzünü örtüyordu, fakat göğsü... Ansızın gelen kusma hissini bastırıp bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Akıl almaz derecede soluk renkte olan göğsü hilal biçimli damgalarla ve bizim Akit hançerleriyle yapılmışa benzeyen incecik kesiklerle doluydu. Üstünde işaretlenmedik yer kalmamıştı.

Başını kaldırdı. Bir kadavranınkinden farksız beyazlıktaki teninde mavi gözleri aşırı belirgindi. Biraz yaklaştım, göğsüm sıkışır gibi oldu. Görünüşü berbattı, bana gülümsediğinde daha bile beterdi. Teni öyle renksizdi ki dudakları kan kırmızısı görünüyordu. Vicdanım azıcık sızladı. Belki de onu sorguya çekmek için beklemem gerekirdi, ama bir Alex klasiğini gerçekleştirerek damdan düşer gibi sordum.

"Kain? İyi misin?"

"Şey... Galiba."

"Sana... birkaç soru sormak istedim... sakıncası yoksa tabii?"

"Annenle ilgili mi?" Ellerine baktı.

Yüreğime birden su serpildi. Kendimi açıklamam gerekmeyecekti. Bir adım daha yaklaştım. "Evet."

Ellerine bakmayı sürdürürken sessiz kaldı. Bir şey tutuyordu, ama bunun ne olduğunu göremiyordum. "Diğerlerine hiçbir şey hatırlamadığımı söyledim."

Oturup ağlamak istiyordum. Kain son umudumdu halbuki. "Hiç mi?"

"Onlara öyle söyledim."

Kain'in yatağının gerisindeki yeşil örtünün ardından tuhaf bir ses geldi. Sanki pürüzsüz zemine bir kumaş sürtünüyordu. Kaşlarımı çatıp oraya baktım.

"Orada... orada biri mı var?"

Tek yanıt alçak sesli bir çağıltı oldu. Ansızın korku peydahlandı, omurgamdan aşağı indi ve odadan şu anda kaçıp gitmem için diretti. Yatağın yanından geçip perdeyi ardına kadar açtım. Sessiz bir feryatla aralandı dudaklarım.

Kan içindeki zeminde üç safkan hemşire yatıyordu. İçlerinden biri hâlâ hayattaydı. Azıcık mesafeyi yerde sürünerek ilerlemeye çalışırken boğazındaki kıpkırmızı çizgi göründü. Ona uzandım, ama son bir gurultuyla öldü. Oraya çakılıp kalmıştım. Ne düşünebiliyordum ne de nefes alabiliyordum.

Girtlakları kesilmişti. Hepsi de ölüydü.

"Lexie."

Bana dünyada annemden başka hiç kimse böyle hitap etmemişti. Döndüm, elimi ağzıma götürdüm. Kain yatağın öbür tarafında, ellerine bakıyordu hala.

"Bence Lexie adı Alex'ten çok daha güzel. Ama ben ne bi-

lirim ki?" Gülümsedi, ama sesi soğuk ve mizahtan yoksundu. Ölüydü. "Zaten şimdiye kadar hiçbir şey bilmiyordum."

Fırladım.

Kain, haftalardır işkenceye maruz kalmış birisi için şaşırtıcı derecede hızlı hareket etti. Ben kapıya ulaşamadan, elinde Akit hançeriyle karşıma dikildi.

Gözlerim hançere takılıp kaldı. "Neden?"

"Neden mi?" Sesimi taklit ediyordu. "Anlamıyor musun? Hayır. Tabii anlamıyorsun. Ben de anlamamıştım. Önce Muhafızların üstünde denediler fakat onları aşırı hızlı tüketttiler. Onlar hemen öldüler."

Kain'de çok ama çok yanlış bir şeyler vardı. İşkenceden olmuş olabilirdi bu; tüm o damgalardan delirmişti belki de. Fakat neden delirdiği bir şeyi değiştirmezdi, çünkü aklını kaçırdığı kesindi ve köşeye sıkıştırılmıştım.

"Çok ama çok açtım. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Mecburdum buna."

Birden korkunç bir şekilde şafak attı. Tam adımımı geriye atmıştım ki üstüme çullandı. Hiç olmadığı kadar hızlıydı. Ben daha ne yaptığını anlayamadan yumruğu suratıma yapıştırıverdi. Geriye uçup küçük sehpalardan birine tosladım. Her şey bir çırpıda olup bittiğinden düşüşümü yavaşlatamamıştım. Ağzımda kan tadıyla, şaşalamış bir halde külçe gibi yığıldım.

Kain bir anda tepeme dikildi, beni çekip ayağa kaldırdı, sonra odanın diğer tarafına fırlattı. Önce yatağın köşesine, sonra yatağa sertçe çarptım. Acıyı görmezden gelerek ayağa kalktım ve imkânsız gerçekle yüzleştim.

Akla, mantığa sığmasa da Kain'in artık bir melez olmadığından emindim. Onun kadar hızlı hareket edebilen tek bir şey vardı. Her ne kadar imkânsız da olsa, o bir iblisti.

On Yedinci Bölüm

Kain anormal derecede solgun olmanın dışında... bildiğin Kain'di işte. Diğer melezler bu yüzden onda hiçbir şey hissedememişlerdi. Bir şeylerin korkunç şekilde yanlış olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Eh, perdenin gerisindeki ceset yığını dışında.

Kalp monitörüne benzeyen bir makineyi kaptığım gibi kafasına fırlattım. Elbette bir kenara çeldi.

Yine o hastalıklı kahkahayı patlattı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Antrenmanlarımızı, seni ne kadar çabuk yendiğimi hatırlıyor musun?"

Bu acı dolu hatırlatmayı bir kenara bıraktım, en iyisinin daha iyi bir seçenek bulana kadar onu konuşturmak olduğuna hükmetmiştim. "Bu nasıl olabilir? Sen bir melezsin."

Başıyla onayladı, bıçağı diğer eline geçirdi. "Hiç mi dinlemiyorsun? Sana söyledim bile. Bizim gibileri ağır ağır emiyorlar. Tanrılar aşkına, nasıl acıdığını aklın almaz. Binlerce kez ölmek istedim ama ölemedim. Peki ya şimdi? Hiç olmadığım kadar iyiyim. Daha hızlıyım. Daha güçlüyüm. Benimle dövüşemez-

sin. Hiçbiriniz dövüşemezsiniz." Hançeri kaldırdı, ileri geri oynattı. "Beslenme kısmı biraz iğrenç, ama işe yarıyor."

Onun arkasına baktım. Kapıya ulaşmam için küçük bir şans vardı. Hâlâ hızlıydım ve çok kötü yaralanmamıştım. "Bu... çok kötü olmalı."

Omuz silkti, tıpkı eski Kain gibiydi. Öyle ki apışıp kaldım. "Acıkınca alışıyorsun."

Bu çok güzeldi işte. Hafifçe sola kaydım.

"Anneni gördüm."

Tüm içgüdülerim onu dinlememem için haykırıyordu bana. "Onunla... konuştun mu?"

"Gözünü kan bürümüştü, öldürüyor ve bundan büyük zevk alıyordu. Beni dönüştüren oydu." Dudaklarını yaladı. "Seni almaya geliyor, bunu biliyor muydun?"

"Nerede o?" Yanıt vermesini beklemiyordum ama verdi.

"Akit'in güvenliğinden ayrıldığın anda onu bulacaksın... Ya da o, seni. Ama böyle bir şey olmayacak."

"Ya?" diye fısıldadım, ama zaten biliyordum. Aptal değildim. Annemin, eterimi almaya fırsatı olmayacaktı çünkü Kain beni bıçaklayıp emecekti.

"İblis olmanın neresi tuhaf, biliyor musun? Hep kurt gibi açım. Ama sen? Eminim böyle bir şey hissetmeyeceksin. Bana geldiğin iyi oldu. Bana güvendiğin." Mavi gözleri, nabzımın deli gibi attığı boynuma gitti. "Seni buluncaya ya da sen ölünceye kadar annen öldürmeye devam edecek. Ve öleceksin."

Harekete geçmek için beklediğim işaret buydu. Tüm gücümle fırladım ama işe yaramadı. Kain tek çıkış yolumu tutmuştu. Onunla dövüşmekten başka çarem kalmayınca, boyumu aşan bu rakibin karşısına silahsız dikildim.

Aşırı kırmızı dudakları kımıldandı. "Bunu gerçekten denemek istiyor musun?"

Mümkün olduğunca cesur görünmeye çalışarak, "Ya sen?" diye sordum.

Bu sefer üstüme atılınca tekmemi savurup hançer tutan eline isabet ettirdim. Hançer elinden uçup yerde tangırdadı. Ben daha küçük zaferimi kutlayamadan koca yumruğunu savurdu, sanki gard alma konusunda ne kadar yeteneksiz olduğumu unutmamış gibiydi. Yumruk mideme inince iki büklüm oldum.

Bir rüzgârla saçım dalgalandı, bana doğrulmak için bir saniye fırsat tanıdı. Hapı yutmuştum, orası kesindi. Ama başımı kaldırdığımda karşımda duran Kain değildi.

Aiden'dı.

Kain'e hiçbir şey söylemedi. Her nasılsa, beni iblis melezden uzaklaştırırken bunu *biliyordu*. Kain dikkatini Aiden'a verdi. Georgia'daki iblisin yaptığına çok benzer bir şekilde uludu. Birbirlerinin etrafında döndüler. Kain silahsız kaldığı için Aiden avantajlıydı. Birbirlerine şiddetli darbeler salladılar. Artık partner değil, sonuna kadar düşmandılar. Sonra Aiden hamlesini yaptı. Titanyum hançerini kökûne kadar Kain'in karnına gömdü.

Ve olmaz denen şey oldu. Kain düşmedi.

Aiden geriye çekilince Kain'in şaşalamış yüzü göründü. Karnındaki koca yaraya baktı, ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Ölümcül bir vuruştu Aiden'inki, ama jetonum düşerken iblis melezlere ilişkin öğrenmemiz gereken daha çok şey olduğunu anladım.

Titanyuma karşı bağışıklığı vardı.

Aiden, Kain'e bir tekme savurdu. O da gardını alıp dönerek kendi tekmesini indirdi. Tıbbi cihazlardan biri duvara çarptı. Yerime çakılıp kalmış, ağzım hayretten bir karış açık onlara bakıyordum. Orada öylece duramazdım. Yerdeki hançere doğru atıldım.

Ben parmaklarımı soğuk titanyuma doladığım sırada "Geri çekil!" diye haykırdı Aiden.

Başımı kaldırdığımda destek kuvvetin ve Apollyon'un geldiğini gördüm.

"Geri çekil!" O kargaşanın içinde gök gürültüsü gibi çınladı Seth'in sesi.

Aiden öne atıldı, beni duvara yaslayıp bedeniyle kalkan oldu. Ellerimi onun göğsüne koydum. Seth bir elini uzatmış şekilde Avcıların önüne çıkınca başımı kaçırdım.

Birkaç saniye sonra, ancak yıldırım diye tarif edebileceğim bir şey elinden fırladı. Mavi ışığın parıltısı öyle yoğun, öyle güçlüydü ki odadaki her şeyi silip atmıştı. *Akaşa*'ydı bu; beşinci ve sonuncu element. Sadece tanrılar ve Apollyon kullanabilirdi onu.

"Bakma," diye fısıldadı Aiden.

Hava, Hematoi'nin bildiği en kuvvetli elementin çatırtılı sesiyle dolunca yüzümü Aiden'ın göğsüne gömdüm. *Akaşa* isabet edince Kain'in korkunç haykırışları çatırtıyı bastırdı. Çığlıklar... o feryatları asla unutamayacaktım.

Aiden beni daha da sıkı sarmalamıştı, ta ki o ıstırap dolu çığlıklar sona erip Kain'in bedeni güm diye yere düşene kadar. Aiden o zaman geri çekildi, parmak uçlarını yarılıp şişmiş dudağıma dokundurdu. Kısacık bir an için gözlerimiz kenetlendi. O bakışta öyle çok şey saklıydı ki. Acı. Rahatlama. Öfke.

Herkes bir anda odaya doluştu. O hengâmede Aiden sağlam mıyım diye çabucak gözden geçirdi, sonra beni Seth'e teslim etti. "Onu buradan çıkar."

Aiden dikkatini iki büklüm kalmış cesede verirken Seth beni Avcıların arasından geçirdi. Koridorda Marcus'un ve birkaç Muhafız'ın daha yanından geçtik. Marcus bize tenezzül edip göz ucuyla baktı. Seth beni koridorda yürüttü, koridorun

ucundaki bir odaya sokana kadar da konuşmadı.

Sonra kapıyı kapatıp bana yavaşça yaklaştı. "İyi misin?"

Ondan en uzak duvara sırtımı verene kadar geriledim, soluk soluğaydım.

"Alex?" Gözleri kısılmıştı Seth'in.

Birkaç saat içinde her şey değişmişti. Dünyamız –*benim dünyam*– artık eskisi gibi değildi. Bunları kaldıramıyordum. Annem, Seth'le olan o akıl almaz şey, Aiden'la dün gece yaşananlar yetmezmiş gibi, şimdi de bu mu çıkmıştı? Sinirlerim boşalmıştı. Duvardan aşağı kaydım, dizlerimi göğsüme çektim. Güldüm.

"Alex, ayağa kalk." Sesinde o müzikal tını yine vardı, ama bu sefer endişeliydi. "Bunlar sana ağır geliyor, biliyorum. Ama kendini toparlamalısın. Birazdan buraya gelirler. Sana sorular soracaklardır. Kain dün gece normaldi, Kain ne kadar normal olabilirse. Şimdiyse bir iblis. Neler olduğunu bilmek isteyeceklerdir."

Kain o zaman da iblis olduğu halde hiç kimse anlamamıştı bunu. Dün kimse farkına varmamıştı. Seth'e boş boş baktım. Ne demem mi bekliyordu? İyi olduğumu mu?

Yanıma çömelip tekrar denedi. "Seni böyle görmelerine izin veremezsin, Alex. Anlıyor musun beni? Dayının ya da diğer Avcıların karşısına böyle çıkamazsın."

Ne fark ederdi ki? Kurallar değişmişti artık. Seth aynı anda her yerde olamazdı. Dışarı çıkıp ölebilirdik. Daha da kötüsü, dönüştürülebilirdik. Tıpkı annem gibi. Bu düşünce aklımı başıma getirir gibi oldu. Aklımı kaçırırsam kime ne yararı dokunurdu ki bunun? Ya annem? Bunu, onun dönüştüğü şeyi kim düzeltebilirdi?

Seth dönüp kapıya baktı. "Alex, beni endişelendirmeye başlıyorsun. Bana hakaret et... ne bileyim, bir şeyler söyle."

Dudaklarımda cılız bir tebessüm belirdi. "Sen hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir ucubesin."

Güldü. Ya kulaklarım beni oyuna getiriyordu ya da sesi rahatlamış gibiydi. "Senin de ucubelikte benden aşağı kalır yanın yok. Buna ne buyrulur?"

Köşeye iyice sindim, dizlerimi saran parmaklarımı sıktım. "Nefret ediyorum senden."

"Benden nefret edemezsin, Alex. Daha beni tanımıyorsun bile."

"Fark etmez. Benim için ifade ettiğin şeyden nefret ediyorum. Kontrolün bende olmamasından. Herkesin bana yalan söylemesinden." Bacaklarımı uzattım. "*Bunun* ifade ettiği şeyden de nefret ediyorum. Avcılar dışarıda birbiri ardına ölecekler. Annemin... hâlâ *annem* olduğunu düşünmekten de nefret ediyorum."

Seth öne eğilip çenemi tuttu. Dokunuşunun etkisi önceki kadar sarsıcı değildi ama o garip enerji aktarımı hâlâ titretiyordu beni. "O zaman o nefreti al ve kullan, Alex. Öfkeni kullan. Burada oturup onlar ve bizler için hiç umut yokmuş gibi davranma."

Bizim için mi? Türümüzü mü kastediyordu, yoksa ikimizi mi?

"Neler yapabileceğimi gördüm. Bunu sen de yapabileceksin. Birlikte, onları durdurabiliriz. Sen olmadan yapamayız. Kahretsin, güçlü olmana ihtiyacım var. Bunun altından kalkamadığın için beş para etmez bir hizmetçiye dönüşürsen ne işe yararsın ki?"

Eh... Sanırım soruma yanıt bulmuştum. Eline bir tane patlattım. "Gözüme bir daha görünme."

Daha da yakınlaştı. "Görünürsem ne yapacaksın?"

Ona tehdit dolu bir bakış fırlattım. "Elinden yıldırım fırla-

tabilmen umurumda bile değil. Tekmeyi ağzının ortasına yapıştıriverirm."

"Neden buna hiç şaşırmadım acaba? Bunun sana zarar vermeyeceğimi, veremeyeceğimi bilmenle bir bağlantısı var mı?"

"Belki de." Bundan pek emin değilim. Beni adanın bir ucundan diğerine sürüklemesinin üstünden yirmi dört saat bile geçmemişti.

"Pek adil gelmiyor kulaga, değil mi?"

"Seninle ilgili hiçbir şey adil değil." Parmağımla göğsünü dürttüm. "Bu olayda kontrol sende."

Seth öfkeli bir ses çıkardı. Uzanıp başımı iki elinin arasına aldı. "Tüm kontrol *sende*. Hâlâ anlamıyor musun?"

Kızıp bileğine yapıştım. "Bırak, gideyim."

Bileğini bükûp kurtuldu, ellerimi tuttu. Kehribar rengi gözleri sanki bir meydan okumaya hazırmış gibi alev alevdi. Bir süre sonra beni bırakıp ayağa kalktı. "Sende gördüğüm ve tıksindiğim tutum da bu işte."

Onu tersledim, ama işin kötüsü, öfkesini her nasılsa ben de hissetmiştim. Ama bunu kabullenmeyecektim. Asla.

Raftan bir havlu aldı. Islatıp bana fırlattı. "Elini yüzünü temizle." Ardından haylazca sırıttı. "Çiçeği burnunda Apollyon'umun kötü görünmesine izin veremem."

Havluyu sıktım. "Bir daha bu kadar salakça bir şey söylersen seni uykunda boğarım."

Altın kaşları kalktı. "Küçük Alex, birlikte yatmamızı mı teklif ediyorsun?"

O sonuca nasıl vardığına hayret etmiştim. Havluyu indirdim. "Ne? Hayır!"

"Yatakta yanımda yatmadıkça beni nasıl boğabilirsin ki?" Pıs pıs güldü. "Bir düşün bakalım."

"Öff, kapa şu çeneni."

Omuz silkip kapıya baktı. "Geliyorlar."

Bunu nereden bildiğini biraz merak etmiştim, ama tam havluyu şişmiş dudağıma bastırırken kapı ardına dek açıldı. Önce Marcus içeri girdi, peşinden de Aiden. Aiden beni alıcı gözle süzüp bir kez daha kontrol etti. Yanıma gelmek istediği yüzünden okunuyordu ama Marcus ve yarım düzine Avcı varken yapamazdı bunu. Onun kollarında olma ihtiyacıyla mücadele ederek dikkatimi dayıma verdim.

Marcus gözlerime baktı. "Olan biteni tüm ayrıntısıyla bilmek istiyorum."

Onlara ne hatırlıyorsam anlattım. Marcus başından sonuna kadar ifadesiz bir şekilde dinledi. Gereken soruları sordu ve sorgu faslı bittiğinde sürünerek odama dönmek istiyordum. Kain'e olanları yeni baştan yaşamak bütün enerjimi tüketmişti.

Marcus beni azletti, o Leon ve Aiden'a emir verirken ben de ayağa kalktım. "Diğer Akit'leri bilgilendirin. Ben Konsey'i hallederim."

Aiden koridorda peşimden geldi. "Sana aptalca bir şey yapma dememiş miydim ben?"

Yüzümü ekşittim. "Haklısın ama Kain'in böyle olduğunu bilmiyordum."

Aiden başını iki yana salladı, bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Sonra bana, başka hiç kimsenin aklına gelmeyen bir şeyi sordu. "Kain annen hakkında bir şey dedi mi?"

"Onları annemin öldürdüğünü söyledi." Hızla bir nefes aldım. "Ve bundan büyük zevk duyduğunu."

Aiden'in soğuk gözlerinde sempati belirdi. "Çok üzüldüm, Alex. Böyle olmamasını umduğunu biliyorum. İyi misin?"

Değildim, ama onun için güçlü görünmeliydim. "Evet."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biz... daha sonra konuşuruz, olur mu? Eğitime ne zaman devam edebileceğimizi sana

söylerim. Önümüzdeki birkaç gün ortalık karışacak."

"Aiden... Kain, annemin beni aradığını söyledi. Beni almaya geleceğini."

Sesimde farklı bir şey vardı herhalde, çünkü Aiden hemen önümde durdu. Uzanıp yanağımı avucuna aldı. Sesi o kadar azimliydi ki söylediklerinin tek kelimesinden şüphe etmedim. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Asla. Onunla hiç karşı karşıya gelmeyeceksin."

Yutkundum. Yakınlığı, dokunuşu öyle çok anıyı canlandırmıştı ki hemen yanıt veremedim. "Ama karşılaşırsam yapabilirim."

"Kain annenle ilgili başka bir şey söyledi mi?"

Seni buluncaya kadar öldürmeye devam edecek...

"Hayır." Vicdan içimi yiyip bitirirken başımı iki yana salladım.

Ellerini göğsüne indirdi, kalbinin az üstünde bir yeri ovuşturdu. "Sen yine aptalca bir şeye kalkışacaksın."

Güçbela gülümsedim. "Günde en az bir kere öyle bir şey yapıyorum."

Aiden'ın kaşları kalktı, parıl parıl gözleri bir an keyiflendi. "Hayır, onu kastetmemiştim."

"Neyi kastetmiştin peki?"

Başını sağa sola salladı. "Önemli değil. Sonra konuşuruz." Odaya dönerken, dışarı çıkan Seth'in yanından geçti. Bir an ikisinin de yüzü taş gibi oldu. Yüzlerinde sadece karşılıklı saygı değil, aynı zamanda hoşlanmama ifadesi vardı.

Seth beni durduramadan çıkıp gittim. Kız yurduna vardığımda öğrencilerden bazıları verandadaydı. Saat erken olsa da kötü haber tez yayılıyordu. Ama en şaşırtıcısı, Lea'nın da o öğrencilerin arasında olmasıydı.

Onu görünce kalbim sıkışır gibi oldu. Kendi standartlarını

göre kötü görünüyordu. Bunun anlamı, iyi bir günde biz nasıl görünüyorsak öyle olduğuydu. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Arkadaş değildik, ama yaşadığı şeyleri hayal bile edemiyordum.

Ne diyebilirdim ki? Ne kadar özür ya da başsağlığı dilersem dileyeyim ona kendini daha iyi hissettiremezdim. Ama ona yaklaşınca gözlerindeki kızarıklığı, normalde dolgun olan dudaklarının çizgi gibi göründüğünü ve onu sarmalayan terk edilmişlik havasını fark ettim. Annemin öldüğünü sandığım zamanlarda kendimi nasıl hissettiğimi anımsattı bu bana. O hissi al, ikiyle çarp; Lea'nın hissettiği işte buydu.

Gözlerimiz buluştu ve ağzımdan uyduruk bir özür döküldü. "Ben... her şey için üzgünüm."

Çok ilginçti, ama Lea içeride yanımdan geçerken başıyla selam verdi. Peşinden yürüdüm, keşke bana kaltak falan deseydi ya da suratımla dalga geçseydi. Bundan daha iyi olurdu. Her yanım ağrı sızı içinde koridorda güçlükle yürüyüp bir grup kızın yanından geçtim. Fısıldaşıyorlardı, doğruydu dedikleri. Annem kana susamış bir iblisti.

Odama girip yatağa yığıldım. Elbiselerimi bile çıkarmadan, ancak çok muazzam ve hayatını temelden değiştiren şeylerle karşılaşan insanların uyuduğu türden bir uykuya daldım. Uyanmadan önce, uykuyla uyanıklık arasındaki o yarı bilinçli durumda, Seth ile revirde birbirinize dokunduğumuzda mavi kordon falan olmadığının farkına vardım.

†

Ertesi sabah Aiden antrenmanın hâlâ iptal olduğunu bildiren bir not yolladı. Benimle ne zaman tekrar bağlantı kuracağından söz etmemişti. Saatler geçtikçe beni kemirip duran bir kay-

gı peydahlandı. Yoksa Aiden aramızda yaşananlardan pişman mıydı? Hâlâ istiyor muydu beni? Tekrar konuşabilecek miydik?

Tüm önceliklerim birbirine girmişti ama elimden bir şey gelmezdi. Uyandığımdan beri düşünebildiğim tek şey ikimizdi. Birden kafamda bir ampul yandı. Ona kitabını iade edebilirdim, onu tekrar görmek için yeteri kadar masum bir bahaneydi. Daha düşünüp taşınmadan kararımı vermiştim. Kitabı kaptığım gibi kapıyı açıverdim.

Caleb orada duruyordu, kapıyı çalmak üzere bir elini kaldırmıştı, diğer elindeyse bir pizza kutusu tutuyordu. "Ay!" Irkilip geri sıçradı.

"Selam." Onunla göz göze gelmek istemiyordum.

Elini indirdi. Az daha birbirimize girdiğimiz o anların hatırası aramıza kara kedi gibi girmişti. "Hayrola, artık Yunan fabllarını mı okuyorsun?"

"Şey..." Tanrıların cezası kitaba baktım. "Evet... galiba."

Caleb altdudağını emdi, çocukluğundan kalma bir tikti bu. "Neler olduğunu biliyorum. Demek istediğim... yüzünden her şey okunuyor."

Parmaklarımı dalgınca dudağımdaki kesiğe götürdüm.

"İyi misin diye bir bakmak istedim."

Başımı salladım. "İyiyim."

"Bak, sana yiyecek bir şeyler getirdim." Sırıtıp kutuyu gösterdi. "Dışarı çıkmaz ya da beni içeri almazsan yakalanacağım."

"Tamam." Kitabı yere bırakıp onun peşinden dışarı çıktım.

Avluya yürürken güvenli bir konu seçtim. "Dün sabah Lea'yı gördüm."

Başını salladı. "Önceki gece geç saatte geldi. Hiç kimseye ilişmiyor. Sürtüğün teki de olsa onun adına üzülüyorum."

"Konuştun mu onunla?"

Caleb başını evet anlamında salladı. "İçeride takılıyor. Bu-

nun onu gerçekten etkilediğinden pek emin değilim."

Caleb'in anlayabileceğinden daha fazlasını anlıyordum. Koca bir zeytin ağacının gölgesine oturduk. Pizzayla oynayıp pepperoni dilimlerimle korkunç görünümlü bir gülen surat yaptım.

"Alex, Kain'in başına ne geldi?" Sesini alçaltmış fısıldıyordu. "Herkes onun iblis olduğunu söylüyor ama bu mümkün değil, değil mi?"

Başımı yemeğimden kaldırdım. "O iblisti."

Dalların arasından sızan güneş Caleb'in saçlarına vurup onları parlak bir altın sarısına dönüştürüyordu. "Nasıl oldu da Avcılar anlayamadılar?"

"Kain her zamanki gibi görünüyordu. Gözleri, dişleri normaldi." Sırtımı ağaca yaslayıp ayaklarımı çaprazladım. "Dışarıdan anlamak mümkün değildi. Ben de ta ki... saflıkları görene kadar anlamadım." Aklımdan asla silemeyeceğim bir görüntüydü.

Yutkundu, pizzasına baktı. "Yeni cenazeler," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "Bunu aklım almıyor. Bunca zamandır bir tane bile iblis melez olmadı. Bu nasıl olabilir?" dedi.

Bunu sır saklamaya lüzum görmediğimden Kain'in söylediklerini ona aktardım. Etkisi beklediğim gibi, ağır ve derindi. Savaşta düşmek bizim için ölüm demekti, bugüne kadar başka bir alternatifi düşünmemiştik.

Caleb'in yüzü asılmıştı. "Peki ya Kain ilk değilse? Ya bunu başka iblisler akıl etmişse de biz bilmiyorsak?"

Birbirimize baktık. Yutkunup pizzamı tabağıma geri bıraktım. "O zaman baharda mezun olmak için berbat bir zaman seçmişiz, değil mi?"

İkimiz de güldük... ama tedirgin bir şekilde. Sonra pizzamı yeniden dekora etmeye döndüm, bir yandan da olan biteni

düşündüm. Aiden'ın üstü çıplak hali gözümün önünden gitmiyordu. Bana bakışı, dokunuşu. Aiden'ın parmak uçlarının teması yavaş yavaş yerini Seth'in dokunuşuna ve mavi kordona bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?" Caleb iyice yakınıma sokuldu, ben yanıt vermeyince sözünü sürdürdü. "Ne var aklında? Yüzünde yine o bakış var! Hani on üç yaşındaydık da Eğitmen Lethos'la Michaels'ı depoda sevişirken basmıştın ya, işte o bakış!"

"Ögg!" Anımsayınca yüzümü ekşittim. Alacağı olsun, hep en tiksindirici şeyleri hatırlatmada Caleb'in üstüne yoktu. "Bir şey değil. Sadece düşünüyorum... her şeyi. Şu son günler çok zorluydu."

"Her şey değişti."

Caleb'e baktım, duygularını anlayabiliyordum. "Evet."

"Eğitim yöntemlerimizi değiştireceklermiş, biliyor muydun?" Şu ana kadar ondan duyduğum en yumuşak sesle devam etti. "İblislerin daima güç ve hız avantajı vardı ama artık bizim gibi eğitilmiş melezlerle dövüşeceğiz. Tekniklerimizi, hamlelerimizi, her şeyi biliyor olacaklar."

"Birçoğumuz öleceğiz. Hiç olmadığı kadar çok hem de."

"Ama Apollyon'umuz var." Uzanıp elimizi sıktı. "Onu sevmek zorundasın artık. Dışarıda canımızı ona emanet edeceğiz."

Ona her şeyi anlatma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum ama bakışlarımı kaçırdım, gözlerimi acı kokulu, çalıya benzeyen çiçeklere çevirdim. İsimleri bir türlü aklıma gelmiyordu. Güzel kanı otu muydu, neydi? Piperi Nine ne demişti onlar için? Tanrılar arasında yürüyenlerin öpücükleri gibi...

Caleb'e döndüğümde artık yalnız olmadığımızı gördüm. Olivia yanına gelmiş, kollarını Caleb'in beline sımsıkı dolamıştı. Caleb aşk budalası gibi davranmadan, olanları ona anlattı ki iyi bir şeydi bu. Nihayet Olivia da oturdu ve duygula-

nmı paylaştığını dile getiren bir şekilde baktı bana. Sanırım yüzüm feci haldeydi ama pek yakından incelememiştim.

Caleb komik bir şeyler söyleyince Olivia güldü. Ben de güldüm, ama Caleb bana bir bakış fırlattı, sesimdeki yapmacıklığı yakalamıştı. Sohbetlerine katılmaya çalıştım ama bir türlü beceremedim. Her birimiz günün geri kalanını bir şeyleri unutmaya çalışarak geçirdik. Caleb ile Olivia melezlerin iblise dönüştürülebildiği acı gerçeği dışında her şeyden söz ediyorlardı. Bana gelince, ben her şeyi unutmaya çabalıyordum.

Akşam karanlığı bastırınca yurtlarımızın yolunu tuttuk ve ertesi gün öğle yemeği için sözleştik. Yalnız kalınca Caleb beni verandanın basamaklarında yakaladı. "Alex, biliyorum zor zamanlar geçiriyorsun. Bunlar yetmezmiş gibi, iki hafta sonra okul da başlıyor. Çok stresli olduğunun farkındayım. O gece Zarak'larda olanlar için çok üzgünüm."

Okulun başlamasına iki hafta mı vardı? Tanrı aşkına, farkında bile değildim. "Özür dilemesi gereken benim," dedim. Ciddiydim de. "Eşeklik ettiğim için beni affet."

Güldü, beni kucakladı. Geri çekilirken gülümsemesi kayboldu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet." Onun dönmeye hazırlandığını gördüm. "Caleb?"

Durdu, bekledi.

"Lure Gölü'ndekileri... annem öldürmüş. Kain'i dönüştüren de oydu."

"Ben... çok üzgünüm." Bir adım attı, ellerini kaldırdı, sonra indirdi. "O artık annen değil. Bunları yapan senin annen değil."

"Biliyorum." Tanıdığım annem böcek öldürmekten bile zevk alacak insan değildi. Yaşayan, nefes alan bir diğer kişiye asla zarar vermezdi. "Kain, onun beni bulana kadar can almaya devam edeceğini söyledi."

Caleb ne diyeceğini bilemezmiş gibiydi. "Alex, o ne olursa

olsun öldürmeye devam edecek. Biliyorum, söylemesi bile kötü ama Avcılar onu bulacaklar. Onu durduracaklar."

Başımla onayladım, bluzumun kenarını çekiştirdim. "Onu durduran ben olmalıyım. O benim annem."

Caleb kaşlarını çattı. "O *bir zamanlar* senin annen olduğu için, onu durduran *kesinlikle* sen olmamalısın. Ben..." Bana bakınca kaş çatışı yüzünden silindi. "Alex, onun peşinden gitmeye falan kalkmazsın, değil mi?"

"Hayır!" Zoraki güldüm. "Aklımı peynir ekmekle yemedim."

Bana dik dik bakmaya devam etti.

"Bak. Onu nerede bulacağımı bile bilmiyorum," dedim Caleb'e, ama Kain'in sözleri aklıma geliverdi. *Akit'in güvenliğinden ayrıldığın anda onu bulacaksın... Ya da o, seni.*

"Neden benimle gizlice yurda gelmiyorsun? Bir ton yasadışı film indirip izlerdik. Hatta yemekhaneye baskın düzenleyip yemek bile çalabiliriz. Ne dersin? Eğlenceli değil mi sence?"

Eğlenceliydi, ama... "Sağ ol, Caleb. Gerçekten yorgunluktan ölüyorum. Şu son birkaç gün..."

"Rezalet miydi?"

"Evet, öyle de denilebilir." Geriledim. "Kahvaltıda görüşelim mi? Büyük ihtimalle antrenmanım olmayacak."

"Tamamdır." Hâlâ endişeli görünüyordu. "Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Başımı sallayıp yurda girdim. Kapı aralığında beyaz bir zarf daha vardı. Lucian'ın süslü el yazısını tanıyınca göğsümde tuhaf bir his oldu. Aiden'dan haber yoktu.

"Tanrılar." Zarfı açtım ve ne yazdığını bile okumadan hemen attım. Bununla birlikte, epey param birikmişti. Bu zarfta üç yüz dolar vardı, hepsini diğerlerinin yanına, zulama sakladım. Ortalık biraz duruldu mu, feci alışveriş yapacaktım.

Pamuklu pijamamı ve atletimi giyip Yunan efsaneleri kita-

bını yerden aldım, yataga getirdim. Apollyon'la ilgili kısmı açtım. O pasajı tekrar tekrar okudum, on sekız yaşına girdigimde neler olacagını ögrenebilecegim bir şeyler aradım. Ama kitap bana hâlihazırda bilmedigim hiçbir şey vermedi.

Kaldı ki bir şey bildigim de yoktu.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü kendimi birden karanlık yatak odamın tavanına bakarken buldum. Dogrulup karmakarışık saçlarımı önümden ittim. Sersemlemiş ve hâlâ uyuklar vaziyette, rüyamda ne gördügümü anımsamaya çalıştım.

Annem.

Rüyamda hayvanat bahçesindeydik. Tıpkı küçükken yaptıgımız gibi, ama ben daha büyüktüm ve annem... Annem tüm hayvanları öldürüyor, onları bogazlayıp kahkahalar atıyordu. Ben de başından sonuna yanında durup onu izliyordum. Bir kez bile durdurmaya kalkışmadan.

Yatagın kenarından aşagı ayaklarımı sarkıttım, midem burulurken öylece oturdum. *Seni bulana kadar öldürmeye devam edecek.* Ayaga kalktım, dizlerimin bagı çözülmüş gibiydi nedense. Kain o yüzden mi buraya dönmüştü? Annem her nasılsa onu bulacagımı ve onun da bu mesajı bana verecegini mi düşünmüştü?

Hayır. Bu mümkün degildi. Kain, Akıt'e dönmüştü çünkü...

Peki, neden kendisini öldürmeye hazır insanlarla dolu bu yere dönmüştü ki?

Digerlerinden daha belirgin bir başka anı öne çıktı. Aiden'la beraber antrenman odasında, mankenlerin önünde duruyorduk. Ona, annesi babası dönüştürülecek olsa ne yapacagını sormuştum.

"*Onları avlardım. Böyle bir yaşam sürmek istemezlerdi.*"

Annem de tüm canlıları avlayarak besleyen bir canavar olmaktansa öldürülmeyi yeglerdi. Şu anda dışarıda, öldürüyor, av-

lanıyor ve bekliyordu. Kendimi nedense dolabımın önünde buldum, parmaklarımı Akit üniformasının üstünde gezdiriyordum.

Öyleyse onu bulup kendim öldüreceğim. Kendi sözlerim zihnimde parıl parıl yanıyordu. Ne yapılması gerektiği konusunda en ufak şüphe yoktu. Delice, düşüncesizce, hatta ahmakçaydı ama plan bir kez şekillenmişti. Buz gibi soğuk, çelik gibi sağlam bir kararlılık içimi kapladı ve düşünmeyi bıraktım.

Harekete geçtim.

Saat çok erkendi, bu saatte hiç kimse Akit bahçesinde dolaşmazdı. Ay ışığının altında kıpırdayan tek şey devriye gezen Muhafızların gölgeleriydi. Antrenman sahalarının gerisindeki depoya ulaşmak güç değildi. Muhafızlar yine dış duvarda olabilecek açıklıklarla ilgileniyorlardı. İçeri girer girmez üniformaların saklandığı yere gittim. Kendime uyan bir tanesini buldum ve hızla üstümü değiştirirken kalbim yerinden çıkacak gibi çarptı. Nasıl göründüğüme bakmak için aynaya falan ihtiyacım yoktu. Avcı üniformasıyla muhteşem görüneceğimi başından beri biliyordum. Siyah bana en çok yakışan renkti.

Hematoi üniformalarını saklamak için toprak elementinden faydalanırdı, böylece ölümlülerin dünyası bizlerin bir tür yan askeri örgüt olduğumuzdan şüphelenmezdi. Bir ölümlünün gözüne üniforma eski püskü bir kot pantolon ve tişört gibi görünse de bir melez baktığında, bir melezin erişebileceği en üst mertebenin simgesini görürdü. Sadece en iyiler bu üniformayı giyerdi.

Büyük olasılıkla bu üniformayı ilk ve son giyişimdi. Eğer geri dönmeyi başarabilirsem... Herhalde okuldan kovulacaktım. Eğer dönemezsem, eh, orasını düşünmek bile istemiyordum.

Aptalca bir şey yapacaksın. Aiden'ın söylediklerini hatırlayınca ayağım sürçtü. Evet. Bu basbayağı aptalcaydı. Nereden bilmişti peki? Kalbim duracak gibi oldu. Aiden aklımdan geçeni

daima biliyordu. Beni anlaması için mavi bir kordona ya da kafayı sıyırmış bir kâhine ihtiyacı yoktu. Doğrudan biliyordu.

Şu anda onu ya da neye kalkıştığımı bilse ne yapacağını düşünemezdim. En üst raftan bir şapka aldım, saçımı toplayıp altına soktum, şapkayı yüzümün büyük kısmını örtecek şekilde aşağı indirdim.

Sonra ilgimi silah odasına verdim. Her türden ölümcül bıçak, ateşli silah ve bir yerlere saplanan, kafa kesen hemen her şey için tek adresti burası. İçimi bulandırsa da burada olmak heyecanlandırıyordu beni. Bu, hakkımda neyi ele veriyordu bilmiyorum ama öldürmek, tıpkı iblis olmak gibi melezliğin de doğal bir parçasıydı. İki tür de bundan sakınamıyordu, ölüme bulaşmayanlar sadece safkanlardı.

İki hançerde karar kıldım. Birini sağ bacağımın üst kısmına bağlanıyordu, diğeriyse sapındaki bir düğmeye basıldığında beş santimken on beş santim oluyordu. Katlanan bıçağı cebime, pantolonumun dikişi hizasına koydum. Bir de tabanca aldım ve dolu olup olmadığına baktım.

Titanyum ceketli mermiler. Kimsenin gözünün yaşına bakmazdı bunlar.

Ölüm ve parçalanma odasına son bir kez baktım, iç çektim ve Akit'ın güvenliğini geride bıraktım. Öz be öz annemi bulup öldürmek için.

On Sekizinci Bölüm

Tanrılar aşkına. kılık değiştirmem işe yaramıştı.

Çoğunlukla gölgede kaldım ve hareketlerimi düşünerek yapmama izin vermedim. İlk köprüyü geçerken Muhafızlar sadece başlarıyla selam verdiler. Hatta biri arkamdan ıslık bile çaldı, belli ki beni gerçek bir Avcı sanmıştı.

Ana adanın boş sokaklarında yürürken, daha önce öldürdüğüm zamanları düşündüm. Ardımda iki iblis leşi vardı. Bunu yapabilirdim. Annem de farklı olmayacaktı.

Farklı olamazdı.

Daha yeni iblis olduğundan, hızlı ve güçlü olacaktı ama ciddi bir eğitimi yoktu. Benimki gibi bir eğitimden yoksundu. Ondan daha hızlı ve güçlüydüm. Aiden, yeni dönüştürülmüş iblislerin işinin gücünün emmek olduğunu kafama iyice kazımıştı. Dönüşeli üç ay olduğuna göre annem emekleme aşamasında bir bebek sayılırdı.

Tek yapmam gereken ona hâlâ bir iblis gibi görünürken, element büyüsüyle tekrar... annem gibi görünmeden önce saldırmaktı.

Ana köprüyü geçmek biraz daha güç oldu ama neyse ki bu Muhafızların öğrencilerle pek teması yoktu. İçlerinden beni tanıyan çıkmadı, ama biraz hoş beş etmek istediler. Bu beni öyle yavaşlatmıştı ki kendime güvenim sarsılmaya başlamıştı. Ta ki Muhafızlardan biri, "Yolun açık olsun, sağ salim dön, Avcı." deyip önümden çekilene kadar.

Avcı. Mezuniyetin ardından olmayı hep istediğim şey buydu işte. Safkanları ve toplumlarını korumak yerine, iblislerle başa çıkmanın daha doğrudan yolunu tercih etmek

Gezi ve balıkçı teknelerinin yanından geçerken tekrar gölgelerden yürüdüm. Kel Kafa Adası'nın halkı, Ilah Adası'nın "aşırı içine kapanık" insanlarına alışıklardı ama biz yanlarındayken bir şeyler seziyorlardı. Bizden hem uzak durmalarına hem de yanımızda olmak istemelerine neyin yol açtığını bilemiyorlardı.

Üç yıl ölümlüler arasında yaşamak benim için berbat bir deneyim olmuştu. Ergenler hep benimle olmayı isterlerdi ama anne babaları benim uzak durulması gereken o çocuklardan biri olduğumu söylerdi. Ne demekse.

O ebeveynler benim aslında ne olduğumu bilseler ne düşünürler diye merak ettim. Eğitimi neredeyse tamamlanmış bir ölüm makinesi. Sanırım çocuklarını benden uzak tutmakla doğru yapıyorlardı.

Rıhtımı geride bırakınca binaların gölgesinden yürüdüm. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama içimden bir his çok uzaklaşmam gerekmeyeceğini söylüyordu. Haklıydım da. Normal dünya diye sevgiyle andığım yere adım atalı ancak on dakika olmuştu ki ardımdan hızla yaklaşan ayak seslerini duydum. Silahımı çekip doğrultarak fırıldak gibi döndüm ve saldırganla yüzleştim.

"Caleb?" Şaşkınlıkla rahatlama arası bir şey hissettim.

Birkaç adım gerimdeydi, mavi gözlerini koca koca açmış, ellerini kaldırmıştı. Üstünde pijaması, beyaz tişörtü ve terlikleri vardı. "İndir şu silahını," diye tısladı. "Tanrılar aşkına. Beni kazayla falan vuracaksın."

Tabancayı indirip koluna yapıştım, onu bir ara sokağa çektim. "Caleb, ne işin var senin burada? Aklını mı kaçırdın?"

"Ben de sana aynısını soracaktım." Bana ters ters baktı. "Seni izlediğim belli olmuyor mu?"

Başımı iki yana salladım, tabancayı belime soktum. Kılıf almayı akıl edememiştim. "Akit'e dönmelisin. Hem de derhal. Kahretsin, Caleb! Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Peki ya *sen*?" Kendi sorumu bana yöneltirken öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Akla hayale sığmayacak kadar salakça bir şey yapacağını adım gibi biliyordum. O yüzden gözüme uyku girmedi. O kahrolası pencerenin önünde durup bekledim. Bir de ne göreyim, kaçığın teki avluda sinsice gezmiyor mu!"

"Üstündeki o *Mario Brothers* pijamasıyla Muhafızlar'ın yanından nasıl geçtin sen?"

Eğilip pijamasına baktı, sonra omuz silkti. "Kendimce yöntemlerim var."

"Yöntemlerin mi?" Bununla yitirecek zamanım yoktu. Ondan uzaklaşıp köprünün olduğu yönü işaret ettim. "Oraya dönmelisin, orası güvenli."

Inatçı bir edayla kollarını göğsünde çaprazladı. "Sensiz olmaz."

"Ah, tanrılar aşkına!" Sabır taşım çatlamıştı. "Bunu şimdi yapmasan olmaz mı? Anlamıyorsun beni."

"Sakın o 'beni anlamıyorsun' mavalını bana okuma. Bunun anlamakla falan ilgisi yok! Kendini öldürteceksin! Buna intihar denir, Alex. Cesaret değil. Ne görev duygusu ne de gereksiz bir vicdan..."

Bir şey birkaç adım arkama inince Caleb'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Dönüverdim ve ben tabancayı çekerken aynı anda Caleb de pantolonumdan hançeri kaptı.

Karşımdaki oydu.

Annem orada, daracık sokağın ortasında duruyordu. Bu oydu... ama değildi de. Uzun, koyu renk saçları hafif dalgalar halinde dökülüyor, soluk, hatta bembeyaz yüzünü, çıkık elmacıkkemiklerini ve çok iyi tanıdığım dudaklarını çevreliyordu. Fakat gözlerinin olması gereken yer karanlıktı. Yanaklarını kapkara damarlar kaplamıştı ve gülümseyecek olsa ağzının bir dizi iğrenç, sipsivri dişle dolu olduğu görülecekti.

Bu annemdi... ama iblis halindeydi.

Onu görmenin, onun o güzel, sevecen yüzünün böyle grotesk bir maska dönüştüğünü görmenin şokuyla kolum titredi, tetikteki parmağım seyirdi. Bu oydu... ama aynı zamanda değildi de.

Biliyordum ki şu an durduğu yerde, göğsüne sıkılan bir kurşundan kendini koruması olanaksızdı. Tabancama titanyum mermi sürülü olduğundan, hatta işin aslı, tüm şarjör bunlarla dolu olduğundan, avantaj bendeydi. Onu hemen oracıkta delik deşik edip her şeyi sona erdirebilirdim.

Yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı.

Artık anneme benziyordu. Element büyüsü içindeki iblisi gizlemişti. Şimdi bana o ışıl ışıl, zümrüt rengi gözleriyle bakıyordu. Benzi hâlâ solgundu ama kabarmış damarlarla dolu değildi. Tıpkı dönüştürülmeden önceki gece olduğu gibi görünüyor, bana gülümsüyor, gözlerimi tutsak ediyordu.

"Lexie," diye mırıldandı, ama onu açık seçik duyabildim. Onun sesiydi bu. Sırf o sesi işitmenin bile üzerimde hem harika hem de korkunç etkileri vardı.

Güzel, etkileyici ve yaşam doluydu; iblis olsun ya da olmasın.

"Alex! Hadi! Yap şunu!.." diye bağırdı Caleb.

Arkama şöyle bir bakınca annemin yalnız olmadığını anladım. Siyah saçlı bir iblis Caleb'in gırtlağına sarılmıştı. Öldürmek ya da damgalamak için hiçbir girişimde bulunmuyor, onu öylece tutuyordu sadece.

"Lexie, bana bak."

Sesini duymazdan gelemeyip arkama döndüm. Annem daha yaklaşmıştı, o kadar yakındı ki göğsüne giren bir mermi koca bir delik bırakırdı. O kadar yakındı ki en sevdiği parfüm olan vanilyanın kokusunu alabiliyordum.

Bakışlarım yüzünde gezindi; her bir çizgisi tanıdık ve güzeldi benim için. Gözlerine bakarken en olmadık anılar canlandı kafamda. Birlikte geçirdiğimiz yazlar, beni hayvanat bahçesine götürüşü, babamın adını söyleyişi, Akit'ten ayrılmamız gerektiğini söylerken yüz ifadesi, kendi küçücük yatak odasının zeminine serilmiş yatışı.

Tereddüt ettim. O gözlerin içine bakarken nefes bile alamıyordum. Karşımdaki annemdi, *benim annem!* Beni besleyip büyütmüş, bana hayattaki en değerli şey muamelesi yapmıştı. Ben onun her şeyiydim, yaşama sebebiydim. Kıpırdayamıyordum.

Yap şunu! O artık senin annen değil! Kolum titredi. *Hadi! Asıl şu iteliğe!*

Hüsran dolu bir haykırış koptu ağzımdan ve kolum yana düştü. Saniyeler, altı üstü saniyeler geçmişti ama bana sonsuzluk gibi gelmişti. Yapamıyordum.

Annemin dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. Arkamdan Caleb bir imdat çığlığı attı ve şakağımda müthiş bir acı hissettim. Bilinçsizliğin tatlı karanlığına daldım.

Başım çatlayacakmışçasına bir ağrıyla ve genzimde acı bir tatla uyandım. Neler olduğunu anımsamam birkaç dakika aldı. Korku ve hayal kırıklığının bir karışımıyla fırladım, yüzümün bir yanında zonklayan acıya rağmen tetikteydim. Dikkatlice kafamı yokladım ve elime yumurta büyüklüğünde bir şiş geldi.

Dayalı döşeli odaya sarhoş gibi bakındım. Sedir kerestesinden duvarlar, saten örtülü koca yatak, plazma televizyon, el işi mobilyalar, hepsi de tanıdık geliyordu. Bu, daha önce de geldiğimiz sayfiye evinin yatak odalarından biriydi, burada beş altı kez yatmıştım. Yatağın yanı başındaki bir saksıda mor hatmi çiçekleri duruyordu. Annemin en sevdiği çiçeklerdi bunlar. Mor çiçeklere düşkünlüğü vardı.

Şok ve ümitsizlik etkisini gösterdi. Bu odayı hatırlıyordum. Tanrılar adına. Bu hiç hayra alamet değildi. Hem de hiç.

Akit'ten beş saatten fazla uzaklıkta, tanrının cezası Gatlinburg, Tennessee'deydim. Daha da kötüsü, Caleb ortalıkta yoktu. Ağır ağır kapıya yanaştım, durup kulak kabarttım. Çıt bile çıkmıyordu. Terasa açılan cam kapılara baktım ama çıkış yolu yoktu. Caleb'i bulmaya mecburdum... Yaşıyorsa tabii.

Bu düşünceye sarıldım. Sağ olmalıydı. Aksi düşünülemezdi.

Elbette tabancam gitmişti ve Caleb hançerimi almıştı. Odada silah namına kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Eğer eşyaları kırıp dökmeye başlarsam dikkatleri üstüme çekerdim ve kırdığım şeyler de silah olarak kullanılamazdı. Titanyumdan yapılmış olabilecek hiçbir şey bırakılmamıştı odada.

Kapı tokmağını yokladığımda, kilitlenmediğini keşfettim. Kapıyı milim milim aralayıp etrafı kolaçan ettim. Dışarıda güneş doğuyor, mutfaktaki ve oturma odasındaki gölgeleri kovuyordu. Odanın orta yerinde kocaman, yuvarlak bir masa ve aynı takıma ait altı sandalye vardı. Sandalyelerden ikisi, oturan birileri varmış gibi geriye çekilmişti. Oymalı meşe masada

birkaç boş bira şişesi duruyordu. İblisler bira içer miydi? Hiç bilmiyordum. Pahalı kahverengi kumaşla kaplanmış iki büyük kanepe vardı.

Odanın diğer ucundaki televizyon açıktı ama sesi kısılmıştı. Duvara monte edilmiş kocaman, ince ekran televizyonlardandı. Masaya yürüyüp bir bira şişesi aldım. Bir iblisi öldürmezdi ama silah, silahtı.

Boğuk bir çığlık, dikkatimi arka odalara çekti. Yanlış hatırlamıyorsam evde bunların haricinde iki yatak odası, bir oturma odası ve bir de oyun odası vardı. Kapıların hepsi kapalıydı. Parmak uçlarımda yaklaştım, asıl yatak odasından tekrar aynı ses gelince donup kaldım.

Şişeyi sımsıkı kavrayıp bir dua mırıldandım. Hangi tanrıya dua ettiğimden emin değildim ama keşke içlerinden birisi yardım etse diye umuyordum. Ardından tekmeyi indiriverdim. Kapı tokmağının etrafındaki tahta kırılırken, kapının menteşeleri de gıcırdayıp pes ettiler. Kapı savrularak açıldı.

Önüme serilen kâbus karşısında nefesim kesildi. Caleb yatağa mıhlanmıştı. Sarışın bir iblis üstüne çökmüştü, kaba elleriyle Caleb'in ağzını kapatmış, onu hareketsiz tutuyor ve bir yandan kolunu damgalıyordu. Etere ulaşmak için Caleb'in kanını emen iblisin çıkardığı sesler ödümü koparmıştı.

Öfkeli feryadımı işiten iblis başını kaldırdı. Boş bakışları beni delip geçti. Şişeyi başımın üstüne kaldırıp kapıdan içeri daldım. Bu onu öldürmezdi ama canını yakardı.

Fakat planım asla gerçekleşmedi.

İblis'in Caleb'e yaptıklarına kendimi öyle kaptırmıştım ki odayı kontrol etmemiştim. Aptalcaydı. Kahretsin, zaten Akil'ten ayrılınca kaçırdıklarım bu tür detaylardı işte. Sadece tepki göstermeyi, dövüşmeyi biliyordum. Düşünmeyi değil.

Birisi beni arkadan yakaladı. Şişeyi yere bıraktırana kadar

kolumu büktü. Masadan çekilmiş iki sandalye gözümün önüne geldi. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Bulunduğum pozisyonda debelenmenin bir yararı yoktu, buna rağmen ayağımı yere vurup vücudumu kurtarmaya çalıştım. Tek faydası, iblisin canımı acıtana kadar beni sıkması oldu.

"Sakin ol, sakin ol. Daniel, arkadaşını öldürmeyecek." Ses kulağımın arkasından gelmişti. "Daha değil."

Daniel gülümseyip kan içindeki dişlerini gösterdi. Göz açıp kapayana kadar karşıma dikilmiş, başını yana eğmişti. Büyülü kılığı devreye girdi ve safkanlara özgü yüz hatları göründü. Çenesinden damlayan kanlar olmasa çok yakışıklıydı.

Caleb'in vücudu birkaç saniyede bir seğiriyordu. Damganın artçı sarsıntılarıydı bunlar, biliyordum. Çıplak kollarında bir değil, iki iblisin damgası vardı. Önümdeki iblise öfkeyle bağırdım. "Geberteceğim sizi!"

Daniel güldü, elinin tersiyle çenesini sildi. "Tadına bakmak hoşuma gidecek." Beni kokladı – *düpedüz* kokladı. "Tadını şimdiden alır gibi oluyorum."

Bir tekme atıp göğsüne isabet ettirdim. Birkaç adım gerileyip yatağa çarptı. Caleb inleyip doğrulmaya çalıştıysa da Daniel bir yumrukta onu bayılttı. Kuduz hayvan gibi çarpınıp bağırdım, çağırdım, ama iblis beni yere yıktı.

Derken kendimi havada uçarken buldum, ama kimse dokunmamıştı bana. Duvara öyle bir şiddetle çarptım ki sıvalar çatladı, vücudumda kırılmadık kemik kalmamış gibi hissettim. Orada öylece asılı kalmıştım, ayaklarım yere değmiyordu. İblis hava elementini kontrol ediyordu. Kendimi nasıl savunacağımı bilmediğim şeylerden biri de buydu.

"Kuralına göre oynamayı öğrenmelisiniz. İkiniz de." Diğer iblisin eli havadaydı. Güney aksanıyla konuşuyordu, sesi gür ve yumuşaktı. Asılı durduğum yere geldi, eliyle ayağımın ucu-

nu okşadı. O arka sokakta annemin yanında duran siyah saçlı iblisti bu. "Biz de acıkıyoruz, anlıyor musun? Sizin burada olmanız ise... eh, bizi yakıp kavuruyor. Tıpkı içimize ateş düşmüş gibi."

Duvardan uzaklaşmaya çalıştım ama kıpırdayamıyordum. "Ondan uzak durun!"

Bana kulak asmadı, Caleb'in hareketsiz bedenine yaklaştı. "Bizler hiçbir şekilde yeni iblis sayılmayız. Ama sen... sendeki eterin cazibesine karşı koymak güç. Sadece azıcık. Tek istediğimiz bu." Parmaklarını Caleb'in yüzünde dolaştırdı. "Ama yapamayız. Rachelle dönmeden olmaz."

"Ona dokunmayın." Kendi kısık sesimi güçbela tanıyabilmiştim.

Dönüp bana baktı, sonradan aklına gelmiş gibi elini şöyle bir salladı. Yere önce ayaklarım çarptı, sonra dizlerimin üstüne düştüm. Karın adalelerimin kasılmasını umursamadan ayağa kalktım. Onu Caleb'den uzak tutmaktan başka hiçbir şey düşünmeden iblisin üstüne atıldım. Siyah saçlı iblis başını iki yana salladı, kolunu kaldırmakla yetindi. Duvara tosladım, çerçeveli tablolardan birkaçı yere düştü. Bu – *bu* antrenmana hiç benzemiyordu.

Bu sefer yerimden kalkmadım.

Sınırlendiği barizdi. Kendini itip Caleb'den uzaklaştırdı. Üstüme yürüdü, avazım çıktığınca bağırarak üstüne saldırdım. Önce bir kolumu, sonra diğerini yakaladı, beni çekip ayağa kaldırdı.

İki kolum da etkisiz hale gelince geriye sadece bacaklarım kalmıştı. Aiden tekmelerimi hep överdi ve bunu aklımdan çıkarmadan, sırtımın üst kısmını duvara doğru ittim. İblisin kollarından ve duvardan destek alıp bacaklarımı göğsüme çektim, tekmeyi indirdim.

Tekmem tam göğsüne çarptı. Yüzündeki şaşalamış ifadeye bakılırsa gafil avlanmıştı. Birkaç adım geriledi ve bir kez daha yere düştüm.

Daniel yataktan fırladı, saçlarımdan kavradığı gibi, başımı geriye büktü. Bir an için iç bulandırıcı bir dejavu hissi yaşadım, ama artık beni kurtaracak bir Aiden yoktu. Hiç kimse Hızır gibi yetişmeyecekti.

Ben Daniel'le boğuşurken siyah saçlı iblis önümde çömeldi. Ellerini dizlerine dayayışını, yüzündeki tembel gülücüğü gören, onun benimle havadan sudan muhabbet edeceğini sanırdı. O kadar rahattı.

"Neler oluyor burada?"

Annemin keskin ve öfkeli sesini duyan Daniel beni bıraktı. Anneme doğru dönüp güçlükle ayağa kalktım. İçimin dehşet ve sevgiyle dolmasına mani olamıyordum. Kapının ağzında durmuş, hoşnutsuz bir bakışla hasarı inceliyordu. Sadece büyülü dış görünümünü görüyordum. Gerçek biçimini değil.

Hapı yutmuştum.

"Eric?" Ters bakışlarını siyah saçlı iblise yöneltti.

"Kızın... işlerin gidişatından memnun değil."

Annem parçalanmış bir tahtanın üstünden atlarken gözlerimi alamadan ona baktım. "Dua et ki kızımın saçının tek teline bile zarar gelmiş olmasın."

Eric dönüp Daniel'e baktı. "Saçları yerinde. Bir şeyi yok. Diğer melezin de."

"Ha, evet." Annem, Caleb'e dönmüştü. "Onu hatırlıyorum. Erkek arkadaşın mı, Lexie? Olsun ya da olmasın, onu yanında getirmekle iyi etmişsin. Aptalca, ama iyi etmişsin."

"Anne." Sesim çatlak çıkmıştı.

Dönüp bana gülümsedi. Kocaman, güzel bir tebessümdü bu. "Lexie?"

"Lütfen..." Yutkundum. "Lütfen bırak, Caleb gitsin."

Başını iki yana salladı. "Buna izin veremem."

Midem bozulur gibi oldu. "Lütfen, o sadece... Lütfen."

"Olmaz, bebeğim. O bana lazım." Uzandı, hep yaptığı gibi saçımı eliyle düzeltti. Ben irkilip geri çekilince yüzü asıldı. "Geleceğini biliyordum. Tanıyorum seni. Vicdanına ve korkuna dayanamazdın. Onun da gelmesini planlamamıştım ama kızmadım. Gördün mü? O burada kalacak."

"Gitmesine izin verebilirsin." Çenem titriyordu.

Elini yanağımda gezdirdi. "Yapamam. O, benimle işbirliği yapmanın garantisi. Sözümden çıkmazsan bunu sağ atlatacak. Onu öldürmelerine ya da dönüştürmelerine izin vermeyeceğim."

Umutlanacak kadar saf değildim. Bunun altında bir şey vardı, muhtemelen de büyük ve korkunç bir şey.

Benden uzaklaştı, iki erkek iblise döndü. "Ona ne dediniz?"

Eric başını kaldırdı. "Hiçbir şey."

Annem başıyla onayladı. Sesi değişmemişti ama konuştukça, o sesi onun yapan şeyin yokluğunu fark ediyordum. Sesinde şefkatten, duygudan eser yoktu. Sesi dümdüz ve sertti, onun sesi değildi. "Güzel." Tekrar bana baktı. "Bir şeyi anlamanı istiyorum, Lexie. Seni çok, ama çok seviyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak sırtımı duvara yasladım. Sözleri, herhangi bir fiziksel darbeden çok yakmıştı canımı. "Beni nasıl sevebilirsin? İblissin sen."

"Ama hâlâ annenim," diye yanıtladı o duygusuz sesle, "ve sen de beni hâlâ seviyorsun. O yüzden eline fırsat geçmişken öldürmedin beni."

Doğruydu ve daha şimdiden pişman olduğum bir hareketti, ama ona baktığımda gördüğüm tek şey annemdi. Gözlerimi yumdum, iblisi, onun içindeki canavarı görmek için tüm irademi topladım. Gözlerimi açtığımda karşımdaki yine annemdi.

Gülümsedi. "Akit'e dönemezsin. Buna izin veremem. Seni oradan uzak tutmalıyım. Kalıcı olarak."

Bakışlarım Caleb'e takıldı. Daniel ona giderek yaklaşıyordu. "Neden?" O piç kurusu Caleb'e dokunmadığı sürece sogukkanlılığımı koruyabilirdim.

"Seni Apollyon'dan uzak tutmam gerekiyor."

Buna hazırlıksız yakalanmıştım, gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"O her şeyini alacak senin. Gücünü, becerilerini... neyin varsa. O, Ilk olan, Lexie. Bilse de bilmese de Tanrı Katili'ne dönüşmek için senin her şeyini emip bitirecek. İşini bitirdiğinde senden geriye hiçbir şey kalmayacak. Konsey'dekiler bunu biliyorlar ama oralı bile olmuyorlar. Tek istedikleri Tanrı Katili; fakat Thanatos bunun olmasına asla izin vermeyecektir."

Geri gidip başımı iki yana salladım. Annem keçileri iyice kaçırmıştı.

"Bunun sana ne zarar vereceğini hiç kimse umursamıyor. Göz yumamam buna. Anlıyor musun beni?" Yürüyüp tam karşıma dikildi. "O yüzden buna mecburum. Seni iblise dönüştürmeliyim."

Oda bir an fırıl fırıl döndü, bayılacağımı sandım.

"Başka çarem yok." Elimi tuttu, çarpan kalbinin üstüne götürdü. Orada tuttu. "İblise dönüştüğünde şu ankinden daha güçlü, daha hızlı olacaksın. Titanyuma bağışıklık kazanacaksın. Müthiş bir gücün olacak... on sekizine bastığında seni kimse durduramayacak."

"Hayır." Elimi geri çektim. "Hayır!"

"Neye 'hayır' dediğinin farkında değilsin sen. Daha önce yaşadığımı zannediyordum ama şimdi gerçek anlamda yaşıyorum." Boştaki elini önüme getirdi, parmaklarını bir kez, sonra da iki kez oynattı. Parmak uçlarından küçük bir alev uçtu, son-

ra da bütün eli yanmaya başladı.

Geriye sıçradım ama elimi daha sıkı sıkmaya başladı.

"Ateş, Lexie. Safkanken hava elementini zar zor kontrol edebiliyordum ama bir iblis olarak *ateşi* kontrol edebiliyorum."

"Ama insanları öldürüyorsun! Bunun neresi normal?"

"Alışıyorsun." Geçiştirmek istercesine omuz silkti. "Sen de alışacaksın."

Damarlarımdaki kan dondu. "Kafayı... yemişsin sen."

Bana yumuşak bir şekilde baktı. "Şimdi böyle diyorsun ama göreceksin. Konsey, herkesin, iblislerin ruhsuz ve kötü yaratıklar olduklarına inanmasını istiyor. Niye? Korkudan. Bizim çok daha güçlü olduğumuz biliyorlar, sonunda bu savaşı biz kazanacağız. Biz, tanrılar gibiyiz. Hayır. *Biz* tanrıların ta kendisiyiz."

Daniel beni süzerken beklenti içinde resmen dudaklarını yaladı. İçimi bir mide bulantısı ve korku kapladı ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Bunu yapma. Lütfen."

"Tek yol bu." Arkasını döndü, omzunun üzerinden bana baktı. "Beni, seni buna zorlamaya mecbur etme."

Anneme baktım, nasıl olup da o ara sokakta tereddüt ettiğimi merak ediyordum. Önümdeki bu şeyin annemle alakası yoktu. Hem de hiç. "Kafayı sıyırmışsın sen."

Yüz ifadesi sertleşti, başını hızla çevirdi. "Beni, seni buna zorlamaya mecbur etme demiştim. Daniel!"

Caleb kendine gelmeye başlamıştı ve inliyordu; Daniel onu tutunca duvardan kendimi itip uzaklaştım. Onlara ulaşamadan annem beni yakaladı. İblis, Caleb'in başını koluna doğru eğdi.

İçime bir korku saplandı. "Hayır! Dur!"

Daniel, dişlerini Caleb'in etine geçirmeden önce bir an güldü. Caleb yatakta ikiye katlandı, dehşet dolu çığlıkları kabını doldururken gözleri korkuyla fal taşı gibi olmuştu. Annemi it-

tim ama onu geçmeyi başaramadım. Güçlüydü, hem de inanılmaz derecede.

"Eric, buraya gel."

Eric buna dünden razı gibiydi. Kara gözleri açlıkla alev alev yanıyordu. İçim, tiksinme ve korkuyla doldu ve yeniden mücadele etmeye başladım.

Annem, belimi daha sıkı kavradı. "Sana söylediğimi unutma, Eric. Her saat küçük ısırıklar, daha fazla değil. Sizinle dövüşürse oğlanı öldürün ama itaat ederse oğlanı rahat bırakın."

Buz kestim. "Hayır! Hayır!"

"Üzgünüm, bebeğim. Bu canını yakacak ama onlarla dövüşmezsen yakında hepsi sona erecek. Tek yolu bu, Lexie. Başka türlü seni asla kontrol edemezdim. Göreceksin. Sonunda her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

Sonra beni, Eric'e doğru itti.

On Dokuzuncu Bölüm

Aynen öyle.

Ne kaltak ama.

Eric beni kollarına çekerken çığlık attım ve anneme geri döndüm. "Bunu yapmalarına izin verme!"

Elini kaldırdı. "Eric."

İblis beni, kendine çevirdi. Tekmeler savurup her türlü öldürme ve uzuv koparma yöntemiyle onu tehdit ettim ama bunlar onu durdurmadı. Ben bağırıp çağırırken iblis bana gülümsedi. Sonra parmaklarını sıktı ve bir anda dişlerini, kolumun yumuşak etine gömüverdi.

Alev alev yanıyordum. Yanma hissinden kaçmak için genledim ama acı, hareketlerimi takip ediyordu. Çığlıklarımın arasında Caleb'in bağırıp, durmaları için yalvardığını duyabiliyordum Ne annem ne de iblis ona kulak astılar. Eric emmeye devem ederken vücudumun her yanına acı yayılıyordu. Oda dönüyordu, büyük ihtimalle bayılacaktım.

"Yeter," diye mırıldandı annem.

İblis, yüzünü kaldırdı. "Tadı muhteşem."

"Eter yüzünden. Kanında, safkanlarınkinden daha çok var."

Sonra Eric beni serbest bıraktı ve ben titreyerek dizlerimin üzerine düştüm. Dünyada buna benzer hiçbir his, kesinlikle hiçbir his yoktu. Damgalanmanın artçı şokları bile soluğumu kesmişti. Nefes almaya çalışıyordum; yanma, azalarak sadece acıya dönüşene kadar orada kaldım.

Ancak o zaman Caleb'in sessizliğini fark ettim. Başımı kaldırdım ve bana baktığını gördüm. Gözlerinde sersemlemiş bir ifade vardı, sanki kendini buradan uzaklaştırmayı başarmış, bedenini falan terk etmiş gibiydi. Her neredeyse orada olmayı istedim.

"Çok mu kötüydü?" Annem, beni omuzlarımdan tuttu ve tekrar zorla duvara itti.

"Dokunma bana." Sözcükler ağzımdan güçlükle çıkıyordu, peltekleşmiştim.

Bana buz gibi gülümsedi. "Altüst olduğunu biliyorum ama göreceksin. Birlikte dünyayı değiştireceğiz."

Daniel, Caleb'in tarafına döndü ama Caleb kıpırdamadı. Daniel'ın ona bakışından, Caleb'e kötü şeyler yapmak istediğini düşündüm. Birdenbire, kâhinin sözlerini anımsadım.

Parlak ama kısa bir geleceğin var.

Caleb ölecekti. Duyduğum korku beni yataga yöneltti. Bu olamazdı! Eric anında beni tekrar duvara mıhladı. Kan –*benim* kanım– hâlâ dudaklarındaydı. Tekrar kıpırdamayacağımdan emin olunca beni bıraktı ve kendini beğenmiş yarım bir gülümsemeyle geriye yaslandı.

Midem bulanarak kendi acımı ve korkumu bastırdım. "Anne... lütfen Caleb'ı bırak gitsin. Lütfen. Her şeyi yaparım." Bunda ciddiydim. Caleb'ın bu terk edilmiş yerde ölmesine izin veremezdim. "Lütfen, bırak onu."

Beni sessizce inceliyordu. "Ne yapardın?"

Sesim çatlak çıkıyordu. "Her şeyi. Bırak gitsin."

"Benimle dövüşmeyeceğine ya da kaçmayacağına söz verir misin?"

Kâhinin sözleri, hastalıklı bir melodi gibi tekrar tekrar zihnimden geçiyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Caleb'in rengi kireç gibi bembeyazdı. Olmak üzere olan şey kaderdi, değil mi? Tanrılar bunu zaten görmüşler miydi? Dövüşmemeyi seçersem iblise dönüşecektim.

Ağzıma kadar gelen safranın tadı yutkununca geri gitti. "Evet. Söz veriyorum."

Bakışları Caleb'e ve iblise gitti İç çekti. "Burada kalacak ama sen söz verdiğin için ben de vereceğim. Ona tekrar dokunmayacaklar ama onun varlığı sözünü tutmanı sağlayacak."

Bir anda içinde bulunduğu sersemlikten sıyrılan Caleb bana bakıp başını deli gibi iki yana salladı ama ben yine de kabul ettim. Caleb'i buradan çıkartmayı istiyordum ama şimdilik elimden gelen buydu. Sırtım duvara yaslı, gözlerim Caleb'le Daniel'ın üzerinde, yatağın karşısına oturdum. Eric yanı başıma dikildi. Yapabildiğim tek şey şimdiye kadar birilerinin şimdiye kadar yokluğumuzu fark etmiş olmasını umut etmekti. Belki Aiden sonunda benimle konuşmak için ya da yeniden antrenmana başlamak için gelmişti. Belki birisi Caleb'ı yoklamıştı ve Akit'teki birileri de ikiyle ikiyi toplamıştı. Eğer böyle olmadıysa, kaderin ığrenç bir cilvesi olarak, Aiden'ı bir daha gördüğümde beni öldürmeye çalışacaktı.

Hem, benim gibi duraksayacağından da şüpheliydim.

Daniel, Caleb'dan başını ayırıp kolumdaki taze damgaya baktı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve başımı çevirdim. Sırada Daniel vardı ve bunu mümkün olduğunca acılı bir hale getireceğinde dair bir hıs vardı içimde. Duvara yaslanmış, bir şekilde içine girip ortadan kaybolmayı dilerken gözlerim yanıyordu.

Bir saat gelip geçti ve Daniel eğilmiş diğer kolumu göğsümden merakla izlerken bedenim kaskatı kesildi. Bu yanlıştı, hem de öylesine yanlıştı ki. Buna hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu ve Eric eliyle ağzımı kapatırken Daniel bileğimi ısırdı.

Her şey bittikten sonra yalpalayarak duvara çöktüm. Daniel ve Eric, saat gibi sırayla beni damgalıyorlardı. Annemse sürekli, Lucian'dan başlayarak Konsey üyelerini nasıl ortadan kaldıracağımız konusunda gevezelik edip duruyordu. Sonra tahtlarımıza oturacaktık ve tanrılar bile önümüzde eğileceklerdi. Dengelerin tersine döneceğini ve iblislerin, sadece safkanları değil ölümlü dünyayı da yöneteceğini söyledi.

"İlk'i devirmek mecburiyetinde olacağız ama sen iblis Apollyon olunca ondan daha güçlü, daha iyi olacaksın."

Annem cidden aklını tamamen kaçırmıştı.

Emmeleri hakkında da bilgi edindim. Annem belki de beni yeni hayatıma mı hazırlıyordu? Safkanlar, onları günlerce telle bağlanmış bir halde tutuyorlar, melezlerse bunu sadece birkaç saat için yapıyorlardı ve ölümlüler, şey, onları sırf eğlencesine öldürüyorlardı. Şu anda onlara verebileceğim bir safkan olmaması ne feciydi. Bu kulağa korkunç gelebilir ama kolum hilal şeklindeki ısırıklarla kaplıydı, eski Eğitmenimin yaralarına çok benziyordu ve ben ona zamanında acımıştım – ironik bir durumdu.

Emme olayı devam ediyordu. Olduğum kişinin parçaları her damgayla yok oluyordu. Daniel ya da Eric üzerime eğildiğinde artık onları itmiyordum. Hatta çığlık bile atmıyordum. Bütün bu zaman boyunca *annem* durup her şeyi izledi. Kendimi hastalıklı bir çılgınlığa kaptırıyordum ve ruhum kararıp umutsuzlaşıyordu.

Sonunda annem yolları kontrol etmek için gitti. Bir kez bile beni emmemişti. Kendine daha önce bir safkan avladığını tah-

mın ediyordum ama gittiğinde hemen geri gelmesini istedim. O gidince Daniel cüretkarlaştı ve bu kusmayı istememe neden olsa da yaklaşmasına izin verdim. Arada bir parmak uçlarını kollarımda, ısırık izlerinde gezdırıyordu. Hiç değilse bu, dikkatını Caleb'in üzerinden uzaklaştırıyordu.

"Şimdıden hissedebiliyorum," diye mırıldandı Eric.

Onun hâlâ orada olduğunu unutmuştum. Beni deli gibi damgalasa da onu Daniel'a tercih ediyordum. "Neyi hissediyorsun?" Sesim uykulu çıkıyordu.

"Eteri, onunla dolup taşıyorum. Neredeyse her şeyi yapabilecekmişim gibi." Uzandı ve yüzümü ekşitmeme neden olarak ısırıklardan birini dürttü. "Seni terk ettiğini hissediyor musun? Benım içime girdiğini?"

Ona cevap vermeyi reddederek başımı, bükülü dizlerime eğdim. Onun kafası iyiydi... benimse midem bulanıyordu – ruhum bulanıyordu. Daniel boynuma parmak uçlarını dokundurduğunda acıdan bitkin düşmüştüm ve hezeyan içindeydim. Caleb bir süredir kıpırdamamıştı ve Eric'in ağzını kapatması gerekmedi. Sadece, dişleri ensemdeki deriyi delince hafifçe inledim.

Daniel beni emerken Eric yatıştırıcı sesler çıkarıyordu, başparmağıyla çılgınca atan nabzımın izini sürüyordu. "Yakında bitecek. Göreceksin. Sadece birkaç ısırık daha ve hepsi sona erecek. Yepyeni bir dünya seni bekliyor."

Daniel işini bitirdikten sonra yana devrildim. Ona fırıl fırıl dönüyordu. Eric'in neyle ilgili konuştuğuna odaklanmakta güçlük çekiyordum.

"Önce melezleri değiştireceğiz. Bizim gibi fark edilemez onlar. Element büyüsüne ihtiyaçları da yok. Bütün dünyada saldırımızı başlatacağız. Çok güzel olacak." Bu düşünce Eric'i gülümsetti. "Önce Akıt'ten içeri sızacağız... sonra da Konsey'in."

Bu yeterince iyi, kolaylıkla korkutucu bir gerçeğe dönüşebilecek bir plandı. Eric, konuşmanın karşılıklı olmamasından rahatsız değildi. Konuşmaya devam etti ve ben gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Korku ve endişe yüzünden kaskatı kesilmiştim. İçim geçmiş. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama bir şey beni sarsarak uyandırdı.

Bitkin ve şaşkın bir halde başımı kaldırdım ki Daniel'ın önümde dikildiğini gördüm. Bir saat geçmiş miydi? Zamanı gelmiş miydi? Elimde olmadan en son ısırık, en son eter damlası ve ruhumun en sonu için hazırlanıp hazırlanmadıklarını düşündüm.

"Daniel, daha zamanı değil."

"Umurumda değil. Sen benden daha fazlasını alıyorsun. Neredeyse parlıyorsun. Bana baksana!" Daniel kaşlarını çattı. "Hiç de senin gibi değilim."

Eric parlamıyordu ama teni sağlıklı bir renge bürünmüştü. Normal bir... safkana benziyordu. Öte yandan, Daniel hâlâ kireç gibi bembeyazdı.

Eric başını iki yana salladı. "Rachel seni öldürecek."

Daniel önüme çöktü ve elini saçlarımdan geçirerek boynumu geriye büktü. "Bilmezse öldürmez. Nasıl bilecek ki? Sadece bir kez daha istiyorum".

"Ona... izin verme." Cılız sesimde yalvarırcasına bir tını vardı ama Eric, Daniel'ın kaderini umursuyorsa bile bunu kesinlikle göstermiyor ya da onu durdurmaya kalkışmıyordu.

Boynumda hâlâ ısırılmamış boş bir nokta vardı. Sessizce, o noktaya saldırmaması için yalvardım. Bu noktada bunu niye umursadığımı bilmiyorum ama lanet olsun, içimde hâlâ bir nebze kibir kalmıştı.

"Muhtemelen bu, hoşuna gidiyor," dedi Daniel. Kalbim bir an tekledikten sonra, dişlerini o tek küçük noktaya geçirdi

ve dudakları tenimde gezinmeye başladı. Kaskatı kesilmeme neden olan şiddetli bir acı hissettim. Bir eli saçlarımı sımsıkı tuttu, diğer eliyse birden dostane bir şekilde omzumdan iyice aşağılara doğru kaydı.

Olup biten her şey bir yana, bu – *bu* çok fazlaydı. İçimde kalan gücün son zerresine kadar ellerini kaldırdım tırnaklarımı, yüzünün iki yanına gömdüm.

Daniel feryat ederek geri çekildi. Bu arada gömleğim yırtıldı ama ses – yüzündeki ifade içimi hastalıklı bir memnuniyet duygusuyla doldurmuştu. Yüzünde üzerinde taze kan damlaları olan derin ve parlak kırmızı şeritler oluştu. Yumruğunu körlemesine savurdu ve gözüme isabet ettirdi, Eric'in üstüne devrildim.

"Lanet olsun!" Eric ayağa fırladı, ben de yeri öptüm.

Yana doğru kıvrılıp cenin pozisyonu aldım. Üzerimde Eric'in, Daniel'ı, yüzüne bağırarak geriye ittiğini hissettim ama dinlemiyordum. Uzun ve ince bir şey baldırıma gömüldü. Yavaşça yuvarlandım, pantolonumun dikiş yerinde gizli olan nesneyi kavrayana kadar parmaklarımı aşağıya doğru yavaşça hareket ettirdim.

Bıçak, katlanan bıçak.

Eric aniden beni yerden kaldırdı ve beni doğrulttu, böylece ona baktım. Sağ gözüme damlayan ıslak ve sıcak bir şey yüzümün yan tarafından akıyordu. Kandı bu. Daha fazlasını kaybetme lüksüm yoktu.

Omzunun üstünden Caleb'in uyanık olduğunu gördüm. Caleb bana baktı ve ona bir mesaj göndermeye çalıştım ama gel gör ki Eric başarılı bir şekilde onun önünü kesiyordu. Evin ön tarafından kapının açıldığını duyduk ve annemin topuk sesleri kabında yankılandı. Eric beni bıraktı ve odanın öbür ucuna gitti. Dudaklarım kıvrılıp mutsuz, küçük bir gülümseme oluş-

turdu. O biliyordu. Ben de biliyordum.

Annem yüzüme bir bakınca öfkelenecekti.

Annem odaya girdi ve gözlerini kısarak bana baktı. Bir saniye içinde önümde diz çökmüş başımı geri yatırmıştı. "Neler oldu burada?"

Kan kaybı ve bitkinlik yüzünden zihnim bulanmıştı. Anneme bakarken dakikalar akıp geçmişti. Nerede olduğumu ya da oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Tek yapmak istediğim, beni kucaklaması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için yüzümü anneme yaslamaktı. O benim annemdi ve onları durduracaktı. Durdurmak zorundaydı, özellikle de bu kadar aşağılık, böylesine korkunç bir şeyi. "Anne? Bak, bana ne yaptılar."

"Şşt." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Lütfen... lütfen durdur onu." Ona güçsüzce sarıldım, kollarına tırmanmak istiyordum, bana sarılmasını istiyordum. Yapmadı. Benden uzaklaşırken, bağırdım ve ona uzandım.

Hayır. Önümdeki bu – *bu* şey annem değildi. Annem bana sırtını asla dönmezdi. Bana sarılır, beni rahatlatırdı. Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak bu düşten kurtuldum.

"Bunu onun yüzüne kim yaptı?" Sesi öylesine soğuk ve ölümcüldü ki ve anneme hiç benzemiyordu ama aynı zamanda sesindeki o tanıdık tınıyı duydum. Başımı derde soktuğum için bana birçok kez bağırdığı zamanlardan tanıdığım ses tonuydu bu – kıyameti koparmadan önce bu ses tonuyla konuşurdu. Eric'le Daniel bilmiyorlardı. Annemi benim tanıdığım gibi tanımıyorlardı.

"Sence kim?" diye dudak büktü Eric.

Soğuk dudaklarını alnıma bastırdı ve ben gözlerimi sımsıkı kapattım. O, annem değildi. "Size verdiğim emirler gayet açıktı." Doğruldu, bakışlarını Daniel'a çevirdi.

Gerçek bir kez daha kafama dank etti ve dizlerimin üzeri-

ne kalktım. Artık annemi düşünemezdim, onu annem olarak göremezdim. Kararımı verdim. *Kaderin canı cehenneme.*Caleb'le göz göze geldik ve annemin arkasını başımla işaret edip şu sözleri söyledim: "Hazır ol." Anladığını umut etmekten başka çarem yoktu.

"Bu kesinlikle kabul edilemez." Bu, verdiği tek uyarıydı. Daniel'ın üzerine atladı ve onu Caleb'in üzerine devirdi. İki iblis gırtlak gırtlağa yere düştüler.

Fırsatı değerlendirdim. Ayağa kalkarak Caleb'i yakaladım.

Neyse ki mesajı anlamıştı. Eric de Daniel'ın peşinden giderken Caleb aşağı kaydı. Annem tam Daniel'ı çekip *ayağa* kaldırırken ben de sendeleyip doğruldum. İblis, annemden en aşağı bir baş daha uzundu ama annem onu bezden bir bebekmiş gibi havada savurdu. Bir an yerime çakılıp kaldım. Annem inanılmaz derecede kuvvetliydi, anormaldi.

Başım dönüyor ve midem bulanıyordu, yanımda Caleb'le, tökezleyerek odadan çıktım. Hızla kabinden ve ön kapıdan dışarı çıktık. Yağmur, verandanın çatısını dövüyordu, ancak gürültüsü, evin içinden gelen o ıslak çatırtıyı örtecek kadar güçlü değildi. Verandanın ne kadar yüksek olduğunu unuttuğum için hızla yere çarpıp dizlerimin üzerine düştüm.

"Lexie!"

Annemin sesi beni ayağa kalkmaya sevk etti. Yanı başıma bakınca Caleb'in de aynısını yaptığını gördüm. Çamurlu tepede kah kayarak, kah düşerek koşuyorduk. Dallar yüzüme çarpıyor, giysilerimi çekiştiriyordu ama koşmaya devam ettim. Spor yaparak geçirdiğim onca zaman işe yaramıştı. Acıya ve kan kaybına rağmen adalelerim işlerini yapıyordu.

"Alexandria!"

Yeterince hızlı değildik. Caleb'in ürkmüş çığlığını duyunca arkama döndüm. Annem, arkadan onu havaya kaldırdı ve fır-

latıp attı. Caleb, yakındaki bir akça ağaca çarpmadan hemen önce yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. Çığlık atıp düştüğü yere geri gittim.

Ateşten bir duvar yükselip beni geriletti. Ateş, yayılırken yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu. Caleb yana yuvarlanıp kendini kıl payı kurtardı. Dünya kırmızı ve mor renkli alevlerle yanarken geriye doğru sendeledim. Yağmur, bu doğaüstü ateşi söndürmekte etkili olmuyordu.

Ve işte tıpkı korkunç bir ölüm tanrıçası gibi tüm haşmetiyle karşıma dikilmişti. İkinci defadır bunu görememiştim. İlki, Kel Kafa Adası'ndaki sokakta ve daha önce kabinde, cebimde bir Akit bıçağı olduğunun farkına varmamdan hemen sonra.

"Kaçmayacağına dair bana söz vermiştin, Lexie." Sesi şaşırtıcı derece sakindi.

Gerçekten söz vermiş miydim? Elimi yan cebime soktum. "Yalan söyledim."

"Daniel'ın icabına baktım. Artık ona kafa yormam gerekmiyor." Yakına sokuldu. "Artık her şey yoluna girecek, Lexie. Oturmalısın. Her yerin kan revan içinde."

Kendime baktım. Koşunca nabzım yükselmişti. Boynumdan ve kollarımdan kan damladığını hissedebiliyordum. Damarlarımda hâlâ kan kalmış olmasına biraz şaşırmıştım. Göz ucuyla, alevlerin arasında koyu mavi bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

"Yap şunu, Rachelle. Kız zayıf durumda." Eric'in sözlerinde hiddet ve sabırsızlık hâkimdi. "Bu işi halket de buradan çekip gidelim!"

Bu çok doğruydu. Halsiz ve sarsak bir haldeydim ve bir yavru tavşan bile beni alt edebilirdi. "Sakın yaklaşayım deme."

Annem güldü. "Lexie, çok geçmeden sona erecek bu. Korktuğunu biliyorum ama endişe edecek hiçbir şey yok. Ben her

şeyle ilgileneceğim. Bana güvenmiyor musun? Ben senin annenim."

Geriledim, alevlerin sıcaklığını hissedince durdum. "Sen benim annem değilsin."

Annem öne ilerledi. Uzakta bir yerlerde ismimin çağırıldığını düşündüm. Onun – *Aiden'in* sesiydi bu. Bu bir halüsinasyon olmalıydı çünkü ne Eric ne de annem sese tepki verdi ama bu, bilinçaltımın acıklı bir oyunuysa bile bana dayanma gücü vermişti. Parmaklarım ince hançerin üzerinde gezindi. Bunu nasıl gözden kaçırmışlardı? "Sen benim annem değilsin," dedim tekrar, sesim çatallaşmış çıkıyordu.

"Bebeğim, senin kafan karışmış. Ben senin annenim."

Başparmağım açma düğmesine hafifçe değdi. "Miami'de öldün sen."

Gözlerinde tehlikeli bir pırıltı oluştu. "Alexandria... başka seçenek yok."

Bekle, diye fısıldadı kafamdaki bir ses, *savunmasız olduğu anı kolla*. Bıçağı görürse her şey sona ererdi. Kazandığını düşünmesi gerekiyordu. İhtiyacım olan, onun savunmasız olmasıydı. Ancak, işin tuhaf yanı, sesin bana ait olmadığından yüzde yüz emindim. Ama bunun şu anda pek bir önemi yoktu.

"Başka bir seçenek daha var. Beni öldürebilirsin."

"Hayır. Bana katılacaksın." Sesi, odada, bana dokunduğu için Daniel'ı öldürmeden hemen önceki gibi çıkıyordu. Böyle bir çılgınlık olabilir miydi? "Sözünü tutmadığına göre oradaki küçük erkek arkadaşını öldürmek zorunda kalacağım. Yani, daha diri diri yanmadı."

Her şey bu ana indirgenmişti. Öl ya da onu öldür. Bir canavara dönüş ya da onu öldür. Aldığım nefes yetmiyordu. "Sen zaten ölüsün," diye fısıldadım, "ve olduğun şeye dönüşmektense ölürüm daha iyi."

Meliz

"Sonra bana teşekkür edeceksin." İnsanüstü bir hızla elini saçıma doladı ve aniden başımı geriye çekti.

Bıçağın sapı elime yabancı, hatta garip geldi. Derin bir nefes alarak, küçük tuşu ittim. Aramızda çok fazla mesafe yoktu ama kolumu hâlâ ikimizin arasında tutuyordum. Bu açıdan hiç de isabetli bir atış olmasa da öldürecekti.

Sevdiklerini öldüreceksin.

Kader bunda haklı çıkmıştı işte.

Annem hızla geri çekildi, ağzı şaşkınlıktan bir karış açıktı. Aşağıya baktı. Ben de. Elim göğsüne dayanmış, bıçak ise tıpkı yumun bir iblisin etiyle buluştuğunda hep yaptığı gibi, tenine gömülmüştü.

Ben hançeri geri çekerken annem geriye doğru sendeledi. Parlak, güzel gözleriyle benimkilere baktı, sonra da gözleri kayboldu. Sanki bir düğmeye basılmış gibi, bizi çevreleyen ateş de ortadan yok oldu.

Çığlıkları ormanı doldurdu, benim çığlıklarımsa onunkileri bastırdı. Tam bacaklarım birlikte çalışmayı reddetmişti ki annem birdenbire arkaya doğru düştü. İkimiz de aynı anda öne doğru sendeledik, ancak ben külçe gibi yığıldım, o ise kendi içine katlanır gibi oldu. Bir an için –bu çok kısa bir andı– yüzünde bir rahatlama belirdi. İşte o anda, benim annemdi o. Gerçekten öyleydi. Sonra da pul pul ayrılmaya başladı, soldu, ta ki geriye incecik bir mavi tozdan başka hiçbir şey kalmayıncaya dek.

Öne doğru çöktüm, başımı nemli toprağa dayadım. Eric'in koştuğunun ve yağmurun beni dövdüğünün belli belirsiz farkındaydım. Aylar süren hüzün ve yitirme hissi içimde girdap gibi dönüyor, her hücremi, her gözeneğimi işgal ediyordu. Farklı türden ham bir acı dışında hiçbir şey yoktu. Isırıklar ve bereler, bunun yanında solda sıfır kalırdı. Öfke yakıp tü-

ketiyordu beni. Ölmek istiyordum, annem gibi çökûp gitmek istiyordum. Onu, annemi öldürmüştüm. Iblis olsun ya da olmasın, öldürmüştüm onu.

Zaman durmuştu. Dakikalar ya da saatler geçmiş olabilirdi ama nihayet sesler duyuldu. Insanlar benim ve Caleb'in ismini sesleniyorlardı ama ben cevap veremiyordum. Her şeyin sesi sanki uzaktan ve gerçek dışı geliyordu.

Derken güçlü eller beni sarıp kaldırdı. Başım arkaya düştü ve serin yağmur yanaklarıma çarptı. "Alex, bana bak. Lütfen."

Sesi tanıyınca gözlerimi açtım. Aiden bana bakıyordu, yüzü kireç gibi ve bitkindi. Bakışları bir sürü ısırık izinin üzerinde dolaşırken sarsılmışa benziyordu. "Hey," diye mırıldandım.

"Her şey yoluna girecek." Sesinde panik olmuş, umutsuz bir tını vardı. Islak parmaklarını yanaklarımda gezdirdi, çenemi yakaladı. "Gözlerini açık tutup benimle konuşmanı istiyorum. Her şey düzelecek."

Kendimi bir tuhaf hissediyordum, o yüzden bundan şüpheliydim. Öyle çok ses vardı ki bazılarını tanıyordum, bazılarınıysa tanımıyordum. Bir yerlerde Seth'i duydum. "Caleb... nerede?"

"Caleb iyi. Onu aldık – Alex, benimle kal. Konuş benimle."

"Sen... haklıydın." Yutkundum, birine – ona söylemeliydim. "Rahatladı. Gördüm..."

"Alex?" Aiden ayağa kalktı, kucağına alıp göğsüne bastırdı. Kalbinin, yanağımın altında büyük bir gürültüyle çarptığını hissettim, sonra da hiçbir şey hissetmedim.

Yirminci Bölüm

Tavandaki floresan lambaların yumuşak ışığına bakarak uyandım. Beni neyin uyandırdığından ya da nerede olduğumdan emin değildim.

"Alex."

Başımı çevirince onun soluk gri gözleriyle karşılaştım. Aiden yatağın ucunda oturuyordu. Koyu renkli dalgaları alnına düşmüştü. Bana farklı görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu.

"Selam," dedim karga gaklaması gibi bir sesle.

Aiden o çok ender rastlanan, harikulade tebessümüyle gülümsedi. Uzandı, parmak uçlarıyla birkaç tutam saçı alnımdan çekti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Ben... susadım." Tekrar boğazımı temizlemeyi denedim.

Eğildi, komodinden bir bardak alırken yatak hafifçe aşağıya çöktü. Doğrulmama yardım etti, soğuk suyu içmemi bekledi. "Daha ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Doğruldum, bana tanıdık gelme-

yen odayı daha iyi görüyordum. Yarım düzine tüpe bağlıydım ama Akit'te değildim. "Neredeyiz?"

"Nashville Akit'indeyiz. Seni Kuzey Carolina'ya geri götürmekle zaman kaybetmeyi göze alamadık." Durakladı, sıradaki sözlerini seçermiş gibiydi. "Alex, neden yaptın bunu?"

Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. "Başım büyük dertte, değil mi?"

"Avcı üniforması çaldın. Bir de silah çalıp izin almadan arazıden ayrıldın. Eğitimsiz ve hazırlıksız bir şekilde anneni avlamaya gittin. Yaptığın o kadar düşüncesizce, o kadar tehlikeliydi ki. Öldürülebilirdin, Alex. O yüzden evet, başın dertte."

"Tahmin etmiştim." Gözlerimi açarak iç çektim. "Şimdi Marcus beni okuldan atacak, değil mi?"

Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Bilmiyorum. Marcus çok sinirli. Buraya gelecekti ama Konsey'le birlikte. Kain'e olanlar ve bunun sonuçları herkese ayağa kaldırmış durumda."

"Her şey değişti," diye mırıldandım kendi kendime.

"Hı?"

"Derin bir nefes aldım. "Caleb'in başı derde girmemeli. O beni durdurmaya çalıştı ama... nerede o?"

"Burada, farklı bir odada. Dünden beri kendinde, seni soruyor. Birkaç kaburga zedelenmesi var ama iyileşecek. Bugün ilerleyen saatlerde Akit'e geri dönecek ama senin biraz daha uzun kalman gerekiyor."

İçime serin sular serpildi. Kabarık yastıklara yaslanıp rahatladım. "Ne kadardır uyuyorum?"

Battaniyeleri çekiştirip düzeltti. "İki gün."

"Vay canına."

"Durumun oldukça kötüydü, Alex. Sandım ki..."

Ona baktım, gözlerim onunkileri buldu ve orada kaldı. "Ne sandın?"

Aiden ağır ağır nefesini verdi. "Ben – *biz*, seni kaybedeceğimizi sandık. Üzerinde bu kadar damga olup da...canlı kalanını görmedim hiç." Kısa bir süre için gözlerini kapalı tuttu. Yeniden açtığında gözlerinin rengi ürkütücüydü – güzel bir gümüş rengiydi. "Beni korkuttun. Gerçekten."

Göğsümde tuhaf bir acı vardı, donuk bir sızlama gibi. "Böyle olsun istemedim. Düşündüm ki..."

"Ne düşündün, Alex? Hiç düşündün mü?" Aiden çenesini indirdi. Çenesinde bir kas seğirdi. "Artık bir önemi yok. Caleb bize her şeyi anlattı."

"Her şey" derken kastettiğinin, annemin çılgın atıp tutmaları, iblisler ve yatak odasındaki o dehşet verici, korkunç saatler olduğundan emindim. "Caleb'in cezalandırılmaması lazım. Gerçekten beni durdurmaya uğraştı ama bir ara sokakta yakalandık... ve annemi gördüm. Onu o zaman... öldürmeliydim ama yapamadım. Bunu başaramadım ve Caleb'in öldürülmesine neden olabilirdim."

Aiden tekrar yüzüme baktı. "Biliyorum."

Yutkundum. "Bunu yapmaya mecburdum. Öldürmeye devam edecekti, Aiden. Durup Avcıların onu bulmasını bekleyemezdim. Evet, aptalcaydı. Baksana bana."

Aiden bana bakarken sessizdi. "Kaçıp bunu yapacağına neden bana gelmedin?"

"Çünkü Kain'e olanlarla meşguldün ve beni durdururdun."

Gözlerinin arkasında öfke alevlendi. "Seni direkt durdururdum – *bunun* başına gelmesini engellerdim!"

Yüzümü buruşturdum. "Bu yüzden sana gelmedim."

"Bunların başına gelmemesi lazımdı. Hiçbirimiz senin bunları yaşamanı istemiyorduk. Hissettiklerin..."

"Hallediyorum." Boğazımda aniden düğümlenen yumruğa engel oldum.

Elini saçlarında gezdirdi. Bunu son iki gündür defalarca yapmışa benziyordu. "Sende öyle bir cahil cesareti var ki."

Sözleri bana... yatağındaki geceyi hatırlattı. "Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet ve o zaman da ciddiydim. Gerçekten ne kadar cesur olduğunu bilsem seni odana kilitlerdim."

"Bunu da tahmin etmiştim."

Buna hiçbir şey söylemedi ve uzun bir süre sessizce oturduk. Sonra kalkmaya davrandı. "Biraz dinlenmen gerek. Birazdan yine seni kontrole gelirim."

"Gitme. Daha değil."

Aiden bana, içimde olup bitenleri okuyabiliyormuş gibi baktı. "Ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama şimdi zamanı değil. İyileşmen gerek. Sonra konuşabiliriz."

Parmaklarımla battaniyeyi sıktım. "Bunu şimdi konuşmak istiyorum."

"Alex." Sesi yumuşaktı.

"Aiden?"

Verdiğim yanıt üzerine dudakları seyirdi, sonra gözleri benimkileri yakalayıp derinliklerine hapsettiler. "O gece – aramızda olanlar...şey, asla yaşanmamalıydı."

Of. Yüzümün ifadesiz olmasını sağlamak ve bu sözlerin canımı ne kadar yaktığını belli etmemek için epey çaba harcadım.

"Bundan... pişman mısın? Aramızda olanlardan?" Evet derse öleceğimi düşündüm.

"Bu her ne kadar yanlış olsa da pişman değilim. Olamam da." O zaman bakışlarını kaçırdı, derin bir nefes aldı. "Kontrolümü kaybettim, senin ve benim için neyin önemli olduğunu unuttum."

"Bir şikâyetim yoktu."

Temkinli bir şekilde bana baktı. "Alex, işimi kolaylaştırmıyorsun."

Daha da doğruldum, tüplerin kollarımı çekiştirmesini umursamıyordum. "Neden kolaylaştıracakmışım? Senden... hoşlanıyorum. Etrafında olmayı seviyorum. Sana güveniyorum. Naif ya da budala değilim. Seni istedim. Hâlâ da istiyorum."

Bacaklarımın etrafına örtülen battaniyeyi sıkıca kavradı. "Naif ya da budalasın demiyorum, Alex. Ama... kahretsin, ikimizin de geleceğini bir anda mahvedebilirdim. Yakalansaydık ne olurdu sence?"

Omuz silktim ama neler olabileceğini biliyordum. Hoş şeyler olmazdı. "Ama yakalanmadık." Derken aklıma bir şey geldi. Belki de bunun gerçek kurallarla bir ilgisi yoktu. "Seth'in ucube yarısı olduğum için mi yoksa? Bu yüzden mi?"

"Hayır. Kesinlikle bununla bir ilgisi yok."

"O zaman neden?"

Aiden, bir şekilde sadece bakışlarıyla anlamamı sağlayabilecekmiş gibi bana baktı. "Senin Apollyon olmanla bunun bir ilgisi yok. Alex, seni kendimden farklı görmediğimi biliyorsun ama... Konsey görecektir."

"Safkanlar bunu yapıyor. Bunu hep yapıyor ve yakalanmıyorlar."

"Bu kuralı çiğneyen bazı safkanlar olduğunu biliyorum ama bunu yapıyorlar çünkü diğer kişiye ne olacağını umursamıyorlar; *ben* sana olacakları umursuyorum." Gözleri ısrarla gözlerimi arıyordu. "Seni, olması gerekenden daha fazla umursuyorum; bu yüzden de seni bu duruma sokmayacağım ve geleceğini tehlikeye atmayacağım."

Umutsuzca bunu yürütmesini sağlayabileceğimiz bir yol arıyordum. Bir yol bulmalıydık ama Aiden'in yüzündeki ifade ne-

fesimi kesip, itirazlarımı ağzıma tıkadı.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes daha aldı. "İkimizin de Avcı olması gerek, değil mi? Benim bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Ben de senin buna neden mecbur olduğunu biliyorum. Kontrolümü kaybettim, bunun sonuçlarını kestirmeyi unuttum. Senin Avcı olma şansını sona erdirebilirdim ama daha da kötüsü, geleceğini çalabilirdim. Ne olduğunun ya da on sekizine geldiğinde ne olacağının önemi yok. Konsey, Akit'ten atılmanı sağlayacaktır ve ben bunun için kendimi asla affetmem."

"Ama Irk Kastı..."

"Irk Kastı değiştirilmedi ve melezlerin dönüştürülebildiği öğrenildikten sonra da bunun olacağından şüpheliyim. Melezlerin elde ettiği avantaj, iblislerin, sizin türünüzün değiştirilebildiğini keşfettikleri an yitip gitti."

Eh... moral bozucuydu ama bunun kadar değil. Paylaştığımız anlarla ilgili her şey büyülü, mükemmel ve o kadar doğruydu ki. Gözlerindeki bakışı ya da bana dokunma şeklini yanlış anlamış olmam imkânsızdı. Şu anda ona baktığımda da hala, umutsuzluğun eşiğindeki o ifadeyi, şehveti ve bundan çok daha güçlü bir şeyi yanlış anlamıyordum.

Espri yapmaya çalıştım. "Ama ben Apollyon'um. Gerçekten ne diyebilirler? On sekizime gelince üstümüze varanları öldürebilirim."

Dudakları seğirdi. "Bunun bir önemi yok. Bu kurallar, tanrılar, ölümlülerin arasında yürüdüğünden beri uygulamada. Lucian ya da Marcus bile olacakları durduramazlar. Sana iksir verilir ve köle olursun, Alex. Ben de bunun sana ne yapacağını bile bile kendimle yaşayamam. Seni sen yapan her şeyi kaybettiğini görmeye dayanamam. Seni, diğer hizmetkarlar gibi görerek yaşayamam. Bunun için çok hayat dolusun, benim yü-

zümden kaybedemeyecek kadar hayat dolusun."

Ona yaklaştım, bacaklarım ellerine değiyordu, yüzümse onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Berbat göründüğümü biliyordum ama Aiden'ın bunun ötesindekini gördüğünü de biliyordum. "Beni istemiyor musun?"

Pes bir tonda inledi, alnını benimkine bastırdı. "Bunun cevabını biliyorsun. Seni... hâlâ istiyorum ama biz birlikte olamayız, Alex. Safkanlarla melezler o şekilde beraber olamazlar. Bunu unutamayız."

"Kurallardan nefret ediyorum." Boğazımdaki yanmayı yeniden hissederek iç çektim. Uyandığım andan beri bana sarılmasını istiyordum ve kanımız buna bile izin vermiyordu.

Sesi gülmek istermiş ama bunun beni daha da kışkırtacağını bilirmiş gibi çıkıyordu. İç çekti. "Ama kurallara uymak zorundayız, Alex. Her şeyi yitirmenin nedeni olamam."

Kuralların canı cehennemeydi. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve sadece biraz daha kıpırdasam dudaklarımız birbirine dokunacaktı. O zaman geleceğimizle ilgili ne düşünecekti, merak ediyordum. Onu öpsem kurallar umurunda olacak mıydı? Ya insanların ne düşüneceği?

Sanki ne düşündüğümü hissetmiş gibi mırıldandı. "Öylesine gözü karasın ki."

En son uyanık olduğum zaman bir daha asla gülümsemeyeceğimi düşünmüştüm ama gülümsedim. "Biliyorum."

Aiden kıpırdadı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Birkaç saniye öyle kaldı ve ben bir şey yapamadan, ki bu berbattı çünkü gözüm epey *kararmıştı*, benden uzaklaştı. "Sen... sen hep benim için önemli olacaksın ama bunu yapmayacağız. Yapamayız. Anlıyor musun?"

Ona baktım, haklı olduğunu biliyordum ama aynı zamanda haksızdı da. Bunu benim kadar istiyordu ama *buna* ne olacağı

konusunda çok fazla endişeleniyordu. Bir yanım onu bu yüzden daha fazla seviyordu ama kalbim... şey, kırılıyordu. Tamamen paramparça olmasını engelleyen tek şey Aiden kapıya doğru geri geri giderken yüzünde kısa bir süre için beliren arzu ve şefkat ifadesiydi.

"Biraz dinlen," dedi ben cevap vermeyince. "Sonra uğrarım."

Arkaya kaydım ama sonra aklıma bir şey geldi. "Aiden?"

Durdu, arkasına döndü. "Evet?"

"Nasıl buldunuz bizi?"

Yüzü sertleşti. "Seth."

Şaşkın bir halde tekrar doğruldum. "Ne? Nasıl?"

Aiden başını hafifçe iki yana salladı. "Bilmiyorum.Bugün bir hayli erken ortaya çıktı –gittiğiniz sabah– ve bir sorun olduğunu, senin tehlikede olduğunu söyledi. Odanı kontrol ettim ve gittiğini gördüm. Yola çıktığımızda seni nerede bulacağımızı biliyordu. Nasıl bilmiyorum ama biliyordu işte. Sizi, Seth sayesinde bulabildik."

İki gün sonra bir sürü kan ve sıvı verilmiş bir halde Akit'e döndüm. Oraya varır varmaz tekrar kontrol edilmek üzere revire götürüldüm. Doktor, korunmasız cildimi kaplayan beyaz gazlı bezi çıkarırken Aiden yanı başımda oturuyordu.

Paramparça göründüğümü söylememe gerek yok. Kollarım, bir yığın hilal şekilli ısırıkla doluydu. Hâlâ bir hayli kırmızıydılar ve doktor, izleri azaltması beklenen bir bitki karışımı yaparken ben dolapların altını üstüne getiriyordum.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Aiden.

"Ayna."

Nedenini biliyordu. Bazen, ne kadar sinir bozucu da olsa

sanki aynı beyni paylaşıyor gibiydik. "O kadar kötü değil, Alex."

Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlattım. "Görmek istiyorum."

Aiden tekrar beni oturtmaya çalıştı ama onu dinlemeyi reddettim, ta ki kalkıp bana küçük plastik bir ayna bulana kadar. Tek kelime etmeden aynayı bana verdi.

"Teşekkür ederim." Aynayı kaldırdım ve neredeyse elimden düşürüyordum.

Sağ gözümü kaplayan ve saç çizgime doğru yayılan koyu morluk kötü değildi. Bir-iki gün içinde geçerdi. Gözdeki morluklar önemli şeyler değildi. Bu morlukla gayet sert göründüğümü düşünmek hoşuma bile gidiyordu. Ancak, boynumun iki yanındaki ısırıklar korkunçtu. Bunlardan bazıları derindi, sanki deriden bir parça koparılmış, sonra yerine tekrar yapıştırılmış gibiydi; kenarları düzensiz, rengi kırmızıydı. Kızarıklıklar geçecekti ama geriye derin ve barız yara izleri kalacaktı.

Parmaklarımla, plastik sapı sıktım. "Ben... korkunç görünüyorum."

Hemen yanıma geldi. "Hayır. Bunlar öyle çabuk geçecek ki hiç kimse fark etmeyecek bile."

Başımı iki yana salladım. Bunu, bunların hiçbirini saklayamazdın.

"Hem," dedi yumuşak bir sesle, bu izlerden gurur duymalısın. Nelerden sağ çıktığına bir baksana. Bu izler sonunda seni daha güçlü ve daha güzel yapacak."

"Bunu – ilkini daha önce söylemiştin."

"Bu hâlâ geçerli, Alex. Sana söz veriyorum."

Aynayı yavaşça küçük tezgâhın üzerine koydum ve... kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.

Yaralar ya da Aiden söyledikleri yüzünden değil, bu izlerin

hep hatırlatacağı şey yüzünden ağlıyordum. Annemi Miami'de yitirdiğimi, yaptığı bütün o korkunç şeyleri ve yaptığı şeyi, onu öldürmemi hatırlatacaktı bu izler. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. O kadar kı nefes alamıyordum ya da mantıklı düşünemiyordum. Kendimi toparlamaya çalıştıysam da başaramadım.

Doktorun ofisinin ortasında oturmuş ağlıyordum. Annemi istiyordum ama o asla cevap vermeyecek, asla beni teselli etmeyecekti. Gitmişti, bu kez gerçekten gitmişti. İçimde bir uçurum açıldı ve içinden keder aktı, ardı arkası kesilmiyordu.

Aiden yanıma çömelip kollarını bükülmüş omuzlarıma doladı. Tek bir kelime bile etmedi. İçimi dökmeme izin verdi ve aylar boyu bin bir güçlükle bastırıp sıkıştırdığım o devasa düğümün içinde birikmiş onca acı ve keder bir anda çözülüverdi.

Ağlayıp içimi döktüğümde aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Başım ağrıyordu, boğazım yanıyordu ve gözlerim şişmişti. Ama tuhaf bir şekilde kendimi daha iyi hissediyordum, sanki yeniden gerçek anlamda nefes alabiliyordum. Bütün bu aylar boyunca yavaş yavaş boğuluyordum ve bunu o ana kadar fark etmemiştim.

Burnumu çektim ve başımın arkasındaki hafif ağrıdan dolayı yüzümü buruşturdum. "Anne babanın öyle bir hayat istemeyeceklerini söylediğini anımsıyor musun?"

Parmaklarını sakinleştirici bir şekilde gergin omuzlarımda gezdirdi. "Evet. Hatırlıyorum."

"Annem de istemiyordu. O tam... ölmeden önce bunu gördüm. Rahatlamıştı. Gerçekten."

"Onu korkunç bir şekilde var olmaktan kurtardın. Annen de böyle olmasını isterdi."

Aradan birkaç dakika geçti. Hâlâ başımı kaldırıp ona bakamıyordum. "Sence şu anda daha iyi bir yerde mıdır?" diye sordum, sesim az çıkıyordu.

"Tabii ki öyledir." Vay canına, sesinden, onun da buna inandığı anlaşılıyordu. "Olduğu yerde artık acı çekmiyordur. O cennette... Orası öylesine güzel bir yer ki neye benzediğini hayal bile edemeyiz."

Cennete çok benzeyen Elysia adındaki bir yerden bahsettiğini düşündüm. Derin bir nefes aldım ve gözlerimin altını sildim. "Bunu hak eden biri varsa o da annemdir. İblis olduğu için durumun biraz şüpheli göründüğünü biliyorum ama o, iblis olmayı asla istemezdi."

"Biliyorum, Alex. Bunu tanrılar da biliyor."

Yavaş yavaş kendimi toparladım ve ayağa kalktım. "Başını bunlarla ağrıttığım için... özür dilerim." Ona kaçamak bir bakış attım.

Aiden kaşlarını çattı. "Bunun için sakın üzülme, Alex. Sana daha söylemiştim, bir şeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin."

"Her şey için... teşekkürler."

Başını salladı, ayaklarımı sürüyerek yanından geçerken yana çekildi. "Alex?" Tezgâhtan bir kavanoz aldı. Doktor bir ara içeri girmiş olmalıydı. "Bunu unutma."

Kavanozu aldım ve mırıldanarak teşekkür ettim. Bulanık gözlerle peşinden dışarı, göz alıcı güneşe çıktım. Güneş, başımı ve gözlerimi ağrıtıyordu ama yine de tenime değmesi güzeldi. Hayattaydım.

Bir an mermer yolda durduk, ikimiz de avluya ve ötesindeki okyanusa bakıyorduk. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Yurda geri mi dönüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Nashville'deki konuşmamız ya da ondaki gece hakkında konuşmadık ama yurtlara yürürken o gece hâlâ aklımdaydı. Bu kadar yakın yürürken bunu düşünmemek güçtü ama Caleb aklıma gelince bütün bu romantik düşünceler –ya da onların

yokluğu– uçup gitti. Onu gerçekten görmeliydim.

"Sonra... görüşür müyüz?"

Aiden avluya bakarken başını salladı. Birkaç melez yurtların arasındaki banklarda aylaklık ediyorlardı. Yanlarında bir de safkan vardı. Safkan kız bir noktaya yağmur yağdırıyordu. Havalı gösteriydi doğrusu.

Göğüs geçirip durakladım. "Peki o zaman..."

"Alex?"

"Evet?"

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. "İyi olacaksın."

"Evet... olacağım. Galiba beni dize getirmek için birkaç aç iblisten daha fazlası lazım, ne dersin?"

Güldü ve sesi neredeyse nefesimi kesti. Gülüşünü seviyordum. Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle ona baktım. Her zamanki gibi, gözlerimiz buluştu ve aramızda derin bir şeyler alevlendi. Burada bile, başkalarının önünde bile *hissettiklerimiz* hâlâ oradaydı.

Aiden geriledi. Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Ona hafifçe el salladım ve gözden kaybolana kadar ardından baktım, sonra da avluyu geçip Caleb'in odasına yürüdüm. Erkek yurdunda yakalanmaktan endişe etmiyordum. Her şey mahvolduğundan beri konuşma şansı bulamamıştık. İlk vuruştan sonra kapıyı açtı; üzerinde eşofman ve bol bir tişört vardı.

"Hey," dedim.

Gülümsedi ve kapıyı daha da açtı. Gülümsemesi hemen yüz ekşitmeye döndü ve böğürlerini tuttu. "Kahretsin. Öyle ters hareketler yapmamam gerektiğini unutup duruyorum."

"İyi misin?"

"Evet, kaburgalarım biraz ağrıyor. Sen?"

Peşinden yatak odasına gittim ve yatağa bağdaş kurup otur-

dum. "İyiyim. Buradaki doktor beni daha yeni kontrolden geçirdi."

Yatakta yanıma oturdu. Beni incelerken kaşlarını çattı. "Damgaları mı? Neden benimkiler gibi iyileşmediler?"

Kollarına göz gezdirdim. Dört gün sonra tek geriye kalan, bereli kaburgalar ve kollarındaki soluk yara izleriydi. "Bilmem. Doktor birkaç güne renklerinin açılacağını söyledi. Sürmem için bir kavanoz bir şey verdi." Cebime hafifçe vurdum. "Çok kötü görünüyor, değil mi?"

"Hayır. Beni fena benzeteceğinden korkmam gereken birine benziyorsun."

Güldüm. "Çünkü seni fena *benzetebilirim*."

Kaşlarını kaldırdı. "Alex, ormanda kendimden geçmiştim ama anneni..."

"Öldürdüğümü mü duydun?" Eğildim ve fazladan bir yastık aldım. "Evet, öldürdüm."

Duygusuzluğum irkilmesine neden oldu. "Ben... gerçekten üzgünüm. Keşke bunu senin için daha kolay hale getirmek için ne söylemem gerektiğini bilsem."

"Bu konuda bir şey söylemene gerek yok." Yanına uzanarak tavandaki küçük yeşil yıldızlara baktım. Gece parlıyorlardı. "Caleb, seni bu pisliğin içine sürüklediğim için özür dilerim."

"Hayır. Sen beni hiçbir şeye sürüklemedin."

"Orada olmamalıydın. Daniel'in yaptıkları..."

Yumruğunu sıktı. Sanırım fark ettiğimi anlamamıştı, ama fark etmiştim işte. "Sen bir şey..."

"Orada olmamalıydın."

Elimi sallayarak sözümü kesti. "Kes şunu. Peşinden gitme kararını ben verdim. Pekâlâ Muhafızlardan ya da Avcılardan birine de gidebilirdim. Onun yerine peşine takıldım. Bu benim seçimimdi."

Ona baktım ve bunda gerçekten ciddi olduğunu gördüm. Uykusuz görünüyordu. Bakışlarımı kaçırdım. "Bunları yaşamak zorunda kaldığın için... üzgünüm."

"Sorun değil, tamam mı? Baksana. Sapık iblislerle birkaç saati paylaşamadıktan sonra dostlar ne işe yarar ki? Buna, bizi birbirimize bağlayan bir deneyim olarak bakabiliriz."

Kahkahayla güldüm. "Birbirimize bağlayan deneyim mi?"

Başıyla onayladı ve bana, Akit'e döndüğünden beri onu ziyaret eden melezleri anlatmaya başladı. Olivia'dan bahsederken yüzünde yine o budala ifade belirdi. Aniden Aiden'ı düşünürken benim de yüzümde budala bir gülümseme olup olmadığını merak etti. Tanrılar aşkına, öyle olmadığını umut ettim.

"Sonra bir kokarca bacağımı becermeye çalıştı," diye devam etti Caleb.

"*Ne?*"

Güldü, sonra da acıyla yüzünü buruşturdu. "Beni dinlemiyordun."

"Üzgünüm." Gözlerimi kırpıştırdım. "İçim geçmiş."

"Görebiliyorum."

Birden baklayı ağzımdan çıkardım. "Az daha Aiden'la birlikte oluyordum."

Caleb'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Birlikte olmak derken, yan yana oturmak falan gibi mi?"

Bu sahneyi gözümde canlanınca alnımı kırıştırdım. "Hayır."

"Birlikte sinemaya gitmek falan gibi mi?"

Başımı iki yana salladım.

Bana baktı, yüzü bembeyaz kesildi. "Alex, neler geçiyor kafandan senin? Aklını mı kaçırdın sen? Hayatını köle olarak mı geçirmek istiyorsun? Olacak şey değil. Ah, tanrılar aşkına, delisin sen."

Yüzümü ekşittim. "Neredeyse birlikte oluyorduk dedim.

Caleb. Sakin ol."

"Neredeyse mi?" Kollarını iki yana açtı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Konsey – *Efendiler* neredeyse olayını falan umursamazlar. Vay be, ben de Aiden'ı iyi bir adam sanmıştım. Kahrolası safkanlar, bize ne olduğu umurlarında bile değil. Bütün geleceğini sırf onunla..."

"Hey. Aiden onlar gibi değil."

Caleb bana yumuşak bir şekilde baktı. "Değil mi?"

"Hayır." Gözlerimi ovuşturdum. "Aiden, geleceğini riske atmayacak. Güven bana. Kesinlikle diğerleri gibi değil o. Ona hayatımı emanet ederim, Caleb."

Bunu sessizce düşündü. "Nasıl oldu bu iş?"

"Detaylara girmeyeceğim, sapık seni. Öylece... olıveren bir şeydi ama bitti. Birine söylemeliydim ama kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Tabii ki söylemem. Bundan endişe etmene inanamıyorum."

"Biliyorum ama bunu söyleyince kendimi daha iyi hissediyorum. Tamam mı?"

"Alex... onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Evet, öyle."

"Bunun ne kadar yanlış olduğunun farkında mısın?"

"Evet, ama... tanıdığımız safkanlardan öylesine farklı ki. Onlar gibi düşünmüyor. Nazik ve onu tanıyınca gerçekten komik biri. Hiçbir saçmalığıma katlanmıyor ve bu yönü hoşuma gidiyor. Bilmiyorum. Aiden'ın cazibesi beni alıp götürüyor."

"Peki bunların hiçbirinin bir anlamı olmadığının farkında mısın?" dedi Caleb. "Bunun bir yere varamayacağının?"

Bunu bilmek canımı gereğinden fazla yakıyordu. İç çektim. "Biliyorum. Başka bir şeyden... konuşabilir miyiz?"

Caleb sessizliğe gömüldü, ne düşündüğünü ancak tanrılar bilirdi. "Seth'i gördün mü?"

Dirseğime dayandım. "Hayır. Nashville'deyken uğramadı ve bugün pek ortalarda yoktum. Niye?"

Omuz silkmek için elinden geleni yaptı. Bereli kaburgalarıyla biraz dengesiz olmuştu. "Onu göreceğini düşünüyordum çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Kabinde kendimden geçip duruyordum, biliyorum, Alex, ama annen senin diğer Apollyon olduğunu söyledi." Dikkatle beni izliyordu.

Midem altüst oldu ve sessizce yatakta arkama yaslandım. Caleb hâlâ beni izliyordu. Derin bir nefes aldım ve her şeyi ona bir çırpıda anlattım; ona, Seth'in Tanrı Katili olacağını söylemeden hemen önce nefes almak için durdum. Bittiğinde Caleb bana sanki üç kafam varmış gibi bakıyordu. "Ne?"

Gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı. "Sadece... bu *olmamalı*, Alex. Geçen seneki *Tarih ve Medeniyet* dersimi hatırlıyorum. Apollyonlar'dan ve Solaris'e olanlardan bahsetmiştik. Bu... vay canına."

"Duymayı beklediğim kelime vay canına değil." Hızla doğruldum ve bağdaş kurdum. "Yani, bu çok süper. Değil mi? On sekizimde yasal olarak sigara almak yerine Seth tarafından ya yok edileceğim ya da varım yoğum elimden alınacak."

"Ama..."

"Sigara *içeceğimden* değil. Galiba bu alışkanlığı edinebilirim. Belki, sadece belki, *akaşa*yı kullanacak kadar güç sahibi olurum çünkü Seth'in kullandığını gördüm ve çok havalıydı. *Akaşa*'yla bir-iki iblis vurmak isterim."

Caleb somurttu. "Bunu hiç ciddiye almıyorsun."

"Ah, alıyorum. Bu, imkânsızla uğraşmak demeyi sevdiğim bir durum."

Stratejimden etkilenmemişti. "Solaris'in, İlk Apollyon

Konsey'e saldırdığı için öldürüldüğünü söylemiştin, değil mi? Yani, olduğu şey yüzünden değil?"

Omuz silktim. "Yani, Seth delirmediği sürece galiba güvendeyim."

"Solaris ona neden karşı çıkmamış?"

"Çünkü ona âşık olmuş ya da onun gibi berbat gibi bir şey yüzünden."

"O zaman Seth'e âşık maşık olma."

"Bunun sorun olacağını hiç düşünmüyorum."

Tam ikna olmuşa benzemiyordu. "Sizin birbirinize ait olduğunuzu falan sanıyordum ben?"

"O şekilde değil!" Sesimin daha sakin çıkması için kendimi zorladım. "Enerjilerimiz birbirine cevap veriyor. Bundan daha fazlası yok. Ben sadece... bilmiyorum, onu tamamlamak için yaratılmışım. Görüyor musun başıma gelenleri?"

Bana endişeli bir ifadeyle baktı. "Alex, bu konuda ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki? Bir *ihtimal* yüzünden yaşamaktan... ya da hayatımdan vazgeçmeyeceğim. Bu durumun sonucunda çok kötü bir şey ya da çok iyi bir şey ya da... hiçbir şey olmayabilir. Bilmiyorum ama neye odaklanacağımı biliyorum..." Kendi sözlerime şaşarak durdum. Vay canına. Bu, hayatımdaki gerçekten olgun, gerçekten nadir anlardan biriydi.

Lanet olsun. Aiden burada olup da bunu görse olmaz mıydı?

"Neye odaklanacaksın?"

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Zorlu bir Avcı olmaya."

Caleb bunu hâlâ yutmamıştı ama Olivia meselesini açtım ve dikkatini dağıtmayı başardım. Sonunda gitmek için kalktım. Dışarı çıkarken aklıma bir fikir geldi. Bir anda ortaya çıkmıştı bu fikir ama aklımda belirdiği an bunu yapmak zorunda

olduğumu biliyordum. "Yarın akşam sekiz civarında benimle buluşabilir misin?"

Bakışlarımız buluştu. Bir şekilde ne isteyeceğimi biliyordu galiba, çünkü başını sallamaya başlamıştı bile. "Annem için... özel bir şey yapmak istiyorum." Kollarımı belime sardım. "Anma töreni falan gibi bir şey. Yani, buna mecbur değilsin."

"Elbette orada olacağım."

Kıpkırmızı kesilerek başımı salladım. "Teşekkürler."

Odama dönünce kapıma sıkıştırılmış iki mektup buldum. Biri Lucian'dan, diğeriyse Marcus'tandı. İki mektubu da çöpe atma isteğine kapıldım ama dayımdan geleni açtım.

Alexandria,
Lütfen hemen beni görmeye gel.
Marcus.

Kahretsin.

İki mektubu da divanımın önündeki küçük masaya fırlattım ve kapıyı arkamdan kapattım. Marcus'un benimle ne konuşmak isteyebileceğine gitti aklım. Vay canına, ihtimaller sonsuzdu. Kısa süre önce yediğim halı, Akit'teki geleceğim, ya da bütün bu Apollyon meselesi olabilirdi. Tanrılar aşkına, gerçekten de okuldan atılabilir ve Lucian'la yaşamaya gönderilebilirdim.

Bu nasıl oldu da aklımdan çıkmıştı?

Nihayet ofisine vardığımda güneş suların üstünde yavaşça akçalmaya başlamıştı ve puslu ışık, okyanusun üzerinde gökkuşağının renklerini oluşturuyordu. Kendimi görüşmemize hazırlamaya çalıştım ama Marcus'un ne yapacağını bilmiyordum. Beni okuldan atacak mıydı? Midem feci sancıyordu. Atılırsam ne yapardım? Lucian'la mı yaşardım? Köle mi olurdum?

Bu seçeneklerin ikisiyle de yaşayamazdım.

Muhafızlar, başlarıyla kısa bir selam verdikten sonra Marcus'un ofisinin kapısını açıp kenara çekildiler. Gülmekten çok somurtuyordum, ama çam yarması Leon'un yanında kimin durduğunu görünce yüreğime serin sular serpildi.

Muhafızlar kapıyı arkamdan kapatırlarken Aiden bana küçük, rahatlatıcı bir tebessüm yolladı, ama Marcus'a baktığım anda tenim buz kesti.

Marcus'un öfkeden gözü dönmüştü.

KAKTÜS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Marcus'un muhtemelen ilk kez aşırı tepki verdiğini görüyordum. Kendimi az sonra kopacağını düşündüğüm kızılca kıyamete hazırladım.

"Her şeyden önce, sağ ve tek parça olduğunu gördüğüme sevindim. Sonra bakışları, boynuma ve sonunda kollarıma indi. "Yani hemen hemen tek parça."

Saçlarım diken diken oldu ama çenemi tutmayı becerdim.

"Yaptıkların, kendinin ve başkalarının hayatına hiç saygın olmadığını gösterdi..."

"Başka insanların hayatına saygım var benim!"

Aiden bana uyaran gözlerle dik dik baktı; bakışları, *kapa çeneni* diyordu.

"Eğitimsiz ve hazırlıksız olarak bir iblisin ya da herhangi birinin peşine düşmek, düşüncesiz ve ahmakça davranışın uç noktasıdır. Bunun sonuçlarını senin herkesten çok bilmen lazım. Ne olduğun, ne olacağın düşünülürse davranışlarının ne kadar..." diye Marcus devam ediyordu konuşmaya ama o nok-

tada ben, konuştuklarını duymazdan geldim.

Onun yerine, ne olduğumu Leon'un ne zamandır bildiğini düşündüm. Lucian, Piper'ının anneme söylediklerini sadece kendisinin ve Marcus'un bildiğini söylemişti ama aklıma anıden bir şey geldi. Beni Akit'e geri getirdiklerinde, Leon beni savunan ilk kişi olmuştu. Gerçeği başından beri biliyor muydu acaba? Başımı kaldırıp dayıma baktım, dediklerine pek dikkat etmiyordum. Gerçeği kimlerin bildiği konusunda bana karşı dürüst olmamış olmaları ihtimali vardı. Kahretsin, Lucian'la Marcus birçok konuda dürüst olmamışlardı zaten

"Seth olmasaydı ölecektin ya da daha kötüsü olacaktı. Ayrıca, arkadaşın Bay Nicolo da seninle aynı kaderi paylaşacaktı."

Dikkatimi biraz topladım. Hem, Seth hangi cehennemdeydi? Onun da bu toplantıya burnunu sokmasını beklemiştim doğrusu.

"Kendi adına söyleyecek bir sözün var mı?"

"Şey..." Cevap vermeden önce Aiden'a hızlıca bir göz attım. "Yaptığım gerçekten çok aptalcaydı."

Marcus son derece bakımlı kaşını havaya kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmamalıydım ama pişman da değilim." Aiden'ın gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Yutkunarak öne eğildim ve ellerimi Marcus'un masasına koydum. "Caleb yaralandığı ve diğer iblis de kaçtığı için pişmanım, ama o benim annemdi... Benim sorumluluğumdu. Anlamıyorsun, ama bunu yapmak zorundaydım."

Dayım beni incelerken sandalyesine yaslandı. "İster inan ister inanma, anlıyorum. Bu, senin davranışlarını haklı çıkarmıyor ya da mantıklı hale getirmiyor fakat harekete geçme nedenini anlıyorum."

Şaşkın bir halde sessizce geri sandalyeye oturdum.

"Alexandria, artık çok şey değişti. İblislerin melezleri dönüştürebilmeleri karşı koyma yöntemimizi değiştirecek." Durakladı, parmak uçlarını çenesinin altına koydu. "Konsey, New York'taki Kasım ayı oturumunda sonuçları tartışmak için özel bir toplantı düzenliyor. İblislerin planlarının görgü tanığı olduğun için sen de toplantıya katılacaksın. İfaden, Konsey'in bu yeni tehdit karşısında nasıl hareket etmesi konusunda karar verilmesinde yardımcı olacak."

"Benim ifadem mi?"

Marcus başıyla onayladı. "İblislerin planlarını öğrendin. Konsey'in, sana tam olarak ne söylendiğini duyması gerek."

"Ama sadece annem..." Sesim giderek azaldı. Leon'un ne kadarını bildiğinden emin değildim.

Dayım anlamışa benziyordu. "Melezlerin dönüştürülebildiğini Rachelle'in keşfetmiş olması ihtimali düşük. Başka bir iblisi bunu yaparken görmüş olması daha akla yatkın. Seni... kendi planları için istiyordu."

İyi bir tespit yapmıştı. Annemin söylediklerine bakılırsa sanki esas büyük bir plan var gibiydi; yani, onun şen şakrak psikopat sürüsünden daha fazlası vardı. Sonra bir de Eric vardı; hâlâ dışarıdaydı ve Apollyon eteriyle dolup taşıyordu. Şu anda neler yaptığını ancak tanrılar bilirdi.

"Tartışmamız gereken bir konu daha var." Tekrar dikkatimi üzerine çekti. "Aiden'la bir araya gelip gelişmeni gözden geçirdik."

Cidden dikkatimi üzerine çekmeyi başardı. Sesimin cesur ve kendinden emin çıkmasına gayret ettim. "Lafını esirgeme."

Marcus bir saniyeliğine de olsa keyiflenmişe benziyordu. "Aiden, bana, senin Akıt'e devam edebilecek kadar aşama kaydettiğini söyledi." O haşmetli dosyayı önüne alıp açtı. Dosyaya

son defa göz attığı zamanı anımsayarak sandalyeme gömüldüm. "Savunma ve hücum savaşı tekniklerinde çok iyiymişsin ama burada, Sılat eğitimine ya da elementlere karşı savunmaya başlamadığını ve derslerinin son derece gerisinde olduğunu görüyorum. Stratejik keşif ya da temel koruma teknikleri konusunda hiç ders almamışsın bile..."

"Ben Muhafız olmak istemiyorum," diye belirttim. "Hem derslere yetişebilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorum."

"Bu noktada, Muhafız ya da Avcı olmayı isteyip istememen konumuz dahi olamaz, Alexandria."

"Fakat..."

"Aiden, bir akademik yıl boyunca," Marcus dosyayı kapattı, "eğitimini sürdürmeyi kabul etti. Onun yardımıyla ve Eğitmenlerle geçirdiğin zaman sayesinde senin, açığı tamamen kapatabileceğine inanıyor."

Aiden'a bakmamak için müthiş bir çaba harcamam gerekti ama neredeyse oturduğum yerden düşecektim. Okul başladıktan sonra Aiden'ın beni eğitmeye devam etmesi gerekmiyordu. Tam zamanlı bir Avcı'ydı o. Boş zamanından benim için vazgeçmesinin bir anlamı *olmalıydı*.

"Dürüst olmalıyım, Alexandria. Bunun yeterli olacağına inanmıyorum ama son zamanlarda başardığın her şeyi dikkate almam gerekiyor. Yeterli eğitimin ve sınıf deneyimin olmadan bile yeteneğinin... deneyimli Avcılarımızın ötesinde olduğunu kanıtladın."

"Ama – *bekle*. Ne?"

Marcus gülümsedi ve bu gülümseme ne sahte ne de soğuktu. O anda, bana öylesine annemi hatırlattı ki aramızdaki o dillere destan duvarın çatlamasına engel olamadım. Ama bir sonraki sözleri o barıyeri paramparça etti. "Eğer baharda mezun olabilirsen hanka bir Avcı olacağından eminim."

Afallamış bir halde ona baktım. Onun beni Lucian'a göndermeye çalışacağını umuyordum, böylece on sekizime basmadan önce Konsey'in kontrolü altında olacaktım ama bunun yerine Marcus'un beni övmesi beni ters köşeye yatırmıştı.

Sonunda sesim çıktı. "Yani... kalabilir miyim?"

"Evet. Dersler başlayınca yetişmek için fazladan zaman harcaman gerekecek."

Fırlayıp herifi kucaklamak için içimde küçük bir istek duydum ama bu çok yavan olurdu. Bu yüzden çok sakin bir tavırla, "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Marcus başını salladı. "Aiden'la, eğitimini Seth'le bölüşme konusunda bir anlaşmaya vardık. Her ikimiz de bunun en iyisi olacağı konusunda hemfikiriz. Zaman ilerledikçe... bazı konular için Seth daha uygun olacak."

Kalmama izin verildiği için o kadar mutluydum ki Seth'le zaman geçirmek zorunda olmayı kafama takmadım. Söz konusu geleceğim olduğunda, üç yıl arafta kaldıktan sonra içimde çağlayan rahatlama ve heyecan duygularını güçbela bastırabiliyordum. Marcus, derslerdeki açığımı kapatmam ve günleri Aiden'la Seth arasında paylaştırmam için bir plan yaparken ben coşkuyla başımı öne sallıyordum.

Marcus'la görüşmem bittiğinde onu hâlâ kucaklamak istiyordum. "Hepsi bu mu?"

Zümrüt yeşili gözlerini üzerime çevirdi. "Evet... şimdilik."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Teşekkür ederim, Marcus."

Marcus başını salladı ve ben hâlâ ağzım kulaklarımda ayağa fırladım. Dışarı çıkarken, kapıyı arkamdan kapatmadan önce Aiden'la ferahlamış bir şekilde bakıştık. Hoplayıp zıplayarak ana binadan çıktım ve yurda kadar bu şekilde gittim. Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Öylesine korkunç şeyler olmuştu ki ama bütün bu ıstıraplardan sonra güneş doğmaya

başlamıştı.

Yurt odama girince tekmeleyerek ayakkabılarımı fırlattım ve gömleğimi çıkardım. Atletim de gömleğime yapışmıştı. Gömleğimi çıkarıp çekiştirirken..

"Lütfen sadece gömlekle kalmasın."

"Kahretsin!" Şaşkınlıkla ellerimi göğsüme bastırdım.

Seth, ellerini kucağına koymuş, yatağımda oturuyordu. Saçları yüzüne dökülüyordu. Yüzündeki hayaz sınıtşa bakılırsa dantelli sutyenimi bir anlığına gördüğü su götürmezdi.

"Ne işin var senin burada?" Sonradan aklıma gelmiş gibi, "hem de yatağımda?" diye ekledim.

"Seni bekliyordum."

Gözümü dikip ona baktım. Bir yandan Seth'in gitmesini istiyordum ama aynı zamanda merak da ediyordum. Ellerimi kalçalarımda gezdirerek yanına oturdum. Tam olarak gergin değildim ama resmen tiksinmiştim. Aramızdaki sessizliği ilk bozan Seth oldu.

"Korkunç görünüyorsun."

"Teşekkürler." Inledim ve kollarımı kaldırdım. Kollarım koyu mor beneklerle kaplıydı ama boynumun... şey, berbat olduğunu biliyordu. Birkaç dakika için bunu unutmuştum. "Bunu belirttiğin için teşekkür ederim."

Seth başını bana doğru eğdi. "Daha kötülerini de gördüm. Bir keresinde New York'ta köşeye sıkıştırılan bir Avcı vardı. Gerçekten güzel bir kızdı, senden biraz daha büyüktü ve Muhafız yerine Avcı olması gerekmişti. Iblisin biri, kızın yüzünü ısırmıştı; sırf şunu kanıtlamak..."

"Of. Tamam. Dediğini anlıyorum: Beterin de beteri var. Vampirle girtlak girtlağa gelmişim gibi görünmezken söyleseydın ya bunu. Ee, niye geldin?"

"Seninle konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında?" Ayaklarıma baktım ve ayak parmaklarımı büktüm.

"Bizim hakkımızda."

Bıkkın bir tavırla başımı kaldırıp ona baktım. "Biz diye bir şey..."

Uzandı ve bir parmağını dudaklarıma getirdi. "Bu konuyla ilgili söylemem gereken çok önemli bir şey var ve bana bunu söyleme şansı verdikten sonra üstelemeyeceğim ya da bu konuyu bir daha açmayacağım. Tamam mı?"

Eline vurup indirmem, gitmesini istemem, ya da en azından geriye çekilmem gerekirken parmaklarını nazikçe uzaklaştırdım. "Sen devam etmeden önce bir şey söylemek istiyorum."

Seth kaşlarını merakla havaya kaldırdı. "Tamam."

"Derin bir nefes aldım ve yine ayak parmaklarıma baktım. "Her ne yaptıysan onun için teşekkürler... yaptıkların sayesinde bulunduk. Sen olmasaydın muhtemelen ölecektim – ya da şu anda birilerini doğruyordum veya lime lime ediyordum. Bu yüzden...teşekkürler."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki ne yaptığına baktım. Seth yüzündeki o afallamış ifadeyle bana bakıyordu. Gülmemek için bakışlarımı kaçırdım. "Ne?"

"Galiba bu bana söylediğin en hoş şey. Kesinlikle."

Güldüm. "Hayır, değil. Sana daha önce de hoş şeyler söyledim."

"Ne gibi?"

Hoş bir şey söylediğim başka bir durum olmalıydı. "Mesela... hani..." Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Vay canına, düpedüz cadının tekiydim. "Tamam. Bu, sana söylediğim *ilk* güzel şey."

"Galiba bunu anlamak ve sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Gözlerimi devirdim. "Devam et, ne hakkında konuşmak is-

tiyordun?"

Seth ciddileşti. "Seninle bazı şeyleri açık açık konuşmak istiyorum."

"Ne gibi?" Yatağın başındaki yastıklara yaslandım, bacaklarımı ona dokunmaması için çektim.

Kaşlarını çattı. "Mesela gelecekte bizi bekleyen şeyler gibi."

İç çektim. "Seth, bizim aramızda hiçbir şey..."

"Yerini nasıl bulduğumu biraz olsun merak etmiyor musun? Bunu nasıl yaptığımı bilmek istemiyor musun?"

"Evet, düşününce, bilmek isterim."

Seth kolunu üstüne yaslanıp yan tarafına döndü. Dönünce, çenesinin üzerinden kayan altın rengi bukleler öne geldi. Kalçası, bükülü ayak parmaklarıma aşırı yakındı. Umurunda falan değildi tabii. "Houston'da tanıştığım şu piliçle ilgili muhteşem bir rüya görüyordum, biz..."

İnledim. "Seth."

"Aniden, rüyam sona erdi. Uyandığımda kalbim deli gibi atıyordu, terler boşanıyordu. Nedenini bilmiyordum. Kendimi çok ama çok kötü hissediyordum"

Dizlerimi göğsüme çektim. "Neden?"

"Oraya geliyorum, Alex. Bir şeyimin olmadığını fark etmem biraz zaman aldı ama hissettiklerim kaybolmadı. Derken onu, ilk ısırığı hissettim. Sanki ateşler içinde yanıyordum ve o acı – gerçekti. Bir saniye için damgalananın kendim olduğunu sandım. O zaman bende jeton düştü. Hissettiğim *sendin*. Aiden'a gittim..."

"Neden ona gittin?"

"Çünkü senin nerede olduğunu tahmin edecek biri varsa odur, diye düşündüm. Çok yardımı olsa da nerede olduğuna dair bir fikri yoktu."

Bu sonuca nereden varmıştı? Şimdilik bu konuyu açmamak

daha iyiydi. "Yani benim hissettiklerimi mi hissediyordun?"

Seth başıyla evetledi. "Her. Bir. Damgayı: Sanki parçalanan benim etim, emilen benim eterimdi. Hiç böylesi bir şey hissetmemiştim." Bakışlarını kaçırdı. Tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika geçti. "Bununla nasıl... başa çıktığını bilmiyorum. Sanki ruhum parçalara ayrılıyordu, ama aslında *senin* ruhundu o."

Anlattıklarından dilimi yutmuş bir hale sessizce dinliyordum.

"Odanda olmadığını fark ettiğimizde Aiden senin ne yaptığını anladı. Hemen fırladık. Nereye gitmemiz gerektiğini nasıl bildiğimi açıklayamam. Sanki bir şey beni yönlendiriyordu. Belki de içgüdüydü bu." Omuz silkip eline baktı. "Bilmiyorum. Sadece batıya gitmemiz gerektiğini biliyordum ve Tennessee sınırına yaklaştığımızda Aiden, senin bir keresinde Gaitlin'den bahsettiğini söyledi. O bunu söyler söylemez nerede olduğunu bildim."

"Ama nasıl? Daha önce de böyle olmuş muydu? Kain'le dövüştüğümde hani?"

Başını kaldırıp iki yana salladı. "Sanmam. Her ne olduysa ondan sonra oldu. Aklıma gelen tek şey, ne kadar bir arada olursak, o kadar... bağlandığımız. Uyanış'ımdan bu yana bu tarz şeyleri daha rahat hissedebiliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hiç mantıklı gelmiyor."

"Gelecek." İç çekti. "Lucian, bir bütünün iki yarısı olarak yaratıldığımızı söylediğinde şaka yapmıyordu. O gece onun evinde takılsaydın ilginç şeyler öğrenirdin. Olayları... çok daha kolay hale getirirdi."

Ah, kahretsin. O gece aklıma sadece tek bir şeyi getiriyordu: Aiden. Güçlükle de olsa onu zihnimin en uzak köşesine itmeyi başardım. "Ne gibi olayları?"

Seth doğruldu ve seri bir hareketle bana döndü. "Tanrılar

biliyor ya, bundan nefret edeceksin ama, öff, her ne halsa. Ne kadar bir arada olursak, o kadar bağlanacağız – ta ki birimizin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiği belirsiz olana kadar."

Biraz daha doğruldum. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Evet... Eh, benim de öyle. Ama işin sonu buraya varacak. Kontrol konusunda nasıl olduğunu biliyorum. Bu bakımdan bana benziyorsun. Hissettiklerimi kontrol edememek hoşuma gitmez. Aynı senin gibi, ama bunun bir önemi olmayacak. Şimdi bile beni etkilemeye başladı."

"Seni etkilemeye başlayan ne?"

Doğru sözleri bulmaya uğraşıyor gibiydi. "Etrafında olmak beni etkilemeye başladı. *Akaşayı* istediğim gibi kullanabiliyorum, canın yandığında seni hissedebiliyorum ve şimdi bile bunu hissedebiliyorum." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "İçindeki güç yüzünden, yani eter yüzünden oluyor bu. Bana sesleniyor ve sen daha Uyanmadın bile. Sence o zaman nasıl olacak? On sekizine bastığında yani?"

Bilmiyordum ve bütün bunların varacağı nokta hiç hoşuma gitmiyordu. "Neler olacağını biliyorsun sen, değil mi?"

Seth tekrar başıyla onayladı ve bakışlarını kaçırdı. "Uyandığında bunun bin katı, hayır bir milyon katı daha güçlü olacak. Benim istediğimi sen de isteyeceksin. Düşüncelerimiz, ihtiyaçlarımız ve arzularımız aynı olacak. Söylendiğine göre, bu iki taraflı bir şey ben senden daha güçlü olacağım. İsteklerinin sonunda benim isteklerim tarafından çarpıtılma ihtimali olacak. Ben İlk'im, Alex. Tek gereken, sen Uyandıktan sonra tek bir dokunuş; o zaman güç bana geçecek."

İçim panikle doldu ve bunu bastırmayı beceremedim. Kalkmaya davrandım ama Seth ellerini dizlerime koydu. Neyse ki kot pantolon giyiyordum çünkü teni, benimkine dokunsaydı ve o saçma sapan dönen şey ortaya çıksaydı keçileri kaçırırdım.

"Alex, beni dinle."

"Seni dinleyeyim mi? Hiçbir şey üzerinde kontrolümün olmayacağını söylüyorsun." Başımı deli gibi iki yana salladım. Bu düşüncesizce hareket boynumdaki hassas deriyi germişti ama acıyı duymazdan geldim. "Bu olamaz. Bununla başa çıkamam. Biriyle kader bağının olmasına, hatta kadere bile inanmam ben."

"Alex, sakin ol. Bak. Biliyorum, başına gelebilecek en kötü şeylerden biri bu, ama daha zamanın var."

"Zamanın var derken ne demek istiyorsun?"

"Bunların hiçbirisi şu anda seni etkilemiyor. Şu anda benim istediğim hiçbir şeyi sen istemeyeceksin." Dizlerimi bıraktı ve arkaya yaslandı, *benden* uzaklaştı. "Ama benim için işler böyle yürümüyor. Ben zaten Uyandım ve senin yanında olmak, bağımızın canıma okuması demek. Şu andaki gibi, kalbin güm güm atıyor. Benimki de öyle. Sana bu kadar yakın olmak... kafanın içinde olmak gibi, ama senin hâlâ zamanın var."

Bütün bunları anlamak kolay değildi. Yani, dediğini anlıyordum. O Uyanmış olduğu için aramızdaki şey her neyse, süper özel kordonuyla beni değil de onu sarıyordu. Ben on sekizime basana kadar böyle bir şey bana olmayacaktı. Peki ya sonra? "Neden Lucian bunların hiçbirini söylemedi bana?"

"Yanımızda durmadın ki Alex."

Yüzümü buruşturdum. "Hiçbiri hoşuma gitmiyor, Seth. Burada yedi aydan bahsediyoruz. Yedi ay sonra on sekiz yaşında olacağım."

"Biliyorum. Bu yedi ayda sana eğitiminde yardım edeceğim, o kadar süre boyunca kendimi nasıl hissedeceğimi bir hayal etsene."

Denedim ama yapamadım. "Bu işe yaramayacak."

Öne eğildi, bir tutam sarı saçını kulağının arkasına attı. "Ben de böyle düşünüyorum. Ama aklıma bir fikir geldi. Bir

dinle. Şimdilik bununla başa çıkabiliyorum, çünkü güçlü ama altından kalkamayacağım kadar da değil. Bunu şimdi yapabiliyorum fakat Uyandıktan sonra işler değişecek. Eğer bununla baş edemezsek, *sen* baş edemezsen o zaman ayrılırız. Ben giderim. Sen okulun olduğu için buradan ayrılamazsın ama ben ayrılabilirim. Dünyanın öbür ucuna giderim."

"Ama Konsey... Lucian seni benimle birlikte, burada istiyor." Gözlerimi devirdim. "Her nedense artık. Buraya gelmeni emretmişti."

Seth omuz silkti, sonra da sonra kendini geriye bıraktı. "Her neyse. Konsey'in canı cehenneme. Ben Apollyon'um. Lucian bana ne halt edebilir ki?"

Bunlar tehlikeli, isyankâr sözlerdi. Bir bakıma hoşuma gitmişti. "Benim için yapar mısın gerçekten?"

Hafifçe gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi. "Evet. Bunu cidden yaparım. Şaşırmış gibisin."

Ona doğru eğilirken bir bacağım yatağın kenarından düştü. "Evet. Niye yapasın ki? Ben Uyanınca senin için her şey gülük gülistanlık olacaga benziyor."

"Sence kötü müyüm?" Bana gülümsemeye devam ediyordu.

Biraz şaşırmış bir halde gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır... böyle düşünmüyorum."

"O halde seni niye buna mecbur bırakacağımı düşünesin? Ayrı olmamız, aramızdaki bağın güçlenmesini engellemez ama gücünün bana geçmesini engeller. Transfer gerçekleştiğinde işler... kızışacak. Gidersem ikimiz de hâlâ kendimiz oluruz."

Birdenbire jetonum düştü. "Bunu kendin için yapacaksın. Başa çıkamayacağını düşünüyorsun çünkü."

Sözlerimi sadece dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrılmasıyla doğruladı.

Cidden gelecekte bununla başa çıkamayacağını düşünüyor-

sa bu bağ meselesi gerçekten canını sıkıyor olmalıydı. Ne kadar yanlış olsa da böyle olması bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Sonunda işler sarpa sarsa bir çıkış yolu vardı. Hâlâ kontrolüm vardı. Seth'in de öyle.

"Ne düşünüyorsun?"

Düşüncelerimden sıyrıldım, başımı eğip ona baktım. "Önümüzdeki yedi ay senin için gerçekten berbat geçecek."

Seth başını arkaya attı ve güldü. "Ya, ben bundan emin değilim. Bunun –*bu şeyin*– yararları da var."

Kollarımı kavuşturarak tekrar oturdum. "Nasıl yani?"

Gülümsedi.

"*Ne* geçiyor aklından?"

"Bütün bir konuşmayı birbirimizi aşağılamadan yaptığımızı. Bir de bakmışsın ki beni arkadaşın olarak görmeye başlamışsın bile."

"Ağır ol, Seth. Ağır ol."

Tekrar gözlerini tavanıma dikip bakmaya başladı. Parlayan yıldızlar yoktu, sadece sıradan, eski, donuk beyaz boya vardı. Düşünmeden, tekrar hareket ettim, uzanıp kalçamın yanında duran ele dokundum. Buna deney diyebilirsiniz ama ne olacağını görmek istiyordum.

Seth başını hızla bana çevirdi başını. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Hiçbir şey olmamıştı. Şaşkın bir halde elini tuttum.

"Bana öyle gelmedi." Gözlerini kısarak bana baktı.

"Galiba." Doğaçlama yaptığım testten vazgeçerek elimi kaldırdım. "Şey olması gerekmiyor muydu..." Sözlerim ağzıma tıkıldı. Seth inanılmaz hızlı bir şekilde elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, pek gelişigüzel bir tavırla.

Oldu. Bu kez ona bu kadar yakın olunca işaretlerin nereden

geldiğini görebildim. İlk kararan elindeki kalın damarlardı, koluna yayılmadan önce dallara ayrıldılar. Büyülenmiş bir halde kapkara dövmelerin çıplak teninin her yanını kaplayışını izledim. Gözlerimin önünde damarlarından ayrıldılar, cildinde oynaşmaya başladılar. O... biz el ele tutuşmaya devam etikçe farklı desenlere dönüşüyorlardı.

"Bunların anlamı ne?" Başımı kaldırıp baktım. Gözleri kapalıydı. "Bu işaretlerin?"

"Bunlar... Apollyon'un işaretleri." Yavaşça cevap vermişti; sanki sözcük ve cümleleri oluşturmakta güçlük çekiyordu. "Bunlar koruma sağlaması...ya da bizim durumumuzda, birbirimizi varlığından haberdar etmesi amaçlanan... rünler ve büyüler. Başka anlamları da var."

"Ya." Rünler teninden aşağıya, parmak uçlarına doğru süzüldüler. Bana deli deyin isterseniz ama bu işaretlerin, tenlerimizin değdiği yerlere tepki verdiğinden emindim ve bir an için gerçekten bu desenlerin onun teninden fırlayıp benimkine yayılacağını sandım.

"Ben de günün birinde böyle mi görüneceğim?"

"Hımm?"

Bakışlarımı ellerimizden çektim ve başımı kaldırdım. Seth'in gözleri hâlâ kapalıydı, yüzündeki rahatlamış bir ifade vardı. Aslında, bundan daha fazlası vardı. Memnun.. görünüyordu. Keyifli. Onu hiç bu kadar dingin görmemiştim. "Bu, o yararlardan biri mi?" Aslında bu bir şakaydı ama o cevap veremeden kafama dank etti. Cevap *evetti* çünkü bana yakındı. Bu kadar basit bir şey bile onu etkiliyordu. *Ben* onu bu şekilde etkiliyordum.

Kain'le çatışmamızdan sonra Seth'in bana ne söylediğini hatırladım. "Gerçekten de tüm kontrol benim elimde "Gözlerini açtı ve gözleri iki dev, sarımsı kahverengi mücevher gibi parlı-

yordu. "Ne?"

Parmaklarını daha sıkı kavradım ve dudakları ayrıldı, sertçe iç çekti. İlginçti. "Yok bir şey."

"Bununla ilgili gerçeği sana asla söylememeliydim." Sesinde sert bir tını vardı. "Kontrol sende. En azından şimdilik."

En son kısmı duymazdan geldim ve işaretler tenime dokunamadan elimi çekip kurtardım. Birkaç dakika hiçbir şey söylemedik. Ben yastıklara yaslandım, Seth ise gözlerini bir kez daha kapattı. Uzayan bu sessizlik boyunca göğsünün devamlı olarak inip kalkmasını izledim. Neredeyse uyuyor gibiydi. Rahatlamış ifadesiyle, yüzünün güzelliği o kadar soğuk ya da muntazam görünmüyordu. Bu kez sessizliği ilk bozan ben oldum.

"Ee... ne yapıyorsun?"

"Şu anda mı?" Sesi uykulu çıkıyordu. "Planlar yapıyorum. Sana göstereceğim şeyleri planlıyorum – eğitimde, tabii ki."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana, Aiden'ın gösteremeyeceği ne gösterebilirsin, anlamıyorum."

Seth o zaman güldü ve konuştuğunda sesi kendini beğenmiş ve ukalacaydı. "Ah, Alex, sana gösterecek çok şeyim var. Aiden'ın sana asla öğretemeyeceği şeyler."

Ona bakınca, içimdeki minicik bir şeyin, bana göstermeyi planladığı her neyse görmek için dört gözle beklediğini kendime itiraf ettim. Bunun, yararlı olmasa da eğlenceli olacağından emindim.

Bundan sonra konuşmadık ve her şeyin heyecanı pek erken geçti; dermanım kalmamıştı. Gözkapaklarım açık tutamayacağım kadar ağırlaşmaya başlamıştı ve Seth'i sepetleyip yatmaktan başka bir şey istemiyordum. Gel gör ki *yatağımın* ortasına kurulmuş bir sürü yer kaplıyordu.

Seth'in o zaman gözlerini açıp bana bakması pek de şaşırtıcı değildi. Hafifçe gülümseyip ayağa kalktığında boğrüne bir

döner tekme yiyeceğini sezip sezmediğini merak ettim.

Artık sürpriz avantajını yitirmiştim.

"Gidiyor musun?" diye sordum çünkü başka ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Seth cevap vermedi. Kollarını başının üzerine kaldırdı ve siyah gömleği midesinden yukarı sıyrılırken bir dizi sıkı kası ortaya çıkararak esnedi. Gözümün önünde bir kedi imgesi belirdi. Böyle hareket ediyordu: kedi gibi ve yırtıcı. Ne insanlarda ne de melezlerde olmayan, incelikli bir zarafeti vardı.

"Adının anlamını biliyor musun? Gerçek adının, Alexandria'nın?"

Başımı iki yana salladım.

Yavaşça gülümsedi. "Yunancada, 'İnsanoğlunun Koruyucusu' anlamına geliyor."

"Ya. Kulağa güzel geliyor. Peki senin adın?.."

Bir anda eğilip bana yaklaştı. O kadar hızlıydı ki geriye fırlama şansım bile olmamıştı; hem, aklıma gelmişken, bu, Apollyon birisine doğru *bu kadar* çabuk geldiğinde gösterilecek son derece doğal bir tepkidir.

Dudaklarını alnımda gezdirdi; ancak, doğrulmadan önce tenime nazik bir öpücük kondurduğundan emin olabileceğim kadar orada kaldı.

"İyi geceler, Alexandria, İnsanoğlunun Koruyucusu."

Afallamış bir halde hoşça kal gibi bir şeyler mırıldandım ama ben sözcüklerin tamamını ağzımdan çıkarana kadar o gitmişti. Yukarı uzandım ve parmaklarımı, dudaklarının dokunduğu yere sürdüm. Hareketi, tuhaf, umulmadık, yanlış ve... tatlıydı.

Gevşeyip bacaklarımı uzattım. Tavana bakarak, önümüzdeki birkaç ayda beni nelerin beklediğini düşündüm. Ama aklıma bir şey gelmedi. Her şey değişmişti – ben değişmiştim

ama emin olabildiğim tek şey, Aiden'la Seth arasında çok şey öğrenecegimdi.

†

Ertesi gün öğleden sonra, Lucian'dan gelen, masaya bıraktığım kartı hatırladım. Elimi katlama yerinin altına soktum ve yırtıp açtım. Arasındaki parayı aldım ve ilk defa notu gerçekten okudum.

Kötü ya da çok sahte değildi ama zarif el yazısına bakarken içimde hâlâ içimde bir şey kıpırdamıyordu. Bana ne kadar para gönderirse göndersin ya da şahsen kaç mektup yazarsa yazsın sevgimi satın alamaz, ya da onu kalın bir bulut gibi saran kuşkuyu silemezdi.

Ama yakında parasıyla birkaç güzel ayakkabı satın alacaktım.

Bunu düşünerek duş aldım ve ısırıkların daha kötü olanlarını kapatacak giysiler giydim. Saçımı serbest bırakmak boyun olayında faydalı oluyordu ama bütün benekleri kapatmıyordu.

Ana adaya giden köprüyü geçerken Muhafızların beni durdurmamasına şaşırdım ama ana caddede gezinirken izlendiğim hissine kapıldım. Geriye doğru şöyle bir bakınca kuşkularım doğrulandı. Muhafızlardan biri köprüdeki partnerinden ayrılmış, aramızda güvenli bir mesafe bırakarak peşimden geliyordu. Belki de Lucian ya da Marcus, bir kez daha kaçacağımdan... ya da inanılmaz derecede sorumsuz bir şey daha yapacağımdan endişe ediyorlardı.

Muhafıza arsız bir şekilde sırıttım ve hızla, tahta kaldırımdaki, safkanlara ait olan ama ölümlüler tarafından işletilen turist dükkânlarından birine daldım. Daldığım dükkânda ev yapımı mumlar, sedeften yapılmış mozaikli karolar ve deniz-

den elde edilmiş banyo tuzları satılıyordu. Kendi kendime gülümseyerek Lucian'ın parasının birazını burada harcayacağımı düşündüm.

Keyfine varmayı planladığım, kızların hoşuna giden tüm bu şeyler beni heyecanlandırmıştı; iblisleri öldürmeye hazırlanırken sık sık göz ardı edilen hayatın basit zevklerini düşündüm. Köpüklü banyolar genellikle öncelik sırasında başta gelmiyordu. Çam tahtasından yapılmış küçük ruh kayıklarının içindeki beyaz adak mumlarından, birkaç tane de *Bath and Body Works* dükkânından fırlamış gibi kokan büyük kandillerden aldım.

Kasada, ölümlü olduğu belli olan görevlinin boynuma bakmasını görmezden geldim. Saflkanlar, Akit'e yakın yaşayan ölümlüler üzerinde, gördükleri tüm tuhaf şeylerin aslında normal olduğuna inandırmak için ikna sihirlerini kullanırlardı. Bu pilicin bir doza daha ihtiyacı var gibiydi.

"Hepsi bu mu?" Son sözcüğü kekeleyerek söyledi ve bakışlarını yara izlerimden güçlükle çekti.

Huzursuz bir şekilde kıpırdadım. Bu lanet olası ısırık izleri geçene kadar insanlar böyle mi davranacaklardı? Bakışlarım kızdan, kasanın yanındaki okyanus temalı kırtasiye eşyalarına kaydı. "Bunu da ekleyebilir miyim?"

Kız başını sallayınca rötfeli saçları yüzüne geldi. Bana doğrudan bakamadığı için kasadaki işlemi çabucak halletti.

Dükkândan çıkınca cadde boyunca dizilmiş beyaz banklardan birine oturup birkaç satır karaladım. Zarfı kapattıktan sonra caddenin karşısına geçtim ve kitapçıyla tuhafiye dükkânı arasındaki kestirmeden gittim.

Muhafızın hâlâ peşimde olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. On dakika sonra, Lucian'ın plaj evinin geniş merdivenlerini çıktım ve kapısının altındaki aralıktan notu içeri gönderdim.

Büyük ihtimalle bu not eline geçmeyecekti bile ama en azından ona teşekkür etmeye çalışmıştım. Küçük servetimi, okula dönüş gardırobuma harcarken kendimi daha az suçlu hissedecektim. Ne de olsa, yıl boyunca yeşil üniforma ve eşofman giyecek halım yoktu.

Gerçekten evdedir de beni orada yakalar diye hızla koşarak evin girişinden uzaklaştım. İçinde kokulu eşyaların olduğu çantamla birlikte Akit'in kontrolündeki adaya geri dönmek üzere yola çıktım.

"Bayan Andros?"

Derin derin iç çektim, dönüp peşimden ayrılmayan Muhafız'a baktım. Şimdi, yüzünde duygusuz bir ifadeyle partnerinin yanında duruyordu. "Evet?"

"Bir daha Akit'ten ayrılmayı istediğinde lütfen izin al."

Gözlerimi devirdim ama başımı salladım. Hâlâ bir bebek bakıcısına ihtiyacım vardı.

Kampusa dönünce Caleb'le buluşmadan önce bir yerde daha durdum: avluda. Hatmi çiçekleri annemin en sevdiği çiçeklerdi ve bir sürü açmış hatmi çiçeği buldum. Tropikal kuşak gibi koktuklarını düşünmeyi seviyordum ama aslında asla kokularını alamamıştım. Annem onların sadece güzelliklerini seviyordu. Yarım düzine kadar hatmi çiçeği topladım ve bahçeden ayrıldım.

Kız yurduna yaklaşırken Lea'yı birkaç melez kızla ön verandada otururken gördüm. Geçen sefere kıyasla çok daha iyi görünüyordu

Ben önünden geçerken başını geriye attı, olağanüstü parlak saçlarını omzuna savurmak için de aşırı derecede bronzlaşmış elini kullandı. Aramızdaki sessizlik uzadı, sonra konuştu.

"Normalden daha hoş görünüyorsun." Kendini iterek kalın sütunlardan uzaklaştı ve dolgun alt dudağını ısırdı. "Eh... hiç

değilse ısırık izleri insanın dikkatini, yüzünden uzaklaştırıyor. Bu herhalde iyi bir şey, değil mi?"

Gülsem mi, yoksa yüzüne bir yumruk mu atsam, bilmiyordum. Her iki şekilde de kulağa ne kadar saçma gelse de Lea'nın eski şirret haline geri döndüğünü görmek güzeldi.

"Ne?" Meydan okurcasına gözlerini kıstı. "Bir şey söyleme-yecek misin?"

Bunu düşünüp taşındım. "Üzgünüm... o kadar bronzsun ki seni deri koltuktan ayırt edemedim."

Önümden çalımla yürüyerek geçerken pişmiş kelle gibi sırıttı. "Hadi oradan. Ucube."

Normalde bu sözler bitmek bilmeyen bir aşağılama savaşını başlatırdı ama bu kez boş verdim. Yapacak daha iyi işlerim vardı. Odamda, ruhları ölüm sonrası yaşama götüren kayıklarla mumları ayırdım. Bu, tamamen sembolik bir anlamdı ama elimde ceset ya da mezar olmadığından bulabildiğim en iyi çözüm buydu.

Hazırlanmak için acele etmedim. Güzel görünmek istiyordum – şey, vücudumun yarısı ısırık izleriyle kaplıyken ne kadar güzel görünebilirsem artık. Saçımın kuş yuvasına benzemediğinden ve daha önceki cenazelere giydiğim elbisenin havla kaplı olmadığından emin olunca açık renk bir hırka aldım. Hırkayı omuzlarıma atıp eşyalarımı topladım ve Caleb'le buluşmak için yola çıktım.

Daha şimdiden su kıyısına inmişti, personelin bungalovlarının olduğu, bataklığın başladığı yerdeydi. Burası, böyle bir şey yapmak için en iyi, en tenha yerdi ve bunun için memnundum. Caleb'i güzel giysileri içinde görünce göğsüme yumruk yemiş gibi oldum.

Siyah pantolonunu dolabının dibinden bulmuş olmalıydı çünkü ona birkaç santim kısa gelmişti. Annem, Caleb'i öldür-

mek istemiş olsa da Caleb, onun anısına ve bana saygısından dolayı giyinip kuşanmıştı. Boğazıma bir şey düğümlendi. Yutkundum ama düğümlenme hissi geçmedi.

Caleb öne adım atıp elimdeki çiçekleri alırken yüzünden şefkat ve anlayış yayılıyordu. Sessizce, küçük kayıkları hazırlamaya koyuldu, ben de yumuşak taç yapraklarını koparıp kayıklara serptim. Düşündüm ki... planda olmayan bu küçük şey hoşuna giderdi.

Üç kayığa bakarken tekrar yutkundum. Biri annem, biri Kain, üçüncüsü de ölen diğer herkes içindi. "Bunu gerçekten takdir ediyorum," dedim. "Teşekkür ederim."

"Öyle yaptığına seviniyorum."

Gözlerimdeki yanma arttı ve boğazım düğümlendi.

"Beni dahil etmeyi istemene de," diye ekledi.

Ah, tanrılar aşkına. Başarmasına ramak kalmıştı. Ağlayacaktım.

Caleb bana biraz daha yaklaştı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Tamam."

Tek bir damla yaş dışarı kaçıverdi. Yanağımdan aşağıya süzülmeden parmak ucumla yakaladım ama derken büyük bir damla yaş geldi... ve bir tane daha. Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Özür dilerim," dedim burnumu çekerek.

"Hayır," Caleb başını iki yana salladı, "özür dileme."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Birkaç dakika sonra gözyaşlarımı dizginlemeyi başardım ve yorgunlukla gülümsedim.

Bir süreliğine birbirimizin kollarında kaybolduk. İkimizin de yasını tutacak şeyleri vardı – kaybettiğimiz şeyler. Belki Caleb'ın de buna ihtiyacı vardı. Biz hazır olana kadar zaman yavaşlamıştı sanki.

Mumlara baktım. "Yak." Çakmak getirmeyi unutmuştum.

Melez

"Ateş lazım mı?"

Derin ve gür sese doğru döndük. O sesi ruhumun ta derinlerinde tanıyordum.

Aiden bize yakın bir mesafede duruyordu, ellerini kot pantolonunun derin ceplerine sokmuştu. Batan güneş, etrafında hale oluşturmuştu ve kısa bir an için neredeyse onun aslında bir safkan değil de tanrı olduğuna inandım.

Gözlerimi kırpıştırdım ama ortadan kaybolmadı. Gerçekten buradaydı. "Evet."

Öne yürüdü ve parmak uçlarıyla her bir vanilya kokulu muma dokundu. Aşırı parlak alevler okyanustan gelen rüzgârdan etkilenmeden kıvılcım saçıp büyüdü. İşi bitince ayağa kalkıp bana baktı. Bakışlarından kıvanç ve tatmin okunuyordu; yaptığım şeyi onayladığını biliyordum.

Aiden, durduğu yere geri giderken yine yutkunarak gözyaşlarımı geri gönderdim. Çaba harcayarak bakışlarımı ondan çektim ve küçük kayığımı aldım. Caleb de aynısını yaptı ve suyun dizlerimizi yalayarak beyaz, incecik köpüğe dönüştüğü yere – dalgaların, kayıkları geri getiremeyeceği kadar uzağa yürüdük.

Caleb önce iki kayığı suya bıraktı. Dudakları oynuyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Dua mı ediyordu acaba? Emin olamadım ama birkaç dakika sonra kayıklarını bıraktı ve dalgalar onları alıp götürdü.

Kayığıma bakarken kafamdan öyle çok şey geçiyordu ki. Gözlerimi kapattım, annemin o güzel gülümsemesini görüyordum. Onu, başını sallayıp bana her şeyin yolunda olduğunu, kafama takmamamı söylerken hayal ettim ve galiba, bir bakıma her şey yolundaydı. Annem daha iyi bir yerdeydi. Buna gerçekten inanıyordum. Her zaman suçluluk hissedecektim. Kâhin, onunla konuştuğu andan itibaren yaptığı her şey işi bu

noktaya kadar getirmişti ama artık bitmişti – nihayet bitmişti. Eğilip ruh kayığını suyun üstüne koydum.

"Her şey için, benim uğruma vazgeçtiklerin için teşekkür ederim." Yüzümden aşağıya süzülen kaygan ıslaklığı hissederek durakladım. "Seni öyle çok özlüyorum ki. Seni her zaman seveceğim."

Parmaklarımı kayığın üzerinde bir saniye daha tuttum, sonra da köpüklü dalgalar kayığı benden alıp götürdü. Üç kayıkta gittikçe uzaklaşıyorlar, mumları hâlâ parlıyordu. Kayıklar ve yumuşak ışıkları gözden kaybolduğunda hava kararmıştı. Caleb beni kumda bekliyordu ve onun ötesinde Aiden duruyordu. Caleb, Aiden'ın orada oluşuyla ilgili bir şeyler düşünüyorsa da yüzünden belli olmuyordu.

Dikkatli bir şekilde, kumsala geri döndüm. Aiden'la aramdaki mesafe buharlaşmış gibiydi ve sadece ikimiz vardık. Ona yaklaşırken, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Aiden, ona ateşten fazlası için teşekkür ettiğimi anladı. Bir tek ben onu duyabileyim diye alçak sesle konuştu. "Annemle babam öldüğünde bir daha asla huzur bulamam sanmıştım. Senin bulduğunu biliyorum ve bunun için mutluyum. Bunu hak ediyorsun, Alex."

"Sen hiç... huzur buldun mu?"

Uzandı ve parmaklarını hafifçe yanağımın kavisinde gezdirdi. Bu, o kadar hızlı yapılmış bir hareketti ki Caleb'in bunu kesinlikle görmediğini biliyordum. "Evet. Artık buldum."

Hızla bir nefes aldım; ona o kadar çok şey söylemek istiyordum ki ama yapamadım. Söylemek istediklerimi bildiğini düşünmek hoşuma gidiyor ve muhtemelen biliyordu da. Aiden geri çekildi ve son bir kez bana baktıktan sonra dönüp eve doğru yola koyuldu.

Melez

Aiden'dan geriye soluk bir gölgeden başka bir şey kalmayana dek izledim. Caleb'in oturduğu yere geri dönüp yanına çöktüm ve başımı omzuna koydum. Arada bir tuzlu su, ayak parmaklarımızı gıdıklıyor, burnuma okyanustan gelen rüzgârın getirdiği vanilya kokusu geliyordu. Hava ılık ve güzeldi ama o kibar esintiye güzün yaklaşmakta olduğu belirten hafif bir de serinlik karışmıştı. Ama şimdilik Carolina sahilindeki adada kumlar sıcaktı ve yaz kokusu hâlâ havadaydı.

KAKTÜS TEAM